Marc Davenport

VIZITATORI DIN TIMP

Examinările medicale care, după cum se spune, au loc la bordul vehiculelor extraterestre sunt dureroase şi excesive: biopsiile (ale căror urme ulterioare pe piele sunt de natura unor cicatrice lungi şi drepte ori, pur şi simplu, ca nişte adâncituri) sunt efectuate pe braţe şi pe picioare. Implanturi cu mini-dispozitive de emisie-recepţie, care îi ajută pe extratereştrii să-şi manipuleze victimele ca pe un caribu, sunt introduse în ochi, nas, urechi sau chiar creier. Şi cel mai groaznic lucru din toate, prin operaţii chirurgicale extrem de dureroase, se extrag testiculele şi sperma. Rezultatul este (după

cum o dovedesc numeroase persoane răpite) o rasă de hibrizi umani extratereştri…

Marc Davenport
VIZITATORI DIN TIMP

OM: *Terra?*
ET: Un poligon de încercare.
OM: *Omul*?
ET: Un cobai.
OM: *Scopul*?
ET: Hibridul uman – extraterestru.

Traducere: Mihnea Columbeanu
Editura ANTET

Original English language edition

published by Greenleaf Publications
1992,1994 Marc Davenport
Editura ANTET
Coperta: Ion Năstase
ISBN 973 – 9241 – 57 – 3

DESPRE AUTOR

Marc Davenport cercetează fenomenul O.Z.N. Şi răpirile implicate de acesta de peste douăzeci de ani. Înainte de a deveni scriitor liber-profesionist (în 1985), el a studiat tehnologia chimică şi a lucrat ca inginer industrial. Este autorul lucrării *Dear Air. President: 100 Earth-Saving Lelters*[1] (*New* York: Citadel Press, 1992). A scris de asemenea articole ce au apărut în revistele

1 „Stimate Domnule Preşedinte: 100 de scrisori pentru salvarea Pământului”, *(n.tr.)*

Analog Science Fiction/ Science Fact, UFO Universe, UFO şi International UFO L.ibrary Magazine. Editează lucrări semnate de alţi ozenologi şi a apărut la numeroase emisiuni de radio şi televiziune. Este redactor-şef şi cofondator al revistei *Contact Forum: The Round Table of Universal Communication*[2]*.* Marc Davenport este extrem de activ în domeniul O.Z.N., ţinând prelegeri pe întreg teritoriul Statelor Unite despre teoria sa asupra O.Z.N.-urilor şi a modului în care acestea călătoresc spre Pământ.

Prefaţă

---

2 „Contact Forum: Masa Rotundă a Comunicării Universale”, (*n.tr.)*

Iubesc misterele. Ca mai toată lumea, cred. Când fiinţele umane au asamblat pentru prima dată nişte buşteni şi au pornit să traverseze mări şi oceane, mai mult ca sigur că ceea ce le-a inspirat a fost atracţia misterului. Cred că tot această atracţie ne conduce astăzi în cercetările noastre asidue pentru a descoperi ultima particulă subatomică, secretul codului genetic, cea mai îndepărtată galaxie ori cea mai veche civilizaţie. Misterele sunt cu adevărat dulceaţă pentru curioşi, fascinaţie pentru fricoşi şi ispită pentru îndrăzneţi. Şi între toate misterele pe care le-am întâlnit vreodată, niciunul nu a fost atât de captivant sau atât de şocant – sau atât de tulburător – ca cel al O.Z.N.-urilor.

Am crescut, efectiv, printre O.Z.N.-uri.

Nu O.Z.N.-uri adevărate, ci întruchipările acestora de pe copertele revistei *Fate,* în anii ’50. De atunci, le numim obiecte zburătoare. Tatăl meu, un expert electronist şi un astronom amator, care fusese în timpul celui de-al doilea război mondial înrolat în U.S. Army Eighth Air Force, a devenit interesat de acestea înainte ca guvernul să-şi înceapă campania de negare a existenţei lor, în 1947. Totdeauna avea pe noptieră sau lângă scaun o revistă ori o carte despre O.Z.N.-uri.

Aşa că a fost cât se poate de firesc ca, la rândul meu, să mă interesez de acest subiect. Însă eram sceptic. Ca numeroşi alţi tineri din anii ’50, urmăream cu religiozitate cursa cuceririi spaţiului şi visam să devin astronaut. Ca numeroşi alţi studenţi din anii

’60, am făcut studii în domeniul ştiinţific şi am învăţat tot ce se putea învăţa despre Spaţiu. Cu cât învăţam mai mult, cu atât îmi părea mai puţin probabil ca O.Z.N.-urile să existe cu adevărat.

Atunci, un disc argintiu a aterizat pe o păşune într-o regiune rurală izolată, aflată la o distanţă relativ mică de casa mea. Am mers cu maşina până acolo. Am văzut şi am atins cercul ars de pe pământ, observând că vacile nu se apropiau deloc de el. Şi i-am luat un interviu martorului ocular, dl S., un om solid, cu mâini puternice şi cu ochi cinstiţi (şi, pe deasupra, abstinent convins), care, mai mult ca sigur, muncea de dimineaţa până seara ca să-şi înjghebe o gospodărie pe acel teren sărac de pe dealurile din Missouri. Mi-a spus că ar

putea să-mi răspundă la întrebări în timp ce îşi ia masa, căci apoi trebuia să se întoarcă la arat.

Văzuse discul de pe pământ în zori, când mergea să-şi hrănească porcii. A crezut că e vorba de un rezervor de combustibil de avion căzut sau o prelată argintie aruncată. Mai întâi şi-a terminat treaba, apoi a luat tractorul ca să tragă obiectul de pe păşune. Înainte să ajungă lângă el, acesta s-a ridicat cam şase metri deasupra pământului, dovedindu-se a avea forma unei farfurii, apoi a ţâşnit ca un fulger, fuzionând cu un obiect cilindric mare sus pe cer.

Există momente când eşti absolut sigur că un om îţi spune adevărul – iar pentru mine, acesta a fost unul dintre ele. Dl S.

avea credinţa că a minţi e un păcat. Nu auzise niciodată de O.Z.N.-uri. Habar n-avea ce fusese acel obiect, şi nici nu-i păsa de asta – doar că nu voia să rămână pe păşunea lui. Cai atât mai puţin avea chef de vizitatori care să-i distrugă proviziile sau să-i strice gardul. Raportase incidentul şerifului doar pentru că îl considerase a avea o oarecare importanţă.

După această întâmplare, am devenit obsedat. Din acea zi am studiat O.Z.N.-uri la fiecare ocazie. Mi-am petrecut cincisprezece ani citind, discutând cu oamenii despre experienţele lor, scărpinându-mă în cap şi arătând extrem de aiurit. Apoi, într-o bună zi, am folosit o tehnică pe care o învăţasem ca inginer industrial. Am întors problema pe partea

cealaltă şi am privit-o dintr-o perspectivă diferită. Şi, în cele din urmă, lucrurile au început să aibă un sens. Aşa că mi-am mai petrecut câţiva ani ca să realizez o examinare atentă, pas cu pas, a tuturor rapoartelor despre întâlnirile cu O.Z.N.-uri, care mi s-au adus la cunoştinţă. Şi lucrurile *încă* aveau un sens.

Nu pretind că aş fi descoperit toate răspunsurile la misterul O.Z.N.

Urilor, însă cred, într-adevăr, că am făcut un anumit progres în studierea acestei probleme. Această carte îşi propune să vă împărtăşească cum am ajuns la o ipoteză de lucru ce explică apariţia anumitor O.Z.N.-uri şi, în *acelaşi timp,* e confirmată de date relevante – ceea ce cred că nicio altă carte nu a făcut până acum.

Sper că ea va fi la fel de fascinantă la citit pe cât a fost de scris.

1

Examinările medicale care, după cum se spune, au loc la bordul vehiculelor extraterestre sunt dureroase şi excesive: biopsiile (ale căror urme ulterioare pe piele sunt de natura unor cicatrice lungi şi drepte ori, pur şi simplu, ca nişte adâncituri) sunt efectuate pe braţe şi pe picioare. Implanturi de mini-dispozitive de emisie-recepţie, care îi ajută pe extratereştri să-şi manipuleze victimele ca pe un caribu[3]*, sunt introduse în ochi, nas, urechi sau chiar în creier. Şi cel mai groaznic lucru dintre toate, prin operaţii chirurgicale extrem de dureroase, se extrag testiculele şi sperma. Rezultatul*

---

3 *Caribu* – cerb nord-american din familia *Rangifer,* înrudit cu renul european, *(n.tr.)*

este (după cum o dovedesc numeroase persoane răpite) o rasă de hibrizi umani-extratereştri...

Suntem nişte cobai

Suntem urmăriţi. Cineva ne răpeşte la primele ore, întunecate, ale dimineţii, paralizându-ne, exaininându-ne împotriva voinţei noastre, spălându-ne creierul şi violându-ne organismul. Câteodată, ne opresc maşinile pe drumuri singuratice, în mijlocul unor regiuni pustii. Alteori, ne invadează dormitoarele în timp ce dormim şi ne transportă de-acolo. Peste cinci milioane de cetăţeni americani au fost răpiţi". Aceia dintre ei care s-au întors sunt metamorfozaţi. Unele familii au fost supuse

acestor imixtiuni timp de mai multe generaţii. Nimeni nu este scutit de ele – nici măcar copiii. Nimeni nu a fost capabil să pună capăt acestor răpiri – nici măcar forţele noastre armate. Numărul victimelor creşte într-o proporţie alarmantă. Tu (sau iubita ta) ai putea să fii, la noapte, următoarea victimă.

Dar, mai mult ca sigur, cei care relatează astfel de răpiri sunt nebuni, nu-i aşa? Sau şarlatani? Sau căutători de publicitate? Mai mult ca sigur, obiectele zburătoare neidentificate – O.Z.N.-urile – sunt doar nişte păcăleli, ori halucinaţii, ori percepţii false ale meteorilor, avioanelor sau ale aburilor mlaştinilor? Mai multe persoane oficiale de rang înalt din guvern doresc ca voi să credeţi acest lucru. Mulţi invadatori

extratereştri doresc ca voi să credeţi asta. Nimic mai fals! Scriitoarea Pamela Weintraub, redactor-şef al revistei *Omni,* afirmă:

Sute de persoane din întreaga lume, din Canada până în Brazilia, susţin acum că au trecut prin această experienţă.

Mai mult, amănuntele stranii pe care le invocă – de la înfăţişarea vizitatorilor la procedeele chirurgicale utilizate la bordul vehiculelor extraterestre – sunt adesea nefiresc de asemănătoare. Iar cei şase reputaţi psihiatri şi psihologi care au examinat acest grup ciudat n-au descoperit niciun indiciu de psihopatologie... La întrebarea dacă aceşti oavieni care se pretind a fi fost răpiţi sunt nebuni, răspunsul este, mai presus de orice

îndoială: nu.3

Dr. J. Allen Hynek a fost un astronom renumit. Director al Secţiei Ionosferei şi Traiectoriilor Sateliţilor, director asociat al Observatorului Astrofizic Smithson, preşedinte al Departamentului Astronomiei şi director al Observatorului Dearborn la Universitatea Northwestern, el este, totodată, de douăzeci şi unu de ani, consultant special la Air Force în problematica O.Z.N.-urilor. Dr. Hynek a lansat termenii „întâlniri directe de gradul I, II şi 111” şi, până la moartea sa, survenită recent, a fost recunoscut precum cea mai importantă autoritate pe plan mondial în domeniul O.Z.N.-urilor.

Hynek şi-a început segmentul O.Z.N. al carierei sale ca un fel de „demascator” al

neadevărurilor pe care s-ar fi bazat rapoartele O.Z.N. Credea că toate îşi puteau găsi o explicaţie ca fenomene naturale, dacă ar fi fost disponibile suficiente date – iar când U.S. Air Force i-a solicitat să facă exact acest lucru, a fost fericit să accepte. Cu toate acestea, după câţiva ani a început să-şi schimbe opinia despre fenomenele respective. Ca mulţi alţi cercetători sceptici care au urmat, a sfârşit prin a crede cu tărie în fenomenul O.Z.N.

Un motiv al acestei întoarceri cu 180 de grade l-a constituit faptul că Air Force[4] cerea explicaţii „terestre” pentru rapoartele O.Z.N., indiferent dacă aceste explicaţii erau sau nu sprijinite prin date ştiinţifice. Acesta era un lucru pe care mintea îndelung exersată în domeniul ştiinţific a lui Hynek

4 *Air Force* – Aviaţia Militară, (*n.tr.)*

nu-l putea, pur şi simplu, accepta. Pe de altă parte, nu putea fi decât impresionat de calitatea multora dintre martorii ce raportau astfel de întâlniri.4 În 1972, el a observat că, potrivit multor psihiatri, bolnavii psihici par a nu avea decât „un interes mic ori nul” pentru O.Z.N.-uri, găsindu-se cu greu câte unul care să raporteze o întâlnire cu un O.Z.N. El a citat un studiu realizat de Dr. Berthold Schvvarz, în care circa 3400 de pacienţi au fost examinaţi şi nu a fost vorba de nicio experienţă a acestora legată de fenomenul O.Z.N.5.

De atunci, s-a demonstrat ca persoanele care raportează răpiri de către O.Z.N.-uri nu reprezintă în mod special cazuri de psihopatologie. Iată un exemplu:

în 1981, Budd Hopkins, Ted Bloecher şi Dr. Aphrodite Clamar au angajat un reputat psihiatru new-yorkez, Dr. Elizabeth Stater, pentru examinarea psihologică a noua victime ale răpirilor de către O.Z.N.-uri. Dr. Stater a administrat mai multe teste, printre care Minessota Multiphasic Personality Inventory, Rorschach, Wechsler Adult Intelligence Scale, Thematic Apperception Test şi un test de desen proiectiv. Nu a descoperit tulburări mentale majore ca paranoia sau schizofrenia, cu toate că toţi cei nouă subiecţi prezentau o anumită prudenţă şi o lipsă de valorizare a propriei persoane-stări la care s-ar fi putut aştepta, de altfel, de la nişte persoane care trecuseră printr-o experienţă atât de traumatizantă precum răpirea de către

Când Dr. Stater a fost informată asupra naturii experienţei prin care trecuseră toţi cei nouă subiecţi, a fost mai mult decât surprinsă. A redactat un capitol suplimentar în raportul său, susţinând cu tărie că experienţele subiecţilor nu erau provocate de tulburări mentale, că testele sale au dovedit că niciunul dintre ei nu avea vreuna dintre acele tulburări psihice extreme ce ar putea produce astfel de fantezii sau fabulaţii şi că, în fine, ea personal nu poate găsi nicio explicaţie psihologică pentru poveştile lor fantastice. A continuat prin a afirma că tulburarea mentală profundă şi suspiciunea pe care ea le descoperise la toţi cei nouă subiecţi sunt de aşteptat la nişte persoane care au trecut printr-o experienţă

de tipul răpirilor de către fiinţele extraterestre.

Iniţial, cei care au investigat fenomenul O.Z.N. Aveau tendinţa de a ignora toate acele relatări ce făceau chiar şi o referire accidentală la un contact propriu-zis cu fiinţele extraterestre. Considerând aceste relatări prea fantasmagorice pentru a merita o cercetare ştiinţifică – mai mult ca sigur, fabulaţii sau halucinaţii –, ei s-au concentrat, în schimb, asupra explicării luminilor de pe cer. În mod curios, chiar şi după ce teoria potrivit căreia O.Z.N.-urile sunt vehicule extraterestre a fost larg acceptată, ideea că piloţii acestor O.Z.N.-uri pot răpi oameni a continuat să fie respinsă nu numai de către cercetători şi de publicul larg, ci chiar de către acei specialişti care

se vedeau copleşiţi de o multitudine de dovezi demonstrând adevărul acestor răpiri.

Originea acestui paradox poate să fi fost mult mai complexă decât nişte simpli vânători de publicitate ieftină susţinând aproape orice, de la expediţii în pădurile selenare tropicale la întreceri de bowling pe Jupiter, totul pentru a-şi jecmăni ascultătorii. De la bun început, persoanele răpite care aveau reputaţie de onestitate şi respectabilitate au descris contacte sexuale cu fiinţe extraterestre. Simplul gând la aşa ceva era atât de dezgustător şi înfricoşător încât acestora li s-a refuzat din start orice credibilitate, fiind catalogaţi drept mincinoşi sau perverşi. Totuşi, nu trebuie ignorat faptul că prietenii şi cunoştinţele lor au jurat că aceştia sunt oameni demni de

încredere şi muncitori, deloc predispuşi la zboruri ale fanteziei.

Deseori, aceste persoane nu aveau nimic de câştigat ci totul de pierdut prin relatarea poveştilor respective. Cu toate acestea, mulţi dintre ei nu au renunţat să-şi povestească experienţele chiar şi atunci când vedeau că slujbele, reputaţiile şi căsniciile lor se fac fărâme sub ochii lor, întrucât ceilalţi le contestă afirmaţiile. Mulţi dintre cei răpiţi nu auziseră niciodată de O.Z.N.-uri sau farfurii zburătoare şi foarte puţini le studiaseră suficient de atent pentru a cunoaşte detalii esoterice care nu au fost date publicităţii. Totuşi, „receptori” din întreaga lume au descris astfel de amănunte în mod identic.

Una dintre primele relatări de acest tip

pe care cercetătorii au îndrăznit s-o facă publică a fost cea a unui fermier brazilian pe nume Antonio Villas-Boas. Dr. Olavo Fontes, profesor de medicină la Brazilian Naţional School of Medicine, s-a documentat în mod exhaustiv în legătură cu acest caz.

Antonio şi fratele său Joio văzuseră în zilele de 5 şi 14 octombrie 1957 nişte lumini stranii pe cer. Pe 15 octombrie, în timp ce ara un teren, la primele ore ale dimineţii, Antonio a zărit un O.Z.N. Ca o stea apropiindu-se rapid şi apoi planând deasupra solului. A putut observa că este un obiect în formă de ou, de o culoare roşie strălucitoare, acoperit cu luminiţe roşiatice şi cu o uriaşă lumină roşie. În vârful acestui obiect, ceva s-a rotit, emiţând o lumină roşie

fluorescentă ce s-a văzut verde atunci când O.Z.N.-ul a încetinit pentru a ateriza. Motorul tractorului s-a oprit iar farurile s-au stins. Antonio n-a reuşit să pornească din nou tractorul.

O.Z.N.-ul a aterizat la câţiva metri depărtare, sprijinindu-se pe un angrenaj de aterizare cu trei picioare. Martorul a încercat să fugă, însă a fost imobilizat de către trei creaturi mici, purtând un fel de căşti, care l-au târât în interiorul O.Z.N.-ului, i-au scos hainele şi i-au frecat trupul cu un lichid gros-transparent. I-au fost luate probe de sânge şi a fost introdus într-o încăpere plină de un fum greţos, care l-a făcut să vomite.

O femeie micuţă, neobişnuit de frumoasă, a intrat în cameră. Era complet

dezbrăcată şi avea un păr rar, aproape alb, nişte ochi oblici, albaştri, foarte mari, pomeţi proeminenţi, nişte buze subţiri, parcă crestate şi o bărbie ascuţită. L-a provocat pe Antonio la un contact sexual repetat, încercând, după toate aparenţele, să rămână însărcinată. După consumarea copulaţiei, şi-a arătat pântecele şi apoi a făcut un semn spre cer.

Martorului, extrem de stânjenit, i s-au înapoiat hainele, Fiind escortat în afara vehiculului. Obiectul în formă de farfurie din vârful O.Z.N.-ului a început să se rotească din ce în ce mai repede, luminile au devenit mai strălucitoare şi vehiculul s-a ridicat, încorporând din nou angrenajul – trepied şi făcându-se mai strălucitor. Lumina principală a trecut dintr-o culoare

într-alta, rămânând în final roşie strălucitoare. O.Z.N.-ul a emis un semnal sonor, şi-a schimbat brusc direcţia şi a decolat cu viteza unui glonţ.

După această întâlnire, Antonio a suferit o iritare a ochilor, nervozitate, greaţă, insomnie şi mai multe erupţii ciudate pe corp.8

Dr. Fontes, un specialist de mare autoritate în domeniul său, a declarat în mod clar că Antonio nu suferă nicidecum de psihoză şi că pare stabil din punct de vedere emoţional. Cai observaţii similare celor ale Dr. Stater, el i-a comunicat lui Coral Lorenzen, fondatoarea lui Aerial Phenomena Research Organizat ion[5] (APRO) că este normal ca cineva care a trecut

---

5 Organizaţia pentru cercetarea fenomenelor aeriene. (*n.tr.)*

printr-o asemenea experienţă neobişnuită să manifeste nesiguranţa pe care o arăta Antonio.9

D-na Lorenzen a notat:

Examinarea preliminară efectuată de către Dr. Fontes... pare să ne certifice că Villas-Boas este un om echilibrat, iar nu un mincinos, şi cu siguranţă neposedând anumite informaţii de care ar fi trebuit să dispună pentru a inventa o asemenea poveste logică.10

Dacă Antonio Villas-Boas nu era nebun sau mincinos, singura explicaţie logică pare să fie aceea că el a fecundai o fiinţă extraterestră care, după toate aparenţele, dorea să dea naştere unui copil hibrid. Ideea poate părea absurdă, dacă nu ar exista nenumărate alte relatări în sprijinul

acestei ipoteze. De exemplu, iată declaraţiile lui Brad Steiger şi Joan Whritenour:

Autorii au în dosar declaraţia unei tinere femei din California care susţine că a fost răpită şi violată de către o fiinţă extraterestră dintr-un O.Z.N. Există, de asemenea, depoziţia doctorului său, care adevereşte că a îngrijit-o pe această tânără pentru avortarea unui făt ce părea a fi fost produsul unei reproduceţi hibride extrem de stranii.

... dispoziţia foarte proastă a femeii a determinat acest avort spontan...

... ar fi cu mult mai eficient să se realizeze un program de încrucişare aşa cum au procedat fiinţele extraterestre cu Antonio Villas-Boas. A fost adusă o femelă,

al cărui otiul era gata de a fi fac undat... partenerul masculin pământean a fost uns cu un afrodiziac puternic ca să-l ajute să-şi depăşească timiditatea şi frica înnăscute... Femela extraterestră îşi petrece perioada de gestaţie în tihnă, încurajată de propriii ei semen i, în timp ce pământeanul a fost abandonat fie cu un blocaj de memorie, fie cu o poveste pe care n-o va crede nimeni".

În zorii unei zile de aprilie din anul 1970, un avocat din YVisconsin îşi conducea maşina, singur, pe un drum de ţară, când a auzit paraziţi la radioul din maşină şi a simţit că în interiorul acesteia se face mai cald. În mod inexplicabil, a cotit brusc pe un drum înfundat, cu pietriş, într-o zonă nelocuită, la mile întregi de casa lui. A

trebuit să intre în derapaj pentru a opri maşina ca să evite ciocnirea cu o „farfurie zburătoare”, care apoi a strălucit în culorile albastru şi verde. A încercat să demareze, însă motorul maşinii s-a oprit, iar farurile şi radioul s-au stins. A văzut nişte umbre mişcându-se în jurul maşinii şi şi-a pierdut cunoştinţa.

A ajuns acasă la răsăritul soarelui, cu o crestătură pe gât şi având o pierdere de memorie în privinţa acelei perioade de timp. A devenit apoi obsedat, în mod curios, de politică, mergând până la abandonarea avocaturii. S-a certat cu soţia sa şi cu juristul asociat; suferea de anxietate şi de dureri de cap.

Sub hipnoză, au ieşit la iveală mai multe detalii ale întâlnirii sale cu O.Z.N.-ul.

Fusese răpit din maşină, tranchilizat şi dus la bordul unui O.Z.N. Argintiu, în formă de farfurie, sprijinit pe un angrenaj-trepied, de către un grup de humanoizi care colectaseră mostre de lemne, pietre etc. Ei aveau nişte feţe lungi şi plate, sprâncenele rare, deschise la culoare, pleoape groase, buze subţiri şi nasuri turtite. Erau musculoşi, cu pieptul puternic; purtau încălţări, mănuşi cu cinci degete, salopete şi centuri prevăzute cu un dispozitiv în formă de cutie.

„Căpitanul" l-a întrebat ce fel de timp folosim noi, pământenii, i-a spus că ar trebui să învăţăm să folosim în mod corespunzător timpul, că acesta nu există şi că rasa lor poate „distorsiona timpul, aşa cum îl percepem noi, grăbindu-l, încetinindu-l sau

oprindu-l”. I-a mai spus că ei circulă mai rapid decât lumina şi că noi, pământenii, nu îi putem vizita (aşa cum ne vizitează ei pe noi), datorită concepţiilor noastre despre timp.

I-au fixat pe cap un dispozitiv în formă de con, iar el s-a simţit ca şi cum creierul i s-ar fi „învălmăşit”. Mai târziu, s-a gândit că ei l-au programat astfel încât să devină interesat să ajungă congresmen. I-au spus că i-au metamorfozat şi pe alţi pământeni astfel încât aceştia să acţioneze ca agenţi ai lor, şi că utilizează oameni şi animale pentru *experimente de reproducere.* – În 1966, John Fuller, în best-seller-ul său *The Interrupted Journey*[6], a menţionat atât faptul că celor răpiţi li se inculcă un fel de „sugestie posthipnotică” puternică pentru a-

6 „Călătoria întreruptă”. *(n.tr.)*

i împiedica astfel să-şi amintească experienţele parcurse, cât şi utilizarea metodei hipnozei în vederea recuperării amintirilor lor reprimate. În această carte, Fuller s-a documentat cu scrupulozitate în legătură cu experienţele soţilor Betty şi Barney Hill.

Pe când mergeau cu maşina, în timpul nopţii, în munţii din New Hampshire, soţii Hill au fost înfricoşaţi să vadă un O.Z.N. în formă de disc, cu dimensiunile unui avion de linie, ce emitea lumini de culori albastre, verzi, galbene şi roşii. Apoi acestea s-au schimbat într-o licărire albă. Barney a comparat, mişcarea O.Z.N.-ului cu cea făcută de nişte vâsle. Făcea întoarceri de 180 de grade cu o mare viteză, fără a-şi schimba raza de acţiune.

Cu mare prudenţă, bineînţeles, Barney a lăsat maşina cu uşile deschise în mijlocul şoselei şi a ieşit să vadă O.Z.N.-ul. Nu auzea strigătele lui Betty, care-l ruga să se întoarcă la maşină. A văzut apoi mai multe siluete în uniforme, care îl priveau din interiorul O.Z.N.-ului şi s-a speriat la gândul că îl vor prinde. S-a năpustit în maşină şi a demarat. Soţii Hill au auzit o serie de sunete ciudate în spatele maşinii şi apoi şi-au pierdut cunoştinţa.

Următoarea lor amintire este legată de perceperea aceloraşi sunete la câteva mile depărtare de-a lungul şoselei. Au ajuns acasă, zăpăciţi şi tulburaţi, cu mult mai târziu decât ar fi trebuit. Barney simţea un impuls straniu de a-şi examina vintrele şi a descoperit nişte zgârieturi ciudate pe vârful

pantofilor. În mod inexplicabil, Betty şi-a strâns toate lucrurile pe care le purtase şi nu le-a mai îmbrăcat niciodată. Amândoi se simţeau oarecum murdăriţi. Amândouă ceasurile lor de mână se opriseră. Au descoperit numeroase pete lucioase pe caroseria portbagajului. Fiecare dintre acestea fiind îndepărtată cu mare dificultate.

Pe stomacul lui Barney a apărut, un cerc perfect de negi. Suferind de nelinişte, anxietate, insomnie şi coşmaruri legate de răpirea lor, soţii Hill au început să ia parte la o serie de şedinţe de terapie cu renumitul psihiatru din Boston, Dr. Benjamin Simon - care i-a hipnotizat pe amândoi şi i-a făcut să regreseze mental până la momentele acelei întâlniri.

Sub hipnoză, şi-au amintit că făcuseră o bruscă şi inexplicabilă cotitură de pe şoseaua principală. Motorul maşinii li s-a oprii apoi şi de ei s-au apropiat nişte umanoizi de 1.50 m, fără păr, cu ochii mari şi oblici, capul mare, gură, nas şi bărbie de dimensiuni mici, pieptul puternic şi pielea de un albăstrui palid.

Umanoizii i-au tranchilizat cumva pe soţii Hill. Au fost duşi în interiorul O.Z.N.-ului, în nişte camere de examinare separate, semănând cu cele de spital, unde au fost dezbrăcaţi la piele, aşezaţi pe nişte mese şi examinaţi.

Barney şi-a amintit că i-au fost luate mostre de piele şi că i s-a pus pe stomac un dispozitiv ca o ventuză. Betty şi-a amintit că i s-au luat mostre din piele, păr, unghii şi

urechi şi că sistemul nervos i-a fost testat cu nişte sonde. Apoi i s-a introdus în buric un ac lung fixat de un tub, provocându-i nişte dureri groaznice. I s-a explicat că este vorba de un „test de fertilitate”. Umanoizii păreau surprinşi de faptul că dinţii lui Barney se puteau desprinde, pe când cei ai lui Betty, nu.

Vorbind într-o engleză cu accent, umanoizii i-au pus lui Betty numeroase întrebări în legătură cu timpul: „Ce înseamnă vârstă? Ce înseamnă vârstă înaintată? Ce este un ah?”. De asemenea, erau interesaţi de durata vieţii oamenilor. „Nu te-ngrijora, dacă ne vom hotărî să ne întoarcem, te vom găsi... întotdeauna îi găsim pe cei care ne interesează”, i-au spus ei lui Betty. Umanoizii i-au declarat că nu au

prea mult timp la dispoziţie. I-au arătat o hartă cerească, dar au izbucnit în râs atunci când Betty i-a întrebat unde trăiesc, nerăspunzându-i. Nu i-au îngăduit să păstreze niciun obiect de la ei, astfel că nu poate dovedi că întâlnirea a avut loc.

Soţii Hill au fost duşi înapoi la maşină. Barney a observat o diferenţă sensibilă în atmosferă între interiorul şi exteriorul O.Z.N.-ului (deşi niciunul dintre soţi nu a pomenit de vreo rarefiere a oxigenului). Li s-a inculcat amândurora o sugestie posthipnotică puternică, în urma căreia întreaga răpire li s-a şters din memorie. Au văzut O.Z.N.-ul schimbându-şi culoarea din portocaliu în argintiu strălucitor şi decolând.13

Dr. Simon a experimentat utilizarea

regresiunii hipnotice în investigarea întâlnirii cu O.Z.N.-uri, deoarece soţii Hill dovedeau o amnezie totală în legătură cu incidentul respectiv. El spera, fără îndoială, că ar putea fi evidenţiată şi tratată o patologie specifică - şi a fost surprins să descopere o poveste atât de închegată din punct de vedere logic la amândoi soţii Hill.

Aceştia nu doreau publicitate, însă în cele din urmă povestea lor a ajuns la cunoştinţa publicului. Întrucât atât cei doi soţi cât şi Dr. Simon se bucurau de o integritate morală ireproşabilă, relatarea lor a devenit nu numai un subiect senzaţional pentru întreaga lume, ci şi etalonul la (are cercetătorii au raportat toate episoadele ulterioare cu referire la răpiri de către fiinţe extraterestre. Nu a fost dată nicio explicaţie

ştiinţifică pentru experienţa lor, cu toate că o mare parte din anxietate le-a dispărut atunci când li s-au relevat amintirile reprimate – astfel că au fost capabili să ducă în continuare o viaţă relativ normală.

Betty, după toate aparenţele, a suferit – ca parte a examinării sale din 1961 – o operaţie de laparoscopie, cu ani buni înainte ca această metodă să fie investigată. Este posibil ca extratereştrii care au răpit-o şi au examinat-o să fi intenţionat să-i extragă ovulele. Dispozitivul în formă de ventuză plasat pe abdomenul lui Barnev se poate să fi fost un instrument de colectare a spermei. În acea perioadă de timp, aceste detalii păreau mai mult ciudate decât, relevante, având în vedere faptul că experimentele de reproducere nu fuseseră încă luate cu

adevărat în serios.

Cu toate acestea, cazul Hill a avut o semnificaţie majoră. De când a fost dat publicităţii, sute de alte răpiri de către O.Z.N.-uri au ieşit la iveală prin utilizarea metodei hipnozei regresive.

Un caz important este acela al unei femei din Massachusetts, pe nume Bem Andreasson, care pare a fi trecut prin astfel de experienţe de contactare de către extratereştri pe parcursul întregii sale vieţi. Scriitorul şi cercetătorul O.Z.N.-olog Raymond Fowler a publicat rezultatele studiului său exhaustiv asupra acestui caz în *The Andreasson Affair, The Andreasson Affair, Phase Two*[7] şi *The Watchers*[8].

---

7 Afacerea Andreasson”, „Afacerea Andreasson – etapa a doua”. *(n.tr.)*”.
8 „Observatorii”, *(n.tr.)*

Primul contact cunoscut al lui Betty a avut. Loc în 194.1, pe când avea numai şapte ani. În timp ce se juca singură într-o magazie în curtea din spate a casei sale din Massachusetts, ea a fost anesteziată într-un fel sau altul, iar un cor de voci i-a spus că o pregătesc pentru o întâlnire cu acela!". I-au spus că a fost observată şi că va progresa, dar nu îşi va aminti de această întâlnire".

În 1949, la vârsta de doisprezece ani, Betty se juca singură în pădure, când a întâlnit o fiinţă de aproximativ 90 cm, cu o piele de culoare gri, ochi mari şi o figură de forma unei lacrimi. A aruncat cu pietre în ea. Acestea păreau că se lovesc fără zgomot de o barieră invizibilă, căzând la pământ la distanţă de un braţ de strania făptură. Betty a fost din nou anesteziată. A fost

„verificată” şi i s-a spus că anumite părţi din corpul ei nu s-au dezvoltat îndeajuns şi că mai are un an până să fie gata.13

Un an mai târziu, Betty a văzut un O.Z.N. Care arăta ca „o lună mare” apropiindu-se de ea. Apoi, s-a trezit într-o cameră albă, înconjurată, de mici umanoizi. I-au spus că o vor duce „acasă”, şi apoi a trecut printr-o succesiune de întâmplări stranii, pe parcursul cărora părea că e transportată într-un O.Z.N., printr-o reţea de tuneluri de gheaţă pe dedesubtul unui ocean. Acolo a văzut ceea ce tot ea a numit un „muzeu al timpului”, cu diorame incluzând specimene umane din toate timpurile, într-o animaţie aparent suspendată – ceea ce reprezenta o înregistrare holografică a naturii,

interactivă şi extrem de sofisticată, precum şi o „Mare Poartă” dincolo de care ea a trăit un fel de extaz. A fost transportată într-o secundă într-un vehicul de forma unui sac, căptuşit cu oglinzi, şi a întâlnit nişte umanoizi înalţi, cu părul alb, îmbrăcaţi. Apoi a fost transportată înapoi într-un loc unde existau numeroase O.Z.N.-uri.

După aceea, a fost supusă la numeroase teste şi operaţii chirurgicale.

Scopul aparent al acestora era de a-i implanta în corp mici dispozitive de forma unei mărgele sau a unui ciob, pentru a-i urmări şi conuola acţiunile şi a seni ca mijloace de intermediere a comunicării. I s-a scos un ochi şi cel puţin unul dintre acele obiecte microscopice i-a fost implantat în spatele acestuia. A fost apoi aşezată într-o

încăpere umplută cu un lichid şi transportată cu un O.Z.N. În pădurea din apropierea casei ei, unde i-au inculcat o sugestie posthipnotică pentru a uita experienţele respective.16

Într-o zi a anului 1961, Betty a auzit un sunet ciudat şi a simţit impulsul puternic de a-şi lăsa singuri copiii mici care dormeau şi a, merge într-o zonă izolată. Aici a întâlnit alţi umanoizi cu capul mare, care i-au comunicat telepatic că a fost aleasă pentru a trece prin întâmplări esoterice şi a aduce un mesaj celorlalţi. Anumite lucruri se vor întâmpla în viitor. Există forţe ale răului care vor să distrugă umanitatea. Betty a interpretat această întâlnire în termenii puternicei sale credinţe creştine. I s-a spus că nu îşi va aminti experienţa prin care a

trecut, iar apoi a fost transportată în apropierea casei sale.17

Într-o zi, în 1967, Betty era acasă cu cei şapte copii ai ei şi cu părinţii, când, la un moment dat, a căzut tabloul electric pe întreaga locuinţă. A văzut pe geam o lumină de culoare roz care a devenit mai strălucitoare, s-a schimbat înspre roşu-portocaliu şi a început să pulseze. Toţi ceilalţi nouă au paralizat *„de parcă timpul se oprise pentru ei”.*

Betty a văzut apoi patru umanoizi (asemănători, după toate aparenţele, celor descrişi de către soţii Hill) intrând în casă prin uşa *închisă.* Tatăl ei şi fiica sa Beckv i-au văzut şi ei.

Conducătorul i-a spus lui Betty că numele lui este „Quazgaa”. Ea i-a înmânat o

Biblie, pe care el, în mod straniu, a copiat-o instantaneu, iar acesta i-a dat o carte în schimb. Becky a văzut şi ea această carte. Quazgaa a spus că ei au venit să ajute Pământul, pentru că acesta încearcă să se autodistrugă. I-a spus lui Betty să stea în spatele lui şi în faţa celorlalte trei fiinţe. Apoi, toţi cei cinci au levitat prin uşa închisă, în şir indian, Betty stând mereu la aceeaşi distanţă în spatele lui Quazgaa. Această neverosimilă metodă de deplasare a fost utilizată de mai multe ori pe parcursul întâlnirii cu fiinţele extraterestre.

În curtea casei sale, nu o Z.N. Oval, cu o calotă, stătea pe nişte proptele. Quazgaa fac ea într-un fel parte din carcasa transparentă a acestuia. Betty a plutit prin aer în interiorul O.Z.N.-ului. Nu-şi simţea

deloc greutatea. I s-a cerut să stea sub o lumină „purificatoare”, apoi a fost rugată să-şi pună o îmbrăcăminte ca un halat de spital.

A plutit prin aer spre o masă de examinare, de care a fost prinsă cu nişte curele, l-a fost introdus un ac lung în nara stângă şi în cap, provocându-i mari dureri şi pătrunzându-i treptat prin ţesuturi. Când acul a fost scos, a putut vedea o mică umflătură cu pro eminenţe ascuţite la capătul acului. După cât se pare, unul dintre dispozitivele microscopice care îi fuseseră implantate mai demult a fost extras. I s-a introdus în buric un ac lung. L-au spus că acesta reprezenta un test de procreaţie şi că unele din „elementele ei constituente” lipsesc (suferise, într-adevăr,

o extirpare a uterului). Răpitorii au părut surprinşi să constate un asemenea fapt.

A plutit priiitr-un tunel spre o cameră în care a fost. Aşezată într-un scaun de plastic umplut cu lichid, care se mula după corpul ei, iar apoi a trecut printr-o serie de întâmplări supranaturale. Părea să zboare într-un alt loc, plutind prin tuneluri şi peşteri, unde a observat numeroase lucruri cu totul străine pentru ea – printre acestea figurând o haită de creaturi semănând cu nişte maimuţe. Apoi a fost luată pentru a asista la metamorfozarea unei creaturi uriaşe, ca o pasăre, după principiul păsării Phoenix. Betly i-a descoperit acestei experienţe o semnificaţie religioasă.

Apoi a fost adusă acasă prin aceleaşi metode cu ajutorul cărora fusese luată.

Familia ei a fost scoasă din acea stan de paralizie. Quazgaa i-a lăsat mesaje potrivit cărora umanitatea este pe un drum greşit, ei venind pentru a ne ajuta, căci „totul a fost planificat”. „Pentru ei, viitorul şi trecutul sunt la fel ca ziua de astăzi”, i-a spus Betty lui Fowler, sub hipnoză. „Timpul lor nu este ca timpul nostru, însă ei cunosc principiile timpului nostru… pot da înapoi timpul”.18

Cartea pe care i-a dat-o Quazgaa a rămas în posesia ei timp de zece zile după întâlnirea cu fiinţele extraterestre. Era obligată s-o studieze, dar să nu lase pe nimeni s-o vadă. Paginile sale erau incandescente şi conţineau simboluri. După scurgerea celor zece zile, cartea a dispărut din locul unde o pusese.

Betty şi fiica sa au suferit manifestări paranormale în urma incidentului – chiar şi după ce s-au mutat în altă locuinţă. În cele din urmă, s-au mutat în Florida, unde Betty, printr-o foarte ciudată coincidenţă, l-a întâlnit pe Bob Luca, cu care mai târziu s-a măritat. Luca fusese contactat, după toate aparenţele, în 19.11, pe când avea cinci ani. Fusese apoi răpit în 1967, în Connecticut, şi supus unor examinări diverse de către fiinţe asemănătoare celor descrise de Betty.19.20

În timp ce Betty vorbea odată la telefon cu Luca (înainte de a se mărita cu el), conversaţia le-a fost întreruptă de o voce furioasă, vorbind într-o limbă ciudată, necunoscută. Betty a avut impresia că este vorba de un avertisment profetic potrivit căruia umanoizii intenţionau să pună la cale

ceva, astfel că ea i-a raportat incidentul lui Fowler. A doua zi, doi dintre băieţii săi au murit într-un accident de maşină. Printr-o altă coincidenţă stranie, primul soţ al lui Betty a fost spitalizat datorită unui grav accident de maşină, în perioada răpirii lui Betty din 1967.21

Betty şi Bob au suferit mai multe manifestări paranormale după căsătoria lor, iar Betty pare a fi trecut printr-o altă experienţă de contact, cu fiinţele extraterestre, în 1975.22 (Fowler şi-a continuat cercetările; consecvenţa sa a fost răsplătită printr-o serie de descoperiri uluitoare, pe care le vom discuta în capitolul 13).

Faptul că extratereştrii i-au invadat, pur şi simplu, casa lui Betty dovedeşte că ea

era foarte importantă pentru ei. În loc să utilizeze metoda lor obişnuită de a-şi captura victimele pe drumuri izolate, la ore târzii din noapte, umanoizii au fost suficient de îndrăzneţi ca să aterizeze într-o zonă populată, la o oră când multă lume era trează, şi să intre apoi într-o casă în care existau nu mai puţin de zece martori. Erau aşadar neglijenţi, de parcă s-ar fi grăbit foarte tare; Betty şi alţii din familia sa şi-au amintit fapte pe care n-ar fi trebuit să şi le amintească. Care era explicaţia abandonării de către fiinţele extraterestre a acelei metode cu care cercetătorii fenomenului O.Z.N. se obişnuiseră deja?

Faptul că Betty avea şapte copii arată că era extrem de fertilă, şi deci un bun pacient, al experimentelor de reproducere.

Să urmărim puţin următorul scenariu: Betty este parte a unui experiment. Mica sferă implantată în sinusul ei constituie un dispozitiv de supraveghere asemănător cu zgărzile pe care biologii le pun la gâtul animalelor în pericol pentru a le urmări mişcările sau a le înregistra pulsul. Datorită acestuia, s-ar fi putut măsura concentraţia de hormoni în corpul său şi transmite un semnal teleghidat atunci când ovulele ar fi fost gata pentru colectare ori fecundare.

Apoi Betty suferă o operaţie de histerectomie – care poate sau nu să fie legată de reacţia organismului ei la acest experiment. Perioada propice colectării ovulelor vine şi trece de câteva ori, însă transmiţătorul implantat nu oferă extratereştrilor niciun indiciu. Ceva s-a

întâmplat…

Este trimis atunci un echipaj care să lămurească lucrurile. Transmiţătorul este recuperat. Se află într-o perfectă stare de funcţionare. Concluzia logică este că subiectul experimentului nu a dat. Reacţiile aşteptate dintr-un anumit motiv. Pentru a depista această cauză, se introduce un ac în buricul lui Betty pentru un „test de procreaţie” – acelaşi tip de metodă laparoscopică pe care l-au raportat Betty Hill şi zeci de alte persoane răpite, şi pe care scriitorul şi cercetătorul John Keel l-a descoperit în poveşti cu o vechime de până la cinci sute de ani. – 1 Testul dovedeşte că anumite părţi din organismul subiectului lipsesc! Ea nu mai e capabilă să procreeze. Ani întregi de activităţi clandestine şi

cercetare ştiinţifică temeinică pot fi consideraţi pierduţi. Pentru a ieşi din impas, echipajul hotărăşte să reprogrameze subiectul pentru un alt tip de experiment, al cărui scop este chiar şi mai inaccesibil înţelegerii noastre.

Evident, este o simplă ipoteză, însă Betty Andreasson nu este singura victimă care a fost manipulată în acest fel. Au existat mulţi alţii – prea mulţi. Fowler face referire la un alt caz în care un obiect de dimensiuni mici, de forma unei ajice, a fost implantat cu un ac în corpul unei persoane răpite. I s-a spus apoi acesteia că astfel este posibilă „o mai bună comunicare şi capacitate” şi că va fi activată peste o lună, atunci când se va stabili cu precizie dacă organis organismul ei să nu respingă

dispozitivul respectiv – ceea ce e ciudat, de vreme ce speranţa e considerată un atribut uman distinct.

Curând, au ieşit la iveală alte incidente implicând astfel de examinări. În luna august a anului 1975, la ora 4 dimineaţa, Sandra Larson îşi conducea maşina în care se mai aflau iiica ei, Jackie, şi un prieten, în apropiere de Tower City, North Dakota. După un fulger strălucitor şi o explozie ca de tunet, au văzut opt sau zece O.Z.N.-uri portocalii strălucitoare, de formă sferică, înconjurate de un abur ca un fum, apropiindu-se de sol la circa 50 de metri de maşină. Câteva dintre O.Z.N.-uri s-au oprit brusc în aer deasupra unui pâlc de copaci, iar celelalte au zburat în înaltul cerului cu o mare viteză. D-na Larson simţea că maşina

de-abia se mişcă, deşi mergea cu aproape 80 km/h. Şi parcă ar fi fost „îngheţată într-o secundă”. Jackie, care se aflase pe scaunul din faţă, se afla acum, în mod inexplicabil, pe scaunul din spate. Şi-au continuat drumul către Tower City, unde prietenii au raportat incidentul poliţiei – şi Sandra a observat că făcuseră cu o oră mai mult.

Suob hipnoză, Sandra şi-a amintit că maşina se oprise singură şi fusese iractată spre un O.Z.N. Sferic, de mărimea unei case, care plana la mică distanţă de sol. Se simţea amorţită şi ameţită. A plutit prin aer până în interiorul O.Z.N.-ului, fiind propulsată de către o forţă exterioară. I s-au scos hainele şi a fost. Examinată de către o fiinţă cu ochii mari şi ficşi, cu faţa acoperită. I s-a spălat corpul cu un lichid ca un alcool.

I-a fost tăiat abdomenul. În nas i s-a introdus un instrument subţire, care i-a provocat dureri groaznice, precum şi nişte senzaţii stranii – de parcă creierul i-ar fi fost extras, examinat şi apoi reasamblat într-un alt mod, astfel încât ea să nu mai aibă niciun control asupra propriilor cuvinte. Iau spus că nu-şi va aminti nimic în legătură cu acest episod, iar apoi a plutit prin aer înapoi la maşina sa.

În februarie 1976, cercetătorul Jeroine Clark a făcut-o, prin hipnoză, să regreseze în timp. Şi-a amintit că fusese odată răpită de acasă de către nişte creaturi asemănătoare, făcută să plutească priit aer, prin peretele casei sale, de către un O.Z.N. Identic şi aşezată într-un container transparent astfel conceput încât să ia

forma corpului său. A fost dusă apoi într-un loc ciudat, presupus a fi o altă planetă. Avea impresia că e expusă pentru a fi văzută de toate acele fiinţe. A simţit aceeaşi ameţeală şi greaţă ca în timpul primei sale întâlniri. A fost adusă apoi acasă (din nou, printr-un zid) – şi iarăşi i s-a spus că nu îşi va aminti nimic.

Înaintea primei întâlniri, Sandra suferise o sinuzită gravă, cronică. După aceea, nu a mai avut niciun fel de probleme. Concluzia logică este că un obiect străin i-a fost extras din sinus în timpul acelei întâlniri. 25

Budd Hopkins a făcut poate mai mult decât oricine pentru a aduce la lumină misterul întunecos al răpirilor de către O.Z.N.-uri. Hopkins a devenit interesat de

fenomenul O.Z.N. după o experienţă personală în 1964. De atunci, a lucrat fără întrerupere cu sute de persoane care trecuseră prin astfel de răpiri.26 A folosit deseori hipnoza pentru a scoate la lumină amintiri reprimate adânc în subconştient. În 1981, a publicat *Missing Time*[9]*,* volum urmat de continuări*: The incredibil Visitations at Copley Woods*[10] în 1987. Ambele cărţi au avut un rol extrem de important în clarificarea misterului O.Z.N.

În *Missing Time,* Hopkins a început prin a prezenta exemple precise ale fenomenului răpirii de către fiinţele extraterestre:

O femeie născută în 1943 şi-a amintit

---

9 „Ieşirea din timp”, *(n.tr.)*

10 „Intruşii – incredibilele descinderi de la Copley Woods”. *(n.tr.)*

experienţele sale, implicând asemenea răpiri, din anii 1950 şi 1960. Şi-a amintit că a fost dusă în interiorul unui O.Z.N., unde nişte umanoizi au examinat-o şi i-au introdus o sondă prin nara stângă. Bluza i s-a umplut de sânge în urma acestei operaţii. Ceilalţi membri ai familiei sale au fost martori atât la faptul că ea lipsise în mod inexplicabil, cât şi la prezenţa sângelui pe bluza sa (element înregistrat, absolut întâmplător, într-un film de amatori făcut în interiorul casei), pentru care nu puteau găsi nicio explicaţie. După toate aparenţele, îi fusese inoculată o sugestie posthipnotică de a nu-şi aminti experienţa respectivă.27

Un tânăr îşi conducea maşina noaptea târziu, între Pikesville şi Frederick, Maryland, când a văzut două lumini sus pe

cer. Deşi conducea cu o viteză destul de mare, maşina a fost zguduită violent spre partea dreaptă a drumului, oprindu-se fără niciun derapaj – de parcă ar fi fost atrasă lateral de un magnet uriaş. Mai multe fiinţe mici, albe ca varul, l-au imobilizat cu ajutorul unui dispozitiv ce semăna cu un cârlig şi l-au ridicat pe o rampă în interiorul unui obiect zburător în formă de farfurie. A fost examinat şi i s-a luat o mostră de spermă. După toate aparenţele, i s-a inoculat o sugestie posthipnotică pentru a nu-şi aminti incidentul.28,29

următoarea concluzie logică:

O concluzie mai mult decât sigură ce poate fi desprinsă din studierea acestui tip de răpire este că s-a realizat o examinare

îndelungată şi profundă a unui număr relsitixi mare de oameni şi că această examinare poate fi bazată pe implanturi mecanice de un anumit fel. Poate că Virginia Hoiton, Betty Andreasson şi alţii au avut, pe când erau copii, mici dispozitive de supraveghere implantate sus în cavităţile lor nazale, aşa cum ecolog/ştii şi zoologii, noştri implantează dispozitive pentru a urmări viaţa animalelor sălbatice. Un neurochirurg m-a informat că anumite operaţii pe creier – de exemplu, biopsii ale ţesuturilor – pot fi efectuate penetrându-se în creier de jos, prin acest cana! convenabil. Dacă un asemenea sistem practicat deja de mult timp continuă, s-ar putea în acest Jel explica deceniile de comportament clandestin al O.Z.N.-urilor, precum şi

absenţa comunicării directe cu oamenii. 30

În 1987, când a fost publicat *Intruders,* aceste tipuri de răpiri – oricât ar dori unii dintre noi să le nege existenţa – erau mai mult decât clare. Cartea se concentrează asupra experienţelor stranii ale unei tinere la care Hopkins face referire sub numele de „Kathie Davis”. Acest nume e un pseudonim menit să protejeze viaţa particulară a femeii. (Contrar opiniei larg răspândite, marea majoritate a martorilor fenomenului O.Z.N. Nu sunt câtuşi de puţin căutători de publicitate. De fapt, mulţi apelează la măsuri extreme pentru aşe asigura că nimeni nu le cunoaşte identitatea. Deseori, sunt tulburaţi – şi ruşinaţi – de experienţele nedorite la care au fost supuşi).

Pe data de 30 iunie 1983, la ora 20,45,

Kathie a zării o lumină de o culoare ciudată în sala pompelor de lângă piscina casei sale şi a observat că uşa de acolo era deschisă. Mama ei a văzut şi ea acea lumină. Peste câteva minute, lumina a dispărut şi uşa s-a închis. Luând o puşcă, Kathie s-a dus să vadă despre ce este vorba. S-a întors mai târziu – fără puşcă - şi i-a spus mamei sale că totul e în regulă.

S-a dus la o casă de alături pentru a le invita pe două prietene să facă împreună o baie (se făcuse deja ora 21,00). Prietenele au fost de acord. Una dintre ele a simţit o mâncărime şi amorţeală în talpă după ce a păşit, cu picioarele goale, peste o porţiune din curtea lui Kathie – despre care a spus că era dură ca un beton şi călduţă. Toate cele trei femei aveau greaţă şi frisoane. Lui

Kathie i s-a înceţoşat privirea şi ochii îi ardeau (doctorul i-a spus mai târziu că acestea sunt simptomele conjunctivitei). Toate au observat că se lăsase ceaţa.

În aceeaşi seară, la ora 20.45, vecina lui Kathie a zărit un fulger în direcţia curţii din spate a lui Davis şi nişte vibraţii violente i-au zguduit casa. Imaginile de la televizor au dispărut, ecranul prezentând un fond roşu, iar luminile din casă s-au estompat şi au început să licărească. Toate ceasurile digitale din casă s-au dereglat după aceea şi a fost nevoie să le potrivească din nou. A fost înfricoşată de această întâmplare.

Vecina lui Kathie de la vest a fost de asemenea înfricoşată de o serie de întâmplări aproape identice (nu putea fi sigură dacă data era de 30 iunie). A asistat

şi ea la o întrerupere de curent la întreaga ei casă. Trei ceasuri digitale dinspre dormitor i s-au dereglat şi a trebuit să le potrivească din nou după aceea, însă alte trei ceasuri digitale din partea cealaltă a casei n-au păţit nimic. Vecinii săi cei mai apropiaţi din latura neafectată a casei nu au observat nicio vibraţie; de asemenea, nu li s-a întrerupt deloc curentul electric.

Iarba pe o suprafaţă circulară şi pe o porţiune dreaptă din curtea din spate a lui Kathie (acolo unde păşise prietena ei) s-a uscat. Mulţi ani după aceea, nimic n-a mai crescut acolo şi boscheţii din apropiere s-au veştejit. Solul din exteriorul ariei afectate avea aceeaşi structură cristalină şi compoziţie chimică precum solul din interiorul acestei suprafeţe, însă trebuia să

fie încălzit până la temperatura de 800 de grade pentru a dobândi aceeaşi culoare. Pământul fusese, după toate aparenţele, supus radiaţiilor ce-l încinseseră şi-l uscaseră şi mai era călduţ când prietena lui Kathie păşise pe el.

După acest contact cu fiinţele extraterestre, Kathie a suferit de o cădere a părului şi nu s-a simţit bine timp de şapte zile. Simţea dureri în urechea dreaptă precum şi o slăbire a auzului.

Strângând date din şedinţele de hipnoză cu Kathie, detalii pe care ea şi le-a amintit ulterior în mod conştient şi fapte desprinse din chestionarea familiei, vecinilor şi prietenilor acesteia. Hopkins a ajuns la un rezultat extraordinar: o incredibilă serie de întâlniri cu fiinţe

extraterestre, întâlniri ce au avut loc pe tot parcursul vieţii lui Kathie.

Mama lui Kathie pare a fi fost ea însăşi victima răpirilor de către fiinţe extraterestre, atât în copilărie, cât şi la maturitate. Prima experienţă de contact cu un O.Z.N. Prin care a trecut Kathie s-a întâmplat, după toate aparenţele, pe când avea doi-trei ani. Actualmente, ea are deseori visuri în care mama ei o ascunde într-o cămară, de teama unui obiect ameninţător de pe cer.

Episodul următor s-a petrecut pe când Kathie avea în jur de şapte ani. Împreună cu sora ei, Laura, era în vizită la nişte prietene. Kathie a ieşit din casă şi a intrat pe uşa deschisă a unei „case” ocupate de nişte fiinţe ciudate. O creatură, pe care la început

a luat-o drept un băiat de vârsta ei, dar care apoi s-a dovedit a fi un umanoid de înălţime mică, cu pielea de culoare gri şi capul mare, a dus-o într-o cameră rotundă, albă, fără ferestre. I-a făcut o incizie în picior, care apoi s-a cicatrizat. Mama lui Kathie, prietena ei cea mai bună şi vecinul cel mai apropiat au acum pe picioare nişte cicatrice aproape identice cu cea a lui Kathie. Toate aceste urme par a fi rezultatul unor răpiri de către fiinţe extraterestre.

În luna iulie a anului 1975, Kathie vizita, împreună cu nişte prieteni, Rough Rider State Park din Kentucky. Atunci a zărit patru lumini strălucitoare, de forma unor discuri şi a simţit o oprire bruscă a motorului maşinii. Atât ea, cât şi prietenii ei au fost. Contactaţi, timp de mai multe ore,

de către trei creaturi ciudate, care s-au apropiat de maşina lor într-un vehicul ce avea o dispunere a farurilor mai mult decât stranie şi niciun fel ele stop. Aceasta aluneca uşor peste şoseaua care avea destule gropi.

Una dintre aceste fiinţe semăna mult cu Kathie. A fost singura dintre cele trei creaturi cu care a vorbit. Umanoidul acesta îi părea oarecum cunoscut lui Kathie – şi, în mod inexplicabil, s-a simţit puternic atrasă de el. Ceilalţi doi umanoizi erau înalţi, slabi şi purtau o îmbrăcăminte asemănătoare. Au stat deoparte tot timpul, fără a scoate un cuvânt. Mai târziu, nici Kathie nici prietenii ei n-au fost capabili să-şi amintească vreun alt lucru despre aceştia; de asemenea, nu şi-au amintit prea multe lucruri din tot ce s-a

discutat în acele ore. Kathie şi-a amintit însă că la un moment dat, prietenii ei păreau a fi paralizaţi. Ulterior, unul dintre ei a avut cel puţin o întâlnire cu fiinţele extraterestre, contact. În care Kathie n-a mai fost însă implicată.

În decembrie 1977 (la vârsta de 18 ani), Kathie îşi conducea maşina în care se mai aflau două prietene, pe un drum de ţară, noaptea târziu. La un moment dat, a văzut o lumină strălucitoare, ciudată, apropiindu-se de sol. A oprit imediat maşina şi, în momentele următoare a fost răpită de către un O.Z.N. În interiorul acestuia, a fost supusă la o operaţie dureroasă: o penetrare a uterului, care se poate să fi fost o inseminare artificială. Acest episod s-a întâmplat cam în perioada în care Kathie

începuse să se întâlnească şi să se plimbe cu tânărul cu care în cele din urmă s-a măritat.

Gravidă. Doctorul a confirmat, atât prin analize ale urinei, cât şi prin teste ale sângelui.

În luna martie a anului următor, Kathie a fost răpită din locuinţa surorii sale, Laura. După toate aparenţele, a fost anesteziată şi într-un fel dilatată; embrionul din uterul ei a fost extras.

Mai târziu, doctorul lui Kathie, care nu avea nici cea mai vagă idee despre răpirile de către O.Z.N.-uri, a constatat cu stupefacţie că sarcina pacientei sale a dispărut. Fata nu suferise niciun avort - pur şi simplu, nu mai era gravidă! Acest fapt a fost confirmat ulterior printr-o serie de

teste.

Pe la sfârşitul primăverii anului 1979, Kathie, pe atunci însărcinată cu primul ei copil, a fost răpită din propria ei locuinţă. A plutit prin aer spre un O.Z.N., în care a fost aşezată pe o masă de operaţie şi a suferit o altă examinare ginecologică. În nări i-au fost introduse apoi un fel de sonde, care, după cât se pare, i-au penetrat sinusul; mai târziu, înghiţea cu mari greutăţi şi simţea mereu în gură nu gust de sânge. A simţit o presiune în gât şi abdomen. Avea în faţa ochilor o creatură de mică înălţime, cu pielea de culoare gri şi ochii mari, negri. Prezenţa acesteia, concomitent, o înfricoşa şi o liniştea. S-a trezit apoi în patul ei. Două fiinţe stăteau lângă ea, coordonându-şi mişcările. I-au arătat o „cutie strălucitoare”,

pe care apoi au luat-o, transmiţându-i prin telepatie că va înţelege ce reprezintă aceasta abia atunci când o va vedea din nou.

În 1980, pe când era însărcinată cu ultimul ei copil, Kathie a fost efectiv terorizată de o serie de apeluri telefonice bizare, în fiecare miercuri după-amiază. Se auzeau tot timpul nişte gemete înăbuşite. Mama ei şi unul dintre prieteni au răspuns şi ei la telefon şi au auzit, la rândul lor, sinistrele sunete. Kathie şi-a schimbat numărul şi l-a dat la secret, însă imediat după aceea a primit un nou telefon. I s-a părut că sunetele exprimau, de această dată, o anumită furie. Apelurile telefonice au continuat până când s-a născut fiul ei cel mic, oprindu-se apoi brusc.

Băiatul ei cel mic n-a vorbit multă vreme; în schimb, scotea nişte gemete înăbuşite asemănătoare celor din telefoanele pe care le primise Kathie. Până a fi capabil să se facă înţeles, băiatul a fost supus unei terapii intensive de către un medic logoped. Nu este cunoscută cauza care a provocat incapacitatea lui de a vorbi.

Pe 30 iunie 1983 a avut loc episodul straniu cu piscina. Când Hopkins a hipnotizat-o pe Kathie şi a făcut-o să regreseze mental până la momentele acelei întâmplări, a descoperit următoarele lucruri: lui Kathie i se inoculase, după cât se pare, o sugestie posthipnotică de a nu-şi aminti în niciun fel experienţa prin care trecuse. Simţea că ar putea chiar să moară dacă va încerca să-şi amintească. Şi-a

amintit apoi de un O.Z.N. În formă de ou, stând pe patru picioare în acel loc din curtea sa unde mai târziu a fost descoperit cercul de iarbă arsă. Şi-a mai amintit că fusese paralizată şi că simţise nişte dureri groaznice atunci când un mic fascicul de lumină orbitoare a trecut peste tot trupul ei; şi-a amintit, de asemenea, că era ţinută strâns de mână, în timp ce în ureche i se introdusese o sondă.

În noaptea de 3 octombrie 1983, Kathie a simţit impulsul de a merge cu maşina până la un magazin apropiat pentru a cumpăra o băutură răcoritoare. Maşina prezenta nişte caracteristici ciudate - ca şi cum sistemul electric ar fi răspuns cu întârziere la comenzi. A văzut atunci un O.Z.N. Care se rotea, cu multe lumini

sclipind pe carcasă. A urmat o nouă conversaţie cu un umanoid cu pielea de culoare gri. A simţit apoi o amnezie. Următorul episod pe care şi l-a amintit a fost că s-a întors acasă fără băutura răcoritoare pe care dorise s-o cumpere. Se temea că se va întâmpla ceva groaznic, avea frisoane şi palpitaţii şi vedea lumini stranii inişcându-se prin casă.

Altă dată, a intrat într-o stare ca de transă şi a fost răpită din dormitorul ei. A fost din nou supusă unei examinări dureroase de către umanoidul cu pielea gri, pe care simţea că-l cunoaşte.

Şase fiinţe extraterestre de sex feminin i-au arătat apoi un copil mic şi palid, cu părul alb şi rar, frunte largă, urechi mari, plasate mai jos şi ochi mari, albaştri. Kathie

a ştiut instinctiv că era vorba de propria ei fiică: un hibrid al ei cu acea creatură cu pielea de culoare gri! A simţit o emoţie puternică în faţa acelui copil. I s-a spus că fetiţa e o parte din ea şi i s-a promis că o va mai vedea peste un timp.

Apoi a fost într-un fel transportată ’1.1 1 exteriorul O.Z.N.-ului, operaţiune în timpul căreia presiunea aerului din jur s-a schimbat, după toate aparenţele, subit. S-a trezit stând pe iarbă în curtea sa, îmbrăcată în pijama. A văzut O.Z.N.-ul decolând, iar apoi a realizat că nu poate intra în casă, întrucât uşa este închisă cu cheia. A strigat-o pe mama ei care, în mod inexplicabil, i-a deschis uşa şi a lăsat-o să intre fără a pomeni un cuvânt despre tot acel episod straniu.

Într-o noapte din luna noiembrie a anului 1983, Kathie s-a trezit la ţipetele disperate ale băieţelului ei de patru ani, teribil de înfricoşat. Fusese paralizat în momentul când văzuse „un om cu capul mare”, cu „lumini în jurul corpului”, apărând prin perete şi văzut un fulger şi o umbră dispărând din cameră.

În aceeaşi noapte, după cât se pare, Kathie a fost din nou răpită. I s-a scos cămaşa de noapte şi a fost întinsă pe o masă. Se simţea oarecum umflată, ca şi cum uterul şi rectul i-ar fi fost. Umplute cu aer, iar organele interne i-ar fi fost extrase. A descris senzaţii identice acelora pe (are le simt femeile supuse operaţiilor laparoscopice. Aceeaşi creatură cu pielea gri şi cu ochii mari a întrebat-o cum se

simte. I-a răspuns că are crampe – la care umanoidul i-a mângâiat uşor pântecele şi i-a spus: „Asta e bine”. A doua zi a simţit dureri ovariene, crampe şi scurgeri vaginale neobişnuite. A descoperit, consultându-şi calendarul, că e pe punctul de a avea un ciclu. Concluzia logică este că fiinţele extraterestre i-au extras ovulele sau au fecundat-o artificial.

Într-o dimineaţă, cam peste o săptămână, şi-a descoperit fitil cel mic şi întreaga cameră împroşcaţi cu sânge de la o violentă sângerare a nasului. Doctorul de pe ambulanţă chemat a descoperit o înţepătură în partea superioară a cavităţii nazale a băiatului.

În februarie 1986, Kathie a fost într-o noapte trezită de către băiatul ei cel mare,

care era înspăimântat de o lumină stranie ce apăruse în camera sa. Peste câteva minute, a văzut în mod clar una dintre acele creaturi cu pielea de culoare gri venind dinspre camera băiatului şi trecând printr-un perete de lângă dormitorul ei.

În aprilie 1986, Kathie a fost încă o dată răpită din locuinţa ei. I-a fost arătată din nou „fiica” ei, împreună cu un prunc jalnic, mic şi palid. Umanoizii i-au transmis telepatic că aceştia doi sunt cel mai mare şi cel mai mic dintre cei nouă copii-hibrizi ai ei. Scopul întâlnirii era acela de a observa cum îşi ţine în braţe şi-şi alintă pruncul, astfel încât, să înveţe cum să procedeze ei înşişi mai târziu. I-au cerut să le dea nume tuturor celor nouă copii. Când a ţinut în braţe bebeluşul, Kathie a avut impresia că

acesta este foarte „serios. Părea să capete putere din atingerea ei.

În septembrie 1986, Kathie, în timp ce-şi ducea copiii cu maşina spre casă, noaptea târziu, a văzut în două rânduri mai multe O.Z.N.-uri mari, ovale şi luminoase planând deasupra copacilor. A ajuns acasă cu mai mult de o oră întârziere şi a fost. Incapabilă să-şi amintească în ce fel a trecut acea perioadă de timp. Câteva ore mai târziu, fiul ei cel mare a suferit de o violentă sângerare a nasului. Este de presupus că atât Kathie cât şi băiatul ei au fost răpiţi - iar în nasul băiatului a fost implantat un dispozitiv de supraveghere.31

Dacă uluitoarea poveste a lui Kathie Davis n-ar fi susţinută prin fapte, mulţi ar putea-o lua în râs, ca pură fantasmagorie,

dormind apoi liniştiţi noaptea. Din nefericire, nu e cazul! Relatările lui Kathie sunt confirmate de către doctorul ei personal, vecinii, sora, mama, copiii şi prietenele sale etc. Corpul ei şi al mamei sale au nişte cicatrice identice, de o formă des întâlnită la persoanele răpite de către Fiinţe extraterestre. Suprafaţa circulară de iarbă arsă din curtea ei a fost studiată de multe alte persoane. Detaliile experienţelor sale sunt departe de a fi unele obişnuite, şi e foarte puţin probabil ca ea s-a fi auzit şi apoi să repete anumite amănunte comune altor cazuri, de vreme ce acele cazuri nu au fost date publicităţii.

Hopkins a primit numeroase confirmări pentru aproape fiecare detaliu al poveşdi lui Kathie. O parte din aceste informaţii provin

din „visurile” paranormale pe care persoanele contactate de extratereştri şi le amintesc, o parte sunt obţinute prin şedinţe de hipnoză; unele reprezintă detalii rememorate în chip conştient, în timp ce altele sunt furnizate prin depoziţii ale prietenilor, vecinilor şi familiilor martorilor (aşa cum s-a întâmplat în cazul lui Kathie Davis). Când toate aceste date sunt reunite într-un întreg, ansamblul la care se ajunge dovedeşte o uluitoare coerenţă.

Apariţiile O.Z.N.-urilor, maniera ciudată în care pământenii sunt paralizaţi şi făcuţi să plutească prin aer spre interiorul vehiculelor spaţiale, pentru a fi apoi examinaţi, cicatricele identice, modelul comun al experienţelor muldple, implanturile, penetrările vaginale, ca şi cele

ale buricului, nărilor şi urechilor, în fine, sarcinile care dispar la un moment dat – toate acestea sunt fapte descrise aproape la fel – iar uneori folosindu-se exact aceiaşi termeni – de către numeroşi martori care habar n-au unul de altul.

O fată a rămas însărcinată la vârsta de 13 ani. Nu avusese raporturi sexuale, însă şi-a amintit de un „vis” în care era paralizată, iar un bărbat cu ochi ciudaţi şi fără păr îi introducea în vagin un obiect ascuţit – ’fapt care i-a provocat o senzaţie de usturime insuportabilă, precum şi impresia că abdomenul îi va exploda. O femeie a fost capabilă să deseneze instrumentul cu două lame care fusese utilizat pentru a i se tăia ceva la colul uterin. Astfel de metode chirurgicale şi

instrumente au fost descrise în mod idenuc de către multe femei.

Mai mulţi bărbaţi au raportat că li s-au luat, în cadrul unor astfel de contacte, probe de spermă, cu ajutorul unui dispozitiv de vid, de forma unei pâlnii. Un bărbat a avut mai multe experienţe de acest tip pe când era tânăr. La maturitate, a fost încă o dată râpit şi a trecut printr-un „viol” asemănător celui descris de către Antonio Villas-Boas. După aceea, creaturile extraterestre i-au colectat sperma şi s-au înfuriat când au examinat-o. După cât se pare, descoperi. Seră că pacientul lor suferise în trecut o operaţie de vasectomie. Bineînţeles, acest fapt a fost de natură să le încurce planurile – aşa cum se întâmplase şi cu operaţia de histerectomie a lui Betty

Andreasson.

Hopkins a descoperit atât de multe cazuri în care două sau mai multe generaţii din aceeaşi familie au trecut prin astfel de răpiri (vezi cazul lui Kathie Davis, al mamei sale, al surorii şi fiilor ei), încât a ajuns la concluzia că aceste răpiri „pot reprezenta un examen focalizat genetic asupra unei anumite ereditǎţi”.32 În legătură cu acest aspect, el afirmă:

Într-un caz petrecut în Canada, tatăl a fost răpit pe când era tânăr, iar decenii mai târziu fiul său a trecut şi el printr-o serie de asemenea întâlniri. În Pennsylvania, în regiunea lacului Erie, o femeie şi fiica ei au suferit, după toate aparenţele, aceleaşi experienţe, fiind răpite de către extrateieştri la un internai de mai mulţi ani,

în timp ce în unele cazuri înregistrate în Connecticut, Vet mont şi Florida, mame şi fiii lor au fost răpiţi separat şi „examinaţi” de către umanoizi din O.Z.N.-uri... specia umană însăşi constituie pacientul unui experiment de reprod ucere.

Majoritatea celor care au trecut prin astfel de întâmplări par a fi fost răpiţi pentru prima dată atunci când aveau în jur de şase-şapte ani, urmând a parcurge alte experienţe similare până în jurul vârstei de patruzeci de ani. Multe dintre relatările lor prezintă numeroase similitudini. Oamenii născuţi în acelaşi an par a fi fost răpiţi în aceiaşi ani. 54

Scriitorul şi cercetătorul ozenolog John Keel a descoperit chiar că unele din persoanele contactate de extratereştri s-au

născut exact în aceeaşi zi. De exemplu, el a corespondat la un moment dat cu mai multe persoane care raportau contacte cu O.Z.N.-uri şi care erau, toate, născute pe ti septembrie.35

Pe lângă Kathie Davis, mai multe persoane au relatat că li s-au răpit copiii mici, care apoi le-au fost arătaţi de către fiinţele din O.Z.N.-uri. Îşi descriau copiii ca jalnic de slabi, palizi şi „serioşi”. Pamela Weintraub arată:

Alte persoane răpite şi-au amintit de camere speciale de incubaţie, recipiente de incubaţie stranii (aceste date n-au fost publicate de Hopkins), precum şi un fel de pepiniere ciudate, extrem de sofisticate, în care creşteau aceşti copii rahitici. Mai mulţi au descris cu lux de amănunte felul

neobişnuit în care erau îmbrăcaţi aceşti copii hibrizi. 36

Mic de implanturi, de dimensiunea unor alice, au fost descrise de nenumărate ori. Hopkins observă:

... mulţi şi-au amintit, cu sau fără ajutorul hipnozei, de implanturi...

Obiectul cel mai frecvent descris este o bilă minusculă, cu un diametru de numai doi-trei milimetri, care era fixată cu ajutorul unui ac lung.37

O analogie poate fi imediat făcută cu studierea de către oameni a animalelor ţinute în captivitate, pe care zoologii le tranchilizează şi le imprimă sau le implantează transmiţătoare cu scopul de a urmări viitoarele lor trasee, 38 Reputatul scriitor Wliitley Strieber a trecut, pe

parcursul întregii sale vieţi, prin mai multe experienţe de răpire de către extratereştri, tenebroase şi înfricoşătoare, în care au fost implicaţi patru specii diferite de umanoizi (şi în special vinul dintre aceştia). Nu a fost conştient de existenţa acestora, până când fiinţele extraterestre au făcut greşeala de a i se arăta la descinderea în dormitorul lui, într-o noapte, în anul 1985 (fără a declanşa alarma antifurt a casei). În anul 1987, el şi-a riscat o reputaţie bine consolidată publicând relatarea experienţelor sale sub titlul *Communion: A True Story*[11]. Aceasta a devenit un mare best-seller care i-a făcut pe mulţi să-şi schimbe opiniile senine că O.Z.N.-urile ar fi nişte lumini zglobii pe cer, determinându-i să conştientizeze adevărata natură a fenomenului O.Z.N…39

11 „Contactul – O poveste adevărată”, *(n.tr.)*

Într-o noapte, Strieber s-a trezit paralizat. Nu putea să-şi deschidă ochii şi simţea ceva zgâriindu-l adânc în interiorul nării stângi. Când a încercat să se mişte, a auzit un zgomot „de parcă un măr ar fi fost ronţăit chiar sub ochii mei”. Şi-a pierdut apoi cunoştinţa, iar în dimineaţa următoare a avut o sângerare a nasului. Acesta îl durea şi avea un „nod”.

În el. Printr-o coincidenţă, atât soţia cât şi fiul său avuseseră nişte simptome identice cu câteva zile în urmă. Strieber a povestit apoi următoarele amănunte în legătură cu aceste „intervenţii”:

... A în întâlnit o femeie care a trecut printr-o astfel de experienţă... umanoizii i-au introdus o sondă în nas, care a făcut un zgomot „ca un măr ronţăit” sub ochii săi,

Făcuse chiar nişte desene ale acestei sonde şi ale creaturii care i-o introdusese în nas. Sonda era un dispozitiv practic, un ac cu un cioc ascuţit, înfăţişarea umanoidului nu m-a intrigat, căci mai văzusem astfel de creaturi.

Atunci i-am cerut lui Budd Hopkins mai multe informaţii, desprinse din cazurile lui, în legătură cu relatări privind intetvenţu chirurgicale efectuate asupra capului. Din cele o sută de cazuri ale lui, patru (printre care mă număr şi eu) au relatat incizii în urechi sau în spatele acestora, trei – sub ochi, iar doisprezece – de asemenea, incluzându-mă şi pe mine – au descris incizii deasupra nasului.

Povestea lui Strieber implică trei generaţii din familia lui şi detalii ale acestei

poveşti au fost confirmate de către membrii familiei, prieteni şi vecini. Ea conţine, de asemenea, numeroase amănunte bizare precum căderi de tensiune ale curentului electric, creaturi îmbrăcate în haine caraghioase, demodate, comportament obsesiv etc.41 După cum vom vedea, toate acestea sunt particularităţi ale experienţei de contact cu fiinţele extraterestre.

În 1981, Hopkins a afirmat că, după părerea lui, circa 500 de martori sunt, după toate probabilităţile, persoane care au fost răpite de extratereştri.42 Şi, întrucât a descoperit că unii dintre ei nu îşi amintesc nimic – nici măcar că ar fi văzut vreun O.Z.N. – referitor la contactele cu fiinţele extraterestre, până când nu sunt supuşi operaţiilor de hipnoză, el s-a gândit că ar

putea exista mii de persoane care au trecut prin astfel de experienţe. După cum arăta Hopkins:

*... în ce fel ar putea cineva ghici câte alte experienţe implicând răpiride către fiinţe extraterestre zac ascunse, ticăind în subconştientul unor oameni? Perspectiva e înspăimântătoare; dacă s-a întâmplat o dată, s-ar mai fi putut întâmpla de zece mii de ori, şi nimeni n-o poate şti cu certitudine*Z43

Bazându-se pe analiza unor date furnizate de către trei sondaje efectuate în 1991, la nivel naţional, de asociaţia Roper, I lopkins a ajuns la concluzia teribilă că cifra de 10.000 de persoane este mult prea mică. Per ansamblu, a fost luat în consideraţie un eşantion de 5947 cetăţeni americani adulţi,

reprezentând o populaţie de 185.000.000. Întrebările sondajului nu au fost dacă cel chestionat a fost vreodată răpit de către Hopkins şi alţi cercetători le consideră drept indicatori ai unor posibile răpiri. (întrebările erau următoarele: Te-ai trezit vreodată paralizat, simţind o prezenţă stranie în cameră? Ai avut vreodată impresia că ieşi din Timp? Sau senzaţia că zbori? Ai văzut vreodată sfere luminoase în cameră? Ai cumva cicatrice bizare cărora nici tu, nici ceilalţi nu le puteţi găsi vreo explicaţie?) 2% dintre cei chestionaţi (119) au dat un răspuns categoric afirmativ la patru şi mai mult de patru întrebări. Acest indicator arată că „există o mare probabilitate ca persoana respectivă să fi fost supusă unei răpiri de către fiinţe

extraterestre”. 2% din populaţie înseamnă 3700.000.44

Iar 2% din întreaga populaţie a Terrei (nereprezentată foarte exact prin acest sondaj, însă meritând a fi luată în consideraţie, din moment ce O.Z.N.-urile constituie un fenomen global) *înseamnă mai mult de 100.000.000 de oameni!*

Nu ne mai putem permite să ne băgăm capul în nisip, pretinzând că acest lucru care ni se întâmplă nu există. Poveştile pe care cei răpiţi de extratereştri le relatează sunt imposibile, inacceptabile, incredibile, însă ele sunt, mai presus de orice îndoială, ineluctabile. Sute de oameni nu pot avea halucinaţii identice. Iar halucinaţiile nu produc căderi ale curentului electric, suprafeţe de pământ ars ori incizii în

craniile unor oameni.

Reproşul curent potrivit căruia utilizarea hipnozei pentru a descoperi noi detalii compromite rezultatele întregii cercetări are, el însuşi, un grad extrem de redus de validitate. Şaisprezece dintre subiecţii lui Hopkins şi-au amintit întreaga experienţă fără ajutorul hipnozei; alţi 23 s-au oferit în mod voluntar pentru a se supune hipnozei, crezând că, la rândul lor, fuseseră răpiţi – însă în urma hipnozei s-a descoperit că ei nu trecuseră niciodată printr-o asemenea experienţă.45 O.Z.N.-urile nu mai pot fi considerate drept nişte „lumini ciudate pe cer”. Ele sunt reale, ne invadează – aşa că trebuie să luăm în serios această ameninţare şi să o înfruntăm. E necesar să căutăm modele care să ne ajute

să descoperim cine sunt ei, ce doresc şi cum trebuie să reacţionăm noi. Cu toate că am trecut în revistă până acum câteva dintre cele mai bine documentate cazuri, există mai multe pattern-uri pe carele consider esenţiale pentru soluţionarea misterului O.Z.N.-urilor. În continuare, voi prezenta aceste pattern-uri.

Creaturile din O.Z.N.-uri, deşi descrise adesea ca fiind de mică înălţime, cu capul mare, ochii mari şi membre scurte, sunt de obicei umanoizi care seamănă foarte mult cu noi. După cum vom vedea în capitolele următoare, mulţi dintre ei nu pot fi deosebiţi de nişte oameni obişnuiţi. Şi, oricât am vrea noi să credem contrariul, extratereştrii au reuşit, după toate aparenţele, să se încrucişeze cu noi.

Cea mai populară teorie referitoare la O.Z.N.-uri susţine că ele reprezintă nişte vehicule spaţiale extraterestre pilotate de către fiinţe de pe alte planete. Dar – aşa cum ştie orice genetician, şi cum poate ghici oricine rare îşi aminteşte lecţiile de biologie din liceu – ideea că forme de viaţă asemănătoare cu oamenii ar fi putut evolua independent pe o altă planetă este, în cel mai bun caz, neverosimilă. Iar ideea că astfel de forme de viaţă ar putea să se împerecheze cu noi, dând naştere unor hibrizi, este în mod clar absurdă. Oamenii creează hibrizi de secole. Se ştie că numai acele specii cu o ereditate comună relativ recentă – adică acelea ale căror molecule ADN sunt aproape identice – se pot încrucişa. Caii şi măgarii, de exemplu, se

pot încrucişa, dând naştere catârilor, dar oamenii şi cimpanzeii (ale căror gene sunt identice numai în proporţie de 99%) nu pot. Şansa ca o specie cu ADN aproape identic cu al nostru să evolueze independent pe o altă planetă reprezintă o asemenea improbabilitate, încât nu există decât o singură opţiune ştiinţifică: să o considerăm nulă. De vreme ce a fost bine stabilit că martorii nu mint, nu avem decât, câteva explicaţii:

a. Noi şi aceste creaturi care s-au încrucişat cu noi avem un strămoş comun (sau am fost creaţi cu gene identice); *b.* Ei sunt umani; *c.* Din raţiuni pe care încă nu le înţelegem, în urma unei evoluţii s-a ajuns la structuri ADN aproape identice cu ale noastre, chiar dacă acest lucru s-a întâmplat

în mod independent pe alte planete.

La prima vedere, toate cele trei se enarii par absurde. Însă voi încerca să demonstrez că, dacă aflăm mai multe date despre Univers, unul sau mai multe dintre aceste scenarii sunt de fapt nu numai posibile, ci chiar probabile.

Un alt *pattern* extrem de important priveşte micile obiecte pe care creaturile din O.Z.N.-uri le-au implantat în corpul victimelor. Numeroşi cercetători ozenologi consideră că ele constituie nişte dispozitive miniaturale de supraveghere. Câţiva sugerează că ar putea fi nişte microreceptori care provoacă halucinaţii. Hopkins afirmă că nimeni nu poate şti cu certitudine câţi dintre cei care au fost răpiţi de extratereştri au asemenea implanturi,

întrucât, deşi unele pot fi detectate prin raze X, diagrame CÂT sau grafice de rezonanţă magnetică, cele mai multe dintre aceste implanturi nu pot fi descoperite. Însă el estimează că „majoritatea persoanelor răpite descriu un proces care a avut loc pe parcursul experienţei lor, proces în timpul căruia, după cât se pare, li s-au efectuat anumite implanturi”.

Dacă aceste dispozitive sunt implantate măcar la o zecime dintre persoanele pe care cercetătorii le consideră a fi trecut prin experienţe de contact, cu extratereştrii, oamenii de ştiinţă ar trebui să le selecteze şi să le izoleze pe acestea pentru a le studia cu microscoape electronice de laborator. Ar putea fi publicate date relevante. Această acţiune ar putea fi *repetată*, iar rezultatele –

comparate. Probele clare ar putea fi analizate, clasificate, catalogate şi amplasate în muzee alături de scheletele dinozaurilor şi de meteoriţi. În luna iunie a anului 1992, Hopkins mi-a mărturisit că el are cunoştinţe de patru asemenea dispozitive „care sunt examinate chiar acum de către savanţi de renume”.46

Mulţi ani, cercetătorii ozenologi au căutat în zadar să descopere dovezi clare, de necontestat, pentru a dovedi existenţa O.Z.N.-urilor şi pentru a evidenţia fapte concrete în legătură cu provenienţa şi scopurile acestora. Ei ştiu foarte bine că până la descoperirea acestor dovezi subvenţiile alocate cercetării, cuvenite oamenilor de ştiinţă doritori să studieze în mod organizat această problematică, vor

rămâne, mai mult. Ca sigur, insuficiente. Aceste mici dispozitive implantate ar putea reprezenta „proba irefutabilă” pe care ei au căutat-o atâta timp.

Şi, în fine, iată ultimul *pattern,* poate cel mai important dintre toate:

creat urile din O.Z.N.-uri par să măsoare timpul altfel decât o facem noi, iar timpul pare a fi, într-un fel, distorsionat atunci când ei sau vehiculele lor spaţiale se află într-un anumit lor.

Avocatul din Wisconsin a declarat că răpitorul său l-a întrebat ce fel de timp folosim noi, pământenii, şi a adăugat că ar trebui să învăţăm să folosim corect timpul, că acesta nu există şi că ei pot „să distorsioneze timpul – aşa cum îl percepem noi – grăbindu-l, înceunindu-l sau oprindu-

l”. I s-a spus că noi nu îi putem vizita aşa cum ne vizitează ei pe noi, datorită concepţiilor noastre despre timp; de asemenea, i s-a spus că ei circulă mai rapid decât lumina.

Ceasurile de mână ale lui Betty şi Barney Hill s-au oprit. Răpitorii lor au întrebat-o pe Betty: „Ce înseamnă vârstă? Ce înseamnă vârstă înaintată? Ce este un an?” Erau interesaţi de durata vieţii oamenilor; au spus, de asemenea, că nu au prea mult timp la dispoziţie.

Membrii familiei lui Betty Andreasson au paralizat „de parcă timpul se oprise pentru ei”. Betty i-a declarat lui Raymond Fowler: „Pentru ei, viitorul şi trecutul sunt la fel ca ziua de astăzi. Timpul lor nu este ca timpul nostru, însă ei cunosc principiile

timpului nostru… pot da înapoi timpul”.

Sandra Larson simţea că maşina ei de-abia se mişcă, deşi mergea cu aproape 80 km/h. A declarat că se simţea de parcă ar fi fost „îngheţată într-o secundă”.

Kathie Davis a declarat că, la un moment dat, prietenii ei păreau a fi paralizaţi. Mai târziu, sistemul electric al maşinii sale funcţiona ciudat, răspunzând cu întârziere la comenzi.

Deşi toate coordonatele temporale erau stranii în proximinatea O.Z.N.-urilor, iar curiozitatea creaturilor extraterestre în ceea ce priveşte timpul a fost evidenţiată prin nenumărate depoziţii înregistrate timp de decenii, aceste fapte au fost aproape complet ignorate. Însă, după cum vom vedea, ele reprezintă nişte caracteristici

generale ale fenomenului O.Z.N. Consider că ele au o importanţă remarcabilă. De fapt, sper ca această carte să demonstreze că ele pot constitui acele chei – căutate de atâta timp – care să deschidă înţelegerii noastre porţile ferecate ale acestui fenomen, ce reprezintă poate cel mai straniu mister din istoria omenirii: secretul O.Z.N.-urilor.

Note

1. Pamela Weintraub, „Secret Sharers” (Interlocutori secreţi), *Omni,* dec. 1987, p. 54

2. Interviu telefonic cu Budd Hopkins, 1 iunie 1992. Informaţiile lui Hopkins se bazează pe date obţinute în urma a trei sondaje de opinie realizate de către asociaţia Roper. Vezi Bigalow Holding

Corporation, *Unusual Personal Experiences: An Analysis of the Data from Three Naţional Surveys* (Experienţe individuale neobişnuite. O analiză a datelor obţinute prin trei sondaje de opinie la nivel naţional) (Las Yegas, Nevada: Bigalow Holding Corporation, 1992).

3. Weintraub, *op, cit.,* p. 140.

4. Dennis Stacy, „Close Encounter with Dr. J. Allen Hynek" (O întâlnire secretă cu Dr. J. Allen Hynek), *MUFON UFO Journal*, feb. 1985, pp. 3 – 6.

5. J. Allen Hynek, *The UFO Experience* (Experienţa O.Z.N) (Chicago: Henry Regnery Co., 1972). p. 10.

6. Budd Hopkins, *Intruders: The incredible Visitations at Copley Woods* (Intruşii - Incredibilele descinderi de la

Copley Woods) (New York: Random House, Inc. 1987), p. 23.

7. *Ibid.,* pp. 23 – 25.

8. Coral E. Lorenzen, *The Great Flying Saucer Hoax: The UFO Facts and Their Interpretation* (Marea păcăleală a farfuriilor zburătoare – datele despre O.Z.N.-uri şi interpretarea lor) (New York: William Frederick Press, 1962): raportul *Flying Saucers: The Startling Evidence of the Invasion From Outer Space* (Farfuriile zburătoare – senzaţionalele dovezi ale invaziei din spaţiul cosmic) (New York: Signet-New American Library, Inc., 1966), pp. 64 – 74.

9. *Ibid.,* p. 72.

10. *Ibid.,* p. 73.

11. Brad Steiger şi Joan Whritenour,

Flying Saucers Are Hostile (Farfuriile zburătoare sunt ostile) (New York: Universal Publishing and Distributing Corporation, 1967), pp. 66 – 67. Vezi de asemenea Brad Steiger cu Sherry Hansen Steiger, *UFO Abductors* (Răpitorii din O.Z.N.-uri) (New York: Berkley Publishing Group, 1988).

12. Warren Sinith, *UFO Trek* (Călătoria O.Z.N.-urilor) (New York: Zebra Books – Kensington Publishing Corp., 1976), pp. 114 – 132.

13. John G. Fuller, *The Interrupted Journey* (Călătoria întreruptă) (New York: Dial Press, 1966).

14. Raymond E. Fowler, *The Andreasson Affair, Phase Two* (Afacerea Andreasson, etapa a doua) (Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc.,

1982), pp. 42 – 56.

15. *Ibid.,* pp. 80 – 91,255.

16. *Ibid.,* pp. 94185.

17. *Ibid.,* pp. 190 – 197.

18. Fowler, *The Andreasson Affair* (Afacerea Andreasson) (Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1979), pp. 143 – 144.

19. *Ibid.,* pp. 195 – 196.

20. Fowler, *Phase Two.* Pp. 14 – 41,57 – 78.

21. Fowler, *The Andreasson Affair,* pp. 196 – 197.

22. Fowler, *Phase Two,* pp. 198 – 199,260.

23. Fowler, *The Andreasson Affair,* pp. 190 – 191.

24. John A. Keel, *Disneyland of the*

Gods (Un Disneyland al zeilor) (New York: Atnok Press, 1988), pp. 103 – 104.

25. Coral şi Jim Lorenzen, *Abducted!* (Răpiţi!) (New York: Berkley Medallion

Books. Berkley Publishing Corporation, 1977), pp. 52 – 69.

26. *The Alike Murphy Show,* prod. Chris Stoner, Radio K.C.M.O, Kansas City, Missouri, 14 mai 1992.

27. Budd Hopkins, *Missing Time* (Ieşirea din timp) (New York: Richard Marek Publishers, Inc., 1981). P. 205.

28. *Ibid.,* pp. 51 – 58.

29. Hopkins, *Intruders,* p. 22.

30. Hopkins, *Missing Time,* p. 217.

31. Hopkins, *Intruders.* Un eveniment straniu s-a întâmplat când „Kathie" era adolescentă. Nu s-a descoperit nicio

legătură cu celelalte experienţe ale ei legate de O.Z.N.-uri, însă Hopkins mi-a declarat într-un interviu pe 1 iunie 1992 că el crede că ar putea exista o explicaţie: fetei i s-a implantat un dispozitiv de supraveghere. Kathie a observat o mică umflătură deasupra fluierului piciorului, căreia nu-i găsea nicio explicaţie. Exista sub pielea ei, în acel loc, un obiect rotund pe care ea putea să-l mişte. Crezând că este vorba de un chist, doctorul ei a încercat să-l dizolve printr-o injecţie. Însă acul n-a penetrat în acel loc şi până la urmă s-a rupt. Apoi doctorul l-a îndepărtat prin operaţie chirurgicală. Când a presat prima dată pielea cu un scalpel, un obiect mic şi calcifiat a ţâşnit în aer ca un proiectil, lovind lustra din cabinet şi speriindu-i pe

doctor şi pe asistente. Zăpăcit, doctorul l-a prins înainte să cadă pe podea. După toate aparenţele, stătuse destul în corpul lui Kathie pentru a forma depozite de calciu (printr-un proces asemănător celui al formării perlelor în stridii) şi pentru ca un mic strat de grăsime să se formeze dedesubtul lui pentru a proteja osul. Din nefericire, ideea potrivit căreia cei răpiţi de către extratereştri au suferit astfel de implanturi nu era încă suficient de cunoscută. Doctorul a aruncat obiectul. În prezent, el nu doreşte să se implice în aprinsa controversă privind astfel de experienţe, aşa că, în ceea ce-l priveşte, subiectul este închis.

32. Ibid., p. 2 b.

33. *Ibid.,* p. 27.

34. Hopkins, *Intruders.*

35. John A. Keel, *The Mothman Prophecies* (Profeţiile Omului-fluture) (New York: The Saturday Review Press/E.P. Dutton & Co. Inc., 1975), p. 197.

36. Weintraub, *op, cit.,* pp. 137 – 138.

37. Hopkins, *Intruders,* p. 26.

38. *Ibid.,* p. 7.

39. Whitley Strieber, *Communion: A True Story* (Contactul – O poveste adevărată) (New York: Beech Tree Books – William Morrow and Company, Inc. 1987).

40. *Ibid.,* p. 129.

41. Strieber, *op, cit.*

42. Hopkins, *Missing Time,* p. 23.

43. *Ibid.,* p. 73

44. Bigalow Holding Corporation, *op, cit.*

45. Weintraub, *op, cit.,* p. 140.

46. Interviu telefonic cu Budd Hopkins, 1 iunie 1992.

Numeroase zvonuri cu privire la existenţa farfuriilor zburătoare s-au confirmat ieri, când serviciul de informaţii din cadrul 509 Bomb Group of the Eighth Air Force, Roswell A nu).4 ir fi el/l, a reuşit să captureze acest O.Z.N...

Obiectul zburător a aterizat pe teritoriul unei ferme de lângă Roswell, în cursul săptămânii trecute...

Imediat a fost întreprinsă o operaţiune şi vehiculul a fost ridicat...4 fost examinat în cadrul Roswell Army Air Field, iar apoi trimis de către maiorul Marcel la Cartierul General.

Roswell Army Air Field, comunicat

pentru presă, 8 iulie 19471

Suntem minţiţi

Între lunile iulie şi septembrie 1977, O.Z.N.-uri de toate formele şi mărimile, de la cele asemănătoare unei stele până la cele având de două ori lungimea unui Boeing 737, au planat şi au făcut manevre deasupra insulei Colares şi a plajei Baia de Sol din Brazilia, deasupra insulei Mosqueiro şi la gura râului Amazon. În fiecare noapte, au fost văzute de către sute, poate chiar mii de martori. Unele au venit dinspre cer, altele sau ridic al din ocean. Au fost fotografiate de către oameni de ştiinţă, specialişti ai armatei şi ziarişti. Locuitorii din întreaga zonă au intrat în panică. Circa 20 de

persoane au fost rănite de către raze de lumină venite dinspre O.Z.N.-uri. Victimele au fost tratate de Dr. Wellaide Cecim Carvalho de Oliveira, directorul unui centru medical departamental de pe insula Marajo.

Mai întâi, a fost iniţiată o anchetă efectuată de către armata naţională a Braziliei. O echipa de militari a realizat măsurători complexe. Au trimis, prin canale de informaţii ale armatei, un raport exhaustiv în capitala Braziliei. Aici, el a fost strict interzis accesului publicului. Atunci au intrat în scenă reporterii şi cameramanii. Au realizat câteva fotografii remarcabile, multe dintre acestea fiind apoi publicate în ziarele braziliene.

Dacă s-ar studia arhivele ziarelor, braziliene din vara lui 1977, s-ar descoperi

numeroase fotografii înfăţişând O.Z.N.-uri. Însă fotografiile imprimate pe hârtie de ziar sunt, bineînţeles, de o calitate slabă, astfel că ele se dovedesc aproape inutilizabile pentru cercetarea ştiinţifică – mai mult, aproape inutilizabile pentru a de monstra măcar ceva. Dacă se găsesc dovezi, adică probe care să fie studiate în laborator pentru a găsi soluţii la misterul O.Z.N.-urilor, atunci este nevoie de negative. Însă negativele nu sunt disponibile. Toate negativele aflate la dispoziţia presei au fost achiziţionate şi scoase din Brazilia de către un funcţionar de la o companie americană, al cărui nume nu a fost dat publicităţii.2

Dr. Jacques Vallée, astrofizician, expert în computere şi scriitor şi cercetător ozenolog cu vechi state de serviciu, a

examinat acest adevărat val de întâlniri de la Colares şi Mosqueiro. Conform Dr. Vallée:

O persoană din Statele Unite posedă o colecţie de înregistrări care conţin dovada realităţii acestui fenomen...

Dovezile care au fost acum obţinute de către marile state ale lumii sunt atât de clare şi au atâtea implicaţii teribile pentru sistemele militare ale viitorului, încât s-a luat decizia de a fi ţinute în compartimentul informaţiilor top secret...”

Afirmaţiile Dr. Vallée sugerează că acea companie americană care a cumpărat fotografiile reprezenta de fapt o faţadă a unui serviciu de informaţii din cadrul Guvernului Statelor Unite. Dacă este aşa, n-ar fi pentru prima sau ultima oară când un serviciu de informaţii al Statelor Unite,

militar ori civil, a utilizat dolarii proveniţi din taxele plătite de cetăţenii obişnuiţi pentru a ţine secrete date de maximă importanţă referitoare la activităţile legate de fenomenul O.Z.N. Aceste servicii ne-au indus în eroare şi ne-au minţit tot timpul în mod deliberat, ascunzându-ne peste 40 de ani datele despre O.Z.N.-uri.

Piloţii din al doilea război mondial au întâlnit în raidurile lor sfere luminoase, pe care le-au poreclit „luptătorii foo”. Piloţii americani credeau că ele constituie vreo invenţie a nemţilor. Ulterior, examinarea arhivelor acestora a dovedit că armata germană nu avea, la rândul ei, nicio informaţie în legătură cu aceste sfere luminoase. Ei credeau că aparţin Aliaţilor.

După război, au început să apară

misterioasele „rachete-fantomă”, în special deasupra Scandinaviei. Viteza lor o depăşea cu mult pe cea a avioanelor şi, ca în cazul „luptătorilor foo”, n-au fost niciodată identificate. Autorităţile simţeau o iritare crescândă. Zburătorii fantomă apăreau în coridoare aeriene în care nu aveau permisiunea să circule. Reprezentau oare nişte arme secrete? Erau ţările scandinave în pericol de a fi atacate de Rusia sau de vreo altă putere a aerului?

Atacul japonez de la Pearl Harbor îi făcuse pe americani suspicioşi în legătură cu orice nouă invenţie aeriană străină. Dispozitivele noastre radar detectaseră avioanele japoneze pe când acestea se apropiau de Hawaii în acea zi fatală, însă semnalele lor au fost ignorate. Americanii

erau aşadar hotărâţi ca, pe viitor, să nu mai facă niciodată o asemenea greşeală. La sfârşitul războiului, ororile de la Hiroshima şi Nagasaki neau urmărit multă vreme. Trebuia să fim pregătiţi pentru a întâmpina orice atac pe calea aerului.

Prin urmare, în 1947, rând obiectele zburătoare neidentificate au început să violeze spaţiul aerian al Statelor Unite, împiedicând în acelaşi timp orice încercare de a le identifica, autorităţile militare s-au alarmat. S-au transmis ordine precise; au început să circule diverse documente. Orice informaţie trebuia transmisă cât mai repede posibil. Avioanele de luptă au fost mobilizate pentru a-i urmări pe aceşti intruşi şi a-i doborî. Întregul personal militar era obligat să raporteze detaliat

orice înregistrare a vreunui O.Z.N. Cu toţii doream să capturăm măcar unul dintre acele obiecte zburătoare. Generalii sperau ca „prin voia lui Dumnezeu să lămurim complet această afacere a farfuriilor zburătoare!”

Pe măsură ce numărul datelor sporea, tensiunea creştea. Acei invadatori necunoscuţi depăşeau cu uşurinţă avioanele noastre, chiar pe cele mai puternice. Vehiculele lor zburau cu nişte viteze incredibile fără a exploda şi-şi schimbau brusc direcţia la o viteză care i-ar fi zdrobit pe toţi piloţii noştri şi le-ar fi distrus avioanele. Nimeni de pe Pământ n-ar fi putut, construi asemenea vehicule spaţiale; aşadar, mai mult ca sigur că ele veneau de pe o altă planetă – poate de pe Marte!

Peste acest subiect a fost aruncată atunci o pătură groasă pe care scria *top secret.* Ordinul 146 al Armatelor reunite (forţele aeriene şi maritime) interzicea întregului personal militar să permită scurgerea informaţiilor despre O.Z.N.-uri către marele public. În cazul încălcării acestei prescripţii, pedeapsa consta într-o amendă de 10.000 $ şi până la zece ani închisoare. În regulamentul emis de Air Force, 200 – 2, paragraful 9, se recomanda următoarea atitudine, în vederea deturnării interesului manifestat pentru fenomenul O.Z.N. De către marele public: 4

În legătură cu datele oferite în cadrul anchetelor locale, este permisă informarea reprezentanţilor presei cu referire la O.Z.N.-uri n numai atunci, când respectivele

vehic ale de zbor pot fi identificate ca nişte mijloace aeriene cunoscute... În legă tură cu acele obiecte zburătoare care n a-şi pot găsi nicio explicaţie, este permisă numai comunicarea faptului că ATIC va analiza datele respective...5

Publicului larg i-a fost dată de către autorităţi vestea că soluţia întregului mister a fost descoperită. Nu exista niciun fel de O.Z.N! Circa 90% dintre acele presupuse obiecte zburătoare au fost identificate ca farse, halucinaţii, baloane, avioane, stele, meteoriţi etc. Şi, dacă s-ar fi dispus de suficiente informaţii, şi celelalte obiecte ar fi putut intra întruna din aceste categorii.

Martorii au fost timoraţi, ameninţaţi şi hărţuiţi. Dovezile palpabile leau fost confiscate. Aceia care au raportai contacte

directe cu fiinţe extraterestre au fost ridiculizaţi în mod public. S-au exploatat acele afirmaţii ale lor care ridicau semne de întrebare, în timp ce acelea inatacabile au fost trecute sub tăcere. „Fluxul” sau „valurile” de rapoarte au fost taxate drept o isterie generalizată.

În acelaşi timp, grupurile „compozite” de şarlatani dovediţi şi fanatici cu pretenţii ridicole (printre acestea figurând călătoriile cu o navă cosmică de pe Venus prin junglele selenare, ori contactul mental cu atrăgătoarele femele extraterestre) n-au fost deranjate cu nimic. Există chiar dovezi că ele au fost încurajate. George Adamski, personajul controversat care susţinea că a fost contactat de „fiinţe ale spaţiului” (cu care a discutat şi a întreprins călătorii pe

alte planete) şi a realizat fotografii ale „navelor cosmice”, a făcut turul întregii lumi, ţinând conferinţe şi autodenumindu-se drept „Profesor” (deşi toate scrisorile lui de acreditare se reduceau la proprietatea asupra unui chioşc cu hamburgeri, în apropierea observatorului astronomic din Mount Palomar). În *Dimensions: A Casebook of Alien Contact*[12], Dr. Vallée face aceste observaţii extrem de interesante:

… Adamski a mărturisii că patru oameni de ştiinţă angajaţi de Guvernul Statelor Unite s-au preocupat de iniţierea carierei sale de ambasador al Fraţilor Spaţiali. Aceşti savanţi erau de la Laboratorul electronic al marinei militare de la Point Loma, lângă San Diego, precum

---

12 Dimensiuni – Agenda unui contact cu extratereştrii”. *(n.tr.)*

şi de la o „organizaţie similară” din Pasadena. Ei l-au întrebat dacă ar fi de acord „să coopereze pentru a se angrena în efortul comun de a obţine fotografii ale vehiculelor ciudate care circulă prin spaţiu”. Cel mai important susţinător al lui Adamski în străinătate fusese pe vremuri ofiţer de informaţii în serviciul Armatei britanice. Cu acest om m-am întâlnit personal, O persoană care l-a găzduit pe Adamski în timpul turneului său australian mi-a declarat că „bătrânul George” călătorea cu un paşaport speciali

În timp ce toate acestea se petreceau în culise, Air Force a demarat mai multe proiecte care să dea publicului impresia că se studiază conştiincios fiecare caz şi că pentru aproape toate s-au găsit sau se vor

găsi nişte explicaţii raţionale. Proiectul Bluebook, care a urmat unor alte proiecte, a fost cel mai mediatizat. În realitate, rapoartele despre contactele cu extratereştrii au fost mai întâi de toate selectate. Acelea care păreau să aibă o explicaţie raţională, în mod real ori dilatând puţin gradul de validitate, au fost utilizate în cadrul acestor proiecte. Celelalte - acelea care conţineau nişte probe efectiv irefutabile – au fost expediate în arhivele serviciului de informaţii, fiind clasificate la compartimentul *top secret.*

Cercetătorii civili ai fenomenului O.Z.N. au fost puşi sub supraveghere. Cel mai cunoscut grup care a militat împotriva secretomaniei agenţiilor guvernamentale, National Investigation Committee for Aerial

Phenomena (NICAP), a fost în cele din urmă infiltrat cu agenţi secreţi şi complet neutralizat. El a devenit un centru de colectare a rapoartelor despre O.Z.N.-uri, condus de către serviciile secrete; curând după denaturarea menirii sale, a fost dizolvat.

Din anumite motive, unele persoane oficiale din Guvern au ţinut, morţiş să ascundă toate informaţiile în legătură cu fenomenul O.Z.N., astfel că documentele referitoare la acest subiect au fost ascunse sub mai multe coduri şi parole decât cele privind bomba cu hidrogen.8

Însă, aşa cum se întâmplă cu orice proiect guvernamental, s-au comis unele greşeli. S-au scurs informaţii către presă, care apoi au fost dezminţite. Oficialii din Air

Force au dat nişte explicaţii ridicole. Persoanele care au raportat că au văzut de la o mică distanţă vehicule aeriene au fost asigurate că de fapt au fost derutate din cauza „aburilor de mlaştină” sau a unor stele care nici măcar nu erau vizibile din emisfera lor!

Dar fenomenul observării unor O.Z.N.-uri de către mari grupuri de oameni a continuat să se înregistreze pe tot globul, implicând uneori sute sau chiar mii de martori. În luna iulie a anului 1952, 67 de O.Z.N.-uri au fost observate ori detectate prin radar în aria Washington, D.C., de către un număr evaluat la circa 250.000 de martori. Doi ani mai târziu, mii de martori au văzut un O.Z.N. planând şi făcând manevre pe cer deasupra Romei. În august

1965.100.000 de persoane din North Dakota şi până-n Texas au văzut o adevărată „flotă” de O.Z.N.-uri. În următoarele trei luni, acestea au zburat de mai multe ori deasupra Muntelui Yokohama, sub privirile piloţilor din U.S. Air Force şi ale cetăţenilor japonezi care, cu totul, erau de ordinul sutelor de mii. De atunci, aproximativ 300.000 de persoane, inclusiv poliţiştii şi primarul însuşi din Wanaque, New Jersey, au văzut în mai multe rânduri O.Z.N.-uri planând deasupra oraşului. S-au realizat fotografii color ale unui O.Z.N. care a zburat deasupra oraşului Perth din Australia în 1966 şi a fost observat de nu mai puţin de 10.000 de persoane.9

În ciuda acestor dovezi incontestabile, Air Force s-a menţinut pe poziţii. Persoanele

care văzuseră O.Z.N.-uri au fost, bineînţeles, blamate. Îndemnul „Ascundeţi cât mai bine!” s-a făcut auzit. Dornică să scape de povara oprobriului public, Air Force a plătit Universităţii din Colorado jumătate de milion de dolari pentru a studia fenomenul O.Z.N. „în mod independent” şi a stabili dacă este justificată continuarea cercetărilor.

Din nou s-au făcut unele greşeli. Dr. Edward Condon, care conducea investigaţia, a dat un răspuns negativ înainte de cercetarea datelor. Coordonatorul proiectului, Robert Low, a sugerat ca totul să fie nmşainalizat. Condon a făcut publice şi a ridiculizat rapoarte evident contrafăcute în legătură cu fenomenul O.Z.N., ignorând însă total

tulburătoare „enigme”. Un scandal a izbucnit când Condon i-a concediat pe acei profesori care nu erau de acord cu el, datorită atitudinii sale vădit tendenţioase. Dar, cu toate că unele mistere au ieşit la iveală în cursul investigaţiei, raportul final publicat spunea, în mare, cam ce dorea Air Force să se spună: că nu există O.Z.N.-uri. Dr. David R. Saunders, cercetător asociat lui Condon pentru acest proiect, a publicat apoi propria sa carte, *UFO’s? Yes! Where the Condon Committee Went Wrong*[13], în care a demontat punct cu punct „constatările proiectului”.10 Însă proiectul Bluebook a fost în mod oficial închis, iar Air Force a declarat că nici ei, nici vreun alt serviciu guvernamental nu vor mai investiga pe

---

13 „O.Z.N.-uri? Da! Punctul în care Comitetul Condon a greşit. *(n.tr.)*

viitor fenomenul O.Z.N.

O dată în plus, cercetătorii civili nu s-au lăsat induşi în eroare. Ani de zile, au urmărit rezolvarea acestei probleme, apelând în cele din urmă la acţionarea în justiţie pentru a se descoperi adevărul. Utilizând canale specificate în legea libertăţii informaţiei, ei au cerut cu insistenţă publicarea documentelor. Air Force a rezistat, însă în cele din urmă a fost nevoită să cedeze. Succesiunea de rapoarte şi documente a fost parcursă – şi ea ducea inevitabil înapoi către CIA, NSA (National Security Agency)[14], FBI etc.

Toate aceste agenţii au fost luate apoi în vizor, cerându-li-se respectarea libertăţii informaţiei. Mai întâi, ele au negat existenţa documentelor, apoi au protestat, clamând

14 Agenţia de Securitate Naţională. *(n.tr.)*

„securitatea naţională”, într-o manieră foarte asemănătoare celei pe care o vor adopta şi mai târziu, cu prilejul procesului locotenent-colonelului Oliver North. Însă, în cele din urmă, li s-au smuls anumite documente, care dovedeau implicarea lor în fenomenul O.Z.N. Începând cu anul 1947. Sfârşitul proiectului Bluebook din 1969 *nu* a fost şi sfârşitul implicării guvernului în această problemă.

Clear Intent[15], de Lawrence Fawcett şi Barry J. Greenwood şi *Above Top Secret*[16] de Timothy Good documentează zeci de cazuri în care persoane oficiale din guvernul Statelor Unite ale Americii şi din alte guverne au fost prinse minţind în legătură cu implicarea lor în fenomenul O.Z.N.

---

15 „Intenţii clare”. *(n.tr.)*
16 „Dincolo de Top Secret”, *(n.tr.)*

Adesea, dovezile sunt mai mult decât evidente în cazul acelor documente date publicităţii în urma cercetărilor de respectare a legii libertăţii informaţiei". 1 – Dar publicarea multora dintre documentele solicitate este încă refuzată. Pe când pregăteam apariţia acestei cărţi, DIA (Defense Intelligence Agency) a persistat în refuzul publicării a şase rapoarte referitoare la fenomenul O.Z.N. CIA refuză să dea publicităţii alte 50. Şi, după cum singură recunoaşte, NSA continuă să refuze publicarea a peste 100 de rapoarte.13 Toate acestea nu sunt, cu siguranţă, singurele documente pe care agenţiile respective refuză să le facă publice; sunt singurele despre care noi avem cunoştinţă. Pe deasupra, multe dintre informaţiile

conţinute de acele documente date publicităţii au fost iniţial cenzurate.

Agenţiile de informaţii pretind că această secretomanie este destinată numai protecţiei metodelor proprii de operare, dar ce ne îndreptăţeşte pe noi să credem acest lucru, sau orice altceva ne-ar putea spune ei? Inducerea în eroare este meseria lor: spionaj, dezinformare, război psihologic, propagandă şi spălare a creierelor. Au la dispoziţie nişte bugete uriaşe şi, deseori, nu dau socoteală nimănui. Şi întrucât sunt compartimentaţi pe baza principiului comprehensiunii diferenţiate, unele dintre operaţiunile lor sunt. Atât de secrete, încât nici măcar preşedintele nu este informat în legătură cu ele!

Cercetătorii ozenologi susţin de multă

vreme că povestea cu „metodele de protecţie a informaţiilor” reprezintă doar o acoperire pentru a li se permite acestor agenţii să ţină anumite date ascunse. Ideile lor, exprimate în mod curent, sunt următoarele:

a. O.Z.N.-urile constituie vehiculele spaţiale interplanetare, pilotate de către fiinţe extraterestre posedând o tehnologie superioară; *b.* Guvernul cunoaşte această situaţie; *c.* Persoanele oficiale nu doresc să ne dezvăluie aceste informaţii, deoarece se tem de provocarea unei panici asemănătoare celei care a urmat difuzării celebrului *War of the Worlds* al lui Orson Welles, precum şi de colapsul structurilor economice şi religioase ale societăţii etc.

Unul dintre argumentele puternice în

favoarea acestei opinii despre ascunderea datelor este acela că zeci de martori afirmă că guvernul a muşamalizat informaţiile referitoare la O.Z.N.-urile prăbuşite şi la ocupanţii acestora în cel puţin o împrejurare, dacă nu chiar în mai multe.

Povestea cu „O.Z.N.-ul prăbuşit” începe pe 2 iulie 1947, când un obiect a explodat în aer şi a căzut în districtul Lincoln, New Mexico. Johnny McBoyle, reporter şi coproprietar la postul de radio KSWS, a descins la faţa locului. A sunat-o pe Lydia Sleppy, operatoarea la teleimprimator a postului geamăn din Albuquerque, ca să-i spună că e vorba de o farfurie zburătoare, pe care a văzut-o, personal, de aproape, semăna cu „o tigaie stricată”.

I-a spus că armata încercuise întreaga

zonă şi i-a cerut să transmită în direct toată această poveste pe ABC. După câteva propoziţii, teleimprimatorul din Albuquerque s-a oprit singur şi a afişat un avertisment. Se cerea în mod expres oprirea imediată a transmisiei. Lydia l-a întrebat pe McBoyle ce să facă. McBoyle i-a spus că n-are nevoie să ştie ce se întâmplase; de fapt, i-a cerut să susţină că întregul incident nu avusese loc niciodată şi să nu discute cu nimeni pe marginea acestui subiect”.

Pe 8 iulie, locotenentul Walter Haut, purtător de cuvânt la Roswell Army Air Field, a dat. Comunicatul pentru presă citat la începutul acestui capitol, arătând că unul dintre obiectele zburătoare fusese recuperat. Informaţia a fost preluată de Associated Press şi *New York Times.* Ziare

din Statele Unite şi din străinătate au reprodus-o, la rândul lor. Povestea a explodat şi pe posturile de radio din New Mexico.15

Atunci generalul de brigadă Roger M. Ramey a preluat ostilităţile, difuzând personal o versiune potrivit căreia „dispozitivul” reprezenta de fapt numai resturile unui balon meteo. Între timp, ceea ce se întâmplase cu adevărat a fost ascuns cât mai bine. Bucăţi rupte dintr-un balon meteo, care n-avea nicio legătură cu incidentul respectiv, au fost prezentate ziariştilor şi, mai târziu, marelui public. Acestora li s-a spus că povestea cu O.Z.N.-ul nu fusese decât o regretabilă neînţelegere datorată unui purtător de cuvânt al armatei, supus unor tulburări de natură emoţională.

Acelor martori care văzuseră rămăşiţele O.Z.N.-ului li s-a spus că e datoria lor patriotică să ţină sub tăcere acest subiect, o dată pentru totdeauna, căci altfel securitatea naţională ar fi în primejdie. Alţii au fost ameninţaţi în mod direct sau li s-a sugerat că familiile lor ar putea fi în pericol dacă ei vor vorbi vreodată despre ceea ce au văzut. În tot acest timp, în spatele scenei se depunea un efort considerabil pentru recuperarea şi examinarea obiectelor respective.

Eforturile lui Ramey de a ne ascunde povestea adevărată erau cât pean să dea roade. Ani buni, povestea sa fabricată a fost crezută de foarte mulţi oameni. Însă martorii incidentului au îmbătrânit, şi unii dintre ei, pe patul de moarte, ştiind că

braţul lung al Unchiului Sam nu-i mai poate atinge, au vorbit. În fapt, doreau din răsputeri să se elibereze de groaznica povară a secretului care-i apăsase din greu atâţia ani.

Multe din aceste relatări au fost etichetate drept delir verbal, însă după o vreme ele au început să ajungă la urechile cercetătorilor ozenologi, dintre «are unii îşi mai aminteau de comunicatul pentru presă difuzat în pripă la Roswell. Ştiind că guvernul, şi în special militarii, practică în mod curent dezinformarea, ei s-au întrebat dacă acel incident a fost real sau nu. În urma unor anchete, ei au descoperit curând că, mai presus de orice îndoială, povestea O.Z.N.-ului prăbuşit este adevărată!

În 1980, scriitorii Charles Berlitz şi

William L. Moore au publicat cartea *The Roswell Incident*[17], care prezenta uluitoarele rezultate ale unor investigaţii amănunţite pe care ei şi fizicianul Stanton Friedinan le efectuaseră în cazul Roswell. Mărturia lor a fost elaborată prin sistematizarea unor date obţinute din diverse surse – dintre care multe la a doua mână –, însă ea prezintă o coerenţă remarcabilă, astfel încât calomniatorii de profesie n-au reuşit să o discrediteze.

După toate aparenţele, ceea ce s-a întâmplat în acea noapte de iulie a anului 1947 a fost că un O.Z.N. A fost lovit de un fulger ori de un alt O.Z.N. S-a produs o explozie care a împroşcat cu schije şi alte resturi o suprafaţă izolată a fermei lui William W. (Mac) Brazel. Vehiculul în formă

17 „Incidentul Roswell”. (*n.tr.)*

de farfurie a fost capabil să-şi continue zborul încă două-trei mile, înainte de a se prăbuşi într-o altă zonă izolată în deşertul din New Mexico.

Brazel a venit la faţa locului, în acea zonă plină de resturi ale exploziei. După ce a raportat incidentul autorităţilor militare, a fost ţinut sub pază circa o săptămână, interogat şi pus să jure că va păstra secretul în legătură cu acest incident. I s-a spus că e datoria lui patriotică să nu spună nimănui nimic despre „molozul” rezultat în urma exploziei (unii cercetători cretl că el a primit şi unele ameninţări în legătură cu viaţa lui şi a familiei sale). A refuzat să discute despre acest subiect până la moartea sa, 16 ani mai târziu.

Între timp, maiorul Jesse Marcel, ofiţer

de informaţii, a fost trimis să colecteze toate bucăţile din acele resturi, împrăştiate pe terenul fermei lui Brazel. Aceste resturi au fost transportate cu un avion special la Wright. Field pentru a fi examinate în mod ştiinţific sub conducerea locotenentgeneralului Hoyt Vandenburg, reprezentant special din partea Air Force; în acest timp, generalul Ramey dispusese ca nişte bucăţi dintr-un balon meteo distrus să fie răspândite la Roswell, pentru ca ziariştii să le studieze şi să le fotografieze.16

Maiorul Marcel le-a spus lui Friedman şi Moore că bucăţile de metal pe care le colectaseră erau la fel de subţiri ca foiţa unui pachet de ţigări şi extrem de uşoare, însă ele nu puteau fi îndoite, tăiate sau rupte nici măcar cu un baros de 7 kg. A mai

afirmat că balonul meteo al generalului Ramey e o poveste prefabricată şi că el. Marcel, este obligat să nu spună nimic altceva presei în afară de ceea ce i s-a cerut să spună”.

Corpul principal al O.Z.N.-ului şi micii umanoizi morţi care-l ocupau au fost văzuţi de mai mulţi martori, printre care şi Grady Barnett, „un inginer constructor lucrând în domeniul conservării solului pentru guvernul federal”. Oficialii militari au împrejmuit întreaga zonă, i-au pus pe martori să jure că vor ţine secretul în legătură cu cele văzute şi apoi iau expediat. Echipe de experţi au fost aduse în cel mai mare secret pentru a examina obiectul; şi aceştia au fost siliţi să jure că vor ţine secrete toate informaţiile referitoare la

incidentul respectiv.

Atât vehiculul distrus, cât şi corpurile „micilor oameni'" au fost ridicate şi expediate la bazele Air Force pentru a fi studiate şi depozitate - după cum au putut observa numeroşi militari, pe parcursul transportării acestora sau la ajungerea lor la destinaţie. Corpurile fiinţelor extraterestre au fost autopsiate. S-a descoperit că sunt asemănătoare celor ale oamenilor, însă de o statură mică, fără păr, cu capul mare şi membrele puţin dezvoltate. Au fost apoi conservaţi în nişte recipiente de sticlă. Vehiculul a fost studiat şi s-a încercat reproducerea lui.18

Totul a fost ţinut sub o securitate atât de strictă, încât, după mulţi ani, senatorul Barry Goldwater, ofiţer în rezervă cu un

gratl foarte înalt, nu a reuşit să descopere nimic în legătură cu acest incident. Vizitându-l pe generalul Curtis LeMay la Wright-Patterson AFB[18] l-a întrebat pe acesta dacă ar putea vedea şi el exponatele din „Camera Albastră”, unde auzise că sunt ţinute rămăşiţele dintr-un O.Z.N. LeMay i-a răspuns: „Vezi să nu! Nici eu nu pot, nici tu, şi să nu-mi mai ceri niciodată aşa ceva!” 19

La data apariţiei acestei cărţi, cercetările în cazul Roswell sunt încă în plină desfăşurare. Moore, Friedman, căpitanul Kevin Randle, Don Schmitt şi alţii au interogat deja zeci de martori – oculari sau la mâna a doua ori a treia – care jurau că au văzut ei înşişi, sau au vorbit cu alţii care văzuseră vehiculul prăbuşit ori

---

18 AFB (Air Force Base) – Baza Forţelor Aeriene. (*n.tr.*)

corpurile micilor „extratereştri” sau şi una, şi alta. Câţiva dintre martori au susţinut apoi că cel puţin unul dintre ocupanţii obiectului zburător era încă în viaţă când a fost ridicat. Randle chiar a discutat cu un sergent în rezervă al IJSAF care a recunoscut că a urmat ordinele transmise de Pentagon de a plasa mai multe baloane meteo în anumite locuri (inclusiv la Roswell) şi de a-i face pe oameni să creadă e a ceea ce văzuseră nu erau de fapt O.Z.N.-uri ci baloane meteo. – 0

Uluitoarea poveste pe care aceşti cercetători au reuşit s-o redea prin coroborarea mai multor date este la fel de bine articulată şi de coerentă ca acelea pe care procurorii le dezvoltă pentru a-i condamna pe criminali. Afirmaţiile făcute de

către un martor sunt adesea coroborate cu e ele ale altor persoane cârenu au a\ni cunoştinţă nici despre aceste afirmaţii, nici despre persoanele care le-au făcut. Şi firul comun care le ţine pe toate împreună îl constituie faptul că *toţi* martorii (indiferent dacă au fost prezenţi la locul prăbuşirii O.Z.N.-urilor; sau dacă au fost implicaţi în procesul transportării resturilor acestuia, a O.Z.N.-ului însuşi ori ulterior vehiculul ori corpurile depozitate), au fost avertizaţi să păstreze secrete toate informaţiile de care dispuneau, o dată pentru totdeauna.21

Poate că cea mai clară dovadă este însăşi lipsa dovezilor. Dosarele proiectului Sign[19], elaborat de Air Force în acel an pentru elucidarea fenomenului O.Z.N., nu conţin nicio referinţă la incidentul

19 *Sign* = semn. *(n.tr.)*

Roswell.22

Mulţi consideră că afacerea Roswell va reprezenta, în cele din urmă „călcâiul lui Ahile” ce va demasca proiectul guvernamental de ascundere a datelor referitoare la O.Z.N.-uri. Într-o măsură mai mare decât orice alt incident, acesta a furnizat dovada că guvernul Statelor Unite ştie mult mai multe decât spune în legătură cu O.Z.N.-urile. Oricum, nu este singura poveste care s-a impus referitoare la vehiculele spaţiale prăbuşite şi mici creaturi extraterestre.

În 1950, editorialistul Frank Scully a publicat *Behind the Flying Saucers,* care includea relatări nefondate, la a doua sau a treia mână, în legătură cu obiectele zburătoare prăbuşite şi ocupanţii lor,

recuperaţi de către oamenii de ştiinţă americani.

O pretinsă sursă, „Dr. Gee”, a sugerat că o farfurie zburătoare era construită cu baza încercuită de un echipament ce se afla în legătură cu un alt dispozitiv de deasupra cabinei. Acesta e un angrenaj surprinzător de comun pentru un vehicul spaţial, însă el nu s-ar putea foarte bine regăsi la un avion de-al nostru cu un design mai neobişnuit. Descrierea pe care el a făcut-o ocupanţilor acestui vehicul era de o asemenea manieră ca şi cum ei ar fi putut avea descendenţi umani, având cu toţii o dentiţie perfectă şi fiind îmbrăcaţi cu nişte haine ca prin 1890.23 Toată această poveste aduce a dezinformare. Dar a fost oare aşa ceva?

Scully a arătat că obiectele zburătoare

au fost demontate, iar apoi ele şi ocupanţii lor au fost transportate la bazele aeriene pentru a fi studiate şi depozitate.

Povestea a fost considerată de toată lumea drept o păcăleală. Mulţi au crezut că Scully a fost escrocat şi că întreaga afacere constituie o ficţiune complicată.24 Dar a fost ea aşa cu adevărat? Sau, mai degrabă, Scully a fost victima unor critici nedrepte? Berlitz şi Moore arată în *The Roswell Incident:*

D-na Frank Scully, văduva scriitorului, intervievată de către Hill Moare la reşedinţa ei, în iunie şi decembrie 1979, a susţinut ferm că povestea principală care a stat la baza cărţii, soţului său era cât se poate de corectă, şi că acesta fusese calomniat din cauza ei – în special de către

*J.P. Calm, „unul dintre cei mai lipsiţi de scrupule jurnalişti din San Francisco" care se poate să fi fost plătit pentru a-l „lichida" pe Scully. Este adevărat că articolul lui Calm despre Scully şi cartea sa este plin de exagerări şi inexactităţi.*25

Ei au aflat, de asemenea, că sursa ştiinţifică a lui Scully îi furnizase acesteia detalii despre „corpurile extraterestre" şi că iniţiatorul proiectului Bluebook, căpitanul Edward Ruppelt, îi declarase doamnei. Se ully că *Behind the Flying Saucers* le provocase celor de la Air Force „dureri de cap" întrucât era extrem de coerentă. Speculaţia lor a fost că guvernul ar fi putut utiliza tactici de război psihologic. Scully ar fi putut furniza informaţii care mai târziu ar fi fost de natură să fie utilizate pentru a-l

discredita e a persoană, şi prin aceasta de a discredita întreaga concepţie pe care el încerca s-o expună.26

Chiar şi după ce Scully a fost discreditat, zvonurile în legătură cu O.Z.N.-urile prăbuşite au continuat să circule, însă martorilor le era frică să-şi dea numele. Istoricul militar Fletcher Pratt a anunţat în mod public, în anul 1950, că primise informaţii similare în legătură cu un O.Z.N. prăbuşit, având mai mulţi umanoizi la bord, însă chiar şi el şi-a protejat sursele.2 Majoritatea poveştilor ulterioare erau, de asemenea, relatări la a doua sau a treia mână, dar conţineau amănunte foarte asemănătoare. Multe dintre ele nu puteau fi raportate la povestea lui Scully. Adeseori, erau relatate de către foşti militari, ofiţeri

de informaţii sau angajaţi civili ai bazelor Air Force. Cu toţii ţineau morţiş ca identitatea lor reală să nu fie dezvăluită. Spuneau că fuseseră puşi să jure că vor păstra secretul asupra celor întâmplate şi se temeau că vor fi pedepsiţi dacă guvernul va afla că ei au vorbit despre aceste lucruri.

Scriitorul şi cercetătorul ozenolog Leonard Stringfield a înregistrat în cele mai mici detalii trei relatări, făcute pe patul de moarte, referitoare la O.Z.N.-uri prăbuşite cu mici fiinţe extraterestre la bord; aceste relatări sunt incluse în *Situation Red, The UFO Siege*[20].

fiul acestuia. Ei văzuseră mai multe corpuri de mici umanoizi, conservate în

20 (aprox.) „Alarmă de gradul 0 – Asediul O.Z.N.-urilor”. *(n.tr.)*

nişte recipiente de sticlă, în ceea ce părea a fi biroul Agenţiei de apărare a informaţiilor din cadrul Muzeului Ştiinţei şi Tehnologiei din Chicago. Diplomatul a fost imediat înconjurat de către mai mulţi oameni, dus într-o rameră alăturată şi reţinut. A fost obligat, să semneze mai multe documente, înainte de a i se permite să plece.

Un alt caz este cel al unei femei muribunde care luase parte, în timp ce lucra la baza militară Wright-Patterson, la ştergerea unor informaţii de maximă importanţă. Văzuse cu ochii ei un O.Z.N. Distrus, precum şi unul în perfectă stare de funcţionare, într-un hangar secret. De asemenea, prelucrase documentele elaborate pentru raportul de autopsie a două „creaturi” conservate, în secret, într-o

altă clădire.

A treia istorie se bazează pe o mărturie similară, făcută de un bărbat care lucrase în cadrul proiectului Bluebook. – 8

Stringfield a continuat să strângă astfel de relatări (ceea ce face şi astăzi). În 1980, el a afirmat că deţine informaţii certe obţinute de la circa 50 de surse, potrivit cărora armata a recuperat O.Z.N.-uri prăbuşite şi/sau corpurile ocupanţilor acestora. Cinci dintre aceste surse fuseseră martori oculari, ca membri ai personalului militar. Câţiva fuseseră ofiţeri de informaţii. Unul lucrase într-un spital unde duseseră autopsiaţi umanoizii. Datele au fost aşadar suficiente pentru a-l convinge pe Stringfield – care iniţial fusese sceptic în legătură cu fenomenul O.Z.N. - cu toate că arhiva

documentelor referitoare la aceste experienţe, aflată în posesia armatei, continuă să fie închisă prin parole şi coduri „dincolo de *Top Secret*”. – *9*

Raymond Fowler a prezentat în cartea sa *Casebook of a UFO Investigator*[21] mai multe relatări ale unor astfel de recuperări de O.Z.N.-uri prăbuşite. Una dintre aceste relatări era aproape identică în raport cu cele din New Mexico, însă ea avusese loc în afara ariei México City. Alta se petrecuse în zorii unei zile de sâmbătă din anul 1953 sau 1954, în Mattydale, New York.

Cel mai elocvent caz al lui Fowler îl avea ca erou pe un inginer bucurându-se de o reputaţie excelentă, cu o calificare superioară în inginerie, fizică şi matematică. Deţinuse funcţii de conducere la Baza Air

21 „Agenda unui cercetător O.Z.N”. *(n.tr.)*

Force de la Wright-Patterson, unde lucra ca mare specialist în domeniul ingineriei. Când s-a produs incidentul respectiv, era angajat în „Compartimentul instalaţiilor de comandă aeromateriale *(sic!)* din cadrul Biroului de înalte cercetări…” Era inginer proiectant, însărcinat cu derularea contractului dintre Air Force şi Comisia pentru energie atomică, privind „Operaţiunea Upshot[22] Knothole”[23] măsurând efectele exploziilor asupra clădirilor. Deşi nu a permis să-i fie divulgat numele său real, el i-a dat lui Fowler o declaraţie sub prestare de jurământ, pe care a semnat-o pentru a întări relatarea sa. Fowler foloseşte, în legătură cu el, pseudonimul „Fritz Werner”.

---

22 *Upshot* = rezultat, *(n.tr.)*
23 *knothole* = gaură de nod (în lemn), *(n.tr.)*

Pe 21 mai 1953, Werner şi alţi 15 specialişti s-au prezentat în vederea îndeplinirii unor obligaţii de serviciu speciale. Şi-au lăsat lucrurile sub protecţia poliţiei militare la baza Air Force din Indian Springs şi au fost transportaţi cu avionul la Phoenix. Nu li s-a permis să vorbească între ei. Apoi au fost îmbarcaţi într-un autobuz cu geamuri fumurii şi au fost duşi într-o zonă de deşert, unde un vehicul spaţial în formă de farfurie se prăbuşise şi stătea înclinat, înfundat în nisip. Era noapte. Au fost aprinse nişte lumini puternice, iar zona a fost încercuită de militari. De asemenea, se afla sub pază strictă un cort în care era adăpostit corpul unui umanoid mort, de aproximativ 1,20 m şi îmbrăcat într-un combinezon argintiu. Specialiştii au fost la

un moment dat duşi sub escortă în apropierea vehiculului, pentru a strânge date în vederea elaborării unor rapoarte (raportul lui Werner trebuia să fie scris fără niciun fel de prescurtări şi interzis multiplicării; el a fost apoi înmânat curierului special al Air Force). Li s-au luat declaraţii înregistrate, fiind apoi escortaţi înapoi la autobuz şi obligaţi de un colonel al Air Force să jure că vor ţine secretul asupra celor văzute. Colonelul le-a spus că vehiculul era „un avion ultrasecret al Air Force”.30

În 1984, producătorul de televiziune Jaiine Shandera a intrat în posesia unui document din 1952, destinat, după toate aparenţele, preşedintelui Eisenhower. Este clasificat, sub codul „*Top Secret/Majic/Eyes*

Only” şi prezintă un comitet ultrasecret format din generali, amirali, înalţi ofiţeri de informaţii şi reputaţi oameni de ştiinţă, comitet alcătuit de preşedintele Truman în 1947 pentru a cerceta fenomenul O.Z.N. şi a-i oferi toate datele în legătură cu acesta. Recuperarea O.Z.N.-urilor prăbuşite şi a corpurilor micilor umanoizi reprezintă nu fapt consemnat ca atare. Denumirea ce i s-a dat acestui comitet este „Majestic 12” (ori „Majic-12” sau „MI-12”). Întregul document este reprodus ca o addenda la *Above Top Secret* şi în *Out There*[24], cartea lui Howard Blum.31,32

În 1989, Shandera a afirmat că deţine mai multe surse de un înalt nivel care pot să susţină această poveste. Era vorba de oameni cu funcţii extrem de importante,

24 „Acolo”. (*n.tr.*)

inclusiv congresmeni.33

Doi martori ai afacerii MI-12 au fost văzuţi în emisiunea specială *UFO Cover-Up... Live*[25], care a durat două ore şi a fost prezentată pe 14 octombrie 1988. Bineînţeles, nu erau filmaţi de aproape, iar vocile le erau distorsionate. Au permis să fie identificaţi numai sub numele de cod „Falcon”[26] şi „Condor”.31

Oficialităţile guvernamentale au negat că grupul MI-12 a existat vreodată, iar angajaţii guvernului, specialişti în dezinformare, continuă să caute anumite inadvertenţe în cuprinsul documentului, cu scopul de a dovedi că acesta este fals – însă până acum toate aceste eforturi au fost

---

25 „Ascunderea datelor despre fenomenul O.Z.N. emisiune în direct”. *(n.tr.)*

26 *falcon* = şoim. *(n.tr.)*

zadarnice. Documentul este scris într-un stil perfect oficial, cu datele şi codurile potrivite. Fiecare membru al comitetului care apare în acest document trebuia în mod nemijlocit să figureze exact pe o asemenea listă la data când documentul respectiv fusese redactat. Şi, după cum a arătat în *Out There*, Blum, nominalizat pentru premiul Pulitzer –, un comitet ultrasecret de experţi militari, ofiţeri de informaţii şi oameni de ştiinţă reputaţi putea fi atunci convocat pentru a cerceta problematica O.Z.N. întrucât *acum există un O.Z.N.*

Ca şi în cazul Roswell, care a reprezentat probabil impulsul convocării pentru prima oară a comitetului MI-12, raportul acestui comitet desfide orice

tentativă de a-l pune sub semnul întrebării. Refuză, pur şi simplu, să se facă uitat. Iar el reprezintă numai unul dintre numeroasele semnale de alarmă trase în legătură cu actele de cenzură guvernamentală, pe lângă care cazul Watergate[27] pare un joc de copii.

Pe când avea 12 ani, o cunoştinţă a mea – pe care o voi numi „Bob” - a văzut o mostră impecabilă a manierei în care funcţionează sistemul guvernamental de ştergere a datelor. Episodul a avut loc la o fermă din Michigan, în anul 1961. Bob se dusese la un prieten pentru a-şi petrece noaptea împreună. La puţin timp după ce ajunsese acolo, un O.Z.N. „de forma unui ou prăjit!” a aterizat lângă magazie, la o

27 Celebrul scandal politic declanşat în Statele Unite ale Americii, în urma căruia preşedintele Nixon a fost obligat să demisioneze, în 1974. *(n.tr.)*

distanţă mai mică de 15 metri. Era strălucitor, cu mai multe lumini dispuse în partea de jos, şi cu alte lumini şi „hublouri” în partea superioară; avea, de asemenea, o calotă mică, ce se rotea.

Bob şi familia prietenului său au văzut uluiţi cum obiectul a făcut un zgomot uşor (ca fâlfâitul unor aripi) şi a aterizat, sprijinindu-se pe un dispozitiv trepied care ieşise din corpul vehiculului. Mama prietenului său a fugit în casă şi a sunat la poliţie. Înainte de a pune receptorul în furcă, vehiculul spaţial decolase deja şi zburase sus pe cer.

Câteva minute mai târziu, o coloană motorizată de la baza Air Force (aflată la circa 15 km) a intrat pe drumul dinspre fermă şi s-a oprit în faţa casei. Un colonel

de la Air Force a ascultat întreaga poveste şi a examinat suprafaţa circulară pe pământul ars pe care o lăsase obiectul spaţial. I-a avertizat pe toţi să nu spună absolut nimic despre ceea ce văzuseră. I-a spus apoi fermierului să are acea suprafaţă de teren şi s-o ude cu furtunul – *şi i-a înmânat cinci bancnote de 100 $.*

Colonelul şi mai mulţi ofiţeri din cadrul personalului Air Force an supravegheat îndeaproape întreaga operaţiune, până când fermierul a distrus toate urmele pe care le lăsase O.Z.N.-ul; apoi au plecat în formaţie de coloană, la fel cum veniseră. Bob, care se aflase cel mai aproape de acel obiect, a avut apoi probleme cu văzul. Înainte de incident, nu avusese niciodată nevoie de ochelari, însă după aceea a trebuit să-şi pună unii cu

dioptrii mari – pe care îi poartă şi astăzi.

Scriitorul şi cercetătorul ozertolog Warren Smith a simţit pe propria-i piele, cel puţin o dată, presiunea exercitată de către guvern pentru a menţine secretul în legătură cu astfel de incidente. După ce a iytrat în posesia unei bucăţi de metal de la un fermier care spunea că a descoperit-o pe terenul deasupra căruia a planat un O.Z.N., Smith a fost supus unor percheziţii în camera sa de la hotel şi interceptări de telefoane şi mesaje trimise de la hotel; în fine, a primit o vizită din partea a doi oameni care au făcut ameninţări voalate la adresa soţiei şi a copiilor săi, precum şi în ceea ce-l priveşte pe editorul lui Smith. Când le-a cerut să-i arate legitimaţiile, cei doi i-au spus că aveau asemenea legitimaţii

de la NORAD, USAF, FBI şi oricare altă agenţie la care s-ar putea gândi Smith. După ce l-au obligat să le dea obiectul respectiv, au plecat din micul orăşel din sudul statului Wisconsin într-o maşină cu număr de Illinois – număr pe care Smith l-a căutat ulterior şi a descoperit că nu fusese emis niciodată. A ajuns la concluzia că agenţii respectivi erau din CIA.35

Literatura O.Z.N. este plină de astfel de cazuri în care oficialităţile au făcut presiuni asupra oamenilor pentru ca aceştia să treacă sub tăcere întâlnirile cu extratereştri la care luaseră parte. Raymond Fowler arată:

Ani întâlnit mai multe cazuri unde ofiţerii din cadrul Air Force care desfăşurau ancheta le-au spus în mod expres

poliţiştilor, piloţilor şi funcţionarilor guvernamentali să nu discute cu nimeni despre O.Z.N.-urile pe care le văzuseră – de asemenea, ei iau ameninţat pe cercetători cu represalii dacă vor da publicităţii date referitoare la fenomenul O.Z.N”. 36

În *Casebook of a UFO Investigator,* Fowler dă numeroase exemple de martori şi cercetători ozenologi care au fost puşi sub supraveghere. Maşinile lor au fost urmărite, casele – percheziţionate, iar telefoanele – supravegheate etc.37

Un protest care s-a regăsit la mai mulţi martori este că, la câteva ore sau zile după întâlnirea cu un O.Z.N., una sau mai multe persoane i-au vizitat la domiciliu şi le-au cerut în mod expres să ţină sub tăcere ceea ce văzuseră. Aceste cereri implicau adesea

ameninţări care nu au fost. Ulterior puse în practică.

Fowler dă un exemplu tipic în *The Andreasson Affair, Phase Two.* Un bărbat locuind în Oxford, Mâine, a trecut, după toate aparenţele, printr-o răpire de către un O.Z.N., în ziua de 27 octombrie 1975. Două zile mai târziu, un străin de înălţime medie, purtând ochelari de soare şi haine de culoare albastru închis, l-a vizitat acasă şi l-a întrebat dacă văzuse cumva „o farfurie zburătoare”. Când i-a spus că da, necunoscutul i-a replicat că ar fi mai bine să-şi ţină gura, dacă nu vrea s-o încurce.38

Misterul care uneşte toate aceste cazuri stă în faptul că martorii nu apucaseră să spună nimănui despre întâlnirile lor. Aşadar, cum puteau să ştie ceva despre

acest lucru oamenii care veneau să-i ameninţe? În literatura O.Z.N. se regăsesc multe asemenea situaţii paradoxale. Concluzia logică este că aceşti agenţi guvernamentali - sau ce-or fi ei – ori au fost de faţă la respectivele întâlniri cu O.Z.N.

Urile, ori comunică, pur şi simplu, cu fiinţele extraterestre. Subiectul va fi examinat în detaliu în cadrul capitolului 14.

Cei care au trecut prin experienţa contactului cu extratereştri au raportat de asemenea că au fost urmăriţi de nişte elicoptere de culoare neagră, fără nicio inscripţie. Unul dintre acestea a planat deasupra locuinţei lui Betty Andreassson, în timp ce aceasta îşi lucra grădina. Episodul a avut loc în Ashbumham, Massachusetts, acolo unde se întâmplase şi faimoasa ei

răpire. Mai târziu, s-a măritat cu Bob Luca – care avusese şi el însuşi o experienţă de contact cu fiinţele extraterestre (vezi capitolul 1) – şi s-au mutat în Connecdcut. Chiar atunci au observat, mai multe elicoptere de culoare neagră, fără nicio inscripţie, zburând la înălţime foarte mică deasupra casei lor – ceea ce constituia o ilegalitate. Vecinii au declarat că acest fapt era cu totul neobişnuit.

Luca a fotografiat elicopterele şi a făcut o plângere pe care a adresat-o autorităţilor. Un oficial al FAA[28] i-a spus că descrierea pe care el a făcut-o incidentului respectiv

28 FAA *(Federal Aviation Agency)* = „Serviciul Aviaţiei Federale”, compartimentul din Ministerul Transporturilor care inspectează şi reglementează aviaţia civilă şi piloţii din cadrul acesteia, aplicând regulile securit ăţii aeriene. *(n.tr.)*

aminteşte de acţiunile întreprinse de CIA. Familia Luca a continuat să fie deranjată de aceste elicoptere, care survolau deasupra lor tot timpul: când mergeau cu maşina, când plecau în vacanţe – chiar şi când se mutau într-o altă locuinţă. Bob a continuat să le fotografieze şi să înainteze plângeri la diferite autorităţi, însă nu i s-a oferit nicio explicaţie. A trimis mai multe fotografii la compania Bell Elicopter şi i s-a răspuns că elicopterele respective păreau a fi nişte vehicule de tipul Huey UH-lhs, dar că militarii le aduseseră, după toate aparenţele, unele modificări.39

Elicopterele „secrete” au fost menţionate ani de zile în legătură cu O.Z.N.-urile, în special în acele cazuri care implicau mutilări pe viaţă ale oamenilor

supuşi răpirilor de către fiinţele extraterestre. Unul dintre cele mai uluitoare cazuri a fost relatat de către Jenny Randles în *The UFO Conspiracy: The First Forty Years*[29].

Pe 29 decembrie 1980, Betty Cash, Vickie Land ruin şi Colby (nepoţelul lui Landrum) mergeau cu maşina, pe timp de noapte, printr-o pădure de lângă Huffman, Texas. Au observat nu o Z.N. Silenţios, în formă de diamant, apărând în faţa lor. „Revărsa în afară flame şi o lumină strălucitoare”. Maşina s-a încins, aşa că au ieşit toţi trei din ea. Betty a simţit cum inelul îi arde degetul. S-au întors cu toţii în maşină. Atunci au apărut mai multe elicoptere Chinook, care au condus O.Z.N.-

---

29 „Conspiraţia O.Z.N.: primii patruzeci de ani”. *(n.tr.)*

ul ce plana deasupra lor într-o anumită direcţie.

După această întâmplare, martorii au suferit de stări de vomă, diaree, dureri de cap, căderi ale părului şi arsuri – de parcă le-ar fi fost „prăjită” pielea. Betty Cash s-a aflat multă vreme sub supraveghere medicală strictă, fiind spitalizată în mai multe rânduri, timp de şapte ani (sau chiar mai mult) de la acest incident. John Shuessler, inginer în domeniul cercetărilor spaţiale, din Houston, specialistul de la NASA, Dr. Alan Hoit şi mai mulţi membri ai Mutual UFO NetWork (MUFON)[30] * au descoperit numeroşi martori ale căror afirmaţii puteau fi coroborate. Guvernul Statelor Unite a negat existenţa acestei

---

30 (aprox.) „Reţeaua ***în tei*** disciplinară O.Z.N.”. *(n.tr.)*

afaceri – chiar şi prezenţa elicopterelor. Martorii s-au adresat justiţiei pentru obţinerea unor despăgubiri.40

Bineînţeles, este absurd să presupunem că autorităţile militare nu aveau, într-adevăr, cunoştinţă despre această afacere. Echipe mari de elicoptere Chinook nu pot fi în niciun caz închiriate de pe la vreun aeroport local. Ceea ce nu igă cel mai mult în acest caz este că elicopterele nu s-au năpustit asupra O.Z.N.-ului pentru a-l doborî pur şi simplu, ele l-au escortat într-o anumită direcţie. Se pare că e vorba de o anumită cooperare. Poate că această cooperare e mai strânsă decât am putea noi bănui. Una dintre sursele intervievate în cadrul emisiunii *UFO Cover-Up... Live* a declarat că O.Z.N.-ul „Cash-Landrum" era

testat de un personal militar, care avea probleme cu comenzile!

Ce ştim noi cu certitudine din toată această învălmăşeală imposibilă de zvonuri, aluzii, subterfugii, declaraţii, mărturii şi dovezi clare, mai presus de orice îndoială? înseamnă oare că noi ştim că sunt nişte extratereştri veniţi pe Pământ cu O.Z.N.-urile?

Nu neapărat.

Înseamnă că guvernul cunoaşte mai multe despre O.Z.N.-uri decât o afirmă. Înseamnă că există cel puţin un motiv important pentru care oficialităţile guvernamentale ţin morţiş ca dovezile clare despre fenomenul O.Z.N. să nu ajungă să fie date publicităţii. Înseamnă că noi vom vedea în continuare, după toate aparenţele,

o serie lungă de afirmaţii, negaţii şi confruntări politicianiste mai sofisticate decât cele din cazurile Watergate şi Iran/Contra laolaltă; vom vedea toate acestea până va veni clipa adevărului – dacă aceasta va sosi vreodată, şi chiar şi atunci probabil că nu vom afla întregul adevăr – şi va trebui mereu să ne îndoim de ceea ce am descoperit.

Dr. Vallée crede că ascunderea datelor este sortită eşecului, în ciuda crustei protectoare de dezinformări ridicole.41 Dar eu nu sunt aşa de sigur în această privinţă. Aceşti ofiţeri de informaţii sunt nişte profesionişti. Tăinuirea şi dezinformarea far parte din meseria lor. Ei ştiu exact ce trebuie să facă pentru a ne deruta. Şi până când ei vor hotărî că sunt suficient de

pregătiţi ca să ne înfrunte, dacă noi reuşim într-adevăr să le smulgem orice fel de informaţii, fiecare dintre părţi se poate aştepta să câştige bătălia. Acea lână de aur a *adevărului fundamental* pe care cercetătorii fenomenului O.Z.N. O caută cu atâta înverşunare este îngropată sub atâtea fişiere, coduri şi vorbărie de tip „capă şi spadă”, încât probabil înşişi deţinătorii acestor secrete nu mai sunt capabili să le descopere!

Deci cum rezolvăm misterul O.Z.N.-urilor? Examinând datele pe care le avem deja!

Puneţi-vă această întrebare: „De ce atâta secret. Omanie?” Poate pentru că guvernul doreşte să prevină posibilă panică a cetăţenilor? Nici vorbă. Sondajele arată că

un mare procent din populaţie crede, deja, în viaţa extraterestră – iar o mare parte din populaţie crede, de asemenea, că suntem vizitaţi de către fiinţe extraterestre. Nu pare să fie vorba de nicio panică. Bineînţeles, emisiunea lui Orson Welles cu *War of the Worlds* a provocat, într-adevăr, o mare agitaţie acum 50 de ani – dar pe atunci eram cu mult mai puţin informaţi şi sofisticaţi. În plus, marţienii din acea piesă radiofonică distrugeau sistematic oraşe întregi, în timp ce adevăraţii extratereştri din O.Z.N.-uri par a fi cu mult mai puţin beligeranţi.

Sau poate pentru că guvernul se teme de o criză a structurilor economice şi religioase? Poate că da, însă sutele de oameni care au fost contactaţi de

extratereştri – cei ca Betty Andreasson şi Kathie Davis – n-au renunţat să muncească şi să meargă la biserică. Iar dacă această criză constituie probabilitatea atât de îngrijorătoare, de ce trebuie să nu se întreprindă nimic pentru a ne pregăti în vederea acelei zile în care se va produce în mod inevitabil.

Sau poate pentru a a unele ţări ar putea reproduce O.Z.N.-urile înaintea Statelor Unite – şi deci atunci ele vor avea asupra noastră un avantaj suplimentar, superior celui pe care noi l-am avut odată asupra celorlalţi, deţinând primii bomba atomică? Poate că da, însă dacă noi nu am fost capabili atâta timp să reproducem aceste O.Z.N.-uri, cum ar putea-o face altcineva? Şi dacă noi am realiza acest

lucru, de ce nu am folosi noile noastre vehicule spaţiale (copiile O.Z.N.-urilor) pentru a scăpa lumea de teroarea armelor nucleare? Un vehicul care poate să planeze, să se oprească instantaneu şi să călătorească prin atmosferă, în orice direcţie, cu mii de kilometri pe oră (aşa cum fac O.Z.N.-urile) ar constitui un sistem de transport invincibil, cu mult superior tuturor celor care sunt acum utilizate. De când există specia umană, indivizii s-au luptat între ei şi legea a fost întotdeauna aceea că cel care posedă o armă superioară o foloseşte – fie direct, fie ca o ameninţare – şi astfel triumfă. Trebuie să considerăm această lege ca fiind abolită?

Ascund oare oficialităţile aceste date deoarece forţele noastre militare nu vor să

recunoască adevărul că spaţiul nostru aerian a fost violat? E posibil, dar deja toată lumea cunoaşte acest lucru. Aşa că de ce să se simtă stânjeniţi? Nemaivorbind că spaţiul aerian al oricărui alt stat de pe glob a fost, de asemenea, invadat. De ce această stânjeneală?

Să presupunem că nu toate O.Z.N.-urile veritabile, pilotate de către extratereştri, provin din aceeaşi sursă. Să presupunem că există „forţe benefice" şi „forţe ostile". Forţele ostile ar putea fi comparate cu structurile mafiote, care desfăşoară, în tot acest timp, activităţi ilegale, subterane chiar sub ochii noştri. Ne simţim puţin jenaţi când ne gândim la această stare de lucruri, dar ştim cu toţii că ea există, chiar dacă activitatea Mafiei se desfăşoară în

secret. Forţele benefice ar putea corespunde poliţiştilor care lucrează sub acoperire, pentru a se infiltra în structurile mafiote. Nevoia lor de conspirativitate este la fel de mare. Un poliţist care lucrează sub acoperire o face întotdeauna cu frica de a nu fi

„Demascat”. Ar putea guvernul Statelor Unite sau guvernele altor ţări să desfăşoare o asemenea operaţiune de „poliţie cosmică”? Acesta este motivul pentru care ne mint tot timpul în legătură cu O.Z.N.-urile?

Există nişte *pattern*-uri îngropate sub un munte de informaţii în care cercetătorii au săpat cu mare grijă. Am menţionat câteva dintre ele la sfârşitul capitolului 1. Acum mai avem unul de adăugat pe listă:

ascunderea de către guvern a datelor referitoare la O.Z.N.-uri. Pe măsură ce vom continua să studiem rapoartele despre O.Z.N.-uri, vom adăuga altele. Dacă vom putea să ne abţinem de a ne lansa în concluzii nesăbuite de tipul „fecioarele de pe Lună" şi „monştrii de pe Marte", dacă vom putea face acest lucru până ce vom examina în detaliu aceste *pattern*-uri, vom descoperi cheile. Şi, o dată ce vom avea suficiente chei, putem să le coroborăm pentru a elabora o ipoteză care – în sfârşit – să explice existenţa unor O.Z.N.-uri şi, *în acelaşi timp,* să fie susţinută prin clate exacte.

Note

1. Charles Berlitz şi William L. Moore,

The Roswell Incident (New York: Grosset & Dunlap, 1980), pp. 22 – 24.

2. Jacques Vallée, *Confrontations: A Scientist's Search for Alien Contact* (Controverse – cercetările unui savant pentru descoperirea contactelor cu extratereştrii) (New York: Ballantine Books, 1990), pp. 220 – 226.

3. *Ibid.,* p. 225.

4. Ralph şi Judy Blum, *Beyond Earth: Man's Contact With UFO's* (Dincolo de Pământ – contactul oamenilor cu O.Z.N.-urile) (New York: Bantam Books, Inc. 1974), pp. 101 – 102.

5. Reprodus după regulamentul emis de Air Force, 200 – 2, paragraful 9, august 1953. ATIC este abrevierea sintagmei *Air Technical Intelligence Command*

(Comandamentul Informaţiilor Tehnice Aeriene). „OBZN-euri (în loc de „O.Z.N.-uri”) a fost denumirea utilizată de către Air Force pentru obiectele zburătoare neidentificate la data când a fost scris respectivul regulament.

6. Jacques Vallée. *Dimensions: A Casebook of Alien Contact* (Dimensiuni – Agenda unui contact cu extratereştrii) (Chicago: Contemporan Books, 1988). Pp. 247 – 248.

7. Timothy Good, *Above Top Secret* (Sidgwick and Jackson Limited, 1987; raport New York: William Morrow and Company, Inc., 1988), pp. 346 – 352.

8. *Ibid.,* pp.183,520.

9. Otto O. Binder, „10.000.000 UFO Witnesses Can’t Be Wrong!” (10.000.000 de

Martori ai O.Z.N.-urilor nu se pot înşela!), *Mechanix Illustrated,* iunie 1967, pp. 61, 63, 144 – 145.

10. David R. Saunders şi R. Roger Harkins, *UFO's? Yes! Where The Condon Committee Went Wrong*) New York: Word Publishing Co. 1968; raport New York: Signet-New American Library, Inc., 1968).

11. Lawrence Fawcett şi Barry J. Creenwood, *Clear Intent* (Englewood Cliffs. New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1984).

12. Good, *Above Top Secret.*

13. Patrick Huyghe, *„What The Government Isn't Saying about UFO's"* (Ceea ce guvernul nu ne spune despre O.Z.N.-uri), *Omni,* decembrie 1990, p. 94.

14. Berlitz, *op, cit.,* pp. 14 – 15.

15. *Ibid.,* pp. 22 – 23,45 – 46.

16. *Ibid.,* pp. 28 – 33.

17. *Ibid.,* pp. 66 – 68.

18. *Ibid., op, cit.*

19. *Ibid.,* p. 124.

20. Kevin D. Randle, *The UFO Casebook* (Agenda fenomenului O.Z.N.) (New York: Warner Books, Inc., 1989), pp. 124 – 127. Pentru mai multe informaţii, vezi Revin I). Randle şi Donald R. Schmitt, *UFO Crash al Roswell* (Prăbuşirea unui O.Z.N. La Roswell) (New York: Avon Books, 1991).

21. Huyghe, „What the Government Isn't Saving", p. 93.

22. Randle, *Casebook,* p.10.

23. Frank Scully, *Behind the Flying Saucers* (New York: Henry Holt and Company, 1950), pp. 24,129 – 133.

24. Ronald Story, „Scully Hoax" (O

păcăleală numită Scully), în Ronald D. Story, ed., *The Enciclopedia of UFO's* (Garden City, New York: Dolphin, Books. Doubleday & Company, Inc., 1980), p. 326.

25. Berlitz, *op, cit.,* p. 47.

26. *Ibid., pp.* 48 – 5 o

27. *Ibid.,* p. 50.

28. Leonard H. Stringfield, *Situation Red, The UFO Siege* (Garden City, New York: Doubleday & Company, Inc., 1977), pp. 177 – 178.

29. Story, *op, cit.,* p. 3.53.

30. Raymond E. Fowler, *Casebook of a UFO Investigation* (Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1981), pp. 196 – 203.

31. Good, *Above Top Secret,* pp. 544 – 55.1.

32. Howard Blum, *Out There* (New York: Simon & Schuster, 1990), addenda.

33. *The Mike Murphy Show,* KCMO radio, Kansas City, Missouri, 6 februarie 1989.

34. *UFO Cover-up... Live,* produsă de către LBS Communications şi Michael Seligman, în emisiunea lui Mike Farrell, 14 octombrie 1988.

35. Smith, *op, cit.,* pp. 210 – 219.

36. Fowler, *Casebook,* p.165.

37. *Ibid.,* pp. 172 – 181.

38. Fowler, *Phase Two,* pp. 217 – 218.

39. *Ibid.,* pp. 210 – 215.

40. Jenny Randles, *The UFO Conspiracy: The First Forty Years* (Poole, England: Blandford Press, 1987), pp. 147 – 149.

41. Vallée, *Confrontations,* p. 226.

3

Cunoaşterea progresează nu numai prin confirmarea ipotezelor, ci şi prin respingerea acestora; esenţial este să nu ne menţinem cu încăpăţânare vechi deprinderi de judecată.

Aimé Michel

O nouă abordare

O listă a participanţilor la un congres O.Z.N. poate părea uneori un anuar al „excentricilor” şi „ţăcăniţilor”.

Să crezi în ceea ce vrei să crezi pare a fi o caracteristică general-umană. Un număr crescând de oameni vor să creadă, din moment ce fiinţele extraterestre posedă o

tehnologie superioară tehnologiei noastre, că ei vin, fără doar şi poate, de pe alte planete, pentru a ne ajuta să reparăm stricăciunile pe care le-am produs Pământului; ei ar fi, aşadar, nişte „fiinţe eterice, aparţinând unui nivel superior de civilizaţie, venite să îndrume spiritele noastre pe o cale mai bună”. O.Z.N.-urile au devenit un fel de nouă religie pentru acei oameni derutaţi şi deziluzionaţi care nu găsesc nicio mângâiere în vechile religii. Când va lua sfârşit această *wishful thinking*[31] nu se poate şti, nici chiar de către psihologi. La urma urmei, nu există nicio posibilitate de a dovedi că d-na sau d-ra X

---

31 *wishful thinking* = luarea dorinţelor drept realitate (S-a preferat redarea sintagmei în engleză întrucât acest concept este folosit pe o scară largă în limba de provenienţă), *(n.tr.)*

nu se află într-un contact mutual cu un superb consilier de pe Saturn sau un tip semănând cu Elvis Presley, aflat în centrul Pământului „scobit”.

Şi, bineînţeles, peste tot acolo unde se adună credulii şi cei derutaţi, îi sunt o pradă uşoară pentru şarlatanii fără scrupule, care îşi fac nestingheriţi mendrele. S-au plătit o grămadă de bani pentru „amuletele farfuriilor zburătoare cu puteri magice” şi pentru broşurile cu „Secretul fundamental al Fiinţelor spaţiale”. Pot fi auzite anunţuri de tipul: „Lumea este pe cale să piară, însă Dvs. Puteţi să obţineţi unul dintre ultimele locuri pe o navă intergalactică extraterestră şi să evitaţi astfel catastrofa. Tot ceea ce trebuie să faceţi este să semnaţi că renunţaţi la proprietăţile Dvs. Pământeşti

care vor deveni, bineînţeles, de prisos”.

După cum am demonstrat în capitolul anterior, adevărul este mai ciudat decât ficţiunea în acest domeniu – ca, de altfel, în orice alt domeniu. Cei care au fost supuşi la experienţe veritabile de contact cu extratereştrii au relatat poveşti extrem de ciudate. Mulţi dintre ei au suferit, după aceste întâlniri, de somnambulism.

Astfel că nu e nimic ciudat în faptul că până şi acei savanţi care ar fi putut realiza un progres substanţial în rezolvarea misterului O.Z.N. S-au implicat, ei înşişi, foarte rar în acest fenomen. Mulţi au burse de cercetare din partea unor organizaţii ştiinţifice de prestigiu. Dacă numele lor ar fi asociate cu cele ale „excentricilor”, asta ar însemna pentru ei o adevărată sinucidere

profesională. Şi mulţi sunt, pur şi simplu, prea tracasaţi de rezolvarea unor probleme marginale pentru a se interesa de acest fenomen.

Guvernul a fost foarte eficace în a ţine cercetările ştiinţifice departe de ochii şi urechile opiniei publice. Mai mulţi oameni de ştiinţă au recunoscut că au efectuat activităţi de cercetare în slujba guvernului, studiind O.Z.N.-urile prăbuşite şi pe cei de la bordul acestora, despre alţii – de exemplu, Dr. Donald Menzel – se spune că au fost folosiţi de către guvern pentru a dezinforma publicul în legătură cu apariţiile O.Z.N.-urilor (întâmplător, documentul emis de comitetul MI-12 îl arată pe Dr. Menzel ca fiind unul dintre primii membri ai grupului secret MI.

12). Alţii au adoptat imediat povestea cu care Air Force ne hrăneşte de ani întregi – „O.Z.N.-urile nu există!” – şi refuză chiar să ia în considerare examinarea vreunei informaţii legate de această problematică.

Specialiştii care nu au fost abordaţi ca să studieze această problemă *pentru* guvern constată că nu există fonduri pentru a întreprinde o cercetare independentă, *în afara* acţiunii guvernamentale. O mare parte din fondurile alocate cercetării provin de la bugetul pentru apărare, precum şi din alte programe realizate cu banii administraţi de guvern. Specialiştii ştiu care este poziţia inflexibilă a guvernului: „O.Z.N.-urile nu există”; şi atunci, de vreme ce ei depind, pe parcursul întregii lor vieţi, de fondurile alocate cercetării de către guvern,

pur şi simplu nu investighează fenomenul O.Z.N.

Cei care au făcut acest lucru au fost cercetătorii independenţi. CAI foarte puţine excepţii, ozenologii sunt nişte amatori. Ei îşi fac investigaţiile în timpul lor liber, după terminarea programului şi în *weekend-uri.* Folosindu-şi propriile fonduri pentru a derula aceste cercetări şi propria curiozitate drept stimulent, ei au redactat şi au documentat o cantitate enormă – şi impresionantă – de informaţii brute, de mare valoare, acoperind ultimii 40 de ani.

Dovezile vorbesc de la sine. După ce au fost date la o parte păcălelile, halucinaţiile şi impresiile eronate, teoriile potrivit cărora fiinţele extraterestre din O.Z.N.-uri ar fi creaturi atmosferice, proiecţii psihologice,

zâne, îngeri sau demoni nu par a fi susţinute prin date. Ipoteza „Pământului scobit” se dovedeşte a fi o absurditate.

După cum am văzut în capitolul 2, ideea potrivit căreia O.Z.N.-urile ar fi nişte arme ultrasecrete ale Statelor Unite nu este plauzibilă. Nici arme ale ruşilor nu pot fi. Dacă Rusia ar fi dispus de asemenea sisteme de transport ultraeficiente, ar mai fi stat cetăţenii ei la coadă pentru o pâine, astfel încât prin aceste economii statul să poată construi arsenale extrem de costisitoare de arme convenţionale depăşite? Şi-ar fi lăsat să moară soldaţii în Afganistan? Ar fi pierdut războiul în Afganistan? S-ar fi temut atât de un atac american? Ce rost ar fi avut să facă experienţe de încrucişare cu noi?

Înaintea morţii sale, regretatul specialist Dr. Felix Zigel – considerat a fi cea mai mare autoritate a ex-uniunii Sovietice în domeniul O.Z.N. – a recunoscut că e la fel de derutat cum suntem şi noi. El a arătat că O.Z.N.-uri de toate formele şi dimensiunile fuseseră văzute planând, efectuând manevre şi ţâşnind spre cer cu o viteză de 100.000 km/h (fără a se aprinde), apărând şi dispărând, provocând de asemenea căderi ale curentului electric şi opriri bruşte ale motoarelor maşinilor. După cum arată Jacques Vallée în ultima sa carte, *UFO Chronicles of the Soviet Union: A Cosmic Samizdat*[32], cercetătorii studiază numeroase întâlniri cu extratereştri de toate tipurile (inclusiv răpiri), ce au avut loc în ceea ce

---

32 „Cronica fenomenului O.Z.N. în Uniunea Sovietică – un samizdat cosmic”. *(n.tr.)*

este acum tânăra Comunitate a Statelor Independente.2,3

Ideea larg răspândită că O.Z.N.-urile constituie nişte vehicule spaţiale extraterestre pilotate de către fiinţe superinteligente venite din alte galaxii explică la prima vedere destul de rezonabil unele întâlniri de gradul III. Însă pentru multe alte asemenea contacte ea este la fel de nesatisfăcătoare ca şi celelalte teorii menţionate anterior – pur şi simplu, *pentru că nu este susţinută prin date.*

O problemă legată de ipoteza caracterului extraterestru al O.Z.N.-urilor este aceea că în marea majoritate a cazurilor creaturile din aceste obiecte zburătoare par să fie de natură umană sau umanoidă. După cum arăta Dr. Vallée:

Persoanele contactate declară că au întâlnit locuitori ai unor alte planete. În anumite cazuri, fiinţele respective s-au dovedit a fi roboţi sau pitici în costume de astronauţi, care puteau să respire aerul nostru. Se mişcau normal pe solul planetei noastre. În foarte multe dintre apariţii, erau însoţiţi de către fiinţe umane. În unele cazuri erau sută la sută umani şi puteau vorbi în mai multe limbi ale Pământului.

În orice caz, vizitatorii din spaţiul cosmic n-ar fi trebuit să aibă formă umană. N-ar trebui să respire aerul nostru (având în vedete că acesta e plin de viruşi). De asemenea, ei ar trebui să aibă mari probleme cu gravitaţia Pământului.

Perspectiva lui Vallée este cea corectă. Dacă fiinţele din O.Z.N.-uri ar fi evoluat

independent pe alte planete, aflate la distanţe uriaşe de Terra, ar fi semănat oare cu noi atât de mult? E mai mult decât improbabil. De fapt, exobiologii[33] au arătat în repetate rânduri că formele de viaţă extraterestre evoluate sunt atât de diferite de noi încât cu greu ne-am putea da seama că ele sunt inteligente sau cel puţin vii. Probabilitatea acestui scenariu reprezintă unul dintre argumentele-cheie împotriva „modelării după tiparul Pământului" a altor planete.

Pe de altă parte, dacă viaţa pe Terra *nu* a evoluat independent în raport cu viaţa de pe alte planete, atunci similaritatea ADN-ului nu constituie un obstacol pentru teoria

33 Exobiologia este ştiinţa care studiază formele de viaţă existente dincolo de atmosfera Pământului, pe alte planete. (*n.tr.*)

O.Z.N.-urilor extraterestre ci, dimpotrivă, un argument puternic în favoarea acesteia. Să luăm în considerare viaţa relativ nouă a sistemului nostru solar, în comparaţie cu miliardele de planete din galaxia noastră care sunt asemănătoare Pământului şi care ar putea dezvolta forme de viaţă. Viaţa umanoidă ar fi putut evolua pe alte planete cu milioane de ani înainte ca Terra să fie pregătită pentru aşa ceva. Astfel de civilizaţii avansate ar fi putut de mult să colonizeze alte planete, sau chiar să realizeze experimente de inginerie genetică, combinând ADN-ul lor cu cel al altor forme de viaţă, de pe alte planete. Asemenea activităţi de însămânţare artificială ar fi creat o „evoluţie în trepte" asemănătoare ridicării omului de Cro-Magnon[34] şi ar fi

34 „Omul de (la) Cro-Magnon = nume dat,

făcut din compatibilitatea. ADN şi încrucişarea dintre extratereştri şi pământeni o consecinţă previzibilă şi durabilă a istoriei noastre adevărate.

Cu toate că a fost raportată uneori apariţia unor creiere imateriale, a unor creaturi de forma unor halbe de bere sau a unor oameni şopârlă, fiinţele din O.Z.N.-uri sunt aproape întotdeauna umanoizi. Posedă pământenii şi aceste creaturi o ereditate comună? Care este legătura dintre noi şi ei? Cum am putea să pătrundem prin această junglă de informaţii false ce înconjoară subiectul O.Z.N., pentru a ajunge la faptele

---

după cele trei schelete descopăr de la Cro-Magnon (în sud-vestul Franţei), resturilor fosile considerate mult timp ca fiind rasa majoritară din Europa şi Africa de Nord, aparţinând speciei *Homo sapiens (Homo sapiens sapiens). (n.tr.)*

esenţiale şi a rezolva acest mister?

Poate că nu am abordat problema O.Z.N.-urilor într-un mod corespunzător.

Poate că n-am pus întrebările potrivite. Haideţi să uităm pentru o clipă de arhicunoscutele întrebări-cheie „De unde vin O.Z.N.-urile?” şi „De ce se află aici?” şi să vedem dacă la alte întrebări, mai puţin pretenţioase, se poate da un răspuns prin analizarea acelui munte de informaţii pe care l-am adunat. De ce să nu formulăm nişte ipoteze care să poată fi verificate experimental? Niciun adevărat om de ştiinţă nu „sare” imediat la concluzii până când nu edifică o bază de date obţinute prin observaţii, pentru a construi apoi o ipoteză cu ajutorul acestor date - de ce ar trebui să procedeze altfel cercetătorii ozenologi?

Există o mulţime de alte întrebări care ar putea fi puse:

— De ce automobilele, televizoarele, chiar şi sistemele electrice ale unor întregi oraşe încetează uneori – dar nu întotdeauna – să funcţioneze?

— Cum pot O.Z.N.-urile să zboare cu asemenea viteze incredibile în atmosfera noastră – când la asemenea viteze avioanele noastre obişnuite ar lua foc?

— Cum pot ele să facă întoarceri la 90° la o asemenea viteză?

— Cum pot ele să planeze silenţios, fără a pune în mişcare mase de aer?

— Cum pot ele să apară, să dispară şi să-şi schimbe forma?

— De ce uneori sunt detectate prin radar dar nu sunt văzute?

— Cum de pot exista atâtea tipuri diferite de vehicule spaţiale şi creaturi extraterestre?

— De ce nu se realizează niciodată nişte fotografii de calitate ale acestor O.Z.N.-uri?

— De ce unele dintre persoanele răpite suferă, după aceste întâlniri, de manifestări paranormale? Care este legătura dintre guvernul Statelor Unite şi aceste O.Z.N.-uri?

Poate că ar trebui, de asemenea, să modificăm pentru un moment metodele noastre de examinare a datelor. Mai multe studii efectuate în trecut nu au reuşit să ajungă la concluzii valide, din mai multe cauze – printre care nu cea din urmă a reprezentat-o faptul că cercetătorii, hotărâţi să elimine toate informaţiile nerelevante,

„au aruncat şi copilul împreună cu apa din albie”. Următoarea afirmaţie a Dr. Hynek constituie o excelentă ilustrare a acestui aspect:

Caracterul „repetitiv” al anumitor persoane care au raportat experienţe de contact cu O.Z.N.-uri constituie un motiv suficient, în ceea ce mă priveşte, pentru a nu mai lua în considerare rapoartele lor, cel puţin în acest studiu.5 Din acest punct de vedere, relatarea lui Kathie Davis nu reprezintă o dovadă acceptabilă. Betty Andreasson şi Whitley Strieber nu trebuie luate în considerare. De fapt, *majoritatea* poveştilor cu răpiri de către extratereştri nu pot fi utilizate, din moment ce majoritatea persoanelor răpite raportează un contact de gradul III multiplu. Din nefericire, faptul că

adesea acelaşi martor vede O.Z.N.-uri în mai multe rânduri ar putea constitui una dintre cele mai importante chei ale misterului O.Z.N.

Dr. Hynek nu a fost singurul care, cu bune intenţii, a încercat să „cureţe” informaţiile. Chiar şi la mulţi ani după ce relatările despre contacte cu „fiinţele din O.Z.N.-uri” au început să ajungă la cunoştinţa opiniei publice, numeroşi cercetători nu acceptau sub nicio formă ipoteza că acestea ar fi putut avea o anumită valoare de adevăr. Aceste relatări aveau un caracter atât de ciudat, încât erau complet ignorate. Şi atâţia şarlatani au încercat să tragă avantaje personale de pe urma interesului public pentru acest subiect, încât cercetătorii au considerat că

toate relatările în care apar fiinţe extraterestre *trebuie* să fie false.

În plus, doar o mică parte dintre cei care trecuseră prin experienţe de contact cu fiinţele extraterestre au îndrăznit să-şi reiateze aceste experienţe, de teama unor represalii. Cei care şi-au asumat acest risc îşi aminteau, adesea, doar unele fragmente din respectivele întâlniri; de asemenea, în cele mai multe rânduri, ei nu au furnizat cercetătorilor date esenţiale, întrucât acestea păreau mult prea ciudate, stânjenitoare sau chiar stupide pentru a putea fi considerate adevărate.

Majoritatea cercetătorilor îşi aveau propriile teorii în legătură cu fenomenul O.Z.N. – iar mulu dintre ei ignorau acele informaţii care nu confirmau teoriile

respective. Unii chiar au prezentat în mod deformat adevărul, pentru a fi siguri că datele vor sprijini tezele lor.

Alţi cercetători, neplăcut impresionau de caracterul anecdotic al informaţiilor referitoare la O.Z.N.-uri, au abordat această problematică în felul în care un tribunal stabileşte adevărul în cadrul unui proces penal. Acele relatări ale persoanelor contactate care aveau mai pudn de doi martori fără legătură unul cu altul nu au fost luate în consideraţie ca dovezi sigure. Mărturiile obţinute de la criminali, toxicomani sau copii – de la oricine care ieşea din tiparul martorului perfect – nu au fost înregistrate. Toate relatările care nu precizau locul exact al contactului, data sau ora, nu au putut fi utilizate. Ele n-au fost

acceptate decât atunci când persoanele respective şi-au dat numele real. Prin aplicarea acestor criterii stricte, majoritatea datelor de mare valoare au fost eliminate. Formularea de concluzii a devenit astfel imposibilă.

Perspectiva acestei cărţi este diferită. Eu nu am urmat regulile larg acceptate ale jurnalisticii, care cer descoperirea a doua surse la prima mână pentru fiecare fapt. Caracterul straniu al unei relatări nu a impietat asupra redării ei în paginile acestei cărţi. În schimb, criteriul folosit de mine pentru includerea unor relatări a fost dat de repetarea unor elemente din cadrul acestora. Pentru fiecare dintre cazurile analizate aici există 10 sau 100 sau 1.000 de alte cazuri care conţin detalii similare –

uneori, idenuce. Fiecare dintre rapoartele pe care le-am inclus în materia acestei cărţi poate fi o eroare sau înşelăciune, însă fiecare relatare similară sporeşte valoarea celorlalte. Dacă există suficiente relatări, această acumulare poate deveni covârşitoare, în special atunci când martorii n-au auzit niciodată unul de altul (sau de O.Z.N.-uri) şi când nu doresc nicidecum să devină nişte persoane publice.

Metoda şdinţifică impune ca acele concluzii extrase prin acumularea unor date certe să fie utilizate în vederea elaborării unei ipoteze – ce necesită o verificare repetată prin experiment şi o stabilire a corectitudinii ei înainte de a fi acceptată ca un fapt ştiinţific. Însă datele referitoare la fenomenul O.Z.N. Sunt mai degrabă

anecdotice decât *empirice.* În timp ce O.Z.N.-urile ar putea fi în mâinile funedonarilor guvernamentali, ele nu ne sunt disponibile, pentru a le examina în condiţii de laborator.

Relatările din această carte nu constituie nişte date controlabile şi testabile prin experiment, de natură să ne ajute să stabilim un fapt ştiinţific, ci nişte date bazate pe observaţie care ne vor ajuta să formulăm o ipoteză de lucru. Diferenţa este analoagă celei dintre o cercetare ştiinţifică întreprinsă în vederea unui congres, pe de o parte, şi un proces, pe de altă parte. Putem să obţinem, din acest dosar, orice informaţie. La acest nivel, nu există nicio distincţie între dovezile acceptabile şi cele inacceptabile. Încercăm să intrăm în miezid

acestui mister. *Toate* dovezile sunt valoroase.

Oricât am dori noi să păstrăm datele care ne convin şi să le ignorăm pe celelalte, haideţi să *încercăm* să ne dezbărăm de prejudecăţi. Ar trebui să ne amintim că a fost o vreme în istoria noastră când un om care susţinea că Soarele, iar nu Pământul, reprezintă centrul sistemului nostru solar a fost în pericol de a fi ars pe rug. Afirmaţia că Pământul este rotund însemna cea mai mare prostie pentru acei savanţi care „ştiau” că este plat. Nu mai departe de secolul nostru, nu existau niciun fel de meteoriţi; toată lumea „ştia” că nu există pietre *în* cer, aşadar nicio piatră nu poate cădea *din* cer. Zborul cu avionul, apoi cu supersonicul, apoi zborul în spaţiu, apoi

descinderea pe Lună – au fost, toate, ridicole pentru majoritatea oamenilor, cu câţiva ani înainte de a se întâmpla. Pentru majoritatea oamenilor, dar nu şi pentru cei receptivi la nou, lipsiţi de prejudecăţi.

Note

1. Aimé Michel, *Mystérieux Objets célestes* (Obiecte cereşti misterioase) (Paris: Arthaud, 1958), trad. Civilian Saucer Intelligence of New York, *Flying Saucers and the Straight Line Mistery* (Obiecte zburătoare şi misterul liniei drepte) (New York: Criterion Books, 1958), p. 206.

2. Gordon Creighton, „Dr. Zigel and the Development of Ufology în Russia: Part 11” (Dr. Zigel şi dezvoltarea ozenologiei în Rusia – partea a II-a). *Flying Saucer Revieu,* 27,

nr. 4 (1982), p. 18.

3. Jacques Vallée, în colaborare cu Martine Castello, *UFO Chronicles of the Soviet Union: A Cosmic Samizdat* (New York: Ballantine Books, 1992).

4. Jacques Vallée, *Messengers of Deception* (Mesageri ai minciunii) (New York: Bantam Books, Inc., 1980), pp. 30 – 31.

5. Hynek, *Experience,* p. 30.

4

Premisa că O.Z.N.-urile – sau măcar unele O.Z.N.-uri sunt asociate cu nişte câmpuri magnetice puternice este puţin susţinută în prezent.

Allan Hendry1

Efecte „electromagnetice”.

Există în literatura O.Z.N. sute de cazuri când automobilele au fost afectate de apropierea unui O.Z.N.

Uneori, maşinile nu fac decât să încetinească. Maiorul T. Untiedt a trecut printr-o astfel de experienţă în ziua ele 16 noiembrie 1965, pe când mergea cu maşina în apropiere de Cyrus, Minnesota. Când a ajuns cam la 100 de metri de un O.Z.N. cu o

culoare roşiefluorescentă, înconjurat de un halou alb strălucitor, maşina şi-a redus viteza. Apoi, O.Z.N.-ul şi-a luat zborul.2

În Levelland, Texas, Ray Jones, şef de pompieri, a raportat că a trecut printr-o situaţie asemănătoare, la primele ore ale zilei de 3 noiembrie 1957. Conducând la nord de câmpia Oklahoma, în apropiere de Levelland cu scopul de a surprinde O.Z.N.-uri a căror existenţă fusese raportată, în acea dimineaţă, de către numeroşi cetăţeni, el a observat că lumina farurilor maşinii s-a estompat, iar motorul a început să dea rateuri exact în momentul în care a văzut o „dungă de lumină”.3

La ora 7: 15, în dimineaţa zilei de 7 noiembrie 1957, motorul de la noua maşină a doamnei Frank Lain a început, de

asemenea, să dea rateuri – după care s-a oprit. Uitându-se în sus, d-na Lain a observat un O.Z.N. În formă de disc, de culoare argintie, planând la o înălţime de circa şaizeci de metri deasupra zonei lacului Charles din Louisiana, unde ajunsese în acel moment cu maşina. După ce farfuria zburătoare s-a îndepărtat, n-a avut nicio problemă să pună din nou în funcţiune maşina.4

Majoritatea rapoartelor comunică, într-adevăr, oprirea motorului de la diverse maşini. Numărul mare de asemenea rapoarte în jurul regiunii Levelland a fost faptul care l-a determinat pe Ray Jones – în cazul menţionat anterior – să pornească în căutarea O.Z.N.-urilor. Jim Wheeler, din Whitharral, s-a numărat printre numeroşii

martori care au raportat oprirea motorului de la maşina lor în momentele în care, în acel interval de două ore din noaptea respectivă, s-au apropiat de O.Z.N.-uri. Pe la miezul nopţii, Wheeler mergea cu maşina la câţiva kilometri est de Levelland. Un O.Z.N. În formă de ou, strălucitor, stătea în mijlocul şoselei, aruncând împrejur o lumină puternică. Atunci, motorul maşinii şi farurile au ieşit din funcţiune. Când Wheeler a ieşit din maşină, O.Z.N.-ul se ridicase în aer la circa 60 de metri, iar lumina se sdnsese. A putut apoi să pornească din nou motorul. Câteva minute mai târziu, o altă persoană din Whitharral, Joe Alvaraz, a raportat autorităţilor un incident asemănător.5,6

În acelaşi interval de timp, Newell Wright, student la Universitatea Politehnică

din Texas, îşi conducea maşina la est de Levelland, când motorul acesteia a început să dea rateuri, ampermetrul să oscileze, iar farurile să clipească. Apoi farurile s-au stins, iar motorul s-a oprit. Wright a văzut, la circa 30 de metri în faţă pe şosea, un O.Z.N. Oval de culoare albastru-verde, strălucitor. N-a putut să-şi pornească maşina până când obiectul respectiv, „ca de aluminiu”, s-a ridicat brusc în aer şi a dispărut „într-o secundă”. O altă întâlnire, aproape identică, a fost raportată la câţiva kilometri înspre nord. După ce O.Z.N.-ul s-a înălţat brusc la 90 de metri, şi-a stins luminile şi a dispărut, farurile maşinii s-au aprins din nou şi motorul a putut fi din nou pus în funcţiune.7,8

În timpul unui val de astfel de apariţii

de O.Z.N.-uri în Franţa, în octombrie 1954, doi mecanici au fost tulburaţi de o întâmplare similară, petrecută la Cuisy, Seine-et-Manie, pe la ora 9: 20 seara. Andre Bartoli a observat un O.Z.N. În formă de ţigară, de culoare galben portocaliu; motorul şi farurile au ieşit din funcţiune, iar maşina s-a oprit brusc. Jean Jacques Lalevee a fost martor ocular la acest incident. După ce O.Z.N.-ul s-a îndepărtat, Bartoli a putut să pornească din nou maşina şi farurile sau aprins.9

Acelaşi lucru li s-a întâmplat lui Julia Juste şi altor două femei, lângă Châteauneuf-sur-Charente, în luna noiembrie. Mai multe O.Z.N.-uri în formă de glob, strălucitoare, s-au oprit, s-au mişcat înainte şi înapoi şi s-au oprit din nou. Unul

dintre ele s-a făcut alb strălucitor, cu un halou roşu.10

Louis Vigneron s-au simţit paralizaţi, parcă sub influenţa unui şoc electric, în momentul în care motorul şi farurile autoturismului lor au ieşit din funcţiune. Incidentul a avut loc lângă Sassier, la ora 4: 30 dimineaţa. Au văzut apoi un O.Z.N. rotund, care aterizase cam la 50 de metri în faţă pe şosea; au distins, de asemenea, trei siluete. După ce acestea s-au urcat în O.Z.N. Şi vehiculul zburător a decolat într-o mare viteză, cei doi s-au putut mişca, iar maşina lor a funcţionat din nou”.

Acest tip de paralizie nu e nicidecum ceva neobişnuit. În ziua de 9 martie 1967, la ora 1: 00 dimineaţa, o pereche care mergea cu maşina în apropiere de I.convinster,

Massachusetts, a observat un O.Z.N. Oval, strălucitor, care făcea un zgomot uşor; s-au oprit să-l privească. Când şoferul a ieşit din maşină şi s-a îndreptat spre el, farurile, motorul şi radioul maşinii s-au oprit toate, iar braţul i-a fost împins înapoi; în timp ce el a fost paralizat, soţia sa, care nu ieşise încă din maşină, nu a păţit nimic. După 40 de secunde, O.Z.N.-ul şi-a luat zborul, iar farurile şi radioul maşinii au început din nou să funcţioneze.12

În luna iunie a anului 1964, motorul de la maşina unei alte perechi s-a oprit brusc. Se aflau la Pajas Blancas, Gordoba, în Argentina. În momentul acela, au văzut în faţă, în mijlocul străzii, un O.Z.N. Strălucitor, de dimensiuni foarte mari. După ce luminile strălucitoare s-au stins,

rămânând numai una de culoare violet, o fiinţă a venit la maşina lor şi le-a spus să nu le fie frică şi că maşina le va funcţiona dacă vor răsuci cheia în contact. În timp ce ei porneau din nou maşina, străinul şi alte două creaturi s-au urcat la bordul O.Z.N.-ului, care apoi a decolat.13

Unele cazuri implică mai multe vehicule şi mai mulţi martori, în ziua de 6 noiembrie 1957, la ora 5: 40 dimineaţa, maşinile lui Richard Kehoe, Ronald Burke şi Joe Thomas s-au oprit brusc pe şoseaua Vista del Mar, în apropiere de Playa del Rey, California. Toţi cei trei şoferi au văzut un O.Z.N. În formă de ou, învăluit într-o ceaţă albastră, care aterizase pe o plajă din apropiere. Două creaturi cu pielea de culoare galben-verde, purtând un fel de

pantaloni de piele neagră şi nişte jerseuri subţiri, au vorbit cu ei într-o engleză pe care o înţelegeau foarte greu. I-au întrebat pe cei trei şoferi *cât este ceasul,* cine sunt ei etc. Bineînţeles, când O.Z.N.-ul a decolat, toate cele trei maşini au putut fi din nou pornite”. Se poate ca lumina dimineţii, la ţărmul oceanului, să-i fi făcut pe martori să li se pară că pielea celor două fiinţe este gălbuie. În rest, aceştia păreau perfect normali.15

Un caz chiar şi mai uimitor s-a petrecut în luna septembrie a anului 1956. Cu puţin timp înaintea orei 8: 00 dimineaţa, un disc zburător cu o cupolă în vârf a aterizat la mai puţin de 50 de metri de şoseaua 70 (aglomerată, ca de obicei), în apropiere de baza U.S. Air Force de la Holloman, New

Mexico. S-a produs o gâtuire a circulaţiei care a durat zece minute. Printre numeroşii martori, de-a dreptul uluiţi, au figurat „doi colonei, doi sergenţi şi zeci de angajaţi de la baza Air Force”. Serviciul de Informaţii al Air Force şi agenţii CIA veniţi de la Washington i-au interogat pe toţi angajaţii de la baza Air Force şi i-au obligai să jure că vor păstra secretul asupra celor văzute.16

Autoturismele nu sunt singurele vehicule afectate de asemenea fenomene. Pe 8 noiembrie 1954, pe la apusul soarelui, motocicleta lui Andre Chaillou s-a oprit brusc, în momentul în care acesta a observat un O.Z.N. în formă de disc, de culoare albastră. Incidentul a avut loc în Franţa, în zona La Tessoualle. Chaillou însuşi a fost paralizat.*17*

Tractorul lui Ray Hawks s-a oprit într-un mod asemănător, în ziua de 11 august 1960, în Left Hand Canyon, în apropiere de Boulder, Colorado. Hawks a auzit o explozie înăbuşită şi a văzut un disc de culoare gri, coborând perpendicular prin mijlocul unor nori. Se legăna „aşa cum vibrează o monedă când o arunci pe masă” şi a planat la circa 60 de metri înălţime. Un dispozitiv în formă de farfurie a fost înlocuit, de parcă astfel ar fi fost efectuată o reparaţie. O.Z.N.-ul făcea un zgomot uşor, care treptat a crescut în intensitate; apoi a apărut învăluit într-un „abur strălucitor” ce dădea impresia că obiectul zburător este foarte fierbinte. Într-o secundă, O.Z.N.-ul s-a înălţat în aer şi a pierit. Atunci Hawks s-a simţit de parcă „şi-ar fi venit în fire” şi a fost capabil să

pornească din nou tractorul, care după aceea a funcţionat normal.18

Camionul de transportat lapte al lui Baptiste Jourdy a ieşit temporar din funcţiune atunci când un O.Z.N. De mari dimensiuni, strălucitor şi multicolor, a trecut pe deasupra sa cu o mare viteză, întâmplarea a avut loc în Franţa, lângă Fronfrede, Loire. După ce O.Z.N.-ul s-a îndepărtat, farurile camionului s-au aprins şi Jourdy a putut porni din nou motorul. Acest contact a avut loc pe 11 octombrie 1954, în timpul unui adevărat val de apariţii ale O.Z.N.-urilor deasupra Franţei.19

O „torpilă” strălucitoare, de culoare galben deschis, a zburat ca fulgerul la circa 60 de metri de camionul lui Pedro Saucedo, determinând oprirea motorului şi stingerea

farurilor maşinii. Incidentul a avut loc în timpul valului de apariţii ale O.Z.N.-urilor din împreună cu Joe Salaz la câţiva kilometri vest de Levelland, a simţit o căldură degajându-se dinspre O.Z.N.20 Nu putea suporta strălucirea acestuia, care şi-a schimbat culoarea de la albastru-verde la roşu.21

Episodul s-a petrecut la ora 11: 00 noaptea. La 12: 45, un alt şofer de camion a raportat un incident asemănător, care avusese loc la vest de Levelland, iar la 1: 15 încă un şofer de camion a trecut prin aceeaşi experienţă. În toate cele trei cazuri, motoarele şi farurile camioanelor au funcţionat normal după ce obiectele zburătoare s-au îndepărtat.22

Pe 31 august 1078, în Argentina, Giglio

Martin şi Nazareno de Cesare au asistaf la o întrerupere şi mai bizară a motorului maşinii, în munţii din Sau Juan. La ora 2: 00 dimineaţa, mai multe O.Z.N.-uri au aterizat şi le-au încercuit camionul. Motorul acestuia s-a oprit. Cei doi s-au ascuns după nişte tufişuri; de acolo au văzut O.Z.N.-urile făcând diferite manevre timp de patru ore. Când s-a luminat, după plecarea vehiculelor zburătoare, au descoperit mai multe păsări şi capre moarte, precum şi suprafeţe de pământ ars în locurile unde aterizaseră O.Z.N.-urile.23

Pe 26 octombrie 1967, în Anglia, un autobuz a fost oprii în apropiere de I look, Hampshire. La ora 4: 30 dimineaţa, W. Collett transporta o încărcătură de componente de utaniu către Reading. În

momentul în care s-au oprit motorul, farurile şi radioul, a simţit o anumită presiune în timpane, precum şi o senzaţie de „apăsare” asemănătoare celei pe care o ai înaintea unei furtuni. A simţit, de asemenea, un miros precum cel făcut de un aparat de proiecţie (era poate vorba de ozon). A observai un O.Z.N. În formă de disc, închis la culoare, cu o cupolă în vârf şi o bază în formă conică, planând deasupra şoselei. Avea circa 20 de metri lăţime. După ce acesta a plecat, a reuşit să pornească din nou motorul camionului.

Cu toate că avusese o întârziere de 20 de minute, Collett a ajuns cu 15 minute mai devreme. Era tulburat de faptul că-şi încheiase călătoria neobişnuită fără a se gândi măcar la aceasta. A avut probleme cu

schimbătorul de viteze şi cu pedala de acceleraţie. I. a întoarcere, a avut nevoie cu 10 litri de benzină mai mult decât la clucere.24

Nici avioanele n-au făcut excepţie. Leonard Stringfield, pilot la Air Force 5, zbura în ziua de 28 august 1945 pe un C-46, între Ie Shima şi Iwo Jima. În momentul în rare a văzut trei O.Z.N.-uri strălucitoare, de forma unei lacrimi, ce se apropiau de avion, zburând paralel cu acesta, motorul stâng a rămas în pană, provocând o pierdere de altitudine a avionului. În aceeaşi clipă, „săgeţile indicatoare de pe erranele bordului au luat-o razna”. Pilotul a spus echipajului să se pregătească de paraşutare. Imediat ce grupul de O.Z.N.-uri a dispărut după o perdea de nori, motorul

şi-a revenit; avionul a câştigat din nou altitudine şi şi-a continuat zborul spre Iwo Jima.25

Într-o seară de august a anului 1957, pe la ora 9:00, comandantul Jorge Campos Araujo şi echipajul său de patru oameni au trecut printr-o experienţă la fel de neplăcută. La cinci minute după ce trecuseră de Joinville, Santa Catarina, în zborul spre Rio de Janeiro, lângă avionul lor cargo Varig C-47 a apărut un O.Z.N. Strălucitor de culoare galbenă, cu o cupolă verde. Acesta a zburat în stânga avionului, a ţâşnit înainte cu o viteză incredibilă, a trecut în dreapta, s-a oprit, iar apoi a ţâşnit din nou după o perdea de nori. În momentele în care O.Z.N.-ul se afla în dreapta avionului, motoarele acestuia s-au

gripat şi au început să dea rateuri, iar luminile de semnalizare ale cabinei s-au estompat.26 De asemenea, comunicarea prin radio a căzut.2

Un avion rusesc zburând deasupra Ucrainei, între Zaporoje şi Volgograd, a căzut până la o altitudine de circa 800 de metri după ce zborul unui O.Z.N. În apropierea sa îi provocase oprirea motoarelor. Când O.Z.N.-ul a dispărut, motoarele au intrat din nou în funcţiune, iar avionul a reuşit să-şi încheie cu bine cursa. Incidentul a avut loc pe 29 septembrie 1967.28

Chiar şi vapoarele îşi pierd uneori din energie, în acele momente în care în apropierea lor se află O.Z.N.-uri. Vasului *Almirante Saldanha*, din Divizia

Hidrografică şi de Navigaţie a Marinei Braziliene, i s-a diminuat energia electrică în scurta perioadă de timp în care căpitanul său şi ceilalţi 100 de membri ai echipajului au privit un O.Z.N., în miezul zilei, pe data de 16 ianuarie 1958. În timp ce obiectul zbura în felul unui liliac, fotograful Almiro Barauna a realizat patru instantanee, care mai târziu au fost declarate originale de către Serviciul Aerofotogrametric din Cruzeiro de Sul. O.Z.N.-ul, silenţios, avea forma planetei Saturn şi o culoare întunecată, fiind înconjurat de un abur verde strălucitor. Sclipea din când în când, iar la un moment dat s-a oprit brusc la mare înălţime. După estimările martorilor, avea cam 7 metri înălţime şi 36 de metri diametru. Marina a studiat acest fenomen în

mod foarte serios, având loc chiar şi o anchetă la nivel înalt.29

Una dintre cele mai spectaculoase opriri bruşte ale unui vehicul a avut loc la Nha Trang, în Vietnam, pe 19 iunie 1966. Sergentul Wayne Dalrymple, alături de alţi spectatori, viziona un film în aer liber. La ora 9: 45 seara, un O.Z.N. Rotund, strălucitor, cu o lăţime de circa 15 metri, s-a apropiat la o înălţime de circa 120 de metri deasupra câmpului şi s-a oprit, luminând puternic întreaga zonă; apoi s-a înălţat atât de rapid, încât a dispărut în mai puţin de trei secunde. În timpul acestei apariţii, trei generatoare Diesel de 600 kilowaţi, 8 buldozere Diesel, două avioane Skyraider, mai multe maşini, camioane şi chiar un tanc petrolier ancorat departe de ţărm s-au oprit

timp de patru minute. Dalrymple a verificat generatoarele şi n-a descoperit nicio defecţiune, nici atunci, nici ulterior. A declarat apoi că întregul incident a fost mediatizat la Radio Vietnam şi că persoane oficiale au venit grabnic de la Washington pentru a efectua investigaţii.30’31

Mai mulţi consideră că aceste căderi bruşte ale motoarelor pot fi cauzate de câmpuri electrice puternice pe care fiinţele extraterestre le utilizează pentru a ne împiedica să acţionăm în forţă împotriva vehiculelor zburătoare. Majoritatea partizanilor teoriei referitoare la existenţa fiinţelor extraterestre consideră că acestea constituie efecte secundare de un anumit tip ale sistemului antigravitaţional ce utilizează câmpuri magnetice puternice

pentru a traversa liniile de forţă magnetice. Ei le-au denumit „efecte electromagnetice” sau „efecte EM”. Din nefericire, teoria EM, ca şi teoria privind fiinţele extraterestre de tipul EI, ridică numeroase întrebări fără răspuns. După cum arată John Keel:

Compania Ford Motor, lucrând cu un grup de cercetători ai fenomenului O.Z.N. De la Universitatea Colorado, a descoperit că un câmp magnetic sufu ient de puternic pentru a opri motorul unei maşini ar fi de asemenea capabil să turtească maşina însăşi.3’

Dr. David R. Saunders menţionează un caz cercetat de către un specialist în chimie fizică, Roy Craig, în 1967. Martorul a observat un O.Z.N. Strălucitor, pe la ora 2: 00 dimineaţa, lângă fundătura Riverside a

magistralei din Los Angeles. Motorul şi ceasul de la maşină s-au oprit, iar banda unei casete audio s-a agăţat în interiorul casetofonului. Craig a analizat impulsul magnetic al maşinii martorului şi pe cel al altor maşini cu un model şi o formă asemănătoare. Nu a descoperit nicio „diferenţă sensibilă”.33

Bill Moyer, de la Compania Ford Motor, a descoperit că este necesar un câmp magnetic foarte puternic pentru a opri un motor şi a tras în mod logic concluzia că un asemenea câmp magnetic ar modifica substanţial impulsul electric al maşinii.34

Vehiculele afectate nu au prezentat fenomenul magnetismului rezidual. Cele mai delicate componente ale radiourilor din maşini funcţionează normal după ce O.Z.N.-

urile părăsesc zona respectivă – ceea ce n-ar fi posibil dacă ele ar fi fost într-adevăr expuse la influenţa unui câmp electromagnetic de o asemenea magnitudine. Ne-am fi putut aştepta ca acei curent indus să distrugă componente de tipul rezistenţelor, tranzistorilor şi circuitelor integrate. N-a fost. Cazul.

Mai mult, motoarele Diesel n-ar fi fost, cu siguranţă, afectate de nişte câmpuri magnetice puternice. O dată pornite, ele se bazează pe căldura compresiunii pentru a le aprinde combustibilul. După ce un motor Diesel este pus în funcţiune, bateria sa şi întreaga lui instalaţie electrică pot fi îndepărtate fără a se afecta aproape deloc funcţionarea sa. Energia lui este susţinută prin simpla ejecţie a combustibilului în

cilindri. Însă motoarele Diesel s-au oprit în prezenţa O.Z.N.-urilor.

Toate aceste argumente pălesc în comparaţie cu un altul. Vehiculele oprite altfel pentru câteva secunde, minute sau chiar ore nu ar putea intra din nou în funcţiune cu de la sine putere, fără impulsul şoferului. Însă, în unele cazuri, acesta este exact lucrul care s-a întâmplat.

Un francez din Monteeau-les-Mines a trebuit să-şi împingă motocicleta când aceasta s-a oprit pe şoseaua dintre St. Roinainsous. Gourdon şi Brosses-Thillot, Saone-et-Loire. Atunci, „o lumină strălucitoare a izbucnit la circa 50 de metri în faţa sa”, şi a văzut un O.Z.N. De forma unei farfurii cu fundul în sus. Înfricoşat de această apariţie, el s-a retras până a ajuns

la locul în care motorul de la motocicleta lui se oprise. Aceasta a pornit din nou! Incidentul a avut loc pe 14 octombrie 1954.35

Nu cu mult timp după asfinţitul soarelui, în ziua de 8 decembrie 1957, un angajat al unei companii aeriene şi doi pasageri mergeau cu maşina într-o zonă împădurită dintre Woodward şi Seiling, Oklahoma. Când s-au apropiat de un deal, au văzut în faţă o lumină strălucitoare. Maşina a încetinit singură, iar apoi s-a oprit; sistemul electric, inclusiv instalaţia de încălzire, ştergătoarele şi radioul au încetat să funcţioneze. La 15 metri înălţime, un O.Z.N. De forma planetei Saturn zbura făcând un zgomot ascuţit şi scoţând un jet de aer fierbinte. „Hublourile” se vedeau

clar. În momentul în care discul s-a înălţat, „maşina a pornit singură”. Ulterior, discutând cu ofiţerii de la baza Air Force din Kirtland, timp de patru ore, şoferul a fost informat de existenţa unor alte asemenea contacte. În orice caz, Proiectul Bluebook nu a înregistrat niciodată acest incident.36

Robert Collins a trecut printr-o experienţă similară în timp ce se afla în autocamioneta sa, cu puţin timp înainte de răsăritul soarelui, în ziua de 13 ianuarie 1959. În timp ce traversa Lacul Pymatuning din Pennsylvania, nişte lumini la fel de strălucitoare ca un arc voltaic au zburat în direcţia sa venind dinspre est şi s-au stabilizat la circa 600 de metri înălţime deasupra camionetei sale, luminând pe o suprafaţă de 100 de kilometri. Furgoneta s-

a oprit brusc, iar radioul şi sistemul electric au ieşit din funcţiune. După câteva minute, O.Z.N.-ul s-a îndepărtat în mare viteză, iar „motorul, farurile şi radioul camionetei au înviat”.3’

Minnesota a fost gazda a cel puţin două asemenea întâmplări în anii ’60. Pe 23 octombrie 1965, pe la ora 7:15 seara, James Townsend a derapat cu maşina şi s-a oprit brusc în momentul în care a făcut o curbă în ac de păr, în apropiere de Long Prairie, şi a dat peste un O.Z.N. cilindric ce semăna cu o rachetă turtită şi era aşezat în mijlocul străzii pe un fel de picioruşe. Motorul maşinii, farurile şi radioul s-au oprit, iar el n-a fost în stare să le pună din nou în funcţiune. Trei „creaturi” ca nişte roboţi au intrat în O.Z.N., care s-a înălţat până în

vârful unei raze strălucitoare, făcând un zumzet puternic. Atunci maşina lui Townsend *„a început singură să meargă”*, 38

În Villard, Minnesota, într-o seară de iarnă din anul 1967, localnicul Robert Blaine şi cinci pasageri se aflau cu maşina la trei kilometri est de Farvvell, pe la ora 7: 30, când motorul maşinii şi farurile s-au oprit. Un fulger de lumină roşu-portocaliu a trecut pe lângă parbriz. După ce maşina a derapat, puţin, „motorul şi farurile au intrat din nou în funcţiune fără niciun impuls exterior”. Maşina a fost verificată şi descoperită într-o bună stare de funcţionare, iar ulterior n-a mai ridicat probleme.39

O altă apariţie enigmatică a avut loc în

România, la Bucureşti, pe 14 decembrie 1970. La ora 1: 30 dimineaţa, scriitorul Julien Weverbergh şi soţia sa s-au trezit din somn când o lumină a aprins tot cerul în roşu. Weverbergh a auzit „un sunet ca o vibraţie”. Lumina roşie s-a făcut albă. Soţia şi mama lui Weverbergh au observat un O.Z.N. sferic, de culoare alb-albastră, planând cu o vibraţie uşoară deasupra unei maşini. Sfera a dispărut brusc, exact înainte ca Julien să ajungă la fereastră. Apoi toţi trei au văzut cum maşina a pornit singură.40

Pe 8 octombrie 1973, în districtul Forrest, Mississippi, ofiţerul de poliţie Charlie Delk a înregistrat mărturiile localnicilor din Petal în legătură cu o lumină aeriană strălucitoare. Urmărind traiectoria

acestei lumini, el a ajuns până la graniţa cu districtul Jones, spre mlaştina Tallahalla. În momentul în care s-a apropiat mai mult de ea, motorul maşinii şi staţia de emisie-recepţie s-au oprit, pentru 15 minute, după care „au pornit de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat”.41

Grupul belgian de cercetare a fenomenului O.Z.N. Société Belge d’Étude des Phenomenes Spatiaux (SOBEPS)[35] a analizat cazul unei maşini care a pornit singură, în zona de sud-est a oraşului Bruxelles. Pe data de 24 ianuarie 1974, într-o zi frumoasă, la ora 4: 00 după-amiaza, d-na N.D. îşi conducea Volkswagen-ul cu mare viteză, când deodată a văzut la circa 150 de metri în faţă, pe stânga, un O.Z.N. de

35 Societatea belgiană de studiu al fenomenelor spaţiale. *(n.tr.)*

culoare roşie. Motorul maşinii a început să dea rateuri iar apoi s-a oprit de tot, în timp ce radioul, de asemenea întrerupt, a continuat să aibă lumina aprinsă. În acel moment, martora se afla la circa 10 metri de obiectul zburător. Acesta era extrem de mic – cam un metru diametru şi o jumătate de metru înălţime. Avea două şiruri de „buline” de jur-împrejur şi o cupolă turtită în vârf. Părea a fi făcut dintr-un metal mat.

S-a ridicat de două ori la circa jumătate de metru deasupra solului, apoi s-a înălţat la vreo 3 metri şi a planat timp de câteva secunde deasupra Volkswagen-ului. Martora a observat că baza O.Z.N.-ului era plată şi avea culoarea gri. Apoi, s-a îndreptat fără zgomot şi a dispărut în direcţia est-nord-est, moment în care motorul maşinii a pornit

singur, fără niciun impuls din partea doamnei N.D. Întrucât, schimbătorul de viteze era încă fixat în viteza a patra, maşina a ţâşnit înainte.42

În acel an, mai multe O.Z.N.-uri au fost observate în Belgia. Un contact asemănător celui al doamnei N.D. A avut loc într-o seară de primăvară pe un podiş de lângă Koningslo. Un locuitor al oraşului Vilvorde din Flandra mergea cu maşina, împreună cu soţia şi vărul său. Cu toţii au observat un O.Z.N. strălucitor care semăna oarecum cu o „lună”. Motorul de la maşină s-a înecat, iar apoi a amuţit complet; de asemenea, farurile s-au stins. N-au putut să pornească din nou motorul. Cam după un minut, O.Z.N.-ul s-a îndepărtat şi „motorul a pornit din nou fără niciun impuls al şoferului”.

Deoarece maşina se afla încă în viteza a treia, ea a continuat să meargă cu această viteză. Martorul a raportat mai multe asemenea apariţii.43

O altă întâlnire fantastică se regăseşte într-un caz ce a avut loc în Italia, ca element constituent al unui adevărat val de apariţii ale O.Z.N.-urilor în tot timpul anului 1978. În ziua de 17 septembrie, la ora 8: 15 seara, d-na Ultimina Boscagli şi fiul său se aflau pe stradă, în faţa casei lor din Torrita Di Siena, când deodată au auzit un zgomot ca o salvă de artilerie. Au văzut o „minge de foc" sferică şi strălucitoare, cu o bază roşiatică, partea de sus de un alb strălucitor, iar contururile de culoare galben-portocaliu. O.Z.N.-ul, care lăsa în urmă o dâră roşiatică, a dispărut într-un fulger orbitor. D-na

Santina Faralli, care stătea acasă şi se uita la televizor, a văzut şi ea fulgerul. Brusc, curentul electric i s-a întrerupt, pentru a reveni apoi imediat.

Pe la ora 9: 00, băiatul ei, Rivo, a plecat cu Fiatul său. Sistemul electric a ieşit din funcţiune şi maşina s-a oprit, în timp ce un disc de culoare portocalie, cu o cupolă în v arf şi având cam trei metri diametru, urmând o rază de lumină roşie, a aterizat. În mijlocul străzii în faţa sa, luminând întreaga zonă. Părea că e susţinut deasupra solului de trei raze de lumină care îşi modificau mereu culoarea, de la galben la verde, roşu şi albastru.

O trapă s-a deschis şi doi umanoizi cu nişte căşti pe cap, având cam 1 metru înălţime şi purtând salopete verzi, au ieşit

din interiorul O.Z.N.-ului, au înconjurat maşina, iar apoi s-au întors înăuntrul vehiculului lor. O.Z.N.-ul s-a ridicat perpendicular cam la 10 metri, apoi a ţâşnit ca fulgerul, lăsând în urmă o dâră de lumină. Farurile Fiat-ului s-au aprins singure; simultan, „maşina fiind băgată în viteză, *a început să ruleze* fără niciun impuls din partea lui Rivo Faralli”.

Pe strada apropiată, mai multe televizoare s-au stins şi s-au aprins singure. În locul aterizării O.Z.N.-ului au rămas urme, iar Rivo a suferit timp de trei zile de o iritaţie a ochilor.44

Dovezile sunt de netăgăduit. Câmpurile magnetice nu explică în mod satisfăcător aceste opriri bruşte ale autovehiculelor. Însă ce altceva ar fi putut provoca

asemenea fenomene? Ce condiţii speciale există în proximitatea O.Z.N.-urilor astfel încât, uneori, maşinile se opresc pentru a porni din nou?

Poate că este vorba de ceea ce scriitorii de SF numesc o „deviere temporală”.

Contrar opiniei larg răspândite, nimeni un ştie ce este într-adevăr timpul. Câţiva dintre cei mai reputaţi fizicieni care studiază timpul susţin că acesta nu este nicidecum linear, ca un râu, aşa cum ne imaginăm aproape toţi. Ei afirmă că scurgerea timpului există numai în imaginaţia noastră. Conform opiniei Dr. Paul Davies, profesor de fizică generală la Universitatea din Newcastle upon Tyne, Anglia, conferenţiar în matematici aplicate la Kings College, Universitatea din Londra

şi cercetător invitat la Institutul Astronomic din Cambridge:

*Nu pare a exista niciun argument puternic pentru a susţine că scurgerea timpului reprezintă mai mult decât o iluzie produsă de procese ale creierului nostru asemănătoare senzaţiei că te învârteşti cu pământ cu tot, pe care o ai când eşti ameţit.*45

De asemenea, contrar opiniei larg răspândite, fizicienii au dovedit realitatea călătoriei în timp. Pentru a-l cita din nou pe Dr. Davies, conceptul timpului flexibil a reprezentat un adevărat şoc atunci când Einstein l-a introdus în 1905, însă de atunci numeroase experimente au dovedit valoarea sa de adevăr...

O bună verificam a acestui efect a fost

făcută la Geneva la începutul anului 1977... A fost confirmat gradul dilatării timpului prezis de teoria relativităţii, cu o aproximaţie de 0,2%.

O posibilitate uimitoare deschisă de către acest efect al dilatării timpului o reprezintă călătoria în timp. Apropiindu-se din ce în ce mai mult de viteza luminii, un astronaut îşi poate disloca din ce în ce mai violent scala temporală, în raport cu restul Universului De exemplu, zburând cu o rachetă la nu mai puţin de 100 km/h decât viteza luminii, el şi-ar putea încheia călătoria spre cea mai apropiată stea (aflată la o distanţă de peste patru ani lumină) în mai puţin de o zi, cu toate că aceeaşi călătorie, măsurată de pe Pământ, ar dura peste patru ani. Astfel, ritmul bătăii

ceasului său este de circa 1800 de ori mai lent când este înregistrat de pe Terra decât atunci când e înregistrat de la bordul rachetei...

... dilatarea timpului reprezintă, indiscutabil, un fapt dovedit ştiinţific. 46

Studiind lumina din galaxii îndepărtate şi măsurând valoarea efectului Doppler, astronauţii au ajuns la concluzia că unii dintre ei se îndepărtează de noi cu o asemenea viteză uluitoare, încât timpul trece de fapt mult mai lent pentru ei decât pentru noi. Şi, de vreme ce lumina are nevoie de milioane de ani pentru a ajunge la Terra, ceea ce văd ei când se uită prin telescop nu constituie înfăţişarea actuală a galaxiilor, ci înfăţişarea pe care acestea o aveau cu milioane de ani în urmă. Cu alte

cuvine, ei văd înapoi în timp.

Şi apoi, există aşa-numiţii tahioni – particule atomice a căror viteză *minimă* este cea a luminii. Ei nu pot opera niciodată la fel de *încet* ca lumina. Întreaga lor existenţă este consumată prin călătoria înapoi în timp. Bineînţeles, tahionii ţin de teorie. Nimeni n-a văzut vreodată un tahion. Însă această teorie s-a răspândit de mult, asti el că a fost verificată în numeroase rânduri – şi există dovezi în sprijinul ei.

Teoria relativităţii a lui Einstein susţine că timpul este relativ, că timpul şi spaţiul sunt interdependente, alcătuind un întreg cu patru dimensiuni, şi că prezenţa materiei deformează întregul acesta spaţio-temporal. Ce-ar fi dacă am descoperi o cale de a deforma întregul spaţio-temporal într-o

măsură chiar şi mai mare, dezvoltând un fel de câmp în jurul nostru? Am descoperi astfel un drum mult mai scurt către dilatarea timpului? Am putea noi să modificăm ritmul călătoriei noastre în viitor - aşa cum ne sugerează ipoteticul astronaut Dr. Davies –, dar şi în trecut, analog tahionilor? Am putea să evităm necesitatea de a epuiza rezervele uriaşe de energie de care ar avea nevoie rachetele pentru a atinge viteza luminii (şi în acest fel să utilizăm dilatarea timpului)?

Să presupunem, pentru o clipă, că am fost capabili, printr-un anumit mod, să utilizăm aceste cunoştinţe pentru a descoperi metoda de a manipula spaţiu l-timpul (şi deci timpul), într-un fel asemănător celui în care manipulăm

energia electromagnetică. Ce-ar fi dacă am putea construi o maşină – ca un generator – care să fie capabilă să formeze un câmp în jurul său, iar în interiorul acelui câmp timpul să nu treacă la fel ca în exteriorul său? într-adevăr, sună a SF fantezist; scriitorii de science-fiction prezintă de mai multă vreme astfel de scenarii. H.G. Wells a scris încă din 1895 despre călătoria în timp. 4 însă anumite fapte ţinând de literatura ştiinţifico-fantastică devin adesea fapte dovedite în mod ştiinţific - ca atunci când Neil Armstrong a pus piciorul pe Lună.

Dacă am fixa influenţele generatorului nostru ipotetic de „dilatare a timpului!” pentru a „opri” timpul în interiorul câmpului şi dacă am aşeza generatorul suficient de aproape de un automobil în

viteză, nu s-ar opri oare motorul acestuia? Nu ar „îngheţa” energia electrică pe circuitele către bujii, fără a ajunge la ele? Nu ar deveni mai lung intervalul de timp necesar vilbrochenului pentru a efectua mişcarea de rotaţie? Dacă am întrerupe apoi brusc generatorul, sau dacă am îndepărta câmpul dezvoltat de el faţă de zona în care se află maşina, nu ar Continua oare motorul său să funcţioneze normal, în cazul în care cheia ar fi băgată în contact?

Bineînţeles, un asemenea câmp ipotetic de dilatare a timpului nu ar exclude efectele electromagnetice. Materia, energia, spaţiul şi timpul sunt conexate în mod inextricabil. Orice câmp capabil să dilate timpul ar putea dezvolta produse derivate şi numeroase alte efecte neobişnuite, poate chiar distorsiuni

ale gravitaţiei, suficient de puternice pentru a permite levitaţia.

Ar fi posibil ca fiinţele de la bordul O.Z.N.-urilor să fi înţeles valenţele găurilor negre şi ale tahionilor? Au descoperit ele oare metoda de a genera câmpuri care să dilate timpul?

Dacă afirmaţiile recente şi controversate ale unui tânăr fizician pe nume Robert Lazar se dovedesc a fi adevărate, atunci înseamnă că aceste fiinţe, după toate probabilităţile, au făcut exact acest lucru. Lazar jură că între decembrie 1988 şi martie 1989 a lucrat pentru U.S. Departament of Naval Intelligence, aflat la nord de Las Vegas, Nevada, în perimetrul „S.4”, o zonă supersecretă din apropierea Lacului (secat) Papoose din Emigrant Valley.

Munca sa – codificată la 37 de trepte deasupra nivelului *top secret* – consta în a determina modul de reproducere a sistemului propulsor aparţinând uneia dintre cele nouă farfurii zburătoare capturate şi depozitate într-un hangar subteran camuflat, sub cea mai strictă securitate.

Lazar susţine că acel sistem propulsor era format dintr-o cameră de ardere de mărimea unei mingi de baschet şi de forma unei emisfere, în interiorul căreia un element (115) cu un izotop având o greutate mai mare decât greutatea atomică normală era bombardat cu protoni pentru a fi produsă antimaterie; deasupra acestei camere de ardere, exista un tub central care funcţiona ca un dispozitiv de ghidare

ondulatorie menit să propage „un câmp gravitaţional”. Acest câmp, afirmă Lazar, este utilizat pentru a îndoi timpul şi spaţiul astfel încât vehiculul să fie capabil să parcurgă distanţe uriaşe aproape instantaneu. El deformează în mod selectiv spaţiul în direcţia înspre care este orientat. Apropiindu-şi astfel spaţiul îndepărtat, vehiculul se deplasează în interiorul acelui spaţiu. Întrerupând apoi generatorul, i se permite acelui spaţiu să se retragă între limitele alcătuirii sale iniţiale, luând cu sine instantaneu şi vehiculul – fără să mai fie nevoie ca acesta să traverseze întinderile intermediare de spaţiu. Lazar a fost acuzat că este un maniac sau/şi un agent de dezinformare, însă niciuna dintre aceste acuzaţii nu a fost dovedită.48

Reprezintă oare câmpurile de deformare a timpului sau spaţiului factorii care asigură energia O.Z.N.-urilor? Constituie ele cauza opririlor bruşte ale vehiculelor? Ar putea fi ele „vinovate” de provocarea căderilor de energie ale locuinţelor, oraşelor, uneori chiar statelor întregi, în timpul apariţiei O.Z.N.-urilor?

Pe 14 noiembrie 1957, s-a produs o cădere de energie electrică pe o suprafaţă de „şapte kilometri pătraţi” în Tamaroa, Illinois; această cădere de energie electrică, ce a durat zece minute, a survenit imediat după ce un O.Z.N. a emis un fulger strălucitor.49,50

După numai 11 zile, oraşul brazilian Mogi Mirim a fost scena unei pene de curent provocate de O.Z.N.-uri. Trei O.Z.N.-

uri strălucitoare, în formă de disc, au zburat pe deasupra oraşului şi peste tot s-a oprit curentul. Un *pattern* important a fost înregistrat în acest caz: intensitatea căderii de curenta fost invers proporţională cu distanţa faţă de O.Z.N.-uri Luminile aflate la mare depărtare de O.Z.N.-uri doar s-au estompat.51

Un alt caz important a avut loc de asemenea în Brazilia. În momentul în care un O.Z.N. Sferic, strălucitor şi silenţios a trecut pe deasupra firelor electrice, luminând întreaga zonă, dispozitivele automate de la centrala electrică Uberlandia şi de la o altă centrală electrică din apropiere. Au întrerupt fluxul de curent către toate conductele principale. După ce O.Z.N.-ul a dispărut la orizont, dispozitivele

au deblocat automat circulaţia fluxului de curent, făcând ca toate centralele electrice să funcţioneze normal. Acest incident a avut loc în ziua de 17 august 1959.52

Pe 18 aprilie 1962, curentul electric s-a întrerupt la o centrală secundară din Eureka, Utah, pe tot timpul celor 42 de minute în care un O.Z.N. A stat în apropierea ei. Apoi O.Z.N.-ul a decolat şi a fost urmărit de rachete teleghidate până când acestea l-au interceptat şi au provocat explozia sa deasupra zonei Mesquite Range, la 100 de kilometri sud de Reno, Nevada. Strălucirea exploziei a luminat străzile din Reno şi a fost văzută pe suprafaţa a cinci state, în acele clipe era înregistrată pe radar – întregul episod fusese urmărit prin radar de la New York.53

Manuel Arias şi soţia sa au văzut un O.Z.N. Cilindric, strălucitor, planând deasupra unei reţele electrice în timpul unei întreruperi de curent. Incidentul s-a petrecut la Nicanor Olivera, în Buenos Aires, pe data de 31 august 1978, la ora 9: 50 seara. Alţi martori au raportat apariţii asemănătoare în timpul aceleiaşi pene de curent.54

În Argentina au avut loc mult mai multe astfel de întreruperi de curent datorate apariţiilor O.Z.N.-urilor. Au fost văzute O.Z.N.-uri şi când s-a întrerupt curentul electric în Salta, pe 22 iulie 1958,22 ianuarie 1959 şi 22 iunie 1959.55,56,5/ în Cordoba s-a petrecut acelaşi lucru pe 6 septembrie 1978, iar Roberto Francisco Torres a raportat că a văzut un O.Z.N. oval,

cu o calotă şi cu nişte „ferestre'" luminate, exact în timpul unei pene de curent ce a avut loc la Venado Tuerto, Santa Fé.58

Pe 2 septembrie 1965, la miezul nopţii, sergentul Robert Mark şi doi piloţi se aflau la poarta principală a bazei Air Force din Pease, lângă Portsmouth, New Hampshire. Au văzut un O.Z.N. Silenţios, care semăna cu farurile unei maşini, apropiindu-se de postul de pază cu o mare viteză, la circa 100 de metri înălţime. Atunci când trecea pe deasupra diferitelor lumini, acestea se stingeau, pentru a se aprinde apoi din nou când O.Z.N.-id se îndepărta de ele.59

The St. Paul Pioneer Press şi alte ziare au publicat relatarea unei întâmplări similare, la care au asistat Nick de Vara şi Mark Wilcox, pe data de 26 noiembrie 1965,

în St. Paul, Minnesota. Ei au văzut cum o staţie de benzină puternic luminată a fost cufundată în întuneric în momentul în care un O.Z.N. A zburat pe deasupra ei, iar apoi s-a luminat din nou când acesta s-a îndepărtat. O.Z.N.-ul avea nişte lumini albastre care clipeau şi emitea fulgere albastre la fel de strălucitoare ca flama unui aparat de sudură. Ofiţerii de poliţie şi cetăţenii obişnuiţi au raportat Companiei Electrice Northern States că au asistat la o pană de curent în momentul în care cele două O.Z.N.-uri au zburat pe deasupra zonei respective, emiţând fulgere albastre şi portocalii. Compania n-a descoperit nicio cauză a acestei întreruperi de curent.

Guvernatorul Emilie Riva Palacie, primarul Valentin L. Gonzales, generalul

Rafael Enrique Vega şi majoritatea locuitorilor oraşului Cuernavaca din Mexic au observat un O.Z.N. În formă de disc, strălucitor, zburând şi apoi planând la mică altitudine deasupra oraşului. Curentul electric a căzut, timp de câteva minute, îi! tot oraşul atunci când O.Z.N.-ul plana deasupra sa, iar apoi a revenit când acesta „s-a înălţat fulgerător ieşind din raza privirii”. Incidentul s-a petrecut în ziua de 23 septembrie 1965.61,6L

Robert Moses, Robert McCambly şi mulţi alţii din oraşul Dorchester, Massachusetts au văzut în ziua de 12 aprilie 1966 un O.Z.N. oval, cu o cupolă şi cu mai multe lumini în jurul părţii de jos, ce-şi schimba culoarea de la roşu la alb şi verde; această apariţie a coincis cu o pană de

curent. O.Z.N.-ul a executat mai multe manevre, iar apoi a aterizat pe acoperişul şcolii elementare Wendell Holmes.63 Cu puţin înainte de miezul nopţii, pe 18 ianuarie 1967, un O.Z.N. Strălucitor, cu o cupolă, a fost văzut planând deasupra oraşului Williamstown, chiar în timpul unei pene de curent.64

Uneori există foarte mulţi martori care au asistat la astfel de căderi de curent datorate apariţiei unor O.Z.N.-uri. Pe data de 5 ianuarie 1969, la ora 9: 00 seara, sute de locuitori din micile oraşe din jurul lui Jacksonville, Florida au observat pe cer mai multe lumini de diferite culori. Până la 9: 30, avusese loc o serie de căderi de curent.

Sute de oameni au văzut în Florida, Uruguay, în anul 1981, un O.Z.N. în formă

de glob, cu mai multe lumini colorate, făcând volte pe cer, pe tot timpul unei pene de curent ce a durat 18 minute.66

În ziua de 3 august 1958, în majoritatea cartierelor Romei, s-a întrerupt curentul electric până când un O.Z.N. strălucitor, de mari dimensiuni, s-a îndepărtat.67.68

Specialiştii de la Compania electrică a oraşului Bogotá nu au descoperit nicio cauză a căderii de curent electric care a lăsat două milioane de locuitori în întuneric imediat după ce mai multe O.Z.N.-uri au fost văzute deasupra oraşului Columbian, la data de 7 septembrie 1966. K1

Cea mai mediatizată pană de curent din istorie a avut loc în timpul apariţiei unui O.Z.N., ca efect al acesteia. Pe data de 9 noiembrie 1965, mai multe regiuni din

Canada şi întreaga arie de nord-est a Statelor Unite, inclusiv New York-ul, au fost lăsate fără lumină întreaga noapte. Sute de oameni au fost blocaţi în metrou sau în lift. Mai multe O.Z.N.-uri au fost văzute înaintea, în timpul şi ulterior acestei pene de curent. Weldon Ross, instructor de zbor: şi elevul său, James Brooking, au raportat că au văzut un O.Z.N. Sferic, strălucitor, de culoare roşie, deasupra firelor electrice de la Centrala din Niagara Falls.70 în zori, celebrul actor Stuart Whitman a auzit un şuierat deasupra ferestrei sale de la etajul 12 al unui zgârie-nori din New York City. A văzut un O.Z.N. Portocaliu şi unul albastru şi a auzit un fel de avertisment (în engleză) că „pana de curent a reprezentat doar o «demonstraţie»”.

Literatura O.Z.N. Conţine sute de asemenea relatări, similare celor pe care le-am enumerat. Martori de pe întreg cuprinsul globului, care nu au auzit niciodată unul de altul şi care habar n-aveau de fenomenul O.Z.N., au raportat nişte incidente identice. Scepticii care protestează că un raport nu conţine date suficiente, că altul provine dintr-o sursă indirectă, sau că altul nu poate fi luat în consideraţie întrucât martorul nu mai este în viaţă – aceste persoane sceptice scapă din vedere tocmai elementul esenţial al întregii problematici – şi anume, faptul că ponderea colectivă a dovezilor este cu mult prea mare pentru a putea fi ignorată, indiferent câţi martori ar putea fi discreditaţi şi indiferent câte informaţii ar

decide cineva să nu fie băgate în seamă.

Cred că eşecul nostru în rezolvarea enigmei O.Z.N. – după aproape jumătate de secol de investigaţii – nu provine dintr-o sărăcie a datelor, ci din refuzul de a accepta acele date pe care le avem.

Aceste căderi de curent electric constituie nişte exemple elocvente. O mulţime de cercetători insistă în a afirma că ele sunt, fără putinţă de tăgadă, nişte produse derivate de la o anumită formă de propulsie electromagnetică (EM). Însă noi ştim că acele câmpuri electromagnetice care sunt suficient (le puternice pentru a provoca efectele remarcate la vitezele raportate ar distruge componentele electronice sensibile, având curent de inducţie; de asemenea, ele ar cauza, mai

mult ca sigur, distrugerea definitivă a sistemelor de distribuţie electrică. Transformatoarele ar exploda, circuitele s-ar topi, filamentele s-ar arde. Peste tot ar fi imprimată signatura magnetică. Dispozitivele de întrerupere automată a curentului electric ar rămâne blocate până la repunerea lor în funcţiune de către angajaţii companiilor electrice; dimpotrivă, ele au intrat din nou în funcţiune fără niciun impuls exterior.

Însă niciun asemenea incident nu a fost raportat. Cu alte cuvinte, ipoteza EM şi datele deţinute nu se potrivesc.

În orice caz, existenţa unor câmpuri de dilatare a timpului în jurul unor O.Z.N.-uri ar putea explica mai uşor astfel de căderi de curent. Dacă un circuit principal ar fi

afectat, în momentul în care câmpul ar fi îndepărtat, curentul ar putea să circule din nou, asigurând alimentarea cu energie. Acest lucru s-a întâmplat în numeroasele incidente în care jienele de curent au fost asociate cu prezenţa unor O.Z.N.-uri – spre stupefacţia angajaţilor de la companiile electrice, care, câteodată, sunt incapabili să descopere cea mai mică defecţiune la vreunul dintre echipamentele afectate.72

Ar fi oare posibil ca lucrurile pe care fiinţele extraterestre de la bordul O.Z.N.-urilor le spun pământenilor răpiţi să fie de fapt întemeiate? Ar putea ei într-adevăr „să distorsioneze timpul, aşa cum îl percepem noi, accelerându-l, încetinindu-l sau oprindu-l?” Poate că ar fi trebuit să ascultăm cu mai mare atenţie cuvintele lui

Betty. Andreasson, atunci când a declarat: „Pentru ei, viitorul şi trecutul sunt la fel ca ziua de azi. Timpul lor nu este la fel ca timpul nostru, însă ei cunosc particularităţile timpului nostru. Ei pot să dea timpul înapoi”.

Ipoteza potrivit căreia O.Z.N.-urile pot genera câmpuri capabile să dilate timpul nu intră în conflict cu datele pe care le-am analizat atâta vreme. Ea propune şi o explicaţie pentru preocuparea fiinţelor din O.Z.N.-uri faţă de Timp, precum şi un mecanism pentru modul lor de „scurtcircuitare” a vehiculelor şi oraşelor – mecanism cu mult mai plauzibil în raport cu alte teorii, mai populare. Poate însă această ipoteză să ne explice motivaţiile „experimentelor de reproducere1? Şi cum

rămâne cu miile de rapoarte care conţin relatări ale altor fenomene stranii – anomalii fotografice, manevre „imposibile”, dispariţii, metamorfoze? Pot oare aceste câmpuri de dilatare a timpului să le explice şi pe ele?

Note

1. Allan Hendry, *The UFO Handbook* (Tratatul O.Z.N.) (Garden City, New York: Doubleday & Company, Inc., 1979), p. 190.

2. Extras din *Flying Saucer Review* (Revista farfuriilor zburătoare), 66, nr. 6 şi relatat de Jacques Vallée, *Passport to Magonia* (Paşaport către Magonia) (Chicago: Henry Regnery Co., 1969), pp. 320 – 321.

3. Hynek, *Experience,* p. 127.

4. Extras din *Saucer News* (Noutăţi despre farfuriile zburătoare), febr. – mart. 1958 şi relatat de Alexander D. Mebane, „The 1957 Saucer Wave in the United States” (Valul de apar şi ale farfuriilor zburătoare din 1957 în Statele Unite), addenda la Michel, *Straight Line Mystery,* p. 263.

5. Hynek, *Experience*, pp. 124 – 125.

6. Paris Flammonde, *UFO Exist!* (O.Z.N.-urile există!) (New York: G.P. Putnam’s Sons, 1976), pp. 289 – 290.

7. Hynek, *Experience,* pp. 124 – 125.

8. Flammonde, *op, cit.,* p. 290.

9. Michel, *Straight Line Mystery,* pp. 1.50151.

10. *Ibid.,* p. 160.

11. *Ibid.*, p. 158.

12. Fowler, *The Andreasson Affair,* pp. 164 – 166.

13. Coral şi Jim Lorenzen, *Flying Saucer Occupants* (New York: Signet. New American Library, Inc., 1967), p. 112.

14. John A. Keel, *UFO's: Operation Trojan Horse* (O.Z.N.-urile – operaţiunea „Calul troian") (New York: G.P. Putnam's Sons, 1970), p. 211.

15. Lorenzen, *Occupants,* pp. 126 – 127.

16. Blum, *Beyond Earth* (Dincolo de Pământ), p. 102.

17. Vallée, *Magonia,* p. 243.

18. Coral E. şi Jim Lorenzen, *UFO's: The Whole Story (*O.Z.N.-urile – întreaga istorie) (New York: Signet-New American Library. Inc. 1969) pp. 223 – 225.

19. Michel, *Straight Line Mystery,* pp. 1.57 – 158.

20. Hynes, *Experience,* pp. 123 – 124.

21. Frank Edwards, *Flying Saucers: Serious Business (*Farfuriile zburătoare – o problemă serioasă) (New York: Lyle Stuart, Inc., 1966; reeditare în New York: Bantam Books, Inc., Grosset & Dunlap, Inc., 1966), p. 13.

22. Hynek, *Experience,* pp. 125 – 126.

23. Din *La Cronica* (Buenos Aires, Argentina), 29 sept. 1978, relatatele Alex Evans, „Close Encounters în Argentina" (Contacte directe în Argentina), *UFO Report,* sept. 1979, pp. 20,58.

24. R.H.B. Winder, „Vehicle Stoppage al Hook" (Oprirea unor vehicule la Hook), în *Encounter Cases From Flying Saucer*

Review (Cazuri de contact din Revista farfuriilor zburătoare), editor Charles Bowen (New York: Signet-New American Library, Inc., 1977), pp. 11 – 17.

25. Stringfield, *Situation Red* (Doubleday), pp. 9 – 10.

26. Lorenzen, *Startling Evidence,* pp. 15.3 – 155.

27. Edwards, *Serious Business,* p. 31.

28. Extras din *Sovietskaia Latvia,* dec. 1967 şi *Veac Nou,* 28 nov. 1968, relatat de Ion Hobana şi Julien Weverbergh, *UFO's From Behind The Iron Curtain* (O.Z.N.-urile în spatele Cortinei de Fier), traducător A.D. Hills (London: Souvenir Press Ltd. 1974), reeditare în New York: Bantam Books, Inc., 1975), p. 289.

29. Lorenzen, *Startling Evidence,* pp.

16.4 – 174.

30. Nigel Blundell şi Roger Boar, *The World's Greatest UFO Mysteries* (Cel e mai mari mistere O.Z.N. Ale lumii) (London: Octopus Books Limited, 1983; reeditare în New York: Berkley Books, 1990), pp. 14 – 16.

31. Raymond E. Fowler, *UFO's: Interplanetary Visitors* (O.Z.N.-urile – vizitatori interplanetari) (Jericho, New York: Exposition Press, 1974), pp. 101 – 103.

32. Keel, *Trojan Horse,* p. 63.

33. Saunders, *op, cit.,* p. 177.

34. *Ibid.,* pp. 229 – 230.

35. Michel, *Straight Line Mystery,* p. 175.

36. Vallée, *Magonia,* pp. 267 – 268.

37. Lorenzen, *The Whole Story,* pp. 95 –

96.

38. Brad Steiger, *Strangers from the Skies* (Străinii din ceruri) (London: Universal-Tandem Publishing Co. Ltd., 1966; reeditare în London: Tandem Publishing Ltd., 1975) pp. 126 – 128.

39. Coral şi Jim Lorenzen, *UFO's Over The Americas* (O.Z.N.-urile deasupra Americilor) (New York: Signet-New American Libian, Inc., 1968), pp. 25 – 27.

40. Hobana, *op, cit.* P. 271.

41. Associated Press, „Forrest Constable Chases UFO Through Two Counties" (Ajutorul de şerif Forrest vânează un O.Z.N. Prin două districte), *Mobile* (Alabama) *Register,* 9 oct. 1973; reeditat în Blum, *Beyond Earth,* pp. 27 – 28.

42. Richard Hall, „Woman Says UFO

Restarted Her Auto" (Martora declară că O.Z.N.-ul i-a pus din nou maşina în funcţiune), *Skylook,* feb. 1976, p. 10. Trebuie menţionat şi faptul că ulterior, în timpul primăverii, maşina a avut probleme cu motorul, iar distribuitorul ei a trebuit să fie înlocuit.

43. Jean-Luc Vertongen, „The Vilvorde Humanoid", *Inforespace,* nr. 18 (Bruxelles, 1974); reeditare în *Flying Saucer Review,* 20, nr. 6 (1974), pp. 13 – 17,22, traducător Gordon Creighton.

44. Roberto Pinotti, „Landing E.M. Effects and Entities al Torrita di Siena", traducător Maurizio Verga, *Flying Saucer Review,* 25, nr. 4 (1979), pp. 3 – 6.

45. Paul Davies, *Other Worlds* (Alte lumi) (New York: Simon & Schuster, 1980),

p. 190.

46. *Ibid.,* pp. 41 – 42.

47. H.G. Wells, *The Time Machine: An* Invention (Hoit. 1895).

48. Timothy Good, *Alien Liaison* (Contactul extraterestru) (London Century.

1991; reeditare în London: Arrow Books Limited, 1992), pp. 147 – 180.

49. Binder, *What We Really Know,* p. 76.

50. Donald E. Keyhoe, *Aliens From Space* (Străinii din Spaţiu) (Garden City, New York: Doubleday & Co „Inc., 1973, p. 207.

51. Edwards, *Serious Business,* p. 144.

52. Lorenzen, *Startling Evidence,* pp. 17.9 – 180.

53. Edwards, *Serious Business,* pp. 151152.

54. Evans, *op, cit.,* p. 58.

55. Edwards, *Serious Business,* p. 144.

56. Keyhoe, *op, cit.,* p. 207.

57. Lorenzen, *Startling Evidence,* p.178.

58. Evans, *op, cit.*

59 Fawcett, *Clear Intent,* pp. 58 – 59.

60. Edwards, *Serious Business,* p. 149.

61. Keyhoe, *op, cit.,* p. 207.

62. Edwards. *Serious Business,* p. 145.

63. Extras din *Flying Saucer Review,* 66, nr. 4, în relatarea lui Vallée, *Magonia,* pp. 328 – 329.

64. Fowler, *The Andreasson Affair.* P. 16.3.

65. Keel, *Trojan Horse,* p. 162.

66. „UFO Update: Turn Off the Lights" (Informaţii la zi în fenomenul O.Z.N.

„Stingeţi luminile!”), *UFO Animal Report,* 10, nr. L (1981),». 10.

67. Edwards, *Serious Business,* p. 1.14.

68. Keyhoe, *op, cit.,* p. 207.

69. Steiger, *Flying Saucers Are Hostile,* p. 69.

70. Edwards, *Serious Business,* pp. 145148.

71. Extras din *Flying Saucer Review,* 66, nr. 6, în relatarea lui Vallée, *Magonia,* p. 320.

72. Fuller, *Incident al Exeter,* p. 204.

5

Am examinat numeroase aşa-zise fotografii. Majoritatea au o valoare ştiinţifică redusă (obiectul se află la o distanţă, prea mare, nu există cadru de referinţă, imaginea e neclară etc.), chiar dacă sunt „originale!”…

Dr. J. Allen Hynek1

Unde sunt fotografiile?

După al doilea război mondial, un mare număr de O.Z.N.-uri au fost văzute de către persoane care aveau aparate de fotografiat, însă fotografiile clare, luate de aproape, ale O.Z.N.-urilor sunt rare. După ce se elimină farsele şi falsurile cunoscute sau pretinse,

ceea ce rămâne din colecţia cu fotografii disponibilă pentru cercetare este o serie de instantanee cu obiectivul aflat la mare distanţă şi devenit astfel, datorită expunerii improprii, o pată incertă.

Mulţi dintre cei care preferă să conteste realitatea existenţei O.Z.N.-urilor utilizează acest argument pentru a-şi sprijini teza: „O.Z.N.-urile nu există, pentru că dacă ar exista, am dispune de fotografii clare ale lor”. Aceasta este o concluzie pripită, din mai multe motive.

În primul rând, multe din acţiunile extratereştrilor de la bordul O.Z.N.-urilor (cum ar fi căutarea unui loc de aterizare în regiuni izolate şi la miezul nopţii, precum şi decolarea O.Z.N.-urilor după ce au fost văzute) arată că ei doresc să se menţină în

penumbră. De asemenea, ei au demonstrat cu prisosinţă că au capacitatea de a paraliza vehiculele, minţile şi trupurile persoanelor care le-au perceput prezenţa. Este foarte posibil ca ei să utilizeze o tehnologie superioară pentru a-i împiedica în mod sistematic pe martori să obţină fotografii clare – pur şi simplu, deoarece ei nu vor ca noi să fim în stare să dovedim existenţa lor. Mai multe motive ale acestei atitudini vor deveni explicite în capitolele următoare.

În al doilea rând, noi *avem* fotografii clare ale O.Z.N.-urilor. Unele dintre acestea – cum sunt cele de-acum celebre făcute de Eduard (Billy) Meier şi Ed Walters, care au fost contactaţi de către fiinţe extraterestre – sunt suspectate de multă lume că ar fi false, însă acest lucru n-a fost niciodată dovedit.

De fapt, lucrurile stau exact pe dos. Jim Dilettoso şi Gem Cox, experţi în analiză fotografică, au declarat public – în cadrul Conferinţei Naţionale „New Age and Truth about UFO's", desfăşurată în luna martie a anului 1992, la San Diego (după ce au examinat fotografiile lui Meier prin cele mai sofisticate mijloace tehnice, pentru a le stabili autenticitatea) – că „Nu se mai pune problema dacă să *credem* că aceste fotografii sunt originale. De fapt, noi *ştim* că ele sunt originale". Multe alte fotografii ale O.Z.N.-urilor au fost examinate de către echipe de experţi – ca şi persoanele care le-au realizat – şi declarate a fi originale. Eu însumi am văzut câteva dintre ele, şi pot să vă spun că cei care declară că ele nu există fac o mare greşeală.

Faptul că dispunem chiar şi de atâtea fotografii este remarcabil, dacă ne gândim cât de puţine fotografii există cu accidente ale unor vehicule. Astfel de coliziuni au loc în sute de cazuri zilnic, şi totuşi aproape că nu există deloc fotografii ale lor. Precum întâlnirile de gradul III, ele constituie întotdeauna nişte evenimente neprevăzute. Nimeni nu le plănuieşte. Nimeni nu ştie când urmează să se producă. Nimeni nu vrea ca ele să aibă loc. Intervalul producerii lor este extrem de scurtă – câteva secunde sau chiar mai puţin. Experienţele prin care trec victimele sunt deseori şocante, traumatizante şi înfricoşătoare. Ultimul lucru la care s-ar putea gândi cineva când asistă la producerea unui accident ar fi să-l fotografieze.

Contactele cu O.Z.N.-urile au loc deseori, de asemenea, în câteva secunde şi sunt la fel de şocante pentru martorii oculari. Nu constituie aşadar o surpriză faptul că puţini dintre cei care au asupra lor aparate de fotografiat au prezenţa de spirit să le utilizeze.

În ziua de 3 aprilie 1967, John Keel, ziarist cu experienţă şi ozenolog rutinat, şi-a parcat maşina în vârful unui deal izolat în apropiere de Gallipolis Ferry, Ohio, acolo unde fuseseră văzute mai multe O.Z.N.-uri. Era ora 1: 35 dimineaţa. Un obiect circular, strălucitor, având mai multe culori, cu partea de sus verde şi având în vârf o lumină roşie, iar de jur-împrejur „hublouri" roşii, a zburat „la câteva sute de metri" de Keel, deasupra străzii Five Mile Creek[36].

36 *creek* = golf *(n.tr.)*

Cu toate că aşteptase exact acest moment şi avea la îndemână un aparat de fotografiat, Keel a fost luat prin surprindere. Nu s-a gândit să utilizeze aparatul, până când a fost prea târziu s-o mai facă. Câteva secunde mai târziu, O.Z.N.-ul s-a îndepărtat, iar Keel s-a gândit probabil că şi-a făcut o cu mâna lui. Unica sa „înregistrare” a incidentului a reprezentat-o o uşoară conjunctivită (iritaţie a ochilor) ce a durat mai multe zile.

Pe data de 16 iulie 1975, Betty Bodian a observat o sferă strălucitoare ciudată, de culoare albă, deasupra portului Provincetown (Cape Cod). La o distanţă de 5 kilometri. Dan şi Jan Boynton (proprietari, editori, publicişti şi fotografi ai publicaţiei *Provincetoum Avocate)* au zărit un obiect

similar în acelaşi loc şi în acelaşi interval de timp, circa două minute, fără a se gândi să-l fotografieze – cu toate că aparatul lor de fotografiat se afla pe scaunul din spate de la maşină.3

În Cascade County, Montana, căpitanul Keitli Wolverton nu a avut timpul necesar pentru a fotografia O.Z.N.-ul pe care l-a observat în seara zilei de 11 noiembrie 1975. Împreună cu un adjunct al său, el mergea cu maşina din Missoula, Montana, către Great Falls cu 80 de km/h, când deodată „o lumină portocalie, de foarte mari dimensiuni, a coborât din cer, luminând ambele părţi ale şoselei”. A trecut ca o săgeată pe deasupra şoselei la o înălţime de 60 de metri, parcurgând distanţa „dintre cele două linii ale orizontului în patru

secunde”. Echipajul transporta tiu echipament fotografic în valoare de mii de dolari, însă incidentul s-a derulat cu prea mare rapiditate pentru ca vreunul dintre ei să poată utiliza acest echipament.4

Anul următor, un soldat din Idaho, Dennis Abrams, a derapat cu maşina ieşind de pe şosea când a văzut, la ora 1: 00 noaptea, un obiect oval, luminând puternic, după toate aparenţele, prin propria energie şi având o culoare verde palid, apărând de după nişte copaci şi planând, fără a face nici cel mai mic zgomot, la vreo 20 de metri înălţime. Abrams se afla atunci la 7 – 8 kilometri nord-est de centrul comercial Soda Springs. A luat legătura prin radio cu un ofiţer aflat la vestul oraşului, care a văzut înspre nord o lumină de culoare roz-

portocalie. Ambii martori dispuneau de aparate de fotografiat în stare de funcţionare, însă niciunul dintre ei nu s-a gândit să-şi utilizere propriul aparat.5 (Caporalul E.H. Christensen a observat O.Z.N.-ul la zece secunde după ce acesta trecuse de locul în care se afla Abrams". Distanţa respectivă a fost aşadar parcursă cu o viteză de circa 1150 km/h.)

Recent, un alt cercetător rutinat şi scriitor ozenolog a fost surprins „cu pantalonii în vine". Bob Oechsler a fost înainte specialist la NASA. În calitate de director al Departamentului central al MUFON, el era, fără nicio îndoială, conştient de faptul că atât Keel cât şi ceilalţi martori rataseră ocazia de a surprinde pe peliculă O.Z.N.-uri. În luna decembrie a

anului 1988, el călătorea, împreună cu Ed Walters (care fusese mai demult contactat de către fiinţele extrateresire), în camionul acestuia, traversând Three Mile Bridge către Pensacola, Florida. La un moment dat, ei au observat pe partea stângă un obiect zburător neidentificat, care se afla la numai 60 de metri de ei şi zbura nu mai sus de 15 metri. Se afla atât de aproape, încât au putut să vadă cum partea lui de jos, de culoare portocalie şi strălucind puternic, se reflecta în apele golfului. L-au urmărit cu privirea până ce acesta s-a făcut nevăzut, după vreo două-trei minute, lângă un stâlp de pod din Pensacola. Un aparat foto automatic se afla în tot acest timp pe genunchii lui Oechsler; nici el şi nici Walters nu s-au gândit să-l folosească, până când

obiectul s-a îndepărtat/

Alţi martori au reuşit să realizeze fotografii ale O.Z.N.-urilor, însă numai pentru ca acestea să fie apoi confiscate. Ralph Mayher, fotograf al Corpului de Marină, a făcut 12 metri de peliculă de 16 milimetri înregistrând un O.Z.N. Strălucitor care a trecut pe deasupra oraşului Miami, Florida, în ziua 29 iulie 1952. A sunat apoi la Staţia Aeriană a Marinei, iar de acolo a fost trimis un ofiţer care i-a luat filmul. Au fost trimise mai multe copii la Air Force; ulterior, oficialităţile de aici au negat că ar fi primit vreodată asemenea copii. Mayher a contactat, atunci Staţia Aeriană a Marinei. Ofiţerul comandant i-a transmis prin telegraf că

„Filmul său cu farfuria zburătoare”

fusese expediat la Ali Force la două zile după ce el îl realizase.8 în 1975, William Spaulding, de la Ground Saucer Wateli", a trimis un chestionar la CIA şi a aflat că anumite date referitoare la acest film fuseseră codificate sub clasificarea *top secret.9*

Martorii sunt deseori abordaţi de unul sau mai mulţi indivizi care le cer atât pozele, cât şi negativele, la câteva ore sau zile după ce ei au fotografiat O.Z.N.-uri. Aceste persoane declară adesea că reprezintă Air Force, NORAD sau un alt serviciu guvernamental; iar acest serviciu neagă, invariabil, că ei ar fi fost vreodată angajaţi în cadrul său. Dacă martorul refuză să predea fotografiile, deseori

„Podul de trei mile". (*n.tr.)*

** (aprox) Observatorul terestru al obiectelor zburătoare. (» i. *Tr.)*

este ameninţat. Uneori, el descoperă mai târziu că acestea au dispărut din locul unde le ascunsese.

Fotografiile cu O.Z.N.-uri sunt în mod frecvent „pierdute” datorită serviciilor poştale, „rătăcite” după ce au fost expediate agenţiilor guvernamentale etc., cercetătorii ozenologi primesc deseori colete prin poştă de la persoane care au fost contactate de extratereştri; ei descoperă însă că acestea au fost descinse în tranzit şi că fotografii importante au fost subtilizate. Martorii care expediază originalele pe adresa Air Force se plâng apoi că au primit înapoi nişte e opii mizerabile. Cercetătorii citează chiar peripeţii la care au fost supuşi cei ce au

developat filmele respective; după cum arată Leonard Stringfield, aceştia „au jucat un rol intermediar secret în monitorizarea filmelor cu O.Z.N.-uri”.10

O mare parte din aceste activităţi dubioase sunt prestate, fără nicio îndoială, de către agenţi de la serviciul de informaţii al Air Force, CIA sau alte agenţii guvernamentale. Însă există şi un alt aspect al acestei probleme. În multe cazuri, pretinşii colecţionari de fotografii sau alte dovezi referitoare la O.Z.N.-uri se dau de gol cerând informaţii despre un contact extraterestru ce a avut loc într-o regiune izolată, la miezul nopţii, *înainte* ca martorul să fi relatat cuiva experienţa prin care a trecut. Aceşti vizitatori misterioşi, porecliţi „oamenii în negru”, vor fi înfăţişaţi mai

detaliat în cuprinsul capitolului 1.1.

Chiar şi luând în consideraţie toate aceste circumstanţe, oricine poate vedea că numărul fotografiilor în care O.Z.N.-urile sunt focalizate de la mare distanţă îl depăşeşte cu mult pe cel al instantaneelor în care obiectivul e fixat de aproape – şi aceasta nu atât pentru că primele au fost făcute în mai multe rânduri, ci mai ales deoarece *cu cât un aparat foto se ajid mai aproape de O.Z.N., cu atât e mai puţin probabil ca el să funcţioneze în mod corespunzător.* Keel menţionează mai multe cazuri în care aparatele de fotografiat nu au funcţionat. Într-unul dintre acestea, un e ameraman ele la o staţie de televiziune din Nev York a fotografiat un O.Z.N., însă ulterior filmul developat nu mai arăta nimic.

Într-un alt caz, fotograful profesionist Daniel Drasin, care încerca să realizeze un film despre O.Z.N.-uri în regiunea Point Pleasant din Virginia de Vest, nu şi-a putut folosi echipamentul fotografic, ce dispunea de baterii, pentru a fotografia nişte lumini pe care le văzuse pe cer. Mai târziu, a crezut că a prins totuşi câteva imagini, însă filmul a fost „voalat din greşeală” când l-a trimis la New York pentru a fi deve

Tom Winfield, reporter la publicaţia *Constitution* din Atlanta, s-a îndreptat grabnic spre un motel din Gainsville, Georgia, în ziua de 14 iulie 1964, la ora 11: 00 noaptea. U11 angajat al acestui motel zărise un O.Z.N. Portocaliu, în formă de castron, care părea că licăreşte. Acesta a zburat cu o mare viteză, a planat, a zburat

înapoi şi pe urmă a ţâşnit ca o săgeată în sus făcându-se nevăzut. Winfield a fotografiat toate aceste manevre, dar când filmul a fost developat, nu mai exista pe el nicio imagine.13

Încercările a doi ofiţeri de poliţie de a fotografia O.Z.N.-uri, pe data de 12 august 1972, ora 2: 00 dimineaţa, în Gem, Kansas, au fost zadarnice. John Calkins a fost trezit de lătratul unor câini. În acel moment, a văzut un O.Z.N. În formă de farfurie, strălucitor şi cu o cupolă în vârf, având cam 10 metri diametru, aterizând pe o clădire din Quonset, cam la 50 de metri de rulota sa. Făcea un zgomot foarte ascuţit, care, după cât se pare, îi stârnise câinele, şi lumina întreaga zonă. A văzut de asemenea alte două O.Z.N.-uri strălucitoare. Atunci a

chemat poliţia.

Ofiţerii de poliţie Paul Carter şi Dennis Brown din Colin au răspuns apelului, urmărind luminile până la locuinţa lui Calkins. Amândoi au văzut de aproape O.Z.N.-urile. Carter şi-a folosit tot filmul din aparatul său Polaroid, iar Broun şi-a consumat şi el filmul din Instamatic-ul său, însă niciunul nu a izbutit să obţină apoi vreo fotografie a O.Z.N.-urilor. Carter a văzut un O.Z.N. Planând deasupra unui câmp, luminând puternic în jur, iar apoi ţâşnind în sus fulgerător şi pierind din vedere în mai puţin de trei secunde; în tot acest timp, scotea un „şuierat” şi îşi diminua strălucirea luminii.14

Este oare posibil ca aceeaşi forţă invizibilă care opreşte automobilele să

poată provoca şi proasta funcţionare a aparatelor de fotografiat? Poate că da. În ziua de 5 aprilie 1967, la l oint Pleasant, Virginia de Vest, aparatul foto al unui reporter a încetat să mai funcţioneze exact în momentul în care un O.Z.N. Strălucitor a trecut pe deasupra, la o înălţime între 30 şi 60 de metri. De asemenea, exact în acelaşi moment, maşinile au ieşit din funcţiune.10 Poate că tocmai maşinile reprezintă cheia acestei probleme. Poate că acele câmpuri de distorsionate a timpului au funcţionat şi în cazurile de faţă.

Faptul că nu am descoperit încă modul de distorsionare a timpului prin producerea unui astfel de câmp nu implică în niciun fel că, atunci când un asemenea câmp va fi descoperit, el va contrazice legile fizicii. Nu

avem niciun motiv să ne îndoim că el se va conforma aceleiaşi legi a proporţionalităţii inverse ce guvernează şi alte câmpuri – aceea care spune că puterea unui câmp este invers proporţională cu pătratul distanţei faţă de sursa lui.

Dacă acest fapt e adevărat, atunci diafragma oricărui aparat foto aflat aproape de nu o Z.N. (şi deci sub influenţa câmpului acestuia) ar funcţiona la o viteză diferită faţă de cea a unui aparat situat la o anumită distanţă. Dacă timpul din interiorul câmpului ar trece foarte încet, diafragma s-ar deschide foarte lent. Filmul ar putea fi aşadar supraexpus. Dacă timpul ar trece foarte repede, filmul ar putea să nu fie deloc expus. Timpul de reacţie al emulsiei înseşi ar fi, bineînţeles, de asemenea modificat,

după cum s-ar întâmpla şi cu ritmul în care fotograful ar realiza instantaneele. În funcţie de puterea câmpului şi de proximitatea aparatului foto, lentila, diafragma şi filmul acestuia ar putea fi, de fapt, în trei zone temporale diferite. Oricine e familiarizat cu ştiinţa fotografică poate realiza că o fotografie clară, în asemenea circumstanţe, ar putea fi obţinută numai printr-o coincidenţă de întâmplări fericite.

Invers, aparatul aflat la o distanţă suficient de mare pentru a se situa efectiv în afara sferei de influenţă a câmpului de distorsiune temporală nu ar fi în niciun fel afectat. Aşadar, fotografiile realizate de la distanţă ar putea fi obţinute mult mai uşor.

Asemenea probleme legate de funcţionarea aparatelor de fotografiat au

survenit, cel târziu, încă din data de 14 septembrie 1908. În noaptea acelei zile, la Worcestershire, în Anglia, David Packer a fotografiat ceea ce-i părea a fi o privelişte auroralã ca un fel de nor, foarte difuză. După re a fost developat, a ieşit la iveală „un disc sau sferă mare”. N-a fost nicidecum vorba de vreun defect al filmului sau de vreo voalare a acestuia.10

O.Z.N.-ul invizibil al lui Packer ar fi putut să emită raze ultraviolete sau infraroşii, ori nu alt tip de radiaţie invizibilă pe care el 11 – ar fi fost capabil s-o perceapă, dar care a afectat emulsia filmului său.

Două cazuri asemănătoare au fost raportate în Colorado. Pe când Robert Rinker, meteorolog profesionist, fotografia

peisaje de iarnă la locuinţa sa din apropiere de Climax, a realizat în mod accidental fotografia unui O.Z.N. În formă de disc, strălucitor şi de mari dimensiuni, având marginile bine evidenţiate. El nu văzuse deloc O.Z.N.-ul, însă a aflat de existenţa acestuia după ce a developat filmul.17

O altă fotografie din Colorado provine din Commerce City, o regiune industrială a metropolei Denver. Pe data de 26 octombrie 1967, Dan Kiscaden, în vârstă de 12 ani, a văzut un O.Z.N. Sferic, de culoare roşie. A alergat să ia aparatul foto al mamei sale, a făcut cu acesta două poze la lumina zilei, iar apoi a fugit înapoi în casă, înspăimântat. Imaginile de pe film erau în formă de disc – iar nu rotunde, aşa cum le văzuse Dan cu ochii lui.18

O altă ocazie ideală a fost irosită în 1952, la Tucson, în Arizona. Două

O.Z.N.-uri în formă de disc, părând a fi făcute din metal, au fost mai mult timp văzute de numeroşi martori, în timp ce făceau manevre deasupra bazei Air Force din Davis-Monthan. Un ofiţer de informaţii şi un sergent au făcut fiecare câte 40 de fotografii, utilizând un film de foarte bună calitate. Imaginile ce au apărut în urma developării filmului arătau nişte

„Pete ovale negre”, în locul discurilor metalice pe care le văzuseră martorii.19

Gerald Buchert, comandantul poliţiei din Mantua Village, Ohio, a încercat, fără succes, să realizeze o f otografie clară, în zorii zilei de 17 aprilie 1966. Dale Spaur, deputat liu districtul Portage, Wayne

Huston, deputat din East Palesdne, şi alţii au urmărit spre Pittsburgh, Pennsylvania, un O.Z.N. În formă de con, strălucitor, la viteze de până la

150 km/h (după ce acesta fusese văzut de sute de oameni în Ravenna sau în apropiere). Având cam 12 metri în diametru, O.Z.N.-ul „părea rotund când era privit de la o distanţă mai mică; din depărtare, părea că sunt două farfurii lipite una de alta”. De asemenea, părea să aibă o protuberanţă de forma unei antene. Din când în când, se ridica foarte rapid sau plana. Buchert a făcut o fotografie, care arăta însă apoi ca o simplă pată.20

Un doctor în inginerie aeronautică a întâmpinat aceleaşi dificultăţi în

1950, la Bahia Blanca, în Argentina.

Martorul mergea cu maşina pe o şosea izolată, când deodată a dat peste un disc zburător ce aterizase; acesta părea a fi metalic, dar în acelaşi timp elastic precum cauciucul. Intrând printr-o trapă deschisă, a simţit un miros ciudat, de ozon şi usturoi; a descoperit apoi corpurile a trei umanoizi de mici dimensiuni cu pielea de culoare maro şi purtând nişte costume impermeabile maronii. Să speriat şi a demarat în trombă spre hotelul său, pentru a le povesti prietenilor experienţa prin care trecuse.

Dimineaţa următoare, ei l-au însoţit în acel loc. Acolo unde aterizase discul mai era doar o grămadă de cenuşă caldă încă. Când au atins-o, mâinile li s-au înverzit. Au văzut pe cer un obiect în formă de trabuc şi două discuri. Inginerul a făcut cinci fotografii cu

cel mai apropiat disc, însă ulterior numai două dintre acestea îl mai arătau, „cu un foarte mic grad de claritate”. Discurile au fuzionat cu „trabucul”, care s-a făcut roşu aprins, s-a înălţat rapid şi a dispărut. Martorii au suferit, timp de mai multe săptămâni, de febră, iritaţii ale pielii şi băşici, numai pe acele porţiuni ale corpului ce fuseseră expuse.21

În unele cazuri, filmele sunt voalate de către O.Z.N.-uri. Un martor al acestui fenomen încerca să fotografieze vulturi lângă Jaraba, Zaragoza, în Spania, într-o dimineaţă de octombrie din anul 1078. Folosea un aparat Canon cu obiectiv de 200 ele milimetri şi film Kodacorome. Deodată a remarcat nişte reflecţii de lumină în vizorul aparatului, un sunet slab ca un zumzăit şi

nişte „zimţi metalici”. A simţit că i se ridică părul în cap; a realizat că aparatul şi ceasul i s-au încălzit.

Întorcându-se, a văzut, un obiect oval cam de cinci metri în diametru, având de jur-împrejur, pe la mijloc, nişte protuberanţe de forma unor antene. Obiectul se afla la o distanţă de numai 20 de metri. A văzut, de asemenea, două creaturi spălăcite cu o înălţime de peste 1.80 metri. Una dintre acestea purta deasupra o cutie peste care plana o sferă. Cealaltă stătea aplecată deasupra unei ţevi metalice din pământ. Vorbindu-le, martorul a simţit că vocea îi este distorsionată. Avea, de asemenea, o senzaţie de căldură. Creaturile s-au întors în interiorul obiectului zburător. Zumzăitul a devenit mai puternic şi O.Z.N.-

ul s-a ridicat şi a planat cam la doi metri deasupra solului. Martorul a făcut câteva fotografii; în tot acest răstimp, simţea din nou cum părul i se ridică pe ceafă. O.Z.N.-ul s-a ridicat din nou şi a dispărut, dar senzaţia de „metalic” a mai rămas vreo două zile. După developare, filmul arăta complet neclar.

Un alt caz în care filmul a fost voalat s-a petrecut în zorii unei zile de septembrie din anul 1950, în timpul unui zbor deasupra Coreei. Martorul era un mitralior de radar şi se afla pe unul dintre cele trei bombardiere din U.S. Air Force, ce se aflau într-o misiune de bombardament. A văzut două umbre uriaşe şi rotunde pe pământ, iar apoi două O.Z.N.-uri reflectate, având un diametru de peste 180 de metri. Erau de

forma unor pălării tip *coolie* şi de jur-împrejur aveau nişte lumini roşii. Zburau cu peste 1500 km/h; la un moment dat s-au oprit şi au început să fibrileze!” (la această mişcare ciudată nu a participat şi o suprafaţă e irculară, de culoare închisă, situată la baza ambelor O.Z.N.-uri). Amândouă obiectele dispuneau de „hublouri” de după care strălucea o lumină verde, ce apoi şi-a schimbat culoarea. Filmul din toate cele trei aparate de fotografiat, de la bordul avioanelor a fost înceţoşat sau supraexpus, *cu ţoale că aparatele foto* nu *fuseseră utilizate deloc*.23

* *coolie* – culî, ha mal (în Orient). (*n.tr.)*

** *fibrilaţie* fiecare dintre contracţiile (regulate sau nu) pe care le are o fibră sau un grup de fibre musculare, *(n.tr.)*

10.4 f VIZITATORI DIN TIMP

Bombardierele au fost. Expuse, după toate aparenţele, unui tip de radiaţie capabil să penetreze carcasa aparatelor şi să strice filmul din interiorul acestora. Poate că O.Z.N.-ul emitea raze X asemănătoare celor care ne distrug filmele Polaroid în cabinele din aeroporturi, atunci când uităm să solicităm o verificare de către personalul specializat. Diverse efecte fizice descrise în cazul Jaraba indică, pe de altă parte, un fenomen mai apropiat de formarea microundelor.

Acele imagini care sunt invizibile pentru ochiul nostru dar care apar totuşi pe filmul developat, precum şi acelea care apar altfel pe film decât s-au revelat ochiului, ar putea fi provocate de către emisii în

ultraviolet sau pe frecvenţele infraroşii – care, ambele, sunt invizibile dar pot afecta emulsia fotografică.

Alte cazuri oferă numeroase dovezi ce arată că O.Z.N.-urile pot emite radiaţii electromagnetice pe întreg spectrul de frecvenţe – de la unde radio la raze X puternice.

I Un astfel de caz s-a terminat cu o adevărată tragedie pentru locuitorii din Walesville, New York. Incidentul a avut loc pe data de 2 iulie 1954, în miezul zilei. Operatorii radar de la baza Air Force din Griffâss au detectat un O.Z.N. La 120 kilometri nord-est de Rome, New York. Un avion Starfire F94-C din cadrul escadronului 27th Fighter Interceptor, pilotat de locotenentul William E. Atkins, a

fost deturnat de la misiunea sa de antrenament şi direcţionat, împreună cu un alt avion cu reacţie, către interceptarea obiectului zburător. Observatorul radar al lui Atkins era locotenentul Henry F. Condon. Atkins şi Condon au localizat O.Z.N.-ul.

Însă au fost nevoiţi să sară cu paraşuta atunci când carlinga s-a făcut deodată extrem de fierbinte. Avionul 1 – 94-C s-a prăbuşit chiar în mijlocul zonei Walesville, omorând patru oameni. – 4

Şi alţi piloţi au simţit pe pielea lor astfel de efecte termice. Pe data de

5 mai 1958, un pilot a fost silit să-şi scoată de pe el costumul de zbor în momentul în care s-a apropiat, de un O.Z.N. Strălucitor, în apropiere de San Carlos, Uruguay.25

Unii ozenologi au tras concluzia că avioanele implicate în aceste incidente au fost atacate de către o „armă/rază fierbinte” ce a penetrat în carlingă. Având în vedere faptul că O.Z.N.-urile emiteau un fel de radiaţie destinată încălzirii, poate chiar în frecvenţa microundelor, o concluzie mai logică ar fi aceea potrivit căreia piloţii au fost victimele unui produs secundar derivat al mecanismelor de propulsie a O.Z.N.-urilor. La urma urmei, ei încercau să intercepteze O.Z.N.-urile, care erau obligate să zboare cu o mare viteză pentru a le evita.

Efectele termice reprezintă nişte elemente comune ale întâlnirilor direc te cu O.Z.N.-urile. Un francez pe nume Roger Reveille a simţit acest flux de căldură în apropiere de Troyes, 1’Aube, în Franţa, pe

parcursul marelui val de apariţii ale O.Z.N.-urilor ce a fost înregistrat în acea zonă în octombrie 1954. În timp ce mergea pe o potecă din pădurea Lusigny, Reveille a zărit un O.Z.N. De formă eliptică, cam de 7 metri lungime, chiar deasupra copacilor. Scotea un foşnet ca un stol de porumbei. Reveille a simţit o mare căldură. Ploua şi căldura a dat naştere la o ceaţă groasă. Se făcuse atât de cald, încât a fost nevoit să dea înapoi. După cincisprezece minute, locul era complet uscat, cu toate că încă mai ploua.

6

Atât căldura, cât şi întreruperea curentului electric figurează într-o relatare ciudată şi înfricoşătoare a unui contact direct cu extratereştrii ce a avut loc în Brazilia, pe 4 noiembrie 1957, la ora 2: 03

dimineaţa. Două santinele ce păzeau de sus fortul Itaipu au văzut o lumină strălucitoare, în formă de stea, coborând silenţios cu o viteză uluitoare, încetinind, apoi oprindu-se şi planând la o înălţime de 35 – 55 de metri deasupra celui mai înalt foişor. Era un disc având cam 30 de metri sau chiar mai mult în diametru, înconjurat de o lumină portocalie strălucitoare. A început să scoată un zumzăit. Santinelele au suferit arsuri grave datorită unui flux subit de căldură; la ţipetele lor, întreaga garnizoană s-a trezit. Brusc, curentul electric a căzut în întreg fortul; mai târziu, el a revenit, atunc i când O.Z.N.-ul a ţâşnit perfect perpendicular în sus şi s-a îndepărtat, cu o mare viteză.2" – 8

Exact în aceeaşi zi, la ora 1: 00 după amiaza, un alt O.Z.N. „fierbinte" a fost

detectat la Orogrande, New Mexico. James Stokes, veteran al Marinei şi inginer specializat pe avioane de înaltă altitudine* la baza Air Force din Holloman, mergea cu maşina înspre sud, de la Alamogordo la El Paso, în Texas, când deodată radioul s-a auzit mai slab iar apoi s-a întrerupt; simultan, motorul maşinii a ieşit din funcţiune. Alte câteva maşini care mergeau înspre nord-est s-au oprit, de asemenea. Un O.Z.N. Ca o perlă, de forma unui ou, a trecut de două ori pe deasupra, făcând mici picaje şi răsuciri bruşte la o viteză de peste 3.000 km/h. Stokes a simţit un val de căldură în momentul în care O.Z.N.-ul a zburat pe deasupra lui; pe faţă a suferit o arsură ca de la razele solare.29

Prezenţa căldurii şi a arsurilor implică

faptul că O.Z.N.-ul emitea radiaţii atât în ultraviolete, cât şi în infraroşii sau microunde. Cazul acesta aminteşte de cazul Cash-Landrum (Capitolul 2), în care martorii au simţit o căldură iar ulterior au prezentat simptoine de expunere îndelungată la radiaţii.

106 VIZITATORI DIN TIMP

La numai două zile după contactul lui Stokes din New Mexico şi după incidentul de la Itaipu, la ora 9.00 seara, Jacques Jacobsen şi trei prieteni de-ai să-i au văzut un O.Z.N. Din cabana lor de vânătoare de la lacul Baskatong, Québec, în Canada. O.Z.N.-ul era strălucitor, de o culoare galben spre alb şi de o formă sferică. Plana deasupra unui deal, la o distanţă de circa 4 – 5 kilometri; proiecta nişte raze de lumină de

formă conică, ce erau emise dinspre vârful şi baza sa şi luminau dedesubt copacii iar deasupra norii. Radioul pe unde scurte al celor patru nu putea recepţiona niciun semnal în afara unui sunet ciudat, modulat şi puternic, care apăruse pe o anumită frecvenţă şi s-a menţinut cât timp O.Z.N.-ul s-a aflat în apropiere. Când acesta a luat-o înspre sud şi s-a făcut nevăzut după nişte nori, cam după 15 minute, acelaşi radio a început să funcţioneze normal.30

O altă întâlnire de gradul III ce a avut drept rezultat arsuri ca cele provocate de razele solare, precum şi radiaţii, s-a petrecut chiar în noaptea aceea, la o fermă din apropiere de Merom, Indiana. Rene Gilham a ieşit afară pentru a vedea ce-i cu lumina ciudată care apăruse. A zărit atunci

un O.Z.N. Strălucitor, aproape incandescent. Având cam 12 metri în diametru, planând la o înălţime de circa 300 de metri şi luminându-i întreaga fermă. A stat să privească scena cam 10 minute, timp în care O.Z.N.-ului i s-a alăturat unul mai mic. S-au ridicat apoi perpendicular şi au zburat spre vest, lumina făcându-se şi mai strălucitoare. Gilham a auzit „un sunet, ca un vâjâit, precum cel făcut de un motor de mare viteză când accelerează”.

Martorul a suferit o arsură atât de puternică pe faţă, încât s-a văzut nevoit să consulte un doctor. Două zile mai târziu, a trebuit să fie spitalizat. Nu s-a permis accesul nici unui vizitator, iar personalului din spital i s-a interzis să dea vreo declaraţie reporterilor. Publicaţia *Tribune*

din Terre Haute, Indiana, a dezvăluit faptul că autorităţile militare au fost informate de acest caz.31 Gilham a fost spitalizat timp de 11 zile.32

După numai patru zile, un alt caz implicând arsuri datorate, după toate aparenţele, radiaţiilor s-a adăugat pe lista incidentelor similare survenite în acea săptămână înfricoşătoare. Cazul respectiv a avut loc în Madison, Ohio, la ora 1: 25 dimineaţa. Dna Leita Kuhn a suferit de o pierdere parţială a văzului şi de o erupţie pe piele după ce a văzut un O.Z.N. Strălucitor, având forma unei ghinde, lat cam de 10 – 12 metri, care plana în spatele garajului său, la o înălţime de circa 30 de metri şi la o distanţă tot de aproximativ 30 de metri. Pe tot timpul jumătăţii de oră în care l-a

urmărit, mar tora nu a înregistrat niciun sunet al acestuia şi nu a avut nici senzaţia de f rig sau căldură. Doctorul i-a spus apoi că ochii ei arată de parcă fuseseră expuşi la radiaţii puternice.33

Un caz nocturn, implicând arsuri, iritaţii ale ochilor, precum şi întreruperea unui televizor, a fost raportat la Tallulah Falls, în Georgia, pe data de 7 iulie 1964. Jimmy Ivester împreună cu alte opt persoane au observat un O.Z.N. Silenţios, roşu strălucitor şi având forma unui castron, zburând pe deasupra copacilor la vreo 90 de metri distanţă, la scurt timp după ce televizorul lor s-a dereglat iar apoi s-a oprit. O.Z.N.-ul a planat la mică înălţime deasupra grădinii doamnei Russell Hickman, dincolo de şosea. Apoi şi-a stins

luminile sale roşii şi „curate” şi s-a înălţat, proiectând dinspre baza sa o lumină verde, strălucitoare, şi luminând întreaga zonă. Martorii – printre care s-a numărat şi A.J. Chapman, şeriful districtului Habersham, care a sosit câteva minute mai târziu – au simţit un miros asemănător celui al balsamului. Dna Hickman a suferit după aceea de arsuri ale braţelor şi feţei, iar fata sa, Diane, a suferit a doua zi de dureri ale feţei, care se înroşise, precum şi de o umflare a pleoapelor.34

Un bărbat din Badeii, Pennsylvania, a suferit de arsuri pe întreg corpul şi şi-a pierdut vederea la amândoi ochii timp de mai multe zile, după ce a trecut printr-o experienţă de contact direct cu un O.Z.N., pe data de 13 august 1965. O.Z.N.-ul era în

formă de disc şi avea mai mult de

90 de metri în diamentru. De jur-împrejur avea nişte lumini portocalii, care s-au estompat atunci când o lumină albastră intensă a strălucit vreo trei secunde. Crengile copacilor s-au zbătut fiind animate de o „undă de şoc”.35

În ziua de 20 august 1966, dimineaţa, Otto Becker şi două rude ale sale s-au trezit în momentul în care întreaga casă a fost scăldată într-o lumină strălucitoare. Au văzut cu toţii un O.Z.N. „cu şase nivele”, aflat la o distanţă de 60 de metri de locuinţa lor, cam la înălţimea copacilor. Emitea „culori de curcubeu ce păreau să se reverse dincolo de marginile lui «ca o apă Animalele domestice erau neliniştite. În momentul în care O.Z.N.-ul s-a înălţat perfect

perpendicular, martorii au auzit un sunet pe care l-au comparat cu acela al unui motor. Timp de mai multe zile, martorii au suferit o inflamaţie a ochilor.36

Emiţătoarele pe care noi le utilizăm pentru a produce microunde sunt foarte diferite faţă de acelea care produc semnale radio, semnale TV, lumină ultravioletă, lumină obişnuită sau raze X. Un emiţător de raze X nu poate produce lumină, după cum un bec electric nu poate transmite programe radio. Şi totuşi O.Z.N.-urile

10.8 VIZITATORI DIN TIMP

par a fi capabile să emită oricare dintre formele de radiaţie şi în toate direcţiile simultan. Cum e posibil aşa ceva? Au ele oare în jur o duzină de emiţătoare diferite şi emit astfel semnale diferite pe lungimi de

undă diferite, folosindu-şi carcasele ca pe nişte antene? Cu ce scop?

Răspunsul la această enigmă poate fi găsit dacă studiem mica porţiune a spectrului electromagnetic pe care suntem capabili s-o observăm – cea a luminii obişnuite, rizibile. Martorii care au observat O.Z.N.-ul în timpul nopţii declară, aproape invariabil, că acestea au o sursă de lumină internă. Ele strălucesc. Martorii care au văzut obiecte zburătoare în timpul zilei au observat, de asemenea, această strălucire. Gradul de luminozitate variază de la o estompare maximă la o strălucire mai puternică decât a soarelui. (Dr. Vallée a analizat o apariţie tipică a O.Z.N.-urilor şi a calculat că energia luminoasă emisă de către obiectul zburător era de ordinul a 2,3

milioane de waţi).37 O.Z.N.-uri întunecate încep uneori să strălucească cu o intensitate din ce în ce mai mare, până când ele devin ca aerul unei flame de sudură – sau viceversa. Schimbarea poate fi treptată sau bruscă.

Ele sunt de asemenea capabile să strălucească în lumini de toate culorile, inclusiv în culori despre care martorii declară că nu le-au mai văzut niciodată până atunci şi că le este imposibil să le descrie. Adesea, aceste licăriri învăluie O.Z.N.-ul ca un abur şi îşi pot modifica nuanţa trecând prin întreg spectrul de culori, treptat sau brusc, în timp ce martorii asistă la întregul proces. Incandescenţa e distinctă de lumini şi adesea nu există niciun fel de lumini.

Dacă am încerca să copiem acest efect, ne-ar fi imposibil. Prin laser se poate produce o lumină monocromadcă având o anumită culoare, însă ar trebui să avem un laser distinct pentru fiecare culoare, iar acesta ar trebui îndreptat către O.Z.N. De la o anumită distanţă, cu o difuzie oarecum egală în jurul obiectului. Unicul mod de care dispunem pentru a produce lumină de diferite culori este să trecem lumina albă prin filtre de diferite culori, precum lentilele de la luminile stopurilor, sau ca lamelele colorate ori filmul de cinema. Nu există nicio metodă ca să facem un bec electric albastru să strălucească într-o lumină roşie. Bineînţeles, nu există proiectoare îndreptate către O.Z.N.-uri. Ele emit, pur şi simplu, o strălucire, ori din întreaga

suprafaţă a carcaselor lor, ori de undeva din jurul lor. Ele fac, pur şi simplu, lucruri pe care noi nu le putem reproduce.

Dacă acceptăm ipoteza că O.Z.N.-urile sunt uneori înconjurate de câmpuri de distorsiune a timpului, rezultă totuşi în mod logic cel pudn o explicaţie. Ea este legată de aşa-numitul „efect Doppler”.

Luându-şi numele după fizicianul austriac Christian Doppler, care a trăit în secolul trecut, efectul Doppler constă în modificarea aparentă a frecvenţelor undelor, cum ar fi undele sonore, sau cele luminoase, variind în funcţie de vitezele relative ale sursei şi ale observatorului. Astronomii pot calcula viteza cu care stelele se îndepărtează de Pământ, măsurând viteza cu care lumina lor este schimbată în

direcţia capătului roşu al spectrului luminos. Distanţa pe care a parcurs-o o stea între o undă sinusoidală şi celelalte care urmează se adaugă la unda însăşi, făcând-o pe aceasta să pară că se întinde – aşa cum este ea observată de pe Terra. Cai cât o 1 stea se îndepărtează mai mult de Pământ, cu atât lumina ei este supusă mai rapid „schimbării în roşu”. Dacă ar fi capabilă să se îndepărteze suficient de rapid, lumina sa n-ar ajunge niciodată la noi.

Dacă stelele s-ar îndrepta în direcţia noastră, iar nu în sensul opus, lumina lor ar apărea, dimpotrivă, schimbată către zona terminală violetă a spectrului. Undele sinusoidale ar părea comprimate. Mişcarea stelei între o undă sinusoidală şi următoarele i-ar da impresia unui

observator de pe planeta noastră că undele sinusoidale au fost emise la o frecvenţă mai înaltă decât cea reală.

Poate că un exemplu mai bun pentru a explica efectul Dopf pier este sunetul producs de claxonul unui automobil în mişcare.

O sirenă sau ţignalul unui tren. Un observator situat în staţia de i cale ferată aude fluierul trenului ce se apropie. Întrucât trenul se deplasează înspre staţie, sunetul îi apare acestuia ca având o intensitate mai ridicată decât în realitate. Cu cât trenul se apropie mai rapid, cu atât mai ascuţit este fluieratul pe care îl scoate. Dacă trenul ar fi capabil să se deplaseze cu o viteză suficient de mare, intensitatea sunetului ar creşte până la frecvenţa ultrasunetelor şi! ar

deveni astfel imposibil de auzit de către observator.

Când trenul trece rapid prin staţie fără să încetinească, sunetul deodată se modifică în sensul unei intensităţi mai reduse. Înginej rul nu a modificat în niciun fel ţignalul: acesta sună în continuare la fel pentru el. Dar fiindcă trenul se îndepărtează acum de observator, acesta aude fluieratul la o intensitate mai mică. Cu cât trenul se îndepărtează mai mult de el, cu atât mai grav va suna penj tru el ţignalul. Acesta este efectul

Doppler.

Spectrul electromagnetic include fluxuri de energie pe toate lungimile de undă. Dacă lungimea undei este mai mică decât

1 /1.000.000.000 dintr-un centimetru, este vorba de aşa-numitele, raze gamma. Dacă ea este cuprinsă între 1/1.000.000.000 şi

1 /1.000.000 dintr-un centimetru, avem de-a face cu razele X. Dacă este între 1/1.000.000 şi 1/400.000 dintr-un centimetru, undele sunt raze ultraviolete. Lumina vizibilă acoperă lungimi de undă cuprinse între

1/400.000 dintr-un centimetru la capătul violet al spectrului şi 1/800.000 dintr-un centimetru la capătul roşu al spectrului. Dacă lungimea undei este cuprinsă între 1/800.000 şi 1/10 dintr-un centimetru, este vorba de raze infraroşii, sau raze calorice. Undele radio pot avea lungimi cuprinse între 1/10 dintr-un

centimetru şi câţiva kilometri.3”.

Având în vedere toate acestea, haideţi să mai aruncăm o privire asupra ipotezei pe care am formulat-o anterior: cea legată de câmpul de distorsiune a timpului. Să presupunem că am construit o capsulă în jurul generatorului nostru, şi că am fixat generatorul pe poziţia „deschis”, astfel că timpul din interiorul câmpului (şi deci şi din interiorul capsulei noastre) este aproape „oprit” în raport cu timpul din exteriorul acestuia. Ne aflăm în interiorul! capsulei noastre, pe o şosea. O maşină se apropie. Pe măsură ce se apropie de noi, ea este afectată de câmpul creat. Pentru ea, timpul trece din ce în ce mai încet. Farurile se află în faţă, aşa că ele intră

I primele în interiorul câmpului.

Lumina lor începe să se estompeze.

Urmează motorul, acesta începe să bolborosească şi să dea rateuri. Maşina încetineşte. De acum, întregul ei sistem electric a fost încetinit într-un asemenea grad, încât, practic, el a încetat, complet să mai funcţioneze. Maşina se opreşte. Şoferul simte toate aceste efecte, dar, de vreme ce mintea şi corpul său sunt de asemenea afectate, efectele sunt mai puţin dramatice pentru el. Iese din maşină şi se apropie de noi, din ce în ce mai lent, într-un anumit punct, nu se mai poate mişca – şi se simte parali/al

Un alt martor asistă la această scenă de la o anumită distanţă.

Se hotărăşte să arunce cu o piatră în noi. Înainte ca aceasta să ne atingă, îşi

încetineşte viteza până se opreşte şi cade, fără a ne face (nici cel mai mic rău. F.1 strigă la noi, dar pe măsură ce sunetul vocii sale se apropie şi trece în interiorul câmpului, el este încetinit. – sau „doppler”-izat. Primul martor aude strigătul ca având un ton lent, pe o frecvenţă joasă, precum cel al unei sirene pentru ceaţă. Frecvenţa este atât de coborâtă în momentul în care sunetul ţ ajunge la noi, încât se află sub scala auzului nostru. Nu mai auzim absolut nimic.

Un al treilea martor, aflat de asemenea la o anumită distanţă, aprinde o lanternă şi o îndreaptă către noi. Când lumina intră în ’câmpul din jurul nostru, ea este „doppler”-izată, astfel că lungi mea ei de undă se modifică, crescând. Primul martor o vede

având culoarea roşu întunecat, iar în momentul în care ea ajunge la noi, lungimea sa de undă se măreşte dincolo de spectrul vizibil. Noi simţim doar o uşoară căldură.

În interiorul câmpului nostru, greierii şi broaştele cântă, însă martorii int-i pot auzi, întrucât sunetul lor este „doppler”-izat de către câmp. Frecvenţa sunetului lor este atât de înaltă în momentul în care acesta ajunge la urechile lor, încât se situează dincolo de scala auzului lor. Totuşi, vibraţiile ultrasonice îi fac într-adevăr să se simtă, într-un mod inexplicabil, înspăimântaţi.

Acum ne hotărâm să deschidem radioemiţătorul nostru. Carcasa exterioară a vehiculului nostru funcţionează ca o antenă. De vreme ce câmpul de distorsiune a timpului este încă activat, undele radio

sunt „Doppler”-izate pe măsură ce trec prin el. În momentul în care ele ajung la martorul numărul unu, au fost suficient de comprimate pentru ca acesta să perceapă o anumită căldură. Martorul numărul doi are senzaţia că, brusc, vehiculul nostru a început să strălucească într-o lumină roşie – deoarece undele radio au fost într-un grad atât de mare de „doppler”-izate până ce au ajuns la el, încât lungimea undei s-a micşorat destul ca să fie de-abia v izibilă pentru ochii săi.

Se hotărăşte să se apropie de noi şi să ne fotografieze. Întrucât este noapte, îşi fixează diafragma aparatului la o viteză de 1/8 dintr-o secundă. Pe măsură ce se apropie, strălucirea se estompează, însă acum poate simţi căldura. Îşi ridică aparatul

şi declanşează diafragma. Însă în acest moment se află suficient de departe, în interiorul zonei de influenţă a câmpului nostru, pentru ca filmul şi diafragma aparatului să se afle în zone temporale diferite. Practic, diafragma aparatului său stă deschisă numai a zecea parte din timpul necesar pentru a realiza o fotografie de calitate. Filmul expus va arăta doar o pată.

Acum ne hotărâm să fixăm radioemiţătorul nostru la maximum, făcându 1 să transmită pe o frecvenţă mult mai înaltă. Martorii sunt deodată orbiţi de o lumină portocalie care pare să învăluie vehiculul nostru. Comutăm pe o frecvenţă şi mai înaltă; pentru ci, lumina pare să-şi schimbe mai multe culori, între verde şi albastru. Apoi îndreptăm spre ei un

reflector. Ca orice altceva, lumina este afectată de câmp. Lungimea ei de undă este micşorată într-un asemenea grad, încât în momentul în care ajunge la martori, a fost „doppler”-izată fiind pe aceeaşi lungime de undă cu ultravioletele, cu toate că ei nu văd deloc lumina, ochii le sunt afectaţi de radiaţii – ceea ce-i va face să sufere de arsuri precum cele provocate de razele solare. Dacă lumina ar fi fost de la început în porţiunea de spectru a ultravioletelor, ea ar fi fost „doppler”-izată ajungând la lungimea de undă a razelor X sau a razelor gamma. Martorii ar fi putut să fie grav răniţi sau chiar ucişi.

Persoana cu aparatul foto face o altă poză. Întrucât filmul său i este sensibil la lumina ultravioletă, fotografia va arăta

ulterior o imagine luminoasă a reflectorului nostru, însă vehiculul nostru nu va figura nici de această dată pe peliculă. Fotograful nu va înţelege de ce imaginea pe care a văzut-o este diferită de imaginea. De pe fotografia developată.

Actualmente, toată această ipoteză este în cel mai înalt grad speculativă. De vreme ce nimeni – după câte ştim noi – nu a reuşit să determine modul pe baza căruia să se poată construi o maşină a timpului, nu putem li siguri dacă lumina ultravioletă poate fi modificată în ceva analog luminii vizibile, dacă lumina vizibilă poate fi modificată în ceva asemănător infraroşiilor ş.a.m.d. Dacă asta se întâmplă undeva în Univers, noi nu dispunem, în mod curent, de o metodă de măsurare a acestui fenomen.

Dar poate că astronomii care studiază găurile negre, quasarii şi pulsarii vor face într-o zi o mare descoperire. Ei ne avertizează deja că, atunci când noi privim anumite stele, vedem de fapt lumina pe care ele au difuzat-o cu milioane de ani în urmă. Poate că ei chiar nu înţeleg conceptul de Timp aşa cum şi-l imaginează.

Deocamdată ipoteza Doppler pare într-adevăr temeinică, cu condiţia să existe un schimb dr energie. Astfel, putem trage concluzia că un câmp de distorsiune a timpului poate şi să producă, şi să absoarbă energie. Pentru a explica particularităţile ciudate ale

O.Z.N.-urilor, trebuie să facem doar un mic pas: acela de a presupune că ele pot fi înconjurate de câmpuri de distorsiune a

timpului. După cum vom vedea, acest pas are în vedere explicaţii pentru un număr de multe alte situaţii care, de-a lungul timpului, au făcut O.Z.N.-urile să pară supranaturale. De exemplu, ar putea explica de ce un martor poate vedea un O.Z.N. În timp ce un altul, aflat la o distanţă nu prea mare, nu poate, sau de ce sunetele insectelor şi animalelor din jurul acestuia sunt înlocuite de o linişte absolută. Se aduce astfel cel puţin o explicaţie în plus pentru lipsa totală de fotografii făcute O.Z.N.-urilor de aproape, din moment ce un câmp de distorsiune a timpului poate avea uneori efecte psihologice şi fiziologice atât de profunde asupra martorilor, încât aceştia nu-şi pot utiliza aparatele foto.

Fotografiile aparent clare şi făcute de

aproape, şi pretins originale, pe care Eduard Meier le-a realizat focalizând numeroase

O.Z.N.-uri pot părea, la prima vedere, că infirmă această ipoteză. La o reflecţie mai atentă, însă, trebuie amintit că Meier a declarat că a făcut fotografii *la invitaţia* locuitorilor Pleiadelor. Dacă acest fapt s-ar dovedi adevărat, atunci ar fi plauzibil ca efectele de distorsiune a timpului (care în mod normal împiedică fotografierea adecvată) să fi fost controlate cu un anumit scop, astfel încât filmul lui Meier, la developare, să prezinte imagini cu O.Z.N.-uri.

În orice caz, ipoteza distorsiunii timpului este mult mai acceptabilă decât ideea „energiei stelare magnetice” care

domină de atâta timp literatura O.Z.N. Acea idee presupune că frecvenţele diferite ale radiaţiei sunt ori proiectate în mod conştient de extratereştri dintr-un fel de ipotetice „arme cu raze”, ori produse secundare ale unui câmp magnetic de mare forţă utilizat pentru a pune în mişcare vehiculul spaţial. Din nefericire, efectele sunt observate nu numai când O.Z.N.-urile zboară, ci şi atunci când ele se află oprite la sol (aşadar fără angajarea propulsiei) – şi chiar şi atunci când în ele nu se află niciun umanoid. De asemenea, martorii – precum piloţii care au fost nevoiţi să-şi abandoneze avionul deasupra zonei Walesville – nu au declarat nicidecum că ar fi văzut vreodată vreun tip de armă sau duză care să proiecteze raze împotriva lor. Dimpotrivă,

efectele sunt larg răspândite şi ele par să emane dinspre vehicul în toate direcţiile – exact ca un câmp.

Note

1. Hynek. *Experience*, p. 58.
2. Keel, *Mothman Prophecies,* p. 1.23.
3. Hopkins, *Missing Time,* p. 2.9.
4. Fawcett, *op, cit.,* pp. 3.4 – 35.
5. Hendry, *op, cit.,* p p. 116 – 117.
6. Tim Anderson, „Smokey and the UFO" (Smokey şi O.Z.N.-ul), *UFO Report,* sept. 1979, pp. 11 – 1.7.
7. Bob Oechsler, „Investigation: The Gulf Breeze Sightings" (Ancheta – apariţiile în briza Golfului), *International UFO Library Magazine* (Revista bibliotecii internaţionale O.Z.N.), 1, nr. 3 (19.9.2), pp. 78.
8. Leonard Stringfield, *Inside Saucer*

Post... 3 – 0 Blue (În interiorul pilonului farfuriei zburătoare... 3 – 0 albastru) (Cincinnati. Ohio: Civilian Research, Interplanetary Flying Obiects, 1.957), p p. 70 – 71.

9. Stringfield, *Situation Ifrti* (Doubleday), p. 154.

10. *Ibid.,* p. 1.55.

11. Glenn McWane şi David Graham, *The New UFO Sightings* (Noile apariţii ale O.Z.N.-urilor) (New York: Warner Paperback Library – Warner Books, în e.

19.74), p. 31.

12. Keel, *Mothman Prophecies,* pp. 43,13.0 – 131,17.9.

13. Je ffe nu ss, „UFO's That Look Like Tops" (O.Z.N.-uri care arată ca nişte sfârleze), *Fale,* nov. 1.96.4, p. 71.

14. McWane, *op, cit.,* p p. 52 – 53.

15. Keel, *Mothman Prophecies,* pp. 1.30 – 131.

16. M.K. Jessup, *The Case for the UFO* (Problematica O.Z.N.) (New York: The Citaţiei Press, 1955), p. 17.3.

17. Hans Holzer, *The Ufonauts: New Facts on Extraterrestrial Landings* (Fiinţele din O.Z.N.-uri – date noi în legătura cu aterizările O.Z.N.-urilor) (Greenwich, Connecticut: Fawcett e. o l d Medal-Fawcett Publications, Inc., 1976), p. 35.

18. Lorenzen, *UFO's Over the Americas,* p. 17.7.

19. Lorenzen, *Occupants,* pp. 1.51 – 15.2.

20. Lorenzen, *Startling Evidence,* pp.

250 – 2.51.

21. *Ibid,* pp…5.8 – 60.

22. F. Louan ce şi J.L. Caser o, „Unusual Encounter în J a rab a, Sp am" (O Întâlnire neobişnuită în Jaraba, Spania), *Flying Saucer Review,* 26, nr. 2 (19.80), pp. 4 – 5.

23. Lorenzen, *Startling Evidence,* pp. 30 – 32.

24. „Abandone d Je t Kills 3 în C ar, 1 în Ilou se „(Un avion cu reacţie abandonat omoară trei persoane aflate într-o maşină şi una aflată acasă", *New York Times,* ediţia de seară, 3 iulie 1954, secţiunea A, pp. 1,6.

25. Bând ei, *What We Really Know,* p. 82.

26. Michel, *Straight Line Mystery,* p. 20.4.

27. Lorenzen, *Startling Evidence,* pp. 155 – 1.57.

28. Keyhoe, *op, cit.,* p p. 23 – 26.

29. Din *Alamogordo* (New Mexico) *Daily News,* 5 nov. 1957, *APRO Bulletin,* nov. 19.57 şi *Writer's Digest,* dec.19.57, relatat în Mebane, p. 240.

30. Din *APRO Bulletin,* ian. 195.8, relatat în Meban e, pp. 248 – 24.9.

31. Din publicaţia *Times* din Sullivan, Indiana, 11 nov. 1.957, şi ziarul *Tribune* din Terre Haute, Indiana, 1.2 nov. 1957, în relatarea lui Meb a ne, pp. 2.49 – 2.50.

32. Bând ei, *What We Really Know,* p. 82.

33. Din publicaţia *Telegraf* din Pa în esville, Ohio, în relatarea lui Mebane, pp.

2.66 – 26.7.

— 34. Din publicaţia *Constitution* din Atlanta, Georgia, în relatarea lui L iss, pp. 7.0 – 7.1.

35. Din dosarele Air Technical Intelligence Center, în relatarea lui Vallée.

Magonia, p. 31.3.

36. Din *The NICAP Reporter* (Rob eu Gribble, 51.08 South şi ndiay St., Seattle.

1.8, Washington), ia n. 1967, în relatarea lui Vallée, *Magonia,* pp. 334 – 33.5.

37. Vallée, *Confrontations,* p. 30.

38. Fred Hoyle, *Frontiers of Astronomy* (New York: Harp ei & Row, 1.955), p. 41.

... cele mai des întâlnite caracteristici ale felurilor de a zbura sunt:

poziţia oblică a obiectului în timpul accelerării şi decelerării; capacitatea de a

se opri complet la orice altitudine, fără mare zgomot; modificarea culorii ca o funcţie a accelerării; capacitatea de a zbura extrem de rapid pe distanţe scurte;

În timpul unui zbor discontinuu, perioadele frecvente de efectuare a manevrelor tip „frunză moartă”, aducând astfel obiectul la o altitudine mai mică...

„Mai rapid decât un glonţ.

Dr. Jacques Vallée 1

New Mexico, unde se află poligonul de rachete Whit. E Sands* şi unde cercetătorii observatori studiază adesea cerul cu instrumente specializare pentru a detecta şi urmări rachetele şi baloanele meteorologice, a constituit locul a mai multe apariţii de O.Z.N.-uri, ale căror viteze de zbor au fost înregistrate ca fiind de-a

dreptul uluitoare.

În ziua de 6 aprilie 1948, un cercetător împreună cu specialiştii de la

Marină în detectarea rachetelor au observat printr-un teodojlit** un

O.Z.N. Oval şi i-au calculat viteza la aproape 30.000 km/h

— De 30 de ori mai mult decât viteza actualelor noastre avioane cu reacţie. Acesta s-a înălţat apoi rapid parcurgând 40 de kilometri şi câştigând această altitudine la o viteză de circa 15.000 km/h.

Un an mai târziu, pe 24 aprilie, la ora 10.30 dimineaţa, membrii din echipajul comandantului R.B. Mclauglin de la White Sands au detectat printr-un teodolât, în timp ce urmăreau un balon meteo, un O.Z.N. Elipsoidal argintiu sau alb. L-au

urmărit aproximativ 60 de secunde. Calculându-i dimensiunile prin raportare la *backgiound-ul* muntos, au fost capabili să estimeze că O.Z.N.-ul era cam de 12 x30 de metri şi că zbura cu o viteză de circa 40.000 km/h.

„Nisipurile Albe”. *(n.tr.)*

„Teodolit = instrument optic pentru măsurarea unghiuril oror izontale şi ve rtical e, ale a tuit dintr-o luneta mobil a, care se poate roti în faţa cu nu-i cadran împărţit în grade, folosit în geodezie şi topografie. *(n.tr.)*

Un incident similar a avut loc pe data de 16 ianaurie 1951, la ora 11: 00 dimineaţa. Directorul Aeroportului Municipal Artesia, împreună cu un inginer în aeronautică însărcinat cu urmărirea

baloanelor meteo, şi cu alţi patru oameni au observat două O.Z.N.-uri în formă de disc, de culoare gri, făcând manevre în apropierea balonului Skyhook pe care ei îl urmăreau în acele momente. Au considerat că O.Z.N.-urile se află cam la aceeaşi altitudine cu balonul meteo (30.000 de metri) şi că sunt de două ori (sau chiar mai mult) mai mari decât acesta. Obiectele zburătoare au efectuat cel puţin o răsucire bruscă de 90° şi au acoperit un arc de cerc de

45° în două sau trei sec unde – ceea ce corespunde unei viteze mai mari de 30.000 km/h.4

În apropiere de Albuquerque, Julian Sandoval a observat pe data de

23 iunie 1966 un O.Z.N. De aproximativ

90 de metri lungime. Acesta avea

„O viteză incredibilă, ajungând rapid la 6 machi*” (mai mult de 6.400 km/h).5 Sandoval, inginer în cadrul Proiectului Spaţial Apollo, era pilot şi efectuase în Air Force 7.000 de ore de zbor. A urmărit O.Z.N.-ul zburând timp ele 51 de minute. Acesta era tetraedric, strălucitor „ca un bec electric” şi avea pe partea dorsală patru reflectoare de culori albastru-verde. Strălucirea lui se intensifica de fiecare dată când îşi schimba poziţia.6

Cel puţin două O.Z.N.-uri extrem de rapide au fost observate şi raportate în Indiana, în vara anului 1952. Trei operatori de la turnul de control al Civil Aeronautics Agency** au calculat viteza unei „farfurii zburătoare ce a survolat aeroportul din

Terre I lăute cu peste 67.000 km/h.7 Forţa de frecare la altitudinea de 900 de metri (la care ei au estimat că se afla O.Z.N.-ul) ar fi spulberat orice avion cunoscut la noi. Pe data de 28 iulie 1952, cam între orele 1.00 şi 5.00 dimineaţa, căpitanul Lee Sloan şi doi poliţişti din patrulă, din cadrul Departamentului de poliţie din Franklin, Jack Moore şi Kenneth Rund, au observat trei O.Z.N.-uri strălucitoare, de forma unui disc. Unul dintre acestea era mai mare şi avea o culoare galbenă. Celelalte erau unul portocaliu, iar altul roşu. Păreau să zboare cu o viteză cuprinsă între 2.300 şi 16.000 km/h, la o altitudine de circa 4.000 de metri. Cele două O.Z.N.-uri mai mici efectuau la aceste viteze diferite acrobaţii periculoase, inclusiv

— Mach (Fiz.) = Unitate de mă sur a pe n t r cu v it e za în i şcă rii fluide lor, utilizat a în aerodinamică şi nu tehnica rachetel or, e gal a cu 340 m/s – de numit a du p a nu me le fizicianu lui au st na e Ernst Mă ch (18.38 – 1916). *(n.tr.)*

** Agenţ ia Aeronautică Civ i ta, *(n.tr.)*

răsuciri bruşte în unghi drept şi mişcări yo-yo* sau în sus şi-n jos. Zburau înspre sud până ce dispăreau din vedere, apoi reapăreau aproape instantaneu. Conturul lor era neclar, chiar şi atunci când erau urmărite prin binoclu. Cele două O.Z.N.-uri mai mici au părut apoi că fuzionează cu cel de dimensiuni mai mari, care a zburat spre vest făcându-se nevăzut. Apariţia celor trei obiecte zburătoare a fost observată şi

confirmată şi de către Departamentele de poliţie din Edinburg, Columbus, Seynour, Greensburg, North Vernon şi Connorsville, precum şi de către Departamentul General din Atterbury.8

În acelaşi an, pe data de 6 decembrie, la ora 5.24 dimineaţa, căpitanul

John Harter, operatorul de radar locotenent Sidney Coleman, inginerul de zbor Bailey şi sergentul de secţie Ferris efectuau un control de rutină asupra unui bombardier B-29 ce se afla deasupra Golfului Mexic, la sud de Louisiana. Deodată au văzut pe radar un grup de patru O.Z.N.-uri trecând de trei ori pe deasupra avionului la o viteză de peste 8.000 km/h. Se apropiau de ac este iar apoi virau. Şi Coleinan şi Ferris au reuşit să zărească

O.Z.N.-urile, însă viteza relativă a acestora era atât de mare, încât de-abia puteau să distingă nişte fascicule de lumină albastre-albe. La ultima survolare a avionului, O.Z.N.-urile i-au întretăiat traiectoria (în spatele său), s-au răsucit pentru a-l urmări, s-au oprit brusc iar apoi au început să urmărească bombardierul. Apoi pe ecranul radarului a scânteiat o imagine uriaşă. O.Z.N.-urile mai mici au fuzionat cu obiectul uriaş; pe ecran acesta s-a făcut şi mai strălucitor şi a ţâşnit fulgerător, ieşind de pe ecranul radarului cu o viteză de 15.000 km/h. Ofiţerii de informaţii i-au interogat pe piloţii de pe bombardierul B-29 când aceştia au aterizat.9,10

Pe data de 23 iunie 1955, membrii echipajului unui avion tip Mohawk Airlines

DG-3 au zărit un obiect rotund de culoare gri deschis, prevăzut cu nişte hublouri, ce radia o lumină strălucitoare şi îşi schimba culoarea în verde-albastru-verde. Ulterior s-a raportat că obiectul zburător respectiv a fost văzut de către personalul turnurilor de control din Albany (New York) şi Boston (Massachusetts), de pe ruta aeriană Victor Two. S-a calculat că viteza de zbor a acestuia era de 7500 km/h sau chiar mai mult. Altitudinea a fost estimată la peste 1.000 de metri. C11 toate că

O.Z.N.-ul

— I mitând mi şi carea celor două p a rţi componen te ale ju e a noi cu ace la şi nume, e a r e, îl în d le ga te p r i n t r – o e o a r d a elastic a, se apropi e şi s e de p a rteaz a un a de a l la cu o mare viteză. *(n.tr.)*

a trecut la numai 150 de metri pe deasupra avionului, *niciun huruit sonic nu s-a făcut auzit.* O.Z.N.-ul a fost observat şi raportat şi de că: re echipajele de pe un zbor al Companiei Colonial Airlines şi de pe un alt zbor comercial. A fost estimat ca având 45 de metri lungime”., 12

Waldo J. Harris a raportat o altă apariţie în miezul zilei a unui O.Z.N., pe data de 2 octombrie 1961. I. a puţin timp după ce a decolat cu avionul său personal de pe aeroportul din Salt Lake City, Utah, Harris a văzut un O.Z.N. În formă de disc, de culoarea aluminiului şi având cam 15 metri jumătate în diametru, planând cu o mişcare oscilantă. Apropiindu-se de el, acesta s-a ridicat brusc la o altitudine cu 300 de metri mai mare. S-a apropiat din nou

de el şi atunci acesta a ţâşnit dispărând din vedere în două sau trei secunde (ceea ce corespunde unei viteze de peste 8.000 km/h). Cel puţin opt persoane aflate la sol, la aeroport, au asistat de asemenea la acest incident.13

În după-amiaza zilei de 5 ianuarie 1965, şeful Departamentului de urmărire a sateliţilor, Dempsey Bruton, a detectat un O.Z.N. „uriaş”, în formă de disc, care zbura pe deasupra bazei NASA din Wallops Island, Virginia. Îl i-a estimat viteza la mai mult de 9600 km/h. În aceeaşi zi, la Naval Air Test Center* din Man land, a fost detectat prin radar un O.Z.N. Ce a făcut „o răsucire bruscă la peste 7.500 km/h”.14

Şapte luni mai târziu, între şapte şi zece O.Z.N.-uri au fost urmărite prin radar

de către personalul de la baza-radar din cadrul U.S. Air Force, din Peninsula Keweenaw. Acestea zburau în formaţie de „V”, la altitudini cuprinse între 1.500 şi 5.000 de metri, pe deasupra Lacului Superior.15 Chiar şi la aproape 15.500 km/h, ele nu scoteau niciun huruit sonic.16

În anul 1967, în Uniunea Sovietică au fost redat tale mai multe rapoarte uluitoare de către astronomii de la Staţia Astronomică din Kazan şi de la Staţia Astrofizica din Kislovodsk, în legătură cu nişte O.Z.N.-uri strălucitoare şi portocalii, în formă de semicerc şi cu o lăţime de peste 400 de metri, zburând cu nişte viteze inimaginabile. Viteza unuia dintre aceste O.Z.N.-uri, care a survolat Staţia din Kazan imediat după apusul soarelui, a fost

calculată la 17.856 km/h.17

Pe data de 10 septembrie 1976, curentul electric s-a întrerupt în locuinţa lui Bill Pecha din Colusa, California. Acesta a ieşit afară şi a simţit deodată o mâncărime pe creştetul capului; atunci a

— Centrul de test ari se ro-navale. *(n.tr.)*

MAI RJIPID DECÂT UN GLONŢ.

Văzut un O.Z.N. Cu un postament de culoare albă, o turelă ce se rotea şi mai multe protuberanţe. Acesta plana cam la 15 metri de sol şi avea aproximativ 15 de metri în diametru. O rază mare de lumină albă cârcera proiectată în jos ajungea numai până *la jumătatea drumului* înspre sol. O.Z.N.-ul a ţâşnit către vest ajungând la poalele dealurilor, între alte două O.Z.N.-uri

re se aflau în depărtare, apoi s-a întors, străbătând între

28 şi 32 de kilometri în două sau trei secunde. Viteza sa trebuie să fi fost aşadar de ce! puţin 34.560 km/h. Au existat şi alţi martori – Gayle Arant a descris obiectul ca fiind un disc cu o cupolă în vârf. Pe data de 20 septembrie 1976, un O.Z.N. A depăşit cu uşurinţă un avion cu reacţie al Iranian Air Force deasupra Teheranului, iar la un moment dat a accelerat atât de rapid, cu o ţâşnire precum o explozie, încât mişcarea sa a fost vizibilă pe ecranul radarului de la o distanţă de 45 ele kilometri. Pe la ora

11: 00 seara, în ziua de 19 septembrie, mai mulţi locuitori din Teheran au luat legătura cu Hemssain Perouzi (şef al Departamentului de control al traficului

aerian la Aeroportul Mehrabad) pentru a raporta că văzuseră un O.Z.N. Multicolor, e e plana deasupra oraşului. Perouzi l-a localizat cu ajutorul unui binoc lu’ şi l-a anunţat pe generalul Youssefi, care a văzut şi el obiectul zburător. Youssefi a dat dispoziţii ca un avion cu reacţie să pornească îţi urmărirea O.Z.N.-ului. Avionul a decolat la ora 1: 30 dimineaţa. Generalul i-a dat instrucţiuni pilotului să se apropie suficient de mult pentru a putea identifica obiectul respectiv.

Pilotul a urmărit O.Z.N.-ul spre Afganistan, apoi s-a întors şi a descoperit că *obiectul îl întrecuse cu mult înapoi spre Teheran.* De fiecare dată când se apropia la mai puţin de 30 de kilometri de

O.Z.N., aparatul nu-i mai răspundea la

comenzi.

Un al doilea avion cu reacţie – un 1 – 1 – a fost atunci trimis în misiune. A urmărit O.Z.N.-ul la o viteză de aproape 2500 km/h, dar nu a reuşit să-l intercepteze. O.Z.N.-ul s-a îndepărtat cu o mare. Viteză – ce a putut fi înregistrată pe ecranul radarului –, apoi a menţinut faţă de avion o distanţă de 15 de kilometri. Obiectul zburător producea pe raclar un impuls asemănător celui emis de un tanc petrolier 707; de asemenea, emitea lumini strălucitoare roşii, verzi, portocalii şi albastre, într-o rapidă succesiune. La un moment dat, un O.Z.N. De dimensiuni mai mici s-a desprins din cel iniţial şi s-a îndreptat cu o mare viteză către bombardierul F-4. Pilotul acestuia a încercat să-l lovească printr-o rachetă AIM-

9*, *to cum* = a ţinti, a ochi. (*n.tr.*)

Însă panoul decontrol al rachetelor şi tabloul de comunicaţii au încetat deodată să funcţioneze. Atunci a încercat să fugă, îndepărtându-se de O.Z.N.; lumina strălucitoare l-a urmărit, iar observatorii de la sol au raportat prezenţa unui obiect întunecat, de formă dreptunghiulară, pe carcasa bombardierului său. Lumina strălucitoare s-a întors şi a fuzionat cu O.Z.N.-ul iniţial. Un alt O.Z.N. S-a desprins cu o mare viteză din acesta, a coborât şi a aterizat, luminând pe o suprafaţă de peste 1 kilometru şi jumătate în diametru.

Echipajul de la bordul unui avion de linie civil şi pilotul de pe bombardierul F-l au raportat căderea tabloului de

comunicaţii în apropierea O.Z.N.-ului. Locuitorii din apropierea aeroportului au raportat că auziseră un zgomot puternic şi văzuseră o lumină ca de fulger. Generalul Abdullah Azerbarzin a confirmat ulterior existenţa acestui incident, declarând că unul dintre piloţi trecuse cu bombardierul pe dedesubtul unui O.Z.N., pe care l-a descris ca un disc cu o cupolă în vârf şi o „carlingă” de culoare galben aprins.19

Noua Zeelandă a reprezentat scena unui incident, de acest tip ce a avut loc în primele ore ale dimineţii zilei de 21 decembrie 1978, în timpul unui val de apariţii ale O.Z.N.-urilor „la antipozi”. Căpitanul John Randle, care pilota un aparat Argosy, a raportat în două rânduri existenţa mai multor lumini strălucitoare

neidendficate deasupra oceanului în apropiere de Kaikoura; el efectuase două zboruri, la orele 1.20 şi 4.0 b dimineaţa. Radarul de la baza din Wellington a detectat în acea zonă prezenţa unor O.Z.N.-uri. La ora 3.28 dimineaţa, căpitanul Vernon Povvell pilota un aparat Argosy în apropierea oraşului Christchurch. Un O.Z.N. S-a apropiat de avionul său cu o viteză de peste 16.000 km/h.

„Lăsând o dâră pe ecranul radarului”, apoi a efectuat un viraj şi a dispărut de pe ecran. Apoi, la o depărtare de 37 de kilometri a apărut o lumină albă strălucitoare, care a ţinut, ritmul avionului cam 30 de kilometri, schimbându-şi culoarea. Radarul din Wellington a înregistrat-o. Numeroase alte O.Z.N.-uri au

fost văzute în acea zonă în lunile decembrie şi ianuarie. – 0

Deseori, observatorii descriu O.Z.N.-urile ca „mişcându-se atât de rapid, încât luminile lor par să lase o dâră” ori „ţâşnind la fel de rapid ca un meteor” sau „retrăgându-se la o mare distanţă cât ai clipi din ochi”. Faptul că O.Z.N.-urile sunt capabile de asemenea viteze stranii a reprezentat un argument în plus pentru confirmarea tezei EL. Susţinătorii ipotezei ET afirmă: „Alte planete se află la miliarde de kilometri de noi; prin urmare, dacă locuitorii acestora vizitează Pământul, ei trebuie să fie capabili să călătorească prin Spaţiu cu viteze extrem de mari. O.Z.N.-urile călătoresc cu viteze extrem de mari; aşadar, ele sunt, neîndoielnic, nave cosmice

venite de pe alte planete”.

Acest raţionament este valabil numai atâta timp cât „navele cosmice” se află în Spaţiu, unde nu există aproape deloc forţă de frecare. Dar cum pot ele să zboare cu mii de kilometri pe oră prin atmosfera densă a Terrei fără a lua foc? Este oare tehnologia lor atât de avansată încât au descoperit o metodă de evitare a acestei forţe de frecare?

Avionul supersonic Concorde, cu toate că este profilat foarte aerodinamic, se încălzeşte până la sute de grade când zboară la viteza sa maximă, de circa 2800 ţi (km/h. Carcasa lui a fost concepută astfel încât să reziste la temperaturi care ar provoca mari stricăciuni avioanelor obişnuite. Dacă ar fi să atingă o viteză de

aproape ti 500 km/h, probabil că fricţiunea l-ar rupe în bucăţi şi l-ar incinera, pur şi simplu.

Primele noastre capsule spaţiale aveau nevoie de un scut. De protecţie împotriva temperaturilor înalte pentru a fi protejate de căldura arzătoare degajată de forţa de frecare la reintrarea lor în atmosferă. Fiecare centimetru de pe traiectoriile lor de reintrare în atmosferă a fost planificat cu mare migală. Cea mai mică eroare, unghiul cel mai puţin deformat le-ar fi făcut să ardă înainte de a ajunge la sol. Pierdeau cu mare greutate puţină viteză „forând” cu multă prudenţă în straturile superioare ale atmosferei, căci acestea erau suficient de rarefiate pentru ca forţa de frecare să nu fie atât de mare încât să incinereze scuturile de

protecţie împotriva căldurii. Capsulele vibrau şi deveneau friabile şi particulele din scuturile de protecţie ce ardeau le învăluiau şi rămâneau în urma lor precum nişte comete incandescente. Particulele ionizate făceau imposibilă comunicarea în timpul reintrării în atmosferă. În momentul în care capsulele amerizau în sfârşit sfârâind în apele oceanului, scuturile lor de protecţie împotriva căldurii erau aproape distruse iar astronauţii din interiorul lor suportau cu greu temperatura înaltă din cabină.

Astăzi, eforturile noastre sunt mult mai sofisticate. Cele mai avansate cunoştinţe ale lumii despre tehnologia materialelor au făcut posibilă crearea unor plăci de silicon pentru disiparea căldurii, care sunt lipite pe carcasa capsulei spaţiale. Chiar şi în aceste

condiţii, reintrarea în atmosferă trebuie realizată exact sub unghiul adecvat pentru a se micşora treptat forţa impulsului. Dacă aceste capsule spaţiale ar fi încercat să zboare drept în sus, drept în jos ori la mici altitudini cu numai o fracţiune din viteza cu care zboară O.Z.N.-urile, atunci plăcile respective s-ar fi spulberat pur şi simplu. În actualele condiţii, este nevoie aproape întotdeauna ca aceste plăci să fie schimbate între două misiuni.

Este posibil ca fiinţele care au construit O.Z.N.-urile să fi dezvoltat o tehnologie atât de avansată în raport cu a noastră, încât să fie capabile să construiască nişte vehicule spaţiale performante cu ajutorul unor materiale pe care noi nu le-am descoperit încă – materiale care pot rezista la

temperaturi incredibil de mari. Cu toate acestea, rămâne faptul că – cel puţin după câte ştim noi – orice obiect material zburând cu mii de kilometri la oră prin atmosferă produce un zgomot de-a dreptul asurzitor. Avioanele de tip Concorde şi multe alte supersonice au fost puse în afara legii în aproape toate statele americane din cauza zgomotului pe care îl fac. Noi nu avem cunoştinţă despre nicio formă de avion – inclusiv des întâlnitele şi raportatele configuraţii de sfere, trabucuri şi discuri ale O.Z.N.-urilor – care să nu dea naştere unui huruit sonic atunci când avionul trece prin atmosferă cu o viteză superioară celei a sunetului (aproximativ 1.150 km/h). Cu toate acestea, adesea O.Z.N.-urile nu produc niciun fel de sunet, darămite din cele

sonice! Iar despre ele se raportează de multe ori că zboară ca un glonţ cu mii de kilometri pe oră, înclinate sub unghi ascuţit – ceea ce pare să contrazică tot ceea ce ştim noi în materie de aerodinamică.

Această problemă i-a făcut pe unii cercetători dezamăgiţi să considere că O.Z.N.-urile nu sunt de fapt obiecte materiale, ci nişte proiecţii – precum imaginile unui film „3-D”[37]. Însă, bineînţeles, nici această ipoteză nu poate fi confirmată prin datele (licăre dispunem. O.Z.N.-urile lasă urme pe pământ, rup crengile copacilor, lasă arse iarba şi pavajul ori cad plescăind în apele oceanelor. Ele târăsc maşinile pe drumuri lăturalnice, stârnesc animalele şi emit semnale care sunt captate prin radar. Există oameni care

37 Film în trei dimensiuni. (n.tr.)

au cercetat interiorul lor, atingând cu degetele podelele, pereţii şi mesele de operaţii din aceste vehicule. O.Z.N. – urile sunt, fără putinţă de tăgadă, obiecte fizice!

Prin urmare, cum este posibil ca O.Z.N.-urile să poată zbura fără niciun zgomot prin atmosferă cu asemenea viteze uluitoare? Le permite oare tehnologia lor să se sustragă de la barierele sunetului, ca şi de sub influenţa forţei de frecare? Sunt ele oare capabile să facă de râs toate legile termodinamicii? Poate că da. Însă ar putea exista un răspuns şi mai simplu. Ele ar putea să nu fie supuse aceloraşi bariere fizice pe care le întâmpină avioanele noastre, întrucât ele ar putea să se deplaseze mai curând prin *timp* decât prin spaţiu.

Cu toate că puţini dintre noi s-au gândit vreodată la acest lucru, cu toţii ne îndreptăm în mod constant şi cu o viteză incredibilă în mai multe direcţii prin Univers. În fiecare zi, planeta noastră efectuează o mişcare de revoluţie. Aceasta înseamnă că la Ecuator suprafaţa Pământului se învârte cu mai mult de I 600 km/h, în jurul unei axe care trece prin polii nord şi sud. O dată pe an, Pământul efectuează o mişcare completă de rotaţie orbitală în jurul Soarelui, care se află la circa 150 de milioane de kilometri depărtare. Aceasta înseamnă că noi ne deplasăm în acest cerc mai larg (care face un unghi de 23°cu axa Terrei) cu o viteză mai mare de 52800 km/h. Întregul nostru sistem solar orbitează în jurul centrului

galaxiei noastre într-un cerc şi mai mare, cu o viteză de 800.000 km/h (cu o înclinaţie corespunzătoare unui alt unghi). Galaxia noastră se îndepărtează faţă de alte galaxii cu mai mult de 217.600.000 km/h! – 1

Viteza se măsoară prin unităţi de lungime împărţite la unităţi de timp

— Kilometri pe oră, metri pe secundă ele. Dacă noi am fă capabili, într-un anumit fel, să modificăm viteza trecerii noastre prin timp, viteza noastră aparentă faţă de un observator staţionar s-ar modifica şi ea în mod automat.

De exemplu, să presupunem că zburăm cu 100 de kilometri la oră. Pentru un observator de pe Pământ, noi vom părea că am parcurs 100 de kilometri în durata unei ore. Dacă atunci am schimba viteza trecerii

noastre prin timp în raport cu observatorul nostru, astfel încât o oră să treacă de două ori mai repede pentru noi, observatorului respectiv i se va părea că după o oră (timpul său) noi am parcurs 200 de kilometri. Dacă însă noi am modifica viteza trecerii noastre prin timp astfel încât o oră să treacă de două ori mai *încet* pentru noi, observatorului i se va părea că noi am parcurs numai 50 de kilometri într-o oră.

Aceasta înseamnă că, dat a noi am fi capabili să construim o maşină temporală înconjurată de un câmp ce distorsionează timpul, am putea *părea* că ne deplasăm prin spaţiu la viteze foarte mari, schimbând pur şi simplu lungimea unei secunde în interiorul câmpului nostru de distorsionare a timpului, în raport cu lungimea unei

secunde în exteriorul acestuia.

Dacă, de exemplu, noi am „opri” timpul brusc în interiorul câmpului întorcând un comutator, maşina noastră temporală nu s-ar mai deplasa cu viteza normală a Terrei, de 800.000 km/h. Ea s-ar opri. Însă toate celelalte lucruri şi fiinţe *ar continua* să se deplaseze cu viteza de 800.000 km/h. Dacă am fi norocoşi, ne-am alia pe partea „din spate” a Pământului în momentul în care întoarcem comutatorul. Un observator situat în afara câmpului nostru ar părea că dispare instantaneu. Cu o jumătate de oră mai târziu (după timpul observatorului), noi ne-am afla la fel de departe de Pământ ca şi Luna! Dacă nu am fi atât de norocoşi – dacă am fi început într-un anumit punct al traiectoriei Pământului din jurul Soarelui –

am putea fi trântiţi la pământ (sau, mai exact, pământul ar fi trântit peste noi!) la o viteză relativă de 800.000 km/h. Noi încă nu cunoaştem fizica deplasării în timp, astfel că nu putem fi siguri de rezultatul acelei coliziuni, însă pare rezonabil să considerăm că o mare cantitate de energie ar fă cheltuită. Împreună cu maşina noastră temporală, am putea fi spulberaţi.

Dar materializând acest plan, am putea varia într-un grad uluitor de mare viteză aparentă a unui vehicul aerian cu acţionare electrică, în raport cu un anumit punct fix. Şi chiar şi o capsulă fără propulsie internă ar putea fi făcută să se mişte în diferite direcţii (ce ar depinde de poziţia acelui punct fix de pe Pământ în timp ce planeta noastră se învârte în acel moment în jurul

axei sale, în jurul Soarelui ş.a.m.d.).

Iarăşi, nu avem niciun fel de cunoştinţe în legătură cu legile fizice implicate, însă putem presupune că acel câmp al nostru, ca toate câmpurile pe care le cunoaştem, s-ar conforma, după toate probabilităţile, legii proporţionalităţii inverse. Dacă aşa ar sta lucrurile, atunci moleculele de aer care s-ar afla pe traiectoria noastră când noi trecem prin păturile de aer ar fi probabil afectate din ce în ce mai mult de către această lege, pe măsură ce ele ar intra din ce în ce mai profund în interiorul sferei sale de influenţă, încetinind şi oprindu-se în interiorul câmpului ca nişte gloanţe trase în nisip, în loc să-l penetreze şi apoi să ricoşeze, ieşind din el. Iar energia cinetică pe care ele ar pierde-o în cursul acestui proces ar fi

probabil eliberată sub formă de căldură şi/sau alte forme de radiaţie. În funcţie de gradul de încetinire, ar putea fi chiar generată suficientă căldură pentru a ioniza aerul în interiorul şi în jurul câmpului nostru. Acesta ar putea începe să strălucească precum aurora boreală, mai ales drept în faţa noastră, unde efectul ar fi cel mai mare. Câmpul nostru ar fi probabil configurat precum alte câmpuri – sferic, în formă de ou, aplatizat sau convex – astfel că un observator ar vedea strălucirea uneia dintre aceste forme re ne înconjoară. Întrucât efectul n-ar fi conturat în linii clare, probabil că ar da impresia de difuz, precum o ceaţă.

Carcasa vehiculului nostru ar înregistra probabil o anumită căldură, însă numai o

parte din aceea care afectează avioanele noastre convenţionale, deoarece moleculele de aer ar fi încetinite într-o asemenea măsură de câmpul nostru, încât ele n-ar putea de fapt niciodată să-l penetreze (într-adevăr, câmpul nostru ar putea, de asemenea, să distorsioneze spaţiul însuşi într-un grad atât de mare, încât moleculelor de aer le-ar fi imposibil să-l penetreze). N-ar exista aşadar nicio forţă de frecare de înfruntat. Nici deplasarea noastră n-ar mai produce tipurile de şocuri sonice care provoacă acel huruit sonic, dezvoltat de avioanele obişnuite – şi aceasta s-ar întâmpla chiar şi atunci când ne-am deplasa cu o viteză mult superioară celei a sunetului (în raport cu un observator staţionar).

Cu alte cuvinte, odată acceptată

ipoteza că O.Z.N.-urile ar putea într-adevăr să utilizeze câmpuri de distorsiune a timpului, afirmaţiile martorilor oculari, cum că au văzut O.Z.N.-uri învăluite într-un „abur strălucitor” ţâşnind prin aer cu mii de kilometri pe oră fără a se aprinde sau a produce un huruit sonic, devin dovezi mai degrabă *în favoarea* decât *împotriva* apariţiilor acestora.

Note

1. Jacques Vallée şi Janine Vallée, *Challenge to Science* (O provocare pentru ştiinţă) (Chicago: Henry Regnery Co., 1966), p. 1.8.6.

2. Keyhoe, *op, cit.,* p p. 46 – 17.

3. Edwarde Ruppelt, *The Report on Unidentified Flyingobiects* (Raportul asupra Obiectelor Zburătoare Neidentificate)

(Garden City, New York: Doubleday and Company, Inc., 1956; reeditare în New York: Ace Books, în e., n.d.) p p. 97 – 98.

4. Va îl ce, *Challenge to Science,* p p. 1 – 3.

5. Keyhoe, *op, cit.,* p. 122.

6. Dale Wh de *îs Something Cp There?* (E ceva acolo’s cu să) (New York: Doubleday and Company, în e., 19.68; reeditare în New York: Scholastic Book. Se nices – Scholastic Magazin e’s, Inc., 19.69), p. 136.

7. Bând ei, *What Really Know,* p. 3.3.

8. Albert K. Bend ei, *Flying Saucers and the* Three Men (Farfuriile şi cei trei oameni) (New York: Paperback Library, Inc., 19.6.8) p p. 34 – 35.

9. Wh de *op, cit.,* pp. 102 – 1.09.

10. Ai în e Michel, *Lueurs sur les*

Soucoupes Volantes (Paris: Mame, 1954), în traducerea lui Paul Selver, *The Truth About Flying Saucers* (Adevărul despre farfuriile zburătoare) (New York: Criterion Book's, 1.956; reeditare în New

York: Pyramid Books-Pyramid Communications, Inc. 1.974), pp. 95 – 9.7.

11. John G. Fuller, editor, *Aliens in the Skies* (New York: G.P. Putnam's Sons.

19.69), pp. 35 – 3.6.

12. Keyhoe, *op, cit.,* pp. 262 – 263.

13. Binder, *What We Really Know,* pp. 7 – 8.

14. Keyhoe, *op, cit.,* p. 1.06.

15. Edward's, *Serious Business,* pp. 1.67 – 1.69.

16. Frank Edwards, *Flying Saucers – Here and Now!* (Farfuriile zburătoare – aici

şi acum!) (New York: Lyle Stuart, 1967), p. 181.

17. Keyhoe, *op, cit.,* pp. 154 – 1.5.5.

18. He nerv, *op, cit.,* pp. 117 – 118.

19 Bruce Maccabee, „UFO's – Still Unexplained" (O.Z.N.-urile – o enigmă încă nedezlegată), *Fale,* martie 19.84, pp. 7.2 – 7.5.

20. Kevin R. Be m, „The Kaikoura Controversy", *Flying Saucer Review.*

26, n r. 2 (198.0), pp. 13 – 15.

21. Hoyle, *op, cit.,* pp. 2.26,30.9.

... Marina a dezvăluit faptul că două O.Z.N.-uri fuseseră urmărite prin radar la Centrul de Testări Aero-Nin ale din Maryland. Unu! a executat o cotitură bruscă. Ia viteza de 7.000 km/h.

Mair Donald

Keyhoe

(IJSMC R)

Acrobaţii aeriene „imposibile”.

Una dintre cele mai frumoase apariţii de O.Z.N.-uri a avut Iot deasupra podişului Rainer, în statul Washington, în după-amiaza zilei de

24 iunie 1017. Cai ţoale că mai fuseseră raportate apariţii de O.Z.N.-uri până atunci, cea la care a asistat Kenneth Arnold este azi considerată de toată lumea ca începutul „erei farfuriilor zburătoare”.

Arnold era un pilot experimentat, membru al echipei aeriene de salvare din Idaho şi delegat districtual. În timp ce efectua cu mitul său avion investigaţii pentru a găsi un avion de transport al Marinei 0 – 46, a observat o formaţie de

nouă O.Z.N.-uri strălucitoare, în formă de semilună, care emiteau nişte lumini albastre-albe, de la extremităţi, şi zburau într-un mod extrem de bizar, „precum un disc pe care îl faci să salte deasupra apei”, sau ca „bărcile cu motor de mare viteză, pe o mare agitată”.

Folosind munţii ca pe nişte repere, Arnold a calculat că viteza lor medie şi constantă era de peste 2000 de km/h (şi asta cu câteva luni înainte ca limita vitezei sunetului, de 1.200 km/h, să fie depăşită…). Cuvintele lui Arnold au fost deseori citate după acea: „corpul omenesc nu poate, pur şi simplu, rezista la o asemenea viteză, mai ales dacă avem în vedere mişcările extrem de ciudate ale acestor vehicule stranii”. Zeci de martori au văzut în acea seară, până la

ora 23: 00, mai multe lumini albastre şi roşii făcând diferite manevre pe cer, deasupra oraşului Seattle, Washington, 1

Acrobaţiile aeriene dincolo de posibilităţile de manevră ale avioanelor obişnuite reprezintă mărcile distincte ale fenomenului O.Z.N. În multe cazuri, tocmai această incredibilă capacitate de manevrare este cea care – pe lângă apariţia lor – îi determină pe martori să raporteze scenele la care au asistat. Aşa s-a întâmplat în ziua de 1 august 1948, când pasagerii şi echipajul de pe un avion ce zbura de la Hong Kong la Saigon, inclusiv un corespondent radio-TV francez, Samy Simon, au văzut un O.Z.N. Lung, în formă de peşte, care reflecta razele soarelui de parcă era metalic. Obiectul, a cărui lungime s-a

estimat a fi dublă faţă de cea a unui bombardier de mare calibru, a executat o răsucire în unghi de 90°, fără a-şi reduce viteza, şi „a dispărut după nişte nori*”.4

În ziua de 15 octombrie a aceluiaşi an, la ora 23: 00, locotenentulinajor Oliver Hemphill şi operatorul său radar, locotenentul Barton I lalter, au încercat de şase ori să se apropie de un O.Z.N. Fără aripi şi fără coadă, de dimensiunile unui avion de luptă, în apropiere de Fukuoka, Japonia. O.Z.N.-ul apărea pe ecranul radarului lor, apoi accelera şi se distanţa de ei cu uşurinţă. La un moment dat, când ajunseseră pe la 3600 în altitudine, O.Z.N.-ul a făcut o răsucire sub un unghi de 180° şi a intrat în picaj dedesubtul lor. S-a înălţat şi a coborât aproape perpendicular dincolo de

limitele înregistrate de radar.

În ziua de 2 iulie 1952, ofiţerul superior D. C... Newhouse şi soţia sa mergeau cu maşina în Utah, când deodată au văzut pe cer mai multe O.Z.N.-uri. Newhouse a scos din valiză un aparat foto şi le-a fotografiat. Instantaneele au fost analizate în laboratorul foto din cadrul Centrului departamental din Wright, precum şi la Centrul de analiză şi interpretare foto al Marinei Statelor Unite. Specialiştii au ajuns la concluzia că obiectele respective nu erau păsări, nici avioane sau baloane; de asemenea, au arătat că acestea „se opreau aproape instantaneu, se răsuceau şi îşi schimbau direcţia aşa cum niciun avion cunoscut n-ar fi putut-o face la o asemenea viteză”. Air Force a declarat că nu cunoaşte

natura acestor obiecte zburătoare.6

După cincisprezece zile, în timpul nopţii, căpitanul Paul L. Carpenter pilota un avion DC-6 al Companiei Aeriene Americane la o altitudine de

7.500 m, când a văzut patru O.Z.N.-uri strălucitoare ridicându-se perpendicular „cu o viteză incredibilă. Fusese avertizat de către aerodromul din Denver, Colorado, unde obiectele fuseseră detectate prin radar ca având o viteză de circa 5.000 km/h. Trei dintre ele au efectuat instantaneu o răsucire de 180°.8

Nu peste multă vreme, în luna august, un O.Z.N. A fost văzut deasupra strâmtorii Horn Island, Mississippi. Oliver Bryant superviza desfăşurarea unui concurs de pescuit la Bayou La Batire. Im.

preună cu zece sau doisprezece pescari, a observat un O.Z.N. Ce scotea un zumzet şi avea o cupolă în vârf, cu „lumini de jur-împrejur” şi lung de circa 15 metri. L-au văzut planând timp de 44 de minute, ridicându-se perpendicular şi efectuând diferite schimbări de direcţie; după consumarea acestui incident, au înmânat un raport semnat serviciului FBI din Mobile, Alabama.0

Gabriel Gachignard, un agent de vânzări francez, a observat în ziua de 27 octombrie 1952, la ora 2: 03 dimineaţa, un O.Z.N. Accelerând brusc deasupra aeroportului Marignane. Gachignard mânca pe terasă, când a văzut o lumină difuză

apropiindu-se de aeroport pe un culoar aerian la mică înălţime, cu circa 25 km/h. Când a atins pista a făcut un zgomot

„Surd” şi s-a oprit brusc, fără a încetini deloc în prealabil. Mergând spre el, martorul a văzut că era un obiect de circa 4,5 metri, de forma unei mingi de fotbal, cu o culoare întunecată şi patru „hublouri” pătrate ce-şi schimbau culorile, din verde în albastru şi roşu. După ce a stat nemişcat cam un minut, în timp ce martorul se apropia de el, O.Z.N.-ul a scos o ploaie de scântei şi, fără să accelereze, „a atins deodată o viteză înfricoşătoare, imposibil de esdmat”, a zburat înapoi pe exact acelaşi culoar aerian aflat la mică înălţime şi a dispărut după un lac dincolo de şosea.

Este interesant de observat în acest

moment al discuţiei faptul că, adesea, relatările despre apariţiile O.Z.N.-urilor arată că acestea se apropie dintr-o anumită direcţie şi apoi se îndreaptă pe exact aceeaşi rută – precum în cazul Marignane –, uneori chiar dispărând pentru un timp între venire şi plecare. Este exact lucrul la care ar trebui să ne aşteptăm dacă O.Z.N.-urile ar călători înainte şi înapoi în timp.

Aimé Michel a prezentat, în *Flying Saucers and the Straight Line Mystery*, un excelent *paltem* pentru această tendinţă a apariţiilor

O.Z.N.-urilor de a se ordona de-a lungul unor linii drepte. Michel a descoperit că apariţiile O.Z.N.-urilor nu se derulau neapărat într-o succesiune strictă; de exemplu, primele două apariţii erau

înregistrate la extremităţile unei linii cu o lungime de sute de kilometri, în timp re următoarele aveau loc în diferite puncte de-a lungul aceleiaşi linii”.

Această întoarcere vizibilă pe aceeaşi rută pare să nu ofere prea multe informaţii în legătură cu posibilitatea ca O.Z.N.-urile să reprezinte nişte vehicule extraterestre efectuând o recunoaştere a Terrei. Însă ea este perfect logică în cazul în care ele constituie nişte maşini ale timpului încercând să repereze o anumită dată şi un anume loc cu mare precizie, poate pentru a căuta, ceva despre care piloţii lor ştiu cu certitudine că s-a petrecut în trecutul lor.

Ploaia de scântei produsă atunci când obiectul zburător de pe aeroportul Marignane a ţâşnit spre cer ne aminteşte de

„coada de cocoş” de scântei făcută de o bară de protecţie auto desprinsă şi târâtă la spatele unei maşini în viteză. Poate că piloţii acelui O.Z.N. Ar fi trebuit să fie mai atenţi, să se ridice cu câţiva centimetri în aer înainte de a decola cu o asemenea viteză uluitoare. Poate că o parte din maşina lor s-a tocit frecându-se de pistă la o asemenea viteză!

Piloţii Air Force au presupus că zăriseră un O.Z.N. Deasupra Parcului

Naţional Sequoia-Kings din California, în ziua de 1 august 1953. Zburau în cerc pe deasupra parcului, pentru a investiga semnalările O.Z.N. Ale administratorului parcului, E.T. Scoyen, şi ale angajaţilor, în cele trei nopţi anterioare. Chiar înainte de miezul nopţii, au văzut un „disc coborând

oblic cu viteză redusă şi l-au urmărit, zburând pe deasupra lui cu aceeaşi viteză, pentru a-l sili să aterizeze. O.Z.N.-ul s-a oprit instantaneu în aer, fără a încetini, apoi a urcat abrupt, eschivând turboreactoarele.12

Nouă O.Z.N.-uri au fost văzute din Albuquerque, New Mexico, un

„Punct fierbinte O.Z.N.”, Ia data de 3 iulie 1954. Răspândeau o lumină verde şi au fost descrise ca „rotunde”. Au plutit în loc, apoi au efectuat o întoarcere de 340 de grade, cu o viteză estimativă de

4.000 km/h.13

Ofiţerii superiori şi piloţii militari din Aviaţia Italiană s-au numărat printre miile de oameni care au văzut un O.Z.N. Executând manevre uluitoare deasupra

Romei, la orele 18: 28 ale serii de 17 septembrie, în acelaşi an. Timp de peste o oră, personalul aeroportului l-a urmărit pe radar. L-au observat accelerând din poziţie de repaus până la viteza de circa 270 km/h „aproape instantaneu, numai pentru a se opri brusc din nou, a coborî, a se ridică şi aşa mai departe”. Când O.Z.N.-ul se mişca, o protuberanţă ca o antenă din centrul lui părea să lase o „scurtă dâră luminoasă”.14

Dr. J.I. Bennet şi soţia lui au văzut două O.Z.N.-uri silenţioase, rotitoare, de culoare „albastră prăfoasă”, plutind pe cer „ca peştii într-un acvariu”. Brusc, s-au împerecheat şi au staţionat, după care s-au repezit în direcţii diferite cu viteză foarte mare. Între timp, Bennet le fotografiase. Incidentul s-a produs la Kilburn Estate, în

Singapore, la orele 20: 20 din seara de 26 iulie 1956.15

Nişte lumini puternice au trezit-o din somn pe doamna Mary Starr, în vila ei din Old Saybrook, Connecticut, pe la orele 02: 30 ale dimineţii de 16 decembrie 1957. A văzut un O.Z.N. Cenuşiu

sau negru, lung ele aproximativ şapte metri. În poziţie staţionară la trei metri ele casa ei şi un metru şi jumătate înălţime deasupra solului. A observat nişte siluete mişcându-se înăuntru, prin „hublouri”. O.Z.N.-ul a devenit luminos şi a scos o protuberanţă sclipitoare, ca o antenă. A plutit în loc timp de cinci minute, apoi s-a deplasat lateral, a executat o întoarcere

bruscă de 90 de grade, şi-a schimbat culoarea în albastru-cenuşiu (cu lumini circulare în locul unde fuseseră hublourile), s-a înclinat şi s-a îndepărtat tăcut, rapid ca un turboreactor.16

O altă întâlnire în zorii zilei a avut loc deasupra Oceanului Pacific, la data de 12 iulie 1959. În timp ce pilota o cursă Pan Am spre Hawaii, căpitanul C.A. YVilson (veteran de nouăsprezece ani în aviaţie), copilotul Richard I.orenzon şi inginerul de zbor au văzut un O.Z.N. În forma unui ciorchine de lumini. Acesta s-a apropiat din faţă şi din stânga aeronavei, cu o viteză uluitoare, apoi a cotit brusc la dreapta „cu o viteză de neconceput pentru orice vehicul cunoscut, iar lumina a dispărut pe neaşteptate”. Wilson a raportat că O.Z.N.-ul se apropiase

în unghi (le 180 de grade faţă de traiectoria sa de zbor şi a efectuat o întoarcere de 90 de grade.

Au urmat alte rapoarte, de la cel puţin încă opt curse comerciale.

Ofiţerul Şef de la Controlul Traficului Aerian din Honolulu a telefonat la cartierul general al Frontierei Mării de Vest şi la Pacific Air Force. Piloţii au fost chestionaţi de ofiţeri militari de informaţii, apoi de presă. Incidentul a fost raportat în numeroase ziare. Personalul Proiectului Bluebook a conchis că O.Z.N.-ul fusese un meteor – cu toate că executase o cotitură în unghi drept şi nu lăsase siaj luminos*!*”

Un bărbat din Trenton, New Jersey, a văzut un O.Z.N. Portocaliu, în formă de trabuc, înconjurat de o „zonă” albastră-

verzuie, chiar deasupra orizontului, la orele 19: 45 ale serii de 19 august 1959. A făcut nu mai puţin de zece întoarceri în unghi drept, în douăzeci şi cinci de minute, fiind însoţit de alte cinci O.Z.N.-uri strălucitoare.18

La orele 03: 35 ale dimineţii de 23 martie din anul următor, un cuplu a văzut un O.Z.N. Executând întoarceri de 180 de grade şi 90 de grade deasupra oraşului Indianapolis, Indiana. Avea formă de zmeu şi părea confecţionat, din mărgele luminoase. Şi-a inversat traiectoria şi s-a îndepărtat zburând cu o viteză estimativă de 30.000 km/h.19

Cu câteva minute înaintea miezului nopţii de 13 august 1960, un alt O.Z.N. Şi-a inversat traiectoria. Acesta a fost văzut la

est de Corning, California, de către poliţiştii de patrulă rutieră Stanley Scott şi Charles Carson, care au sărit din maşină pentru a privi obiectul elipsoidal înconjurat de o aură albă şi afişând lumini roşii şi albe. Au constatat o „tăcere absolută”. O.Z.N.-ul a coborât sub un unghi de 45 de grade, până la o altitudine de 30 – 60 metri, la niciun kilometru şi jumătate distanţă, după care şi-a inversat brusc traseul cu mare viteză şi s-a ridicat la 170 de metri. Era lung de 50 de metri şi înalt de 13, şi nu scotea niciun sunet.

Au fost alertaţi alţi ofiţeri, iar câţiva dintre aceştia au văzut şi ei obiectul. Prezenţa sa a fost confirmată de baza radar locală. Timp de două ore, a fost observat şi urmărit, în timp ce executa manevre

incredibile, adesea staţionând sau schimbându-şi direcţia la viteze extrem de mari şi de multe ori măturând zona cu un fascicul de lumină roşie. A doua zi, lui Scott şi Carson nu li s-a permis să discute cu operatorul radar care fusese de gardă în perioada observaţiilor.20,21

La orele.19: 18 ale serii de 14 septembrie 1961, un O.Z.N. Alb, circular s-a deplasat cu viteză şi direcţie neregulate pe deasupra Bazei Air Force Osan din Coreea. Zbura mai repede decât un avion, s-a oprit, a staţionat în aer, a devenit foarte luminos, apoi a urcat vertical, în timp ce îşi preschimba culoarea în roşu. Când de zonă s-a apropiat un turboreactor, a început să execute întoarceri de 90 grade.22

În timp ce conducea o escadrilă de

avioane de vânătoare Javelin cu aripă-delta peste Egipt, în după-amiaza zilei de 11 septembrie 1962, un pilot RA.F. A suferit o pierdere parţială de energie. A coborât cu 300 de metri mai jos decât celelalte avioane. Când a ridicat privirea spre ele, a zărit o lumină albă puternică, definită acut pe fundalul siajelor lor de vapori, care le urmărea cu o viteză de cel puţin 2400 km/h, le-a depăşit, apoi s-a oprit într-o clipă. A

executai o întoarcere instantanee de 150 de grade şi s-a îndepărtat cu repeziciune. Alţi trei membri ai escadrilei au văzut şi ei obiectul; toţi au depus note informative la informaţiile RA.F.23

Manuel Fernandez şi soţia lui au văzut un disc bombat, mare şi roşu, decolând ca din puşcă, în jurul orelor 04: 33 ale

dimineţii de

12 iulie 1965. Se apropiase rapid dinspre nord-est, s-a oprit brusc şi a staţionat legănându-se încet deasupra copacilor. Fernandez a spus că avea partea superioară de o culoare orange vie şi o bordură întunecată cu o lumină roşie „pâlpâitoare”. A pornit brusc spre nord, cu mare viteză, fără niciun interval de accelerare. În timpul celor trei minute cât O.Z.N.-ul s-a aflat în apropiere, recepţia aparatului de radio a lui Fernandez s-a schimbat, din muzică, în paraziţi sonori, după care a revenit pe muzică, la plecarea obiectului.24

Două luni mai târziu, în data de 9, sute de locuitori ai oraşului Cuzco, Perú, au privit patru farfurii albastre metalice

plutind, întorcându-se în unghiuri drepte şi zburând în diverse moduri imposibile pentru avioane, timp de două ore. Şi acestea au plecat cu o velocitate „incredibilă”.25

O altă observaţie la orele 04: 30 a avut loc în Charleston, Virginia de Vest, pe data de 4 mai 1966. Un operator de la centrul de control al traficului aerian a văzut un semnal neidentificat descriind o întoarcere cu 180 de grade, la viteza de 1.600 km/h, într-un spaţiu de numai opt kilometri. În acelaşi timp, un pilot de la Braniff urmărea o lumină foarte puternică schimbându-şi culorile, în acelaşi loc.26

În ziua de 20 septembrie 1966, pilotul veteran James O’Connor zbura în apropiere de Sebring, Florida, pe la jumătatea dimineţii*:* când un O.Z.N. Gigantic (mare

cam cât un teren de fotbal) s-a apropiat cu viteză, pentru a începe să staţioneze în preajma avionului, îngrozit, O'Connor a intrat în picaj, întreprinzând o acţiune evazivă, dar nu a putut scăpa de urmăritor, care a rămas în aceeaşi poziţie relativă. În e ele din urmă, acesta s-a îndepărtat cu o manevră imposibilă, „o desprindere din formaţie înapoi, într-o întoarcere de 360 de grade, ca şi cum ar fi „căzut în sus".2/

Urmează două cazuri din România. Profesorul politehnic Octavian Bota a fost martorul primului incident la orele 22: 30 ale serii de 4 august 1967, la Sângeorz-Băi. Un O.Z.N. Luminos, albastru-gălbui, s-a apropiat în acelaşi mod ca un meteor. A încetinit, a schimbat direcţia, a urcat abrupt şi şi-a modificat culoarea din albăstruie în

albă-gălbuie. Apoi, a executat o întoarcere cu 90 de grade fără a reduce viteza, a traversat jumătate din câmpul vizual al profesorului şi a descris încă o cotitură în unghi drept, devenind, din alb-gălbui, galben, apoi galben-trandafiriu.28

Un alt inginer a asistat la un incident similar la Ploieşti, în anul următor. Nicolae Rădulescu a văzut un O.Z.N. De formă discoidală, roşu-luminos, cu o ceaţă înconjurătoare, apărând brusc la sud de apartamentul lui. S-a deplasat spre nord cu mişcări neregulate, a revenit către sud, a executat pe neaşteptate o întoarcere cu 90 de grade şi apoi a dispărut spre Aeroportul Strejnic. Se mişca mai rapid decât un turboreactor, şi totuşi nu scotea niciun sunet.29

În 1976, pe la orele 2: 00, caporalul din Patrula de Stat Idaho E.H. Christensen şi un ajutor de şerif au văzut un O.Z.N. Efectuând acrobaţii incredibile. L-au privit prin binoclu, în timp ce obiectul cu lumini rotative albastre, verzi şi albe se mişcă haotic, timp de peste cinci minute, făcând întoarceri de 90 de grade „cu viteze fantastice”, pentru ca dintr-odată să inverseze direcţia, pornind pe o traiectorie în zigzag. Christensen a spus că obiectul avea partea de sus rotunjită şi fundul plat. De asemenea, a raportat alte câteva semnalări în zona Soda Springs, în 1976.30

Comandantul Francisco de Tejada Lerdo nu a putut evita să-şi zguduie cei 109 pasageri, când un O.Z.N. a făcut cascadorii în apropierea avionului său Supercaravelle,

lângă Valencia, Spania, în 11 noiembrie 1979. Pilotul şi copilotul au depistat două lumini roşii puternice venind spre aeronavă cu o viteză uimitoare. Lerdo a raportat: „În viaţa mea n-am mai văzut o asemenea viteză”. Luminile păreau să fie ataşate de un obiect. S-au apropiat până la mai puţin de opt sute de metri, unde au început să se joace” aparent cu avionul de linie, executând întoarceri şi manevre de care nicio aeronavă nu ar fi fost capabilă. Pilotul a trebuit să întoarcă avionul violent, într-o acţiune de „desprindere”, şi a fost urmat de O.Z.N. Cale de aproximativ 50 de kilometri. A aterizat pe Aeroportul Valencia, unde directorul, controlorul de trafic şi mai mulţi membri ai personalului de la sol au spus că văzuseră un O.Z.N. Cu mai multe lumini

roşii plutind deasupra clădirilor aeroportului. O.Z.N.-ul a fost observat pe radarele din Barcelona, Valencia şi ale Cartierului General de Comandă al Apărării Antiaeriene. Două avioane de vânătoare F-l au fost trimise să-l intercepteze.31

Multe dintre rapoartele despre aceste acţiuni aeriene aparent imposibile provin de la martori respectabili şi cu multă experienţă – cercetaşi de rachete, controlori de trafic, piloţi, astronomi, meteorologi, poliţişti şi observatori C.A.A. – persoane ale căror depoziţii ar fi considerate în mod normal indiscutabile. Comandantul Tejada, de exemplu, avea la activ 8.000 de ore de zbor; e inutil de spus că era familiarizat cu aeronavele. Şi totuşi, relatările implică faptul că O.Z.N.-urile ignoră principiile

termodinamicii şi ale aerodinamicii. Studiile adânciturilor lăsate pe sol de dispozitivul de aterizare al O.Z.N.-urilor sugerează că au o masă de mai multe tone, şi totuşi plutesc prin aer fără zgomot şi fără a produce mişcări atmosferice – în contrast accentuat cu elicopterele sau turboreactoarele V.T.O.L., ca modelul Harrier, car. E, când fac punct static, produc un zgomot şi un vânt cutremurător. S-a estimat că unele dintre accelerările şi întoarcerile în ac-de-păr observate (atât vizual, cât şi pe radar) ar produce forţe inerţiale de 1.000 gravitaţii terestre – suficient pentru a strivi complet orice pilot, ca să nu mai menţionăm dezintegrarea oricărei aeronave convenţionale.

Cum e posibil aşa ceva? încă o dată,

ipoteza călătoriei în timp ne poate oferi un răspuns.

Din nou, putem ilustra problema cu ajutorul ipoteticei noastre maşini a timpului. Să presupunem iarăşi că am răsucit câmpul deformator al timpului într-un asemenea mod încât secundele se prelungesc, iar Pământul, care continuă să-şi urmeze orbita complexă prin Univers, se îndepărtează de noi cu o viteză mai mică de 801650 km/h – să zicem, 8.046 km/h. Întrucât suntem închişi complet în câmpul nostru, nu observăm modificarea mişcării mai mult decât ar observa o muscă zburând în interiorul unei maşini că aceasta se deplasează cu 160 km/h. Dacă, în continuare, scurtăm secundele, acea viteză relativă se va reduce. Dacă le scurtăm

suficient de mult, vom începe să câştigăm un avantaj în relaţie cu Pământul, până când, în cele din urmă, vom alerga spre el, în loc să ne îndepărtăm. Dacă mai continuăm astfel, ne vom ciocni de Pământ. Iar dacă, înainte de contactul cu solul, egalăm lungimea secundelor noastre cu cea a secundelor terestre, vom rămâne în aceeaşi poziţie. Practic, ne vom afla într-o mişcare ascendentă suspendată – vom pluti.

Astfel, maşina noastră poate pluti. Dar ne aflăm întru totul la discreţia mişcărilor Pământului. Continuăm de fapt să ne deplasăm cu exact aceeaşi velocitate unghiulară ca a suprafeţei solului, dar faptul că acum ne aflăm deasupra ei (altfel spus, mai departe de centrul planetei şi, prin urmare, mai departe de axa în jurul

căreia se roteşte) ne face să tindem a intra în derivă, rămânând încet în urmă. Cu cât încercăm să plutim mai sus, cu atât deriva e mai rapidă. Şi nu avem decât trei posibilităţi: să ne îndepărtăm de Pământ, să mergem spre Pământ sau să derivăm în timp ce încercăm să plutim. Maşina noastră temporală are foarte puţină utilitate practică, fiindcă de fiecare dată când încercăm să călătorim „înapoi în timp" (relativ la un observator de pe suprafaţa Pământului) zburăm în spaţiu, îndepărtându-ne. Şi de fiecare dată când încercăm să vizităm viitorul, suntem împinşi în direcţia opusă, spre sol.

Pentru a ne deplasa înainte şi înapoi în timp, rămânând în aceeaşi poziţie relativă faţă de Pământ, avem nevoie de un gen de

propulsie

— Un mod de a ne compensa mişcarea „absolută”. Ne-am putea dota maşina timpului cu propulsoare sau reactoare, dar acestea nu ar funcţiona decât în straturile inferioare ale atmosferei (dacă ar funcţiona cât de cât. În interiorul sferei de influenţă a 1 câmpului nostru tempo-deformant). În spaţiu, nu ar fi de niciun, folos. Acolo ar merge rachetele, dar până şi ele ar fi jalnic de inadecvate pentru a compensa imensele viteze de care e capabilă maşina timpului (să ne amintim că, oprind timpul în loc, putem atinge teoretic viteza de 804.650 km/h în relaţie cu Pământul).

Ceea ce ne trebuie realmente este capacitatea de a distorsiona câmpul tempo-deformant. Propriu-zis, astfel încât să se

extindă mai mult într-o anumită zonă decât în oricare alta. Astfel, am putea stabili (într-o oarecare măsură) pe care din numărul virtualmente infinit de vectori componenţi ai complexei mişcări unghiulare terestre dorim să-i folosim, într-un mod foarte asemănător cu al unui velier care poate să adopte diverse unghiuri împotriva vântului, sau să se lase suflat de vânt. Sub alte unghiuri.

Desigur, aplicarea acestui principiu poate fi foarte înşelătoare.

Mişcarea noastră ar continua să fie determinată de diverşii vectori ai velocităţii noastre unghiulare intrinseci, derivaţi din toate orbitele şi mişcările intergalactice diferite. Astfel, în funcţie de ora din; zi şi ziua din an, putem de fapt să prelungim o

secţiune a Câmpului îndreptată într-o anumită direcţie, pentru a merge într-o cu i totul altă direcţie. Echipamentul nostru va trebui să includă un computer capabil să calculeze toate mecanicile orbitale relevante în orice moment dat din timp pe care am dori să-l vizităm. Ar trebui să ne asigurăm că niciodată câmpul nostru nu se va distorsiona într-un asemenea mod încât o parte din maşină să rămână pe Pământ, în timp ce restul zboară în spaţiu. Şi am putea fi constrânşi în cadrul unor drastice limite de viteză pe anumite direcţii (la fel cum se întâmplă cu velierul analog), astfel încât ar fi necesar să urî mim o serie de zigzaguri (curs de navigaţie) pentru a ne deplasa i în anumite direcţii.

Poate că o analogie mai inspirată ar

consta în asocierea manipulării câmpului cu subtilele schimbări de echilibru pe care le foloseşte un surfer pentru a-şi modifica viteza şi direcţia (în cadrul anumitor limite) în timp ce „înhamă” imensa putere a valului de sub surfboard. Noi am înhăma puterea mişcării planetare. La fel cum surferul trebuie să aibă grijă să nu lase valul să-l împingă într-un dig sau într-o stâncă, trebuie să fim atenţi să nu alegem direcţia greşită în care am extinde câmpul tempo-deformant, pentru a nu fi trântiţi la pământ. Cum spuneam, nu avem cum şti care ar fi deznodământul unei asemenea coliziuni, dar este rezonabil de presupus că s-ar putea elibera o imensă cantitate de energie, mai ales dacă maşina noastră temporală a pornit din viitorul îndepărtat, din trecutul

îndepărtat sau de pe o altă planetă, astfel încât velocităţile intrinseci relative au fost din capul locului foarte disparate. În acest caz, o coliziune care determină colapsul câmpului ar putea fi şi mai catastrofală.

În mod destul de interesant, există unele dovezi care sugerează că este posibil ca tocmai o asemenea coliziune să fi avut loc în secolul nostru. În dimineaţa zilei de 30 iunie 1908, un corp neidentificat s-a prăbuşit pe Pământ în zona siberiană Tunguska. Flacăra exploziei a fost văzută pe o rază de sute de kilometri. Nori negri s-au ridicat până la înălţimi de 2000 de metri, provocând o „ploaie neagră”. Nori radioactivi luminoşi au traversat Europa şi Asia. Au fost distruse sute de kilometri pătraţi de taiga, dar nu s-a găsit niciun loc

unde unele fragmente meteorice să fi lovit pământul. Ceea ce *s-a* găsit păreau a fi bucăţi de metal. Cercetările au dezvăluit martori care susţineau că obiectul fusese cilindric şi zburase pe o traiectorie în zigzag înainte de a exploda. Forma neregulată a detonaţiei sugera că explozia fusese parţial îngrădită în interiorul unei construcţii artificiale. S-au descoperit urme de radiaţii, iar oamenii din regiune au suferit de o boală radioactivă.32

Numeroase cărţi şi articole s-au ocupat de misterul evenimentului Tunguska. Unii sugerează că a fost o prăbuşire de navă spaţială extraterestră. Alţii susţin că o cometă s-a ciocnit de Pământ. Indiferent de explicaţie, fenomenul ilustrează grăitor ce s-ar putea întâmpla dacă o maşină a timpului

(cu energie nucleară) s-ar defecta sau ar cădea în mâini nepricepute. Şi ar putea ajuta să se explice cazul Roswell, precum şi alte raportări de prăbuşiri ale farfuriilor.

Dacă ozenologii folosesc într-adevăr câmpuri tempo-deformatoare pentru a-şi efectua manevrele magice, acest pericol de a o lua „zig” când este necesar „zag”-ul ar reprezenta un grav pericol, putând impune anumite comportamente caracteristice. De exemplu, ne-am aştepta ca, deşi gonesc cu viteze incredibile, O.Z.N.-urile să aterizeze foarte atent, pentru a nu lua un contact „dur” cu solul. Uneori, ar putea doar să plutească la câteva zeci de centimetri înălţime în loc de a ateriza, pentru ca fluctuaţiile din câmpul lor să se poată compensa înainte ca sistemul de aterizare

să fie forţat şi avariat la atingerea solului. Pot fi necesare rachete sau alte mijloace de propulsie. Unele sisteme automate controlate de computer ar efectua permanent ajustări minuscule în forma (sau forţa) câmpurilor, pentru a împiedica nava să se îndepărteze în derivă sau să se ciocnească de un obiect. Sistemele ar trebui să compenseze efectele vântului, fluctuaţiile câmpului sau ale timpului propriu-zis, excentricităţile diverselor orbite etc.

Ozenologii care folosesc un asemenea sistem ar putea dori să nu rămână mai mult decât e absolut necesar pentru a-şi îndeplini misiunea, întrucât nava ar fi expusă pericolelor când se află pe sol sau în apropierea acestuia. Orice eroare a energiei sau a controlului ar putea declanşa o

coliziune catastrofală sau ar face nava să decoleze şi să plece fără ei. Şi de asemenea ne-am putea aştepta ca O.Z.N.-urile să aterizeze ocazional numai pentru a „înlătura” diferenţele de velocitate unghiulară şi a face proximitatea solului să devină mai sigură şi mai uşor de menţinut. Acest lucru s-ar putea realiza aterizând pentru scurt timp şi modificând cu mare atenţie câmpul, astfel ca energia cineucă nedorită să se transfere, prin intermediul echipamentuluâcle aterizare, în pământ.

— Acest proces ar putea explica două dintre cele mai enigmatice mistere care apar frecvent în rapoartele O.Z.N. Mai întâi, ar justifica motivul pentru care O.Z.N.-urile aterizează adesea şi, după câteva secunde, decolează din nou fără a fi deschis măcar o

trapă. Apoi, ar lămuri de ce

„Tălpile” trenului de aterizare al O.Z.N.-urilor lasă în sol adâncituri care indică greutăţi extreme (pot fi produse nu numai de masa navei, ci şi de vectorul descendent al propriei mişcări intrinseci care le împinge în sol).

O.Z.N.-urile efectuează şi alte manevre aeriene neobişnuite, pe lângă întoarcerile în ac-de-păr instantanee. Una dintre cele mai comune şi mai derutante dintre ele este cea denumită „manevra frunzei moarte” sau

„Coborârea în cădere de frunză”, conform căreia nava urmează o serie de arcuri similare cu traiectoria descrisă de o frunză căzând încet spre pământ într-o zi calmă de toamnă. Unii au asemuit mişcarea cu aceea a unei farfurii scufundându-se într-

un bazin. Uneori, când staţionează în aer, această mişcare dobândeşte un traseu ca balansul unui pendul sau oscilară unui titirez gata să cadă. Când se ridică, uneori se comportă ca şi cum ar urca o scară. În zbor, par câteodată să lunece sau să ricoşeze cu mişcări ondulatorii (se reţine analogia lui Kenneth Arnold dintre farfuriile săltăreţe şi şalupele gonind peste valuri, când descria O.Z.N.-urile pe care le-a văzut zburând pe lângă Munţii Cascadelor).

I Unul dintre primii oameni care au raportat o mişcare vibratilă a fost Dr. Clyde Toinbaugh, celebrul astronom care a descoperit: planeta Pluton în 1930. În după-amiaza zilei de 10 iulie 1917, Profesorul Tombaugh, împreună cu soţia şi fiicele lui, mergea cu maşina prin New Mexico, când a

văzut un obiect elipsoidal lucitor, aproape imobil, cu un contur bine definit. Părea să prezinte o mişcare de vibraţie. S-a ridicat până în nori, a ieşit din nou şi a acce

lerat în sus, atingând o viteză estimativă între 1.000 şi 1.500 km/h. Dr. Tombaugh le-a spus ofiţerilor Air Force că bruscheţea ascensiunii l-a convins că era un fenomen fără precedent.33

O altă apariţie după-amiaza a avut loc în 12 iunie 1952, la Paris. Domnul şi doamna Jean-Paul Nahon, cu încă două persoane, au văzut prin binoclu, din fereastra apartamentului familiei Nahon, un O.Z.N. Elipsoidal argintiu, înconjurat de o aură roşie. Iniţial, a plutit la o elevaţie de 30

– 40 de grade, apoi s-a apropiat, în timp ce executa violente manevre ascendente, descendente şi laterale, caracterizate prin accelerări şi opriri instantanee. Urca prea repede pentru a putea fi urmărit cu binoclul, apoi cobora încet, „fluturând ca frunza”, se legăna momentan ca un pendul şi se repezea lateral într-un unghi oblic.34

În Franţa anului 1954 s-au raportat multe manevre din categoria frunzei-moarte. Bernard Miserey a urmărit una chiar înainte de ora 1: 00 a dimineţii de 23 august 1954, din faţa garajului său de la Vernon, Fure. Fiindu-i atrasă atenţia de o lumina palidă care scălda zona, Miserey a văzut un imens O.Z.N. Luminescent, în formă de trabuc, plutind în poziţie verticală, silenţios, pe deasupra râului, la 300 de

metri distanţă. Din

„Trabuc” au coborât, patru discuri luminoase – roşii în centru, decolorându-se spre margini – care s-au repezit peste capul martorului, spre sud-vest, cu o „viteză prodigioasă”, lin al cincilea a căzut din O.Z.N. Până la mică altitudine, plutind cu mişcări de balans şi vibraţii, apoi a ţâşnit spre nord „ca un fulger”, în timp ce trabucul se estompa în întuneric. Doi poliţişti şi un inginer de armată au asistat şi ei la fenomen, din puncte de observaţie separate. Incidentul a fost relatat în numărul din

25 august al ziarului parizian *Liberation*, 35

În luna următoare, pe data de 19, la orele 16: 30, domnişoarele Marie Christine Delaire şi Madeline Gauthier se aflau la un

picnic în trecătoarea Beai, pe frontiera Puy-de-Dâme/Loire, când au văzut un O.Z.N. Discoidal cenuşiu, de aparenţă metalică, „apărând brusc la nord”. A încetinit până la oprire, a plutit pendulând timp de aproximativ 30 de secunde, apoi a zburat spre nord-vest accelerând foarte rapid.36

Apoi, pe data de 26, Dr. Mardnet, soda sa şi alte treisprezece persoane, lângă Col du Chat, Savoia, au văzut un O.Z.N. În formă de disc ce părea din aluminiu, la o altitudine de circa 500 de metri, deasupra muntelui Croix du Nivolet înalt de 1700 de metri. A coborât într-o mişcare de frunză-moartă, a staţionat deasupra unui turn radio de pe Mont Revard, şi „a accelerat brusc, dispărând fulgerător”. Mardnet a spus că O.Z.N.-ul avea un punct mai deschis

la culoare în mijloc şi pete întunecate în jurul acestuia şi că şi-a schimbat culoarea, din gri închis în gri deschis. În trecut, Mardnet fusese observator de artilerie.37

În seara de 16 octombrie, la căderea nopţii, lângă Baillolet. (Seine.

Inferieure), Dr. Henri Robert a văzut patru O.Z.N.-uri circulare mişcându-se în formaţie verticală cu viteză moderată, cam la 300 de metri altitudine. Unul dintre ele a coborât în mişcare de frunză. În timp ce maşina să se apropia de O.Z.N.-uri, motorul şi farurile au ieşit din funcţiune, iar doctorul Robert a avut o senzaţie ca un şoc electric, care l-a paralizat. Maşina s-a oprii exact în momentul când O.Z.N.-ul a aterizat. Atunci, Robert a văzut o „creatură” înaltă de un metru şi ceva, după care lumina s-a stins,

lăsându-l pe Robert într-o beznă şi tăcere desăvârşite. Nu peste mult, farurile maşinii s-au aprins brusc, iar Robert a văzut O.Z.N.-ul îndepărtându-se în zbor spre nord.38

Doamna Ivonne Torres de Mendonca, şoferul ei, un servitor şi copiii mergeau cu maşina dinspre fermă spre Ponta Poran, Brazilia, când două O.Z.N.-uri tăcute, luminoase, rotitoare, în forma planetei Saturn, au coborât cu oscilaţii, au încercuit jeepul şi l-au însoţit un interval de timp considerabil, uneori îndreptând o lumină asupra lui. Partea centrală, sferică, a O.Z.N.-urilor părea să fie metalică şi cu un diametru de vreo cinci metri. Inelele şi părţile superioare erau roşii, iar fundul era învăluit într-o aură albă sau argintie. La un moment dat, în timpul plutirii, aura a pălit.

Incidentul a avut loc la data de 21 decembrie 1957, în jurul orelor 18: 30.39

O altă întâlnire braziliană s-a produs la ora trei dimineaţa şi câteva minute, în 24 februarie anul următor, lângă Conceição Almeida, Bahia. Dr. Carlos-Jose da Costa Perieira, Manoel Mendes şi Antonio de Araujo mergeau cu maşina între Santo Antonio de Jesus şi Conceição Almeida, când motorul maşinii s-a împotmolit şi s-a oprit. S-a apropiat de ei o lumină albastră-argintie. Cu toţii au putut vedea că era un O.Z.N. Silenţios, de forma planetei Saturn, având cam 20 – 27 de metri diametru şi înconjurat de aura strălucitoare a inelului rotativ. A coborât ca o frunză în cădere şi s-a stabilizat cam la trei metri deasupra solului. Când doi martori s-au apropiat de

el, s-a repezit în sus şi a început să zboare pe cer executând manevre imposibile pentru aparatele convenţionale. Acestea includeau ascensiuni verticale rapide, cercuri strânse, zboruri în linie dreaptă efectuate „mai repede ca fulgerul”, coborâri de frunză-moartă şi plutiri staţionare. Ultima oară a fost văzut la ora

6: 30, sub forma unui disc argintiu. De cum a plecat, martorii şi-au putut porni maşina în condiţii normale.40

O observaţie care a beneficiat ulterior de publicitate exdnsă s-a produs la orele 2: 00 ale dimineţii de 3 septembrie 1965, lângă Kensington, New Hampshire. Normau Muscarello făcea autostopul pe Drumul 150,

când a văzut un O.Z.N. Tăcut de vreo 25 – 30 de metri diametru, cu „lumini roşii strălucitoare, pulsatorii, în jurul unei borduri aparente”, deplasându-se încet prin aer spre el, cu o mişcare vibratilă, în salturi. A ajuns atât de aproape, încât Muscarello s-a trântit pe acostament ca să nu.

1 lovească. A staţionat deasupra unei case din apropiere, apoi s-a îndepărtat.

Ulterior, poliţistul de patrulă Eugene Bertrand l-a însoţit pe Norman înapoi la faţa locului (Bertrand auzise o relatare similară de la o femeie de pe Drumul 101, care a spus că O.Z.N.-ul plecase cu o viteză peste măsură de mare). Au ajuns în jurul orelor 03: 00. Nu peste mult, au văzut un O.Z.N. Care plutea ca o frunză în vânt la 100 de metri distanţă şi 30 de metri altitudine. Clăii

şi câinii erau nervoşi. Casele erau înroşite de lumina O.Z.N.-ului. Acesta se îndrepta fără zgomot spre Hampton, executând acrobaţii dezordonate. Bertrand a spus că „săgeta” şi „se putea întoarce ca banul”. Apoi a sosit şi poliţistul David Hunt, care a văzut şi el O.Z.N.-ul în timp ce se îndepărta. Din aceeaşi regiune au provenit ulterior numeroase rapoarte O.Z.N., determinând apariţia celebrei cărţi a lui John Fuller, *Incident la Exeter*.41

La orele 20: 20 ale serii de 2 octombrie, 1966 în Gincinnati, Ohio, o femeie a suferit de greţuri şi ameţeli de pe urma unui miros urât inexplicabil în casa ei, având senzaţia că o privea cineva. Apoi, a văzut un O.Z.N. Oval, viu colorat, plutind în apropierea solului, într-o pădure din apropiere. Şi-a

alertat soţul şi alte rude. Cu toţii, împreună cu un vecin, ofiţerul de marină în rezervă David Stites, au privit spectacolul. Stites s-a uitat prin binoclu. O.Z.N.-ul părea să aibă cam 25 de metri în diametru şi lumini roşii, verzi şi albe care se roteau rapid în jurul marginii, precum şi „ferestre” pătrate, luminate galben. S-a îndepărtat, a revenit, a urcat până la o altitudine de vreo 30 de metri, a staţionat şi a oscilat. S-a deplasat încet orizontal, s-a întors, a emis un mic glob oval roşu care de asemenea oscila şi se mişca haotic, după care s-a repezit spre sud.42

Bob Luca, viitorul soţ al femeii răpite Betty Andreasson (vezi

Capitolul 1), a suferit o înspăimântătoare experienţă de răpire

proprie în luna iunie a anului 1967. În timp ce călătorea cu maşina dinspre Hammonasset Beach, Connecticut, Bob a văzut două O.Z.N.-uri mari, strălucitoare, în formă de trabuc. Unul din ele a

lăsat să cadă două ovoide mai mici, mate, cu aspect metalic. Dintre acestea, unul s-a îndepărtat rapid, în timp ce celălalt a coborât cu mişcare de frunză, cam la patru sute de metri distanţă. Luca îşi aminteşte că se temea ca „ei” să nu „vină după” el. Altceva nu mai ţine minte. Sub hipnoză, şi-a amintit că fusese luat la bordul unui O.Z.N., silit să se dezbrace complet şi examinat pe o masă, de nişte

…4*4.44

umanoizi.

Timp de decenii, cercetătorii nu au fost capabili să explice efectul frunzei-moarte. E posibil să aibă o legătură cu mecanica orbitală? S-ar putea ca O.Z.N.-urile pur şi simplu să se legene după ce evită atracţia gravitaţională cu ajutorul câmpurilor tempo-deformatoare? Sunt oare poziţiile lor în spaţiu remediate continuu pentru a corespunde cu poziţiile în timp, astfel evitând obstacolele? Trebuie să genereze permanent câmpuri pentru a ne vizita sistemul temporal de referinţă? Din acest motiv plutesc uneori în loc de a ateriza? Fiindcă le este dificil să potrivească exact mişcările relative? Le-ar putea deveni imposibil să se întoarcă acasă după ce au operat ajustările necesare pentru a ateriza şi a-şi opri câmpurile? Dacă au venit aici din

viitorul (sau din trecutul) Pământului, sau de pe o altă planetă, manipulând câmpurile care deformează timpul, s-ar putea ca, proporţional cu distanţa la care e localizat sistemul lor temporal de referinţă, să fie necesară o compensaţie mai mare pentru a-şi menţine o poziţie stabilă în apropierea noastră? E de presupus că timpul conţine curenţi turbionari, iar pentru compensarea acestora trebuie să se aplice ajustări constante? Oare vizitatorii dintr-un viitor de câteva mii de ani ar avea nevoie de ajustări şi mai accentuate pentru a rămâne stabili în sistemul nostru temporal, şi prin urmare navele lor ar oscila mai mult decât cele ale vizitatorilor din viitorul nu prea îndepărtat?

Note

1. Keyhoe, *op, cit.* P. 1.06.

2. Flammode, *op, cit.* P p. 14.7 – 15.0.

3. Keel, Trojan Horse, p. 61.

4. Jacques Vallée, *Anatomy of a Phenomenon*: *Unidentified Obiects în Space* — A Scientific Appraisal (Chica go: Henry Regner y Co., 196.5); rpt. *UFO's în Space: Anatomy o a Phenomenon* (New York: Ballantine Books – Random House, în e.

197.4), p. 59.

ACROBAŢII AERIENE IMPOSIBILE" 143

5. Blum, Beyond Earth, p. 18.8. Unele informaţii originale vin de la James E. McDonald, Symposium on Unidentified Flying Obiects (Camera Comisiei pentru ştiinţă şi astronautică, 29 iulie 1.968), pp. 6.9 – 70.

6. Frank E. Stra nu es, *Flying Saucerama* (New York: Van tage Press, Inc., 1959), pp. 28 – 29.

7. Renato Vesco, *Intercettateli Seina Sparare* (Milano, Italia: U. Mursia & C., 1968). Trad. Grove Press. Inc. Intercept – But Don't Shoot: *The True Story of Flying Saucers* (New York: Grove Press, Inc., 1971), p. 58.

8. Flamonde, *op, cit.,* p. 26.3.

9. Blumin, *Beyond Earth,* pp. 19 – 20.

10. Michel, *The Truth About Flying Saucers,* pp. 1.59 – 169.

11. Michel, *Straight Line Mystery,* p. 77.

12. Keyhoe, *op, cit.,* p. 49.

13. Binder, *What We Really Know,* p. 34.

14. Vallée, *Chalunge to Science,* p.

13.1.

15. Lorenzen, *The Whole Story,* p. 73.

16. C or a l Lorenzen, „Ocupa n şi O.Z.N. În Statele Unite”, în *The Humanoids,* ied. Charles Bowen (Chicago: Henry Regner v Company, 196.9), pp. 157 – 159.

17. White, *op, cit.,* pp. 59 – 64.

18. Vallée, *Challenge to Science,* p p. 17.817.9.

19. Binder, *What* H? *Really Know,* p. 27

20. Mărturia doctorului James A. Harder în faţa Comisiei Camerei pentru ştiinţă şi Astronautica (29 înlie, 1968), citată în Fuller, *Aliens in the Skies,* pp. 134

136

21. Dintr-un raport înaintat comandantului zonal al Patrulelor Rutiere din

Statul California, citat în Lorenzen, *The Whole Story,* p p. 153 – 1.5.6.

22. Vallée, *UFO's în Space,* p. 174.

23. David Apps, „Observaţia unui pilot de vânătoare deasupra Egiptului", *Flying Saucer Review,* 26, No. 1 (1980), pp. 32, III.

24. Să i ce r, *Strangers from the Skies,* pp. 10.3 – 104.

25. Keel, *Trojan Horse,* p. 253.

26. Hynek, *Experience,* p p. 73 – 7.4.

27. Edward's, *Here and Now!* pp. 109 – 1.11.

28. Hobana, *op, cit.,* pp. 156 – 157

29 *Ibid.,* pp. 246 – 2.47

30 Anderson, *op, cit.,* pp. 15 – 16.

31 J u ani o s-o Benitez, „Turboreactor de linie interceptate de un O.Z.N. Lângă a

Valencia”, trad. Cor ci o n Creighton, *Flying Saucer Review,* 25. No. 5 (198.0), pp. 1.3 – 15.

32 James E. Ob erg, „E venimentul Tungu să a (Rusia)”, în Story, *Encyclopedia,* pp. 371 – 372.

33 Flammonde, *op, cit.,* p. 153 – 1.54

34 Michel, *The Truth About Flying Saucers,* p p. 17.3 – 174.

35 Michel, *Straight Line Mystery,* pp. 19 – 23.

36 *Ibid.,* p. 62

37 *Ibid.,* p. 81

38 *Ibid.,* p. 81

39 Lorenzen, *The Whole Story,* pp. 148 – 14.9.

40 Lorenzen, *Startling Evidence,* pp. 15.1 – 153.

41 Fu II ei, *Incident al Exeter* p p. 9 – 15

42 Strângfie ld, *Situation Red* (D ou bledav), pp. 33 – 36.

43 Fo wl ei, *The Andreasson Affair,* pp. 19.5 – 196.

44 Fo wl ei, *Phase Two,* pp. 1.5,57 – 58.

8

... apare o configuraţie remarcabilă, în care schimbările de culoare sunt aproape sigur legate de mişcările O.Z.N.-ului – plutire, accelerare, încetinire, ascensiune şi accelerare cu viteză t a Otto Binder1

Un curcubeu de culori, o mulţime de indicii încă de la începuturile jocului deducuv O.Z.N., cercetătorii au remarcat că incredibilele capacităţi de zbor ale O.Z.N.-urilor păreau să fie oarecum asociate cu

spectaculoase exhibiţii luminescente. O.Z.N.-urile văzute noaptea emit aproape întotdeauna lumini puternice. Lumina îşi modifică frecvent strălucirea, uneori devenind „mai orbitoare decât soarele”, şi îşi schimbă culoarea – totul părând legat de modificările vitezei şi ale direcţiei. Îl citǎm pe autorul ştiinţific Otto Binder:

… lăsând la o parte specimenele anormale, poate 80% din toate

O.Z.N.-urile văzute noaptea sunt în mod „normal” luminoase şi manifestă acel straniu sistem de schimbare coloristică legată de mişcare…

Mulţi cercetători consideră că prezentarea culorilor curcubeului se află în relaţie directă cu sistemul de propulsie al O.Z.N.-ului şi, de fapt, indică uluitorul gen

de energie şi forţă care le deplasează cu viteze atât de ameţitoare şi asemenea manevre năucitoare”.

Aimé Michel a fost unul dintre numeroşii cercetători O.Z.N. Care au remarcat de asemenea o relaţie între schimbările de viteză şi cele ale culorii, cu mai multe ocazii. În cartea sa *Farfuriile zburătoare şi misterul liniei drepte,* Michel a scris următoarele despre un grup de observaţii efectuate în timpul valului francez din 1954:

1 *Obiectul în stare de repaus e roşiatic, nu foarte lu’ minos şi îşi menţine o poziţie verticală.*

2 *Când se pune în mişcare, este văzut înclinându-se, iar culoarea devine albă, apoi albastră. Culoarea albă corespunde unui*

unghi mic al înclinaţiei şi unei porniri lente, iar albastrul, poziţiei orizontale şi vitezelor mari.

3 *La oprire, succesiunea se inversează.*3

În *Adevărul despre farfuriile zburătoare,* Michel a făcut următoarele observaţii interesante:

Culorile... par asociate într-un fel cu viteza, sau mai probabil cu rata acceleraţiei.

... există o anumită legătură între acceleraţie şi intensitatea luminii.

Cenuşiul-argintiu cu margini roşii este în realitate un roşu foarte slab luminos, aproape infraroşu...

Anumite mişcări cu viteză mare dar constantă nu produc niciuna dintre culorile

puternice, ceea ce pare să confirme ipoteza că există o anumită relaţie între culoarea emanată de obiect şi energia dezvoltată în fiecare moment de către motor.

*... nu ar explica anumite observaţii din februarie 1954, când martorii au avut o senzaţie de arsură în ochi, în timp ce urmăreau câte o manevră deosebit de violentă? Acea senzaţie îi este perfect familiară alpinistului, care o asociază cu ultravioletele de la altitudini mari şi binecunoscuta orbire a zăpezii.*4

Michel pare să fi stabilit o legătură foarte importantă între manevrele violente şi emisia de radiaţii electromagnetice în gama ultravioletă.

Piloţii veterani Pan Am W.B. Nash şi W.H. Fortenberry au observat modificări

cromatice în timp ce zburau cu un DC-4 în apropiere de Norfolk, Virginia, pe data de 14 iulie 1952. La orele 21: 12, au văzut şase O.Z.N.-uri discoidale argintii, luminoase, cu diametrul de circa 25 de metri, zburând spre ei cu o viteză de 1600 km/h. Erau înconjurate de halouri roşii care din când în când se preschimbau în portocaliu. Când încetineau, aurele scădeau, iar când viteza creştea, deveneau mai strălucitoare. Efectuau cotituri bruşte, dintre care una a avut peste 150 de grade, în timp ce zburau în formaţie eşalon. Li s-au alăturat alte două obiecte, care staţionaseră la o altitudine inferioară. Toate s-au întunecat pe neaşteptate şi, când au devenit din nou strălucitoare, s-au dispus în linie. Au urcat cu mare viteză, lansând străfulgerări

intense, regulate, şi au dispărut.5

Două luni mai târziu, la data de 22 septembrie, lucrătorii din schimbul de noapte ai fabricii de chimicale Mouguerre de lângă

UN CURCUBEU DE CULORI, O MULŢIME DE INDICII 14.7

Bayonne, Franţa, au văzut un O.Z.N. A cărui luminozitate varia odată cu mişcarea, iar culoarea i se prefăcea din roşie, albastră. De asemenea, obiectul oscila.6

Peste exact două luni, un O.Z.N. Schimbător la culoare a fost reperat lângă Bocaranga, în Africa Ecuatorială Franceză, la orele 22: 00. Părintele Carlos Maria de Beata Assumpuone şi alte şapte persoane se opriseră pe drum, între sate, când au observat patru discuri argintii care,

alternativ, staţionau, se înroşeau, porneau cu viteza unui turboreactor, urcau vertical, redeveneau argintii şi staţionau. Deveneau strălucitoare înainte de a porni şi reveneau la culoarea iniţială ori de câte ori se opreau. Unele păreau să se rotească. Observaţia a durat douăzeci de minute.

John Stewart a raportat un incident din Cincinnati, Ohio. Conducea maşina, când a văzut un O.Z.N. Întunecos, elipsoidal, cu un halou. Emana o lumină pulsatorie. După ce a staţionat şapte-opt minute, s-a îndepărtat cu mare viteză, schimbându-şi culoarea, din albă-albăstruie, în galbenă şi apoi în roşie. Era data de 9 martie 1954.8

În 7 august 1954, un locotenent din aviaţia elveţiană urmărea nişte avioane şi balonul unui copil, prin binoclu, din

apartamentul său aflat în Zürich. A remarcat un disc întunecos, lat de aproape 17 metri. Avea o

„Coroană” mare, care se preschimba încontinuu din argintie în roşie şi albastră. Contururile O.Z.N.-ului deveneau neclare *numai* atunci când culoarea era roşie. Oscila ca un titirez şi emana fum brun la anumite intervale. Au existat şi alţi martori 9

Observaţia elveţiană a fost urmată de un iureş de observaţii franceze nocturne. În 10 septembrie, la orele 22: 00, Celeste Simonutti şi alte două persoane au văzut un O.Z.N. Sferic, luminos, de

13 metri diametru, plutind cam la un metru înălţime, lângă La Flotte-en. Re (pe Insula Re). A devenit roşu, apoi albastru, după care a părăsit regiunea.10

Peste nouă nopţi (În 2 noiembrie), zona Croix d’Epine a fost scena unei întâlniri. Ernest Delattre mergea cu scuterul, când a văzut un O.Z.N. Strălucitor, în formă de ou, mare cât un autobuz, aterizând pe marginea drumului, la 13 metri de locul unde se afla el. În jurul O.Z.N.-ului se mişcau nişte siluete întunecate. Delattre a accelerat, iar O.Z.N.-ul, din portocaliu, a devenit albastru, apoi albastru-cenuşiu, în timp ce îşi lua zborul”.

În continuare, pe data de 10, trei oameni din Bordeaux au dat peste un

O.Z.N., în timp ce mergeau cu maşina spre Tapignac, Charente-Maritime. Avea formă de disc, cu un dom roşu-orange. Staţiona la o altitudine de circa 10 metri, luminând peisajul. Dintre cele trei persoane,

două l-au urmat pe jos, când s-a deplasat în spatele pădurii, unde au văzut patru „omuleţi” lucrând lângă obiect. Când martorii au ajuns la 15 metri, entităţile au intrat în O.Z.N., care s-a făcut albastru, portocaliu, roşu, i-a orbit pe martori şi „a părăsit solul cu o viteză «înspăimântătoare»”.

În zorii aceleiaşi zile, pe o păşune din Heimersdorf (Haut. Rhin)

fusese văzută o navă de către Anny şi Roselyne Pracht. Era luminoasă, în formă de disc şi înaltă cam de doi metri. Când s-au apropiat, a dobândit o culoare roşu-aprinsă şi s-a îndepărtat în zbor foarte repede, fără niciun zgomot. Alţi doi locuitori din Heimersdorf au văzut-o repezindu-se spre cer şi dispărând ca o săgeată.12

La căderea înserării, în flata de 14, un fermier din Meral, Mayenne, a văzut un O.Z.N. Portocaliu, în formă de cupolă cu fundul plat, aterizând în apropierea lui. Răspândea o aură strălucitoare care lumina priveliştea în jur pe o rază de 200 de metri. Părea transparent, iar înăuntru se distingea o siluetă. După zece minute, O.Z.N.-ul a devenit, brusc, din alb, roşu şi a zburat cu mare viteză. A lăsat în urma lui o substanţă ca parafina, care plutea prin aer asemenea unui abur. S-a depus pe hainele martorului, apoi s-a evaporat.13

O săptămână mai târziu, un om din Charbonnieres îşi ducea fiul în vârstă de trei ani cu maşina spre Pouzou, când a simţit furnicături pe tot trupul, iar copilul a început să plângă. Motorul s-a oprit, farurile

s-au stins, iar omul a văzut o lumină roşie devenind portocalie, apoi strălucitoare, în timp ce un obiect a plutit pentru scurt timp în aer, după care a dispărut. Abia atunci a putut porni din nou motorul.14

În timp ce zbura cu un DC-3 Naţional Airways de la Wellington.

Noua Zeelandă, spre Auckland, în ultima zi a lunii octombrie, 1955, căpitanul W.T. Rainbow şi copilotul S.G. Trounce au fost urmăriţi şi depăşiţi de un O.Z.N. A cărui luminozitate fluctua, devenind, din roşie, galbenă, apoi portocalie. Pasagerul A.R. Tuckett, ofiţer de control al traficului aerian şi pilot cu experienţă, a spus că păruse „la început roşuorange, apoi s-a făcut albastru ca oţelul”. O.Z.N.-ul s-a îndepărtat în grabă.15

Peste numai trei zile, Roland Martin a fost unul dintre numeroşii participanţi ai unei întâlniri, lângă Levelland, Texas, în ceasurile dinaintea zorilor zilei de 3 noiembrie. Martin se afla la volanul camionetei, când a văzut un O.Z.N. Mare, roşu-portocaliu, care semăna cu un glob de foc. S-a apropiat, a aterizat pe drum în faţa lui şi a devenit albastru-ve. Rzui. Motorul maşinii şi farurile s-au stins. Aura obiectului lumina interiorul cabinei. După vreun minut, obiectul a redevenit roşu-orange şi s-a ridicat vertical. După ce a dispărut, camioneta a reînceput să funcţioneze normal.16,17

La Painesville, Ohio, un ipsosar a întâlnit un alt O.Z.N., după numai trei nopţi, la orele 23: 30. Olclen Moore se deplasa cu

maşina, când a văzut un O.Z.N. Luminos scindându-se. O parte a urcat vertical; cealaltă s-a mărit în dimensiuni, schimbându-se, din albă-strălucitoare, în verde, apoi verde-albăstruie, şi a aterizat la 170 de metri distanţă, cu un zgomot ca un „sfârâit”. Moore a privit-o timp de 15 minute. Era circulară („de forma unei farfurii cu capac”) şi avea 17 metri diametru. O înconjura o ceaţă albastră-verzuie, care pulsa. Părea să aibă suprafaţă reflectorizantă. La faţa locului au fost găsite urme de paşi care duceau de nicăieri spre nicăieri, găuri stranii şi semne de radioactivitate.18

La orele 03: 20 ale dimineţii de 3 octombrie 1958, pompierul Cecil

Bridge era de serviciu într-un tren

Monon cu direcţia sud, ajuns în apropiere de Wasco, Indiana. Bridge şi alţi patru membri ai echipajului au văzut patru O.Z.N.-uri luminoase, tăcute, zburând în formaţie de „V” peste linii, în faţa trenului, cu viteza de circa 80 km/h. Obiectele s-au oprit brusc, şi-au inversat direcţia şi s-au îndepărtat spre est. Apoi au revenit, apropiindu-se dinspre sud, iar pompierii au putut vedea că aveau formă discoidală şi un diametru de aproximativ 13 metri. Deveneau succesiv mai luminoase şi mai întunecate, strălucind mai puternic şi mai alb când se deplasau mai repede, precum şi mai slab, mai galben-portocaliu, când încetineau.19

Localitatea Boianai din Papua, Noua Guinee, a fost scena unor observaţii multiple în luna iunie a anului 1959. În

seara de 26, Reverendul Părinte William Booth Gill şi alte 37 de persoane au privit mai multe O.Z.N.-uri într-o perioadă de câteva ore. Unul, mai mare, părea să aibă o construcţie superioară, iar martorii au văzut fiinţe la bordul său. Altele erau mai mici, în formă de disc. Erau galbene sau portocalii şi, când se deplasau, foarte strălucitoare. Când au plecat (în jurul orelor 21: 30), culoarea, iniţial albă, a devenit roşie, apoi albastră-verzuie. În noaptea următoare, a apărut un alt obiect, iar Gill şi ceilalţi le-au făcut cu mâna fiinţelor de la bord, care le-au răspuns asemenea. Când au semnalizat cu lanternele, obiectul a pendulat înainte şi înapoi.20

Una dintre cele mai bizare relatări provine din Argentina, înaintea zorilor zilei

de 12 octombrie 1963, Eugenio Douglas conducea un camion cu cărbuni prin ploaie, între Monte Maiz şi Isla Verde, când a observat o lumină orbitoare în faţă. S-a oprit, a cobo rât din camion şi a văzut nu o Z.N. Circular, cu aparenţă metalică, înalt de circa 12 metri. Trei oameni înalţi de patru metri, având pe cap echipamente cu antene, au ieşit din obiect printr-o deschizătură luminată. Pe Douglas l-a lovit o rază de lumină roşie. A fugit la Monte Maiz, urmărit de rază. Luminile felinarelor de pe străzi au devenit „violete şi verzi”. De asemenea, a simţit un miros înţepător de gaz.

Douglas a alergat la o casă din apropiere, să ceară ajutor; locatarii casei, familia Ribas, au spus că flăcările lumânărilor şi luminile electrice din casă se

înverziseră. Şi ei au simţit mirosul.

Douglas a suferit arsuri pe faţă şi mâini, despre care un medic a afirmat că erau provocate de radiaţii similare cu ultravioletele. Poliţia a primit multe anunţuri despre lumini care îşi schimbaseră culoarea. Sătenii au găsit la faţa locului urme de paşi, mari de 50 de centimetri.21

Poliţia şi alte persoane au văzut mai multe O.Z.N.-uri în formă de umbrelă săgetând pe cer deasupra oraşului Madras, Oregon, timp de câteva ore, la data de 20 iulie 1964. Uneori staţionau, alteori se repezeau cu „viteze incredibile”, schimbându-şi culoarea în timpul acceleraţiei. La fel cum s-a raportat şi în multe alte cazuri, în stare de repaus erau roşii.22

Chiar şi Antarctica, unde aerul este curat şi aeronavele zboară rar, a avut partea ei de cazuri O.Z.N. În seara de 3 iulie 1965, un O.Z.N. Foarte mare, silenţios, cu formă lenticulară şi aparenţă solidă, a zburat peste o bază argenuniană, pe un traseu în zigzag. Uneori se deplasa cu viteză foarte mare, iar alteori staţiona, şi s-a raportat că era mai mult roşu şi verde, dar în unele momente devenea galben, albastru, alb şi portocaliu. Un meteorolog, trei subofiţeri chilieni şi alte treisprezece persoane au fost martori. S-au făcut fotografii.

Un O.Z.N. Similar a fost văzut în aceeaşi după-amiază la baza argentiniană din Insulele Orkney de Sud. Informaţia a fost transmisă pe data de 6 iulie, într-un raport al Ministrului Marinei Argentiniene.

Bazele chiliene şi engleze de pe insula Deception au anunţat şi ele O.Z.N.-uri Comandantul Barrera de la baza chiliană Pedro Aguirre Cerda a declarat presei că O.Z.N.-ul observat acolo era solid, se deplasa cu „viteze incredibile!”, a staţionat cam 20 de minute, a manevrat, a emis o lumină verde şi a afectat instrumentele de la baza argentiniană.23

Dacă data şi ora estimative când şi-a făcut constatarea doctorul Antonin Kulka sunt corecte, s-a întâmplat exact peste o lună ca un alt necunoscut colorat să fie văzut în emisfera sudică. De astă dată, locul a fost Carnarvon, Australia. Kulka şi doamna Andrey Lawrence au văzut un O.Z.N. Oval, portocaliu, plonjând în picaj spre maşina lor. Au coborât din maşină să-l

privească. O.Z.N.-ul a plutit în apropierea solului, şi-a schimbat culoarea în „verde fluorescent”. Şi a plecat cu mare viteză.24

Din apropierea casei sale aflată în zona rurală Ann Arbor, Michigan.

Frank Mannors a văzut un O.Z.N. La orele 20: 00 ale serii de 20 martie

1966. Semăna cu un meteor, dar s-a oprit brusc imediat deasupra nivelului copacilor. Mannors, soda sa, fiul, fiica şi ginerele lor au privit cum a aterizat şi s-a întors la înălţimea copacilor, atingându-le vârfurile. Această manevră s-a repetat de câteva ori. Culoarea devenea de fiecare dată roşie şi albastră, între copaci, şi albă, la sol.

Mannors şi fiul lui s-au apropiat până la 500 de metri. O.Z.N.-ul părea să fie galben-

cenuşiu, în forma unei mingi de rugby, cu o suprafaţă corodată, ca a coralilor. Avea într-un capăt o lumină albă pulsatorie, iar în celălalt, una verde, tot pulsatorie. Plutea la o altitudine de circa trei metri, deasupra unui nor de vapori. Ambele lumini răspândeau în jurul lor halouri. Apoi, s-a înroşit ca fierul încins, şi-a stins luminile şi a zburat cu mare viteză, scoţând un ţiuit ascuţit. Acest O.Z.N., precum şi altele, au fost văzute de numeroase persoane, inclusiv câţiva poliţişti.25

În acelaşi an, la data de 11 iunie, un pescar din Westport, Connecticut, a văzut un O.Z.N. În formă de farfurie cu dom, coborând spre maşina lui şi oprindu-se deasupra copacilor. S-a înclinat cu 45 de grade, a urcat, a executat o întoarcere în

unghi drept şi şi-a schimbat culoarea din albă în galbenă, albastră şi verde, în timp ce accelera. Incidentul a avut loc la orele 03: 45 dimineaţa.26

În luna următoare, o altă relatare din zorii zilei s-a consemnat în

Carolina de Nord. La orele 02: 00 ale datei de 25, un om a fost urmărit de un O.Z.N. Luminos pulsator, care zbura de la 100 de metri distanţă şi la altitudinea de 16 metri, în timp ce el se deplasa între Greenville şi Vancehars. Şi-a schimbat culoarea portocalie în roşu, albastru, verde, „a oscilat în ax”, s-a apropiat la 30 de metri şi pe neaşteptate s-a repezit în sus, pe direcţie verticală.27

La data de 30 septembrie, David Leer şi un alt poliţist din Anderson.

Indiana, au văzut un O.Z.N. Alb luminos mare cât un fuzelaj de avion de linie zburând pe sub plafonul de nori. În timp ce încetinea, a devenit din alb roz, roşu, apoi a emis dedesubt o lumină pulsatorie, albă-albăstruie.28

Anul 1967 ne-a oferit unul dintre cele mai enigmatice cazuri de întâlniri ale tuturor timpurilor. S-a întâmplat la amiaza zilei de

20 mai, în Manitoba, Canada. În timp de făcea prospecţii la nord de Falcon Lake, Steven Michalak a fost abordat în tăcere de două O.Z.N.-uri, care iniţial au părut a avea formă de havană cu umflături, apoi ovală, apoi de discuri calotate. Unul dintre obiecte s-a oprit, a plutit în loc, apoi s-a ridicat şi a plecat cu viteză, schimbându-şi culoarea

roşie în portocalie, gri şi din nou portocalie. Celălalt a aterizat pe o stâncă plată şi întinsă, la 50 de metri distanţă, şi a devenit, din roşu, cenuşiu cu un halou auriu în jur. A stat acolo 30 de minute şi a „radiat căldură în culori de curcubeu”. O lumină purpurie vie, care producea imagini remanente roşii, se revărsa din deschizăturile O.Z.N.-ului – *din interiorul lui* – scăldând împrejurimile. Obiectul părea să emane căldură şi un miros ca de sulf, şi scotea sunete asemenea unor sfârâieli şi şuierături.

Apropiindu-se, lui Michalak i s-a părut că auzea nişte glasuri. A

strigat în cinci limbi, dar fără a primi niciun răspuns. S-a dus direct spre O.Z.N., coborându-şi ochelarii de protecţie din cauza extremei străluciri (prospector

amator, Michalak folosea o cască de sudură ca mijloc de apărare improvizat împotriva aşchiilor de rocă) şi şi-a vârât capul înăuntru, unde a văzut raze de lumină şi străfulgerări. Peretele părea să aibă cam 45 de centimetri grosime. Casca şi mănuşa martorului au fost topite şi arse de la contactid cu obiectul.

O.Z.N.-ul s-a rotit şi a decolat, împroşcându-l pe Michalak cu gaze fierbinţi printr-o duză de eşapament ca un grilaj, aprinzându-i hainele şi lăsând un miros ca de circuite electrice arse. Locul aterizării părea măturat complet, cu excepţia unei grămezi circulare de ace de brad, frunze şi ţărână. Busola lui Michalak s-a comportat arbitrar pentru un scurt răstimp după plecarea O.Z.N.-ului. Omul a siderit de

migrene, greţuri, vomă, slăbiciune şi arsuri grave, în formă de grilă.29,3.0

Pastorul Estanislao Lugo Conteras a văzut un O.Z.N. Enorm schimbându-şi culorile în timp ce ţâşnea din ocean, în largul coastelor Salinei, Venezuela. Era chiar după lăsarea întunericului, în seara de 8 august 1967. Preotul a văzut o porţiune întinsă a oceanului, cam la 500 de metri distanţă de mai, „zbârcindu-se”, devenind albastru-deschisă, apoi albă, galbenă şi în sfârşit portocalie. Din apă s-a ridicat un disc uriaş, cu un bâzâit sonor, a plutit pe loc, apoi s-a îndepărtat, dispărând în câteva secunde. Pastorul a simţit furnicături la picioare. 1

Un paznic de noapte în vârstă de şaptezeci şi trei de ani, care a întâlnit un

O.Z.N. Colorat în Argentina, a simţit şi el furnicături la picioare – iar în urma evenimentului i-a crescut un nou set de dinţi! Ventura Maceiras stătea aşezat în faţa barăcii sale din Tres Arroyos, ascultând un radio cu tranzistori, în jurul orelor 22: 20 din seara de 30 decembrie 1972. Radioul s-a oprit din funcţiune, iar Maceiras a auzit un sunet ca un zumzet sau murmur. Apoi, a văzut un O.Z.N. Viu luminat, având o cabină rotundă cu ferestre. Culoarea i s-a preschimbat din orange în purpuriu, sub ochii lui. A distins înăuntru instrumente, cadrane şi doi umanoizi în costume gri, segmentate. Aparatul a plutit deasupra unui crâng apropiat de eucalipţi, s-a înclinat, a tras un fulger orbitor de lumină spre el, apoi s-a îndepărtat în zbor, cu zumzetul

înteţindu-se.

Pe lângă furnicăturile picioarelor, Maceiras a mai suferit dureri de cap, greţuri, diaree, căderea părului, lăcrimare, dificultăţi de vorbire şi pustiile roşii pe ceafă, timp de câteva săptămâni. La faţa locului, s-au găsit vârfurile copacilor arse şi peşti morţi într-un rău.

Ventura Maceiras pare să fi fost unul dintre numeroşii receptori involuntari de radiaţii O.Z.N. Generate într-o cantitate suficientă pentru a provoca îmbolnăvirea. Ne amintim de afacerea Cash-Landrum, în care o martoră a trebuit să fie spitalizată pentru luni de zile în urma întâlnirii (vezi Capitolul 2). Asemenea boli au fost raportate de multe ori şi, ocazional, cercetărilor îi s-a asociat şi relatarea câte

unui deces.

Cel mai incitant aspect al cazului Maceiras constă în noii dinţi. În mod incredibil, şi în alte situaţii anterioare fuseseră consemnate întineriri şi vindecări ale rănilor şi bolilor. Într-un caz, un martor fusese muşcat de un animal domestic, iar muşcătura se infectase, provocându-i dureri. Când a fost iradiată, cu ocazia unei întâlniri O.Z.N. Ulterioare, s-a vindecat ca prin miracol. Persoanele răpite au fost expuse unei anumite lumini, pe mesele de examinare de la bordul O.Z.N.-urilor, şi li s-a spus că erau vindecate de boli. Se pare că, dintre zecile de lungimi de undă diferite ale radiaţiilor emise de O.Z.N.-uri, unele sunt nocive, altele nu, şi cel puţin mia stimulează dezvoltarea celulelor.

La fel ca în cazul miilor de alte anecdote din literatura ozenistică, povestea bătrânului paznic de noapte nu poate fi expediată cu uşurinţă. Pentru a o face, ar trebui să presupunem că un bătrân fără ştiinţă de carte, care trăieşte în „mahalalele” Argentinei, a reuşit cumva să se expună unor radiaţii periculoase, apoi a scornit o poveste care corespunde perfect obscurelor rapoarte americane nepublicate niciodată în limba lui. Mai mult, trebuie să presupunem că s-a căţărat în eucalipţi, înarmat cu un obiect, pentru a le arde vârfurile, a omorât un număr de peşti în râul de jos şi a minţit care bântuie atât de multe alte cazuri. Chiar dacă bătrânul era suficient de agil, inteligent şi smintit pentru a face o atât de splendidă farsă, ce motiv ar

fi putut avea?

Fie şi acceptând că nouăzeci la sută din cazuri, inclusiv cazul Maceiras, sunt neîntemeiate – o atitudine care ar însemna să desconsiderăm total migăloasa documentare a acestor cazuri de către cercetători – suntem totuşi siliţi să conchidem că O.Z.N.-urile există şi emit într-adevăr radiaţii pe lungimi de undă care acoperă toată gama electromagnetică cunoscută, de la undele radio, până la căldură, lumină de toate culorile posibile, raze X şi raze gamma.

Observând mica porţiune a spectrului pe care o putem vedea, găsim indicii despre mecanismul emisiilor. Adeseori, O.Z.N.-urile emit o aură proprie – ceea ce înseamnă că lumina radiază în exterior din toate

suprafeţele lor. Lumina se poate transforma treptat, printr-un curcubeu de culori diferite, se poate schimba rapid de la o culoare la alta, sau poate combina mai multe ctdori în acelaşi timp („portocaliu-albăstrui”, „griroşiatic” etc.). Intensitatea luminii se poate modifica gradual, de la o lucire mată până la o strălucire puternică. Culoarea şi/sau strălucirea se schimbă adesea chiar *înainte c*a O.Z.N.-ul să se repeadă din loc cu mare viteză.

Aura mată este de obicei roşie şi adeseori asociată cu căldura. Căldura ar putea fi produsă de interacţiunea moleculelor de aer cu un câmp tempo-deformant, aşa cum am schiţat anterior, sau de către un număr de alţi factori. În orice caz, se ştie că uneori carcasele navelor sunt

fierbinţi. Pârlesc vegetaţia şi îmbrăcămintea, dau foc ierbii, fac să se evapore umezeala solului etc. De aici, putem deduce că, în unele momente, temperatura carcasei unui O.Z.N. Poate atinge 300 de grade sau chiar mai mult. Cu alte cuvinte, întreaga suprafaţă a unui O.Z.N. Este încinsă ca elementul unui radiator electric reglat la căldură moderată. O farfurie cu diametrul de 8 metri ar avea o suprafaţă de circa 50 de metri pătraţi, ceea ce înseamnă că ar putea emana cu uşurinţă energie calorică (infraroşie) de ordinul a sutelor de mii de waţi.

Radiaţiile infraroşii au o lungime de undă doar cu puţin mai mare decât aceea a luminii roşii vizibile (şi o frecenţă uşor mai scăzută decât a luminii roşii vizibile). Dacă

lungimea de undă a acestei radiaţii infraroşii ar putea fi comprimată până la 5 – 7 zecimi de miimi de milimetru, ar deveni egală cu lungimea de undă a luminii vizibile şi ar stimula retinele ochilor martorilor. Cu alte cuvinte, dacă fierbinţeala unei carcase încinse de farfurie zburătoare ar fi supusă unui efect Doppler la trecerea printr-un câmp care schimbă natura timpului, acea carcasă ar putea arăta ca şi cum ar fi acoperită cu mii de bec un de 100 de waţi. Dacă temperatura ar creşte până la o mie de grade – lucru care se poate întâmpla cu propriile noastre nave spaţiale – ar da senzaţia că întreaga suprafaţă e acoperită cu proiectoare de mare intensitate. Aceste condiţii ar corespunde cu energia calculată la 2,3 milioane de waţi a luminii din

exemplul doctorului Vallée (vezi Capitolul 5).

După cum demonstra modelul nostru ipotetic din Capitolul 5, un observator care se apropie de un obiect înconjurat de un câmp tempodeformant ar putea vedea o schimbare de culoare dacă ar înainta sau s-ar retrage dinspre obiect (ori viceversa), sau în eventualitatea extinderii ori contractării câmpului, sau a distorsionaţii formei sale. Acest lucru se întâmplă întrucât măsura efectului Doppler dintre obiect şi ochii observatorului se modifică. Efectul ar putea fi comparat cu amplificarea sau micşorarea unei imagini, când este privită prin lentile convexe sau concave de curbură variabilă, ori cu schimbarea cromatică a unei imagini văzute prin filtre de diverse

culori. Intensitatea luminii poate varia proporţional cu cantitatea de căldură emisă şi cu porţiunea din acea căldură care devine vizibilă datorită efectului Doppler (căldura radiază pe o gamă de frecvenţe, la fel ca lumina).

Un studiu al observaţiilor propriu-zise denotă că, în repetate rânduri, O.Z.N.-urile au fost văzute schimbându-şi culoarea în trei situaţii concrete: *n)* când îşi modifică viteza sau direcţia, *h)* când trec prin dreptul unui martor, şi *r)* când se ridică înaintea decolării sau coboară înaintea aterizării. Dacă O.Z.N.-urile se deplasează din loc în loc schimbând forma câmpurilor tempo-deformaute, tocmai acestea sunt efectele pe care ar fi de aşteptat să le vedem.

Ipotetica noastră maşină a timpului ne

poate ajuta să explicăm de ce.

Încă o dată, să presupunem că ani construit o maşină temporală. Înăuntru se află un generator, care radiază un câmp tempodeformant ce înconjoară complet întreaga instalaţie. Acest generator anume creează întâmplător un câmp perfect sferic, astfel că am construit o carcasă sferică în jurul maşinii timpului şi am plasat generatorul în centrul ei.

Este miezul nopţii. Ne uităm la ceas, concomitent cu un prieten, pentru a ne asigura că şi al lui arată aceeaşi oră. Apoi, în timp ce prietenul ne observă de la o distanţă de trei metri, intrăm în maşina timpului şi punem generatorul în funcţiune. Imediat, ne înconjoară un câmp, ajungând până la circa şapte metri dincolo de

carcasă, în toate direcţiile. Este ca un balon invizibil, cu „nava” în mijloc.

Obiecte, carcasa navei emană o oarecare căldură. Desigur, aceasta e în mod normal invizibilă, aşa că prietenul nostru nu o poate vedea – până deschidem generatorul. Acum, însă, căldura este supusă efectului Doppler, la trecerea prin câmp, înainte de a ajunge la ochii lui. În acest moment, câmpul e încă slab, iar prietenul nostru nu priveşte decât prin jumătate din el, astfel că efectul Doppler este redus. Frecvenţa infraroşie s-a schimbat doar atâta cât să apară o lumină roşie vagă. Când am pornit generatorul, prietenului nostru i s-a părut că, deodată, carcasa s-a luminat într-un roşu mat (şi este de asemenea posibil să fi pere eput unele

efecte fiziologice stranii).

Acum suntem gata să facem un zbor de probă. Nu dorim să fim striviţi la pământ, aşa că avem grijă să nu manipulăm câmpul într-un mod care ar face ca mişcarea să se aplice într-un vector descendent în relaţie cu pământul. Ne aflăm într-o poiană din pădure, deci trebuie şi să fim atenţi să nu mergem spre o margine anume, pentru a nu ne ciocni de copacii înconjurători. Este necesară o ascensiune verticală.

Îi spunem computerului că dorim să ne ridicăm drept în sus. El calculează complecşii vectori orbitali care acţionează în acel moment anume. Dacă în clipa respectivă nu există niciun vector pe care să-l putem folosi pentru ascensiunea verticală, poate fi necesară folosirea unor

rachete sau a altor mecanisme auxiliare, cel puţin până am trecut de vârfurile copacilor şi avem mai mult spaţiu de manevră. (De asemenea, putem alege mecanisme auxiliare de ridicare pentru a evita să-l afectăm pe prietenul nostru, care poate sta atât de aproape de maşină încât ar tinde să fie ridicat odată cu noi). Altminteri, computerul va manipula forma câmpului astfel ca nava să „plutească" în sus.

Această modificare în forma câmpului nu va provoca presiuni asupra navei, întrucât ea este învăluită complet de câmp. La fel cum o muscă poate zbura fără probleme printr-o maşină care se deplasează cu o sută de kilometri pe oră, nava noastră nu va fi distorsionată de deformarea structurii timpului şi spaţiului

care se produce în afara ei.

În sfârşit, am depăşit coroanele copacilor. Computerul readuce câmpul la forma iniţială, astfel că acum plutim la circa 30 de metri deasupra pământului. În timp ce ne ridicam, observatorul nostru privea printr-o parte tot mai mare a câmpului, şi astfel căldura carcasei (şi a rachetelor, dacă am folosit) suferea un efect

Doppler tot mai accentuat. Pentru el, carcasa roşie-luminescentă părea să devină tot mai cărămizie, apoi portocalie.

Aici, sus, bate vântul. Vântul împinge câmpul, care poate să facă sau nu nava să se legene puţin, în funcţie de forţa şi forma câmpului în acel moment. De asemenea, din moment ce ne aflăm o idee mai departe de axa Pământului, în vreme ce velocitatea

noastră unghiulară rămâne aceeaşi, maşina timpului se îndepărtează în derivă, încet, de luminiş. Computerul aplică ajustări continue la comenzile generatorului (şi/sau ale mecanismelor auxiliare) pentru a compensa şi a ne menţine poziţia.

Acum, că am scăpat dintre copaci, putem pune cu adevărat la încercare puterea maşinii noastre temporale. Alegem o direcţie, iar computerul manipulează forma câmpului astfel încât să ne deplasăm în acea direcţie. Când o face, grosimea câmpului (şi prin urmare cantitatea de efect Doppler) dintre noi şi observator creşte. Pentru el, se pare acum că maşina timpului şi-a schimbat din nou culoarea – de astă dată, din portocaliu în galben – în timp ce ne punem în mişcare.

Între timp, generatorul a început să funcţioneze mult mai greu şi degajă căldură. Pentru a preveni înfierbântarea carlingii, căldura este deviată spre carcasă. Observatorul are impresia că aura galbenă câştigă în strălucire.

Vrem să ne deplasăm mai repede. Atingem comenzile respective, iar computerul intensifică şi/sau distorsionează şi mai mult câmpul, pentru a deforma timpul din jur şi mai drastic. Observatorului i se pare că maşina timpului se repede brusc spre est, mai rapid decât un turboreactor, devine albastră-verzuie şi atât de strălucitoare încât nu o mai poate privi. Noi, aflându-ne complet în interiorul câmpului, nu percepem nicio acceleraţie. Dar tot ceea ce se găseşte în exterior arată

straniu – toate luminile sunt în chip ciudat diferite. În faţa noastră – la est – nu se mai văd deloc. În celelalte direcţii, culorile par anormale. Semafoarele şi firmele de neon care ne aşteptăm să fie verzi arată roşii. Luminile roşii şi portocalii nu mai apar deloc. Până şi stelele par roşii! Reţinem că vom avea nevoie de un program special de computer, pentru a regla imaginile înregistrate de camerele video îndreptate spre exteriorul maşinii, în conformitate cu măsura în care deformăm timpul, astfel ca efectul Doppler să se compenseze şi să putem observa lucrurile aşa cum sunt în realitate.

Mărim încă o dată forţa deformaţiei temporale şi, de astă dată, observatorul nostru, care ne-a privit gonind ca o săgeată

verde-albăstruie, ne vede străfulgerând violet şi apoi dispărând ca prin farmec. Când reducem deformaţia, ne materializăm din nou în faţa ochilor lui.

Am ajuns la o oarecare distanţă, aşa că inversăm forma câmpului. Pentru observator, se pare că am făcut o întoarcere bruscă de 180 de grade, la mare viteză, iar acum revenim năprasnic spre el. Şi, din nou, are senzaţia că ne-am schimbat culorile. De asemenea, acum el remarcă o ceaţă roşie înconjurând maşina timpului la oarecare distanţă. Aceasta se datorează faptidui că aerul e ionizat la intrarea în câmpul nostru şi eliberează energie.

Întorcându-ne, hotărâm să facem un experiment. Îi dăm computerului instrucţiuni noi, iar el schimbă uşor unghiul

părţii puternice a câmpului. Observatorul vede nava sărind în sus pe cer şi, întrucât unghiul său de vedere prin câmp s-a modificat, culoarea noastră violetă păleşte spre indigo. În timp ce ne repezim pe deasupra capului său, constată că lumina albastră devine rapid albastră-verzuie, verde, verde-gălbuie şi din nou galbenă.

Maşina timpului pare să funcţioneze, aşa că ne decidem să revenim în poiană, pentru a ateriza. Am depăşit locul, deci trebuie să inversăm din nou traiectoria. Prietenul nostru vede iarăşi culorile schimbându-se. În cele din urmă, ajungem să staţionăm deasupra luminişului, modificând câmpul tempo-deformant înapoi la forma iniţială. Aterizarea va fi partea cea mai periculoasă a zborului. Trebuie să

coborâm, dar folosirea vectorilor descendenţi s-ar putea vădi o greşeală. La cea mai mică eroare de calcul din partea computerului, ne putem prăbuşi la sol înainte de a mai apuca să oprim. Poate ar fi bine să slăbim întregul câmp, până când abia ne mai susţine, pentru a lăsa apoi gravitaţia să acţioneze.

Reducem puterea generatorului, iar prietenul nostru ne vede aura galbenă pălind şi revenind, prin galben-orange, la portocaliu. Pe măsură ce forţa câmpului scade, începem să plutim în jos. Greutatea noastră e anulată aproape complet, aşa că briza ne leagănă în timpul coborârii, iar computerul ajustează câmpul pentru a compensa, balansându-ne în sens opus. Ne clătinăm ca o frunză în cădere. Acum

suntem la şapte metri de prietenul nostru. El vede lumina întunecându-se spre cărămiziu. Am ajuns la trei metri. Pentru ochii lui, cărămiziul s-a închis la roşu.

În sfârşit, aterizăm. Din păcate, mişcarea pendulatorie a coborârii ne-a lăsat într-o pozide incomodă – nava a aterizat pe o parte! înainte de a încerca un nou zbor, va trebui să înzestrăm nava cu un giroscop, pentru a o stabiliza. Eventual am putea să adăugăm o bordură discoidală în mijloc şi să folosim motoare care

UN CURCUBEU DE CULORI, O MULŢIME DE INDICII 15.9

s-o menţină tot timpul în stare de rotaţie. O putem echipa spre a elimina căldura excesivă a generatorului de câmp.

Acum, ajunşi la sol, reducem treptat

intensitatea câmpului. Observatorul vede lumina dispărând şi poate simţi căldura carcasei încinse. Exact aşa cum bănuiam, în stare de repaus mişcarea noastră nu mai corespunde exact cu aceea a locului de aterizare. Carcasa navei se încordează pe sol, strivind iarba şi formând o impresiune concavă a laturii maşinii temporale în pământul moale. E clar că mai avem nevoie şi de un echipament de aterizare solid.

După această aventură, comparăm impresiile cu prietenul care ne-a observat. Ceasul lui arată 12: 20. Ai nostru, însă, a rămas la 12: 05. De la începutul testului, noi am îmbătrânit doar cu cinci minute, câtă vreme pentru observator au trecut douăzeci de minute!

Desigur, maşina timpului încă nu a fost

inventată (din câte ştim), aşa că scenariul pe care tocmai l-am expus poate fi complet greşit. S-ar putea să nu aibă nicio legătură cu ceea ce se întâmplă cu O.Z.N.-urile. Pe de altă parte, ar putea fi purul adevăr. Propune nu numai o explicaţie logică pentru uluitoarea luminozitate şi schimbările de culoare şi strălucire observate în sute de cazuri ale întâlnirilor, ci poate ajuta de asemenea să se rezolve enigma modului şi a motivului pentru care O.Z.N.-urile par să emită alte frecvenţe de radiaţii, acoperind întregul spectru electromagnetic.

Lumina vizibilă, trebuie să reţinem, comportă doar o mică fracţiune din spectrul total. Toate celelalte frecvenţe, de la undele radio, până la razele ultraviolete, razele X şi gamma, sunt invizibile, dar totuşi reale. Şi,

în cantităţi mari, pot fi dăunătoare sau chiar fatale.

Acea porţiune cromatică care se schimbă din cauza modificărilor de câmp ale unui O.Z.N. Aflat în zbor, efectuând manevre violente, poate fi semnificativă în anumite circumstanţe. Asemenea manevre pot necesita balansuri drastice ale câmpului, atât în direcţia originală de deplasare, cât şi în cea nouă. După cum a observat Michel, în acele momente pot apărea radiaţii ultraviolete puternice.

Enormele O.Z.N.-uri întâlnite de către bombardiere deasupra Coreei, în septembrie 1950 (vezi Capitolul 5), s-au oprit brusc în timp ce venea spre avioane cu o viteză de 1500 – 3.000 km/h. Dacă operau în modul presupus de noi, câmpul

înconjurător – care trebuie să fi avut din capul locului o forţă cutremurătoare, întrucât obiectele aveau un diametru mai mare de 200 de metri – a fost fără îndoială schimbat drastic pentru a le face să se oprească

brusc în plin zbor. Toate filmele din camerele de luat vederi ale bombardierelor au fost găsite voalate, deşi aparatele nici măcar nu fuseseră puse în funedune. Concluzia este că O.Z.N.-urile emiseseră raze X sau gainma, ca rezultat al unei schimbări accentuate.

Ştim că emiteau radiadi pe o întreagă varietate de frecvenţe.

Produceau atât frecvenţe radar, cât şi radio, de o asemenea magnitudine încât

bruiau echipamentele de detecţie şi comunicaţii ale avioanelor. Erau înconjurate de luciri roşii. Prin hublouri se revărsa o lumină verde care dobândea tonuri pastelate pentru ca apoi să revină la verdele iniţial* De asemenea, centrele suprafeţelor inferioare erau complet negre, iar acea zonă neagră circulară rămânea constantă, câtă vreme restul navei părea să fibrileze. Aici indicaţia este că forţa sau forma câmpului de dedesubtul navei era substanţial diferită de restid câmpului. S-ar putea încerca o analogie cu polul unui disc magnetic. Acelaşi gen de zonă neagră s-a consemnat în multe alte situaţii, mai ales în cazul Insulei Maury (care va fi discutat în Capitolul 14).

Energia transmisă de multe dintre

posturile noastre de televiziune se ridică până la un milion de waţi sau chiar mai mult. Dacă ar fi pus în funcţiune un emiţător similar, la bordul unui O.Z.N., iar carcasa navei sar folosi ca antenă de transmisie – poate a semnalelor radar – rezultatele ar putea fi dezastruoase pentru observatorii din apropiere. Convertiţi în căldură prin efectul Doppler, un milion de wati pot fi foarte incomozi. Este posibil ca santinelele braziliene care au suferit arsuri când s-a întrerupt energia electrică în fortul lor (vezi Capitolul 5) să fi suferit tocmai un asemenea incident. Adus de efectul Doppler în gama microundelor, un semnal de un milion de waţi putea produce uşor degajările calorice care l-au obligat pe pilotul avionului de urmărire de deasupra

localităţii Walesville, New York, să abandoneze (vezi Capitolul 5). Transpuşi prin efectul Doppler în lumină vizibilă, un milion de waţi ar străluci ca un arc de sudură, iar O.Z.N.-urile sunt adesea observate emiţând o lumină atât de puternică de pe toate suprafeţele.

Lumina ultravioletă este aceea care provoacă bronzarea şi arsurile sudorului. Expunerile îndelungate generează cancerul pielii. Ultravioletele au o lungime de undă doar infim mai scurtă decât cea a luminii violete vizibile, ceea ce înseamnă că orice lungime de undă infraroşie prescurtată numai pudn mai mult decât e necesar pentru a se înscrie în spectrul vizibil ar dobândi o lungime de undă din gama ultravioletă. După cum ilustrează Capitolul

5.

UN CURCUBEU DE CULORI, O MULŢIME DE INDICII 16.1

arsurile de ultraviolete apar foarte frecvent în rândurile martorilor unor apariţii O.Z.N.

O frecvenţă şi mai înaltă (şi, deci, o energie mai mare) au razele X şi gamma. Acestea sunt extrem de periculoase. Câteva secunde de expunere pot fi fatale. Din când în când, se raportează situaţii de expunere aparentă a martorilor la asemenea radiatii (de exemplu, cazurile Cash. Landrum şi Maceiras, precum şi filmul voalat în aparate deasupra Coreei), dar ele nu sunt nici pe departe atât de răspândite ca expunerile la ultraviolete. Se pot deduce mai multe motive în acest sens. Unul ar putea fi acela

că, în mod normal, câmpurile tempo-deformante pe care le folosesc O.Z.N.-urile pur şi simplu nu sunt destul de puternice pentru a ridica frecvenţa radiaţiilor obişnuite la nivelul acestor emisiuni „dure”, făcând-o doar cu rare ocazii. O altă explicaţie ar fi aceea că ufonauţii înşişi sunt conştienţi de pericolul pe care îl prezintă pentru noi şi evită să ne expună ori de câte ori este posibil. După cum vom vedea în Capitolul

11, studiile statistice arată că în cea mai mare parte a timpului rămân cât de departe posibil de regiunile populate, acesta putând fi unul dintre motivele izolării lor.

Dacă ne-ar vizita un O.Z.N. Din trecui (nu din viitor), câmpul. Său tempo-deformant ar putea avea tocmai efectul

Doppler contrar. Lungimea de undă a căldurii emanată de carcasă ar fi prelungită, nu prescurtată, apropiindu-se astfel de valoarea undelor radio. Ar putea produce „zgomot de fond” pe una sau mai multe frecvenţe radio. În loc de a fi împinsă de efectul Doppler în gama ultravioletă, lumina acestui gen de navă ar putea fi transferată pe frecvenţe infraroşii sau radio, astfel că O.Z.N.-ul ar deveni invizibil pentru un observator chiar şi în lumina zilei, dar i s-ar putea simţi căldura.

Majoritatea oamenilor vor trage concluzia că manevrele pe care le efectuează O.Z.N.-urile necesită foarte multă energie, de la un soi de uzină; totuşi, s-ar putea să nu fie cazul. Reţineţi, e posibil ca ele de fapt să modifice timpul, în loc de a

se deplasa literalmente prin spaţiu. În împrejurările adecvate, procesul poate să *producă* energie, nu s-o consume, iar ocupanţii navelor se pot găsi în posesia unor mari surplusuri de energie nedorită" pe care trebuie s-o „deverseze" sau s-o „arunce. Porc esul de eliminare poate consta în aterizări şi reduceri treptate ale puterii câmpului, astfel încât energia cinetică e eliberată prin apăsarea pe sol, sau se poate realiză încălzind carcasa navei (ceea ce ar explica o parte din radiaţiile de căldură despre care am discutat în acest capitol), ori emiţând unde radio.

162 VIZITATORI DIN TIMP

În mod interesant, câmpurile tempo-deformante nu contravin neapărat legilor actualmente acceptate ale fizicii. În scopul

de a le considera posibile, nu e nevoie să insistăm că ecuaţiile convenţionale ar fi *greşite,* ci numai *incomplete.* Ceea ce înseamnă că orice expresie matematică implicând timpul poate avea nevoie de adăugarea unui factor suplimentar – l-am putea numi – care să reprezinte variabilitatea timpului. De exemplu, velocitatea luminii este o constantă universală în fizica ortodoxă. Ea este „e”-ul din celebra ecuaţie a lui Einstein E – mc2, unde „E” reprezintă energia, iar „m” reprezintă masa. Viteza luminii este exprimată în general ca 3 xl08 m/sec. (300.000.000 metri pe secundă). Aceasta ar putea trebui să fie schimbată în 3 x108 m/sec. Forţa este exprimată de obicei în newtoni, care sunt egali cu 1 kgm/sec2 (un

kilogrammetru pe secundă la pătrat). S-ar putea să fie necesară schimbarea în 1 kgm/sec2. Şi aşa mai departe.

Factorul va avea pur şi simplu valoarea 1 în majoritatea situaţiilor, aşa că nu va manifesta iiici un efect asupra calculelor matematice. (Ba chiar, probabil, nu a fost dovedit fiindcă a avut valoarea 1 în virtualmente toate experimentele încercate până acum). Dar proba că valoarea lui poate diferi de 1 ar avea implicaţii enorme. Ar schimba întreaga imagine a universului în ochii fizicienilor. Ar putea ajuta să se explice enigmele până în prezent neelucidate ale unor fenomene ca găurile negre. Ar putea rezulta în elaborarea unor surse de energie virtualmente nelimitate. Şi ar face posibilă călătoria în viitor, în trecut şi pe alte

planete. Sau chiar şi în alte galaxii, fiindcă ne-ar da posibilitatea să depăşim limita de viteză a velocităţii luminii stabilită de Einstein. S-ar putea să fi făcut posibile toate aceste lucruri pentru nenumărate specii inteligente de pe nenumărate planete.

Dar ne depăşim competenţa. Aceste lucruri vor fi determinate de matematicieni şi fizicieni, şi numai după ce comunitatea ştiinţifică va accepta ipoteza călătoriei în timp ca posibilă. Deocamdată, încă nu s-au prezentat suficiente dovezi pentru a-i convinge pe majoritatea oamenilor de ştiinţă că O.Z.N.-urile pot genera într-adevăr câmpuri capabile să deformeze spaţiu-timpul.

Poate ar trebui să privim unele dintre celelalte enigme pe care ni le-au servit

O.Z.N.-urile; poate că acestea vor duce la aceeaşi concluzie – că timpul nu e atât de inflexibil pe cât am crezut întotdeauna cei mai mulţi dintre noi.

UN CURCUBEU DE CULORI, O MULŢIME DE INDICII 163

Note

1. Bând ei, *What We Really Know,* p. 48.

2. *Ibid.,* p. 5.8

3. Michel, *Straight l. Îne Mystery,* p. 29.

4. Michel, *The Truth About Flying Saucers,* p. 143.

5. Ve sco, *op, cit.,* pp. 5.6 – 57.

(j. Michel, *The Truth About Flying Saucers,* p. 1.40.

7. *Ibid.,* pp. 120 – 12.8.

8. Bând ei, *What We Really Know,* p. 21.

9. Ai me Michel, „Flying Saucers în Eu

rope: The rrisis of Autumn în 1954”.

„Farf cu rii z b ură toar e în Eu ropa: criza din toamn a a n ulu i 1.9.54”, *Fate,* au gust, 19.57, pp. 28 – 3.5.

10. În *Sud Qiiest,* 2 octombr le 1954, relua t îi vallée, *Magonia,* p. 213.

11. Vallée, *Magonia,* p. 215.

12. Michel, *Straight Line Aly itery,* pp. 1.59 – 16.0.

13. *Ibid.,* pp. 176 – 17.7.

14. Vallée, (*TOS în Space,* p. 1.40.

15. Din *New Zealand Herald,* 31 octombrie 1955 şi 7 noiembrie 195.5, citat în

Stra nge’s, *op, cit.,* pp. 102 – 103.

16. Hvn e k. *Experience,* p. 12.5.

17. Fi ai µm o n de *op, cit.,* p. 291.

18 Dintr-un interviu cu martorul,

consemnat de Paul C oleb r ook, în *Lake County Republican Herald,* din Will ou gh bv, Oh io, 12 noiembrie, 1957, *Plain Dealer,* din Olevel and, Oh io, 8 noiembrie 1957; *Press,* din Olevelan d. 8 noiembri e, 195.7, şi *AP IK) Bulletin,* i-a nu arie 195.8, reluat în Mi chel, *Straight Line Mystery,* pp. 252 – 253.

19. Edwar de *Serious Business,* pp. O 2 – 6 (i.

20. Lorenzen, *Startling Evidence,* pp. 17.5 – 177.

21. Din „Giganţi în Argentina”, *U.F.O.l. C.* (227 Bav S tr eet. Brigh t onle – Sar de Sydne y, N.S.W. Au stra li a), iunie 1965, relatat în Vallée, *Magonia,* p p. 111 – 112.

22. Vallée, *Chal/enge to Science,* p. 40.

23. Loenze n, *The Whole Story,* p p. 245

– 2.48.

24. Din NIC AP, reluat îi vallée, *Magonia,* p p. 31.1 – 312.

25. Edwar de *Here and Noul!* pp. 2.1 – 27.

26. Din NICAP, reluat în Vallée, *Magonia,* p. 331

27. Din dosarele Centrului de informaţii Tehnice al Aviaţiei, reluat îi vallée.

Magonia, p. 33.3.

28. Edwar de *Hne and Now!* p. 1.15.

29. Chris Rutkowski, „The Falcon Lake Incident – Part!”, „Incidentul de la

Falcon Lake – Partea. 1*, *Flying Saucer Review,* 2.7, No. 1 (198.1), pp. 14 – 1.6.

30. Lorenzen, *UFO’s Over the Americas,* p. 39.

31. *Ibid.,* pp. 54 – 55.

32. El am, *Beyond Earth,* p p. 14.31.45.

O altă serie nefirească de fenomene manifestate de numeroase O.Z.N.-uri, conform martorilor oculari, constă în modurile stranii în care apar sa cu dispar farfuriile...

— Farfurii care se fac nevăzute fără a se micşora sa cu a se pierde în depărtare.

— Farfurii luminoase văzute noaptea, care dintr-odată „se sting”.

— Farfurii cu contururi „tulburi”.

— Farfurii care apar într-un „nor” ceţos emanat din ele însele şi de obicei se „dizolvă” tot într-un nor.

— Farfurii care par să se prăbuşească în picaj lei pământ şi totuşi nu lasă nicio urmă sau epavă...

Otto Bând e r1

Uite-l, nu e

Uluitoarea capacitate a O.Z.N.-urilor de a dispărea chiar sub ochii martorilor este o problemă dezbătută cu aprindere, nu numai între scepticii înveteraţi şi adevăraţii susţinători ai O.Z.N.-urilor, ci şi între un grup de cercetători şi altul. Faptul că asemenea relatări sunt valide îi poate părea inidal profund improbabil unui om care se apucă să studieze fenomenul. Dar există sute de rapoarte despre întâlniri de acest gen – de la martori credibili, din întreaga lume şi acoperind intervale de timp foarte îndelungate.

O întâlnire din data de 2 noiembrie 1951 serveşte ca exemplu concludent. În acea noapte, la orele 23: 00, doi observatori, forestieri din California, au

văzut lângă Mojave un O.Z.N. Diseoidal de 10 metri, albastru-verzui, înconjurat cu o aură de aceeaşi culoare. Au „semnalizat obiectul”, care se apropia şi se retrăgea, parcă în joacă. Apoi, „a dispărut ca într-o scamatorie”.2

Santa Maria, Rio Grande de Sul, Brazilia, a fost scena unei dispariţii la sfârşitul unei după-amiezi din luna martie a anului 1954. Rubem Heliwig a văzut un O.Z.N. În formă de dovleac, mare cât un Volkswagen, aterizat în apropierea locului pe unde trecea el cu maşina. Când s-a oprit ca să-l cerceteze, a întâlnit doi bărbaţi de proporţii normale, blonzi, cu ten închis, dintre care unul colecta mostre de iarbă. Deşi vorbeau într-o limbă necunoscută, Heliwig a crezut ca înţelesese că doreau

amoniac. Le-a spus să se ducă într-un oraş din apropiere. Când a plecat, obiectul a devenit luminos, a emis flăcări albastre şi galbene şi „a dispărut într-o clipă, fără zgomot”. 3

16.6 VIZITATORI DIN TIMP

La orele 3: 12 ale dimineţii de 4 noiembrie 1957 (doar după câteva ore de când santinelele braziliene suferiseră arsuri grave din cauza unui O.Z.N. Portocaliu-luminos de deasupra fortului lor din Itaipu, şi la numai douăzeci şi patru de ore după seria de opriri ale automobilelor provocate de O.Z.N.-uri luminoase lângă Levelland, Texas), polidşdi de patrulare Joseph Lukasek şi Clifford Schau, împreună cu pompierul Robert Volt, au văzut un O.Z.N. În formă de ou, strălucitor, roşu-orange,

staţionând cam la 80 de metri deasupra unui cimitir din Elmwood l ark, Illinois. Părea să se „împăturească în sine însuşi”. Când a fost prins în raza proiectoarelor, a părut să se umfle, a urcat foarte repede şi s-a îndepărtat. Peste zece minute, a dispărut, după ce se „împăturise spre înăuntru, începând de jos”. Ofiţerul Daniel de Giovanni l-a văzut şi el. Proiectoarele şi farurile maşinii de poliţie au luminat intermitent în timpul întâlnirii.4

La data de 23 ianuarie 1958, un alt O.Z.N. Luminos a dispărut pe cerul dinaintea zorilor, la Sroarzedz, Polonia. George lâarroinski a văzut nu nor verde-fosforescent, cu centru strălucitor. A devenit roşu-aprins, după care în mijlocul lui s-a văzut nu obiect oval, apoi o scânteie, şi tot

ansamblul a dispărut.3

În 26 octombrie acelaşi an, pe când treceau cu maşina pe lângă Baltimore, Maryland, Phillip Small şi Alvin Gohen au întâlnit un O.Z.N. Mare, alb, în formă ovoidală, lung de 30 de metri, staţionând deasupra unui pod. Când maşina a ajuns la 25 de metri distanţă de pod, motorul şi farurile i s-au defectat. Cei doi au privit cam un minut, de lângă maşină. O.Z.N.-ul a început să lumineze şi să emită căldură. Cu o detunătură, s-a repezit în sus vertical şi a dispărut. Amândoi oamenii au suferit arsuri faciale; Small a fost ars doar pe o parte a feţei. Incidentul a avut loc la orele 23: 30.°

La orele 21: 15 ale serii de 3 mai 1975, Alois Olenick îşi conducea automacaraua spre vest, pe Mogford Road, la sud de Sau

Antonio, Texas. A văzut un O.Z.N. De culoarea chihlimbarului urcând rapid dintr-un pâlc de copaci aflat pe o păşune, la 800 de metri depărtare. Obiectul s-a repezit în picaj spre autovehicul cu o viteză extremă, preschimbându-şi lumina din chihlimbarie ’1.1 1 roşieaprinsă. Motorul şi farurile maşinii sau stins. Nava, de forma planetei Saturn, a plutit deasupra automacaralei timp de 10 – 20 de secunde, timp în care Olenick a văzut prin calota transparentă a O.Z.N.-ului doi umanoizi înalţi de un metru şi jumătate, cu cap chel, urechi mari şi nasuri lungi. Apoi s-a îndepărtat, clătinând maşina cu curentul de aer produs, şi a dispărut instantaneu, ca şi cum ar fi fost apăsat un comutator.

VITE I., NU E 167

S-ar putea susţine că toate O.Z.N.-urile din aceste relatări au dispărut pur şi simplu zburând mai repede decât le putea urmări ochiul. Iar acest argument ar fi rezonabil, mai ales având în vedere vitezele permise de ipoteza călătoriei temporale. Dar nu toate dispariţiile sunt la fel de bruşte. Un O.Z.N. Cu multe „celule sau «ferestre»” s-a *dematerializat* sub privirea unui martor din Ardmore, Oklahoma. S-a întâmplat după orele 20: 00, în seara de 9 aprilie 1904.8

Un incident înspăimântător, implicând o dispariţie similară, a avut loc cam la aceeaşi oră din seară în Bealsville, Ohio, peste patru ani, la data de 3 martie. Fiul doamnei James E. Wells, Gregory, a fost ars de o rază luminoasă provenită dintr-un O.Z.N. Oval. A fost doborât la pământ, iar jacheta i-a luat

foc. Mama şi bunica băiatului au răspuns la ţipetele lui. Doamna Wells a spus că O.Z.N.-ul era roşu, cu lumini roşii fulgerând prin jurul mijlocului, şi destul de strălucitor pentru a lumina drumul. Nu a părăsit zona, ci „doar s-a mistuit”. Efectele fizice au mai inclus defectarea becului de pe un stâlp din apropiere, interferenţe de televiziune şi lătrăturile necontrolate ale câinelui bunicii. Gregory a fost tratat pentru arsuri de gradul II la spitalul lui Bealsville. A rămas cu cicatrice. Alţi numeroşi martori au văzut în aceeaşi noapte O.Z.N.-uri în zonă.9

La orele 21: 00 ale serii precedente, Vianora Isopescu şi „numeroşi martori” au observat un O.Z.N. Mare, sferic, portocaliu-luininos, la Câmpulung, România. A stat nemişcat, după care s-a deplasat orizontal,

apoi vertical. Şi a dispărut brusc, dar haloul care îl înconjura s-a risipit mai încet.10

În dimineaţa de 3 august 1906, la orele 04: 45, Donald Peck şi William Rutledge de la poliţia din Erie, Pennsylvania, au privit un O.Z.N. Luminos mergând spre est, oprindu-se, înroşindu-se şi dispărând. Apoi, a *reapărut* sub forma unei lumini albe-albăstrii. La răsăritul soarelui, cei doi ofiţeri au putut observa că era un obiect argintiu de tip metalic, înainte de a pleca în zbor".

Vivienne Roberts a observat un fenomen similar în faţa casei sale din Llanerchymedd, pe Anglesey Island, North Wales, în jurul orei 21: 55 a serii de 1 septembrie 1978. Domnişoara Roberts a zărit o lumină galbenă de mărimea unei stele, care a dispărut instantaneu, pentru a

reapărea aproape în aceeaşi clipă într-un loc puţin diferit. După aceea, a „ţâşnit la vedere” un obiect cu aspect solid, triunghiular, albastru-de-Prusia, cu două lumini galbene şi înconjurat de o fâşie mai deschisă, violetă. Domnişoara Roberts a coborât din maşină şi a privit obiectul, în timp ce luneca încet spre sud, scăldând curtea bisericii într-o văpaie violacee. Caii din apropiere au fost tulburaţi, iar domnişoara Roberts a auzit ulterior „voci”.

Ciudate în curtea ei.12

O şosea de lângă Tine, Idaho, a fost scena unui alt incident în care un O.Z.N. A apărut ca prin farmec. Doi Uneri americani mergeau cu maşina spre sud pe Şoseaua 26, la orele 21: 30, în seara de 2 noiembrie 1967. Dintr-odată, au văzut o străfulgerare

luminoasă care a slăbit şi au putut distinge un O.Z.N. Oval, cu tot cu doi umanoizi ce se holbau din cupola sa transparentă.13

Paznicid de noapte Johnlustice tocmai pleca de la locul său de muncă din Springfield, Ohio, în dimineaţa de 8 ianuarie 1974, la orele 03: 00, când farurile maşinii sale au slăbii brusc, iar motorul s-a oprit. O lumină ca de curcubeu a coborât în faţa lui, la mică distanţă, apoi „s-a stins”, lăsând în urma ei un O.Z.N. Oval, auriu, transparent, foarte strălucitor. Justice a văzut în el cinci ocupanţi identici, cu părul lung. La ora 03: 15, O.Z.N.-ul s-a îndepărtat cu mare viteză, într-un unghi oblic faţă de sol, iar maşina lui Justice „a pornit instantaneu’.14

Peste aproape doi ani, un O.Z.N. Şi-a făcut o apariţie similară lângă

Stanford, Kentucky. Cazul a implicat trei martore cât le poate de credibile, care se pare că au căzut victime unei răpiri, şi a fost investigat exhaustiv, iar detaliile s-au dat publicităţii pe scară largă.

S-a întâmplat la orele 23: 30, în seara de 6 ianuarie 1976. Mona Stafford, Louise Smith şi Claine Thomas mergeau cu maşina dinspre Lancaster, Kentucky, către Liberty. O lumină roşie a coborât până la înălţimea copacilor, lângă maşină, s-a oprit, a plutit şi a luat forma unui O.Z.N. Discoidal foarte clar definit, tăcut, lat de 30 de metri, cu „ferestre”, lumini intermitente roşii şi galbene şi un dom strălucitor, alb-albăstrui. A început să manevreze în jurul maşinii, lansând raze de lumină. Doamna Smith a oprit maşina şi a coborât, dar imediat a

părut să paralizeze. Doamna Stafford a tras-o înapoi înăuntru. Apoi, toate trei au constatat o tăcere şi o beznă totală, stranie. Simţeau furnicături pe piele, căldură, dureri de cap şi ochi şi le curgeau lacrimile.

Când doamna Smidi a pornit maşina, vitezometrul indica 135 km/h

(o viteză mult prea mare pentru drumul pe care circulau), iar ea nu avea niciun control asupra maşinii. Peisajul a devenit ciudat; în locul drumului şerpuitor, cu case şi felinare, pe care ar fi trebuit să se afle, au văzut un drum drept, fără nimic pe margini. Apoi, priveliştea a redevenit familiară şi şi-au continuat drumul spre casă cu viteza normală, remarcând mişcări şi sunete fireşti.

Au sosit cu circa 90 de minute

întârziere faţă de ora stabilită. Două dintre ele aveau ceasuri; unul se oprise; celălalt era cu 4 ore

VITE I., NU E 16.9

şi 40 de minute în avans, iar minutarul şi secundarul se roteau cu aceeaşi viteză. În urma incidentului, martorele au suferit îngrozitor de sete, arsuri roşii pe piele, ochi umflau şi cu usturimi, lipsa poftei de mâncare, pierdere în greutate, epuizare şi apade. Pielea doamnei Stafford era plină de băşici, chiar şi sub inele. Papagalul doamnei Smith se purta ciudat, ca şi cum nu ar fi cunoscut-o, şi se sperea de ea.

Detectivul de poliţie James Young a efectuat ulterior un examen cu poligraful asupra martorelor. A declarat că toate trei spuneau adevărul în legătură cu întâlnirea.

Sub hipnoză, martorele au dezvăluit faptul că fuseseră luate la bordul O.Z.N.-ului şi examinate de nişte umanoizi, în intervalul de timp neexplicat. Doamna Thomas a descris un instrument

„În forma de glonţ” care i-a fost depus pe partea stângă a pieptului (unde a rămas cu pielea înroşită şi dureroasă) şi un dispozitiv de tip zgardă cu ajutorul căruia era controlată. Doamnele Smith şi Stafford aveau pe gâturi urme roşii inexplicabile.13

Deşi unii au tras concluzia că strania scenă pe care o percepuseră cele trei femei cât timp maşina lor era sub control din afară a fost un fel de amintire-paravan provocată cu ajutorul drogurilor sau al hipnozei, ne intrigă întrebarea dacă au fost efectiv transportate, în interiorul t ampului

înconjurător al O.Z.N.-ului, până într-o altă dimensiune – *un alt sistem de referinţă temporal, poate* – şi apoi readuse în universul lor.

Peste câteva luni, trei martori de o credibilitate şi mai incontestabilă au raportat că văzuseră un O.Z.N. Materializându-se din senin, l. A orele

21: 00 ale serii de 30 iulie 1976, căpitanul D.W. (pilot British Airways de

20 de ani, cu 10.000 de ore de zbor la activ), primul ofiţer C.T. (care şi el zbura de 20 de ani) şi secundul S.S. (veteran de 5 ani) pilotau o cursă comercială Trident 2 a British Airways, la 60 de kilometri sud de Lisabona, Portugalia. După ce l-au auzit pe un controlor de trafic aerian din Lisabona cerându-i unui Tristar din apropiere

confirmarea unei observaţii O.Z.N., au văzut o lumină albă orbitoare. Sub privirile lor, s-au materializat două O.Z.N.-uri cafenii, în formă de cârnat, învăluite în zone rectangulare de ceaţă, începând să plutească sub lumina staţionară. Căpitanul C.T. A adus faptul la cunoştinţa pasagerilor, care priveau şi ei. Pilotul unui T.A.P. 727 a văzut şi el fenomenul.16

Şi alţi piloţi au raportat „apariţii”. În după-amiaza de 4 iulie 1981, căpitanul P.S. Pilota un Lockheed L1011 pe o rută comercială de la un litoral la altul. Deasupra Lacului Michigan, a văzut un O.Z.N. Discoidal, cu aspect metalic, care a apărut instantaneu.

„… ca şi cum s-ar fi deschis atmosfera”. A putut distinge şase însemne rotunde,

negre, pe care le-a luat drept hublouri. El şi primul ofiţer au văzut un fulger puternic, despre care P.S. A crezul că era reflectarea unei raze de soare. De asemenea, P.S. A raportat că zona din spatele obiectului părea mai întunecată decât restul cerului, ca şi cum ar fi putut vedea

„Până departe în spaţiu”. Obiectul s-a apropiat de avion pe un traseu oblic şi, când a ajuns alături, s-a întors şi a plecat înapoi cu viteză. P.S. A descris un halou oarecum asemănător cu o pânză de păianjen şi o pată neagră rotundă în centrul suprafeţei inferioare a obiectului”.

Ocazional, O.Z.N.-urile nu apar sau dispar complet, ci unele părţi din ele par să se estompeze – devenind transparente. Tânărul Christophe Fernandez a asistat la

un asemenea spectacol în seara de 19 noiembrie 1974, la orele 18: 00. Prin ferestrele casei sale din Uzes, Gard, Franţa, Christophe a văzut o sferă strălucitoare, opalescentă, cu porţiuni de culoare mai închisă, circulare, asemenea unor baloane, în mişcare pe suprafaţa ei. În timp ce plutea la mică înălţime sau se depunea pe sol, i-a făcut cinci fotografii. Una dintre ele „nu era bună de nimic”. Deşi strălucitor, obiectul nu părea să lumineze zona din jur. După câteva minute, s-a înălţat la circa 5 metri deasupra solului, a lăsat să coboare un cilindru orbitor lung de un metru şi a urcat vertical „cu viteza fulgerului. A dispărut într-o infimă fracţiune de secundă”. Fernandez a spus că, în unele momente, obiectul părea transparent – i s-a părut că putea vedea prin

el un zid de piatră din partea cealaltă. Scotea un sunet ca al unei sticle din care se scurge lichidul.18 /

Faptul că strălucirea obiectului de la Uzes nu lumina împrejurimile poate fi semnificativ, mai ales având în vedere consemnarea unui alt O.Z.N. Transparent, văzut în Anglia peste patru ani. În jurul orelor 18: 30 ale serii de 26 ianuarie, Howard Honeywood şi circa treisprezece copii au privit nu mai puţin de opt lumini aeriene care fulgerau neregulat orange şi alb, efectuând silenţios „acrobaţii incredibile”, lângă Paverham. Le-au urmărit cu microbuzul lui Honeywood, trecând prin Paverham, West End şi Gariton, şi au putut observa O.Z.N.-urile de aproape, în repetate rânduri, pe o perioadă de aproximativ 40 de

minute. Honeywood a descris obiectele ca fiind transparente şi cupolate, afişând lumini portocalii şi albe. Un asemenea obiect, văzut de la cam 50 de metri distanţă, nu putea fi luminat de farurile martorului, fiindcă era înconjurat de un fel de ceaţă – aceasta, în pofida faptului că farurile altei maşini se puteau vedea prin ea.19

În anul următor, nu departe, în Scoţia, Bob Taylor a fost martorul unui O.Z.N. Care a pălit până la transparenţă – şi se pare că a fost atacat cu acel prilej! La jumătatea dimineţii de 9 noiembrie 1979, Taylor îşi parcase maşina şi-şi plimba câinele prin plantaţia de pini a Livingston Development Corporation. A dat peste ceva ce probabil n-ar fi trebuit să vadă – un obiect în forma planetei Saturn, gri-închis, cam de 7 – 8

metri diametru, depus într-o poiană, la doar 9 metri distanţă. Avea câteva protuberanţe ca nişte propulsoare şi un număr de „hublouri”. Deşi părea solid, unele părţi din calotă se ştergeau, devenind străvezii, apoi reapăreau, într-o anumită ordine, de la stânga spre dreapta şi spre centru. Două sfere mai mici, cu ţepi, s-au repezit brusc spre Taylor. A mai simţit un miros şi un gust neplăcut, înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Taylor s-a trezit căzut cu faţa în noroi, având o senzaţie de slăbiciune şi greţuri, dureri de cap şi de bărbie şi mâncărimi pe o coapsă. A auzit un

„Fâsâit” şi lătrăturile furioase ale câinelui. Obiectul dispăruse. A mers acasă mai împiedicându-se, mai târându-se (nu mai putea conduce maşina) şi a sosit cu

hainele rupte şi semne pe bărbie şi şold. La faţa locului s-au găsit urme fizice. – 0

Scepticii au fost întotdeauna scandalizaţi de cazul lui Taylor şi de altele asemănătoare. Ridicol! declara el. „Oricine ştie că un obiect solid nu poate deveni pur şi simplu transparent. Şi, cu siguranţă, nu poate să apară şi să dispară. Martorii sunt fie pe jumătate orbi, fie pe jumătate nebuni, ori sunt nişte mincinoşi, proşti sau beţivi. Totul e apă de ploaie!”

„Pare imposibil, nu-i aşa?” recunoaşte un cercetător O.Z.N. „Poate că nici măcar nu sunt fizice. Poate sunt construcţii psihologice de un anumit fel – produse de subconştientul colectiv al tuturor oamenilor care îşi doresc atât de mult nişte fraţi binevoitori din spaţiu, care să ne scape de

necazurile cu mediul ambiant şi războiul nuclear iminent…”

„Probabil nu sunt decât imagini holografice proiectate aici de pe o planetă îndepărtată, de nişte fiinţe superinteligente, pentru a ne avertiza şi a încerca să ne oprească de a ne mai ucide între noi”, propune altul.

Aiureli! Sunt mesagerii lui Dumnezeu şi demonii Satanei, încleştaţi în cea mai sfântă dintre bătălii!”

„Gaze de mlaştină!”

„Descărcări corona!”

„Inversiuni termice!”

„Spirite de pe lumea cealaltă!”

„Nu, nu, sunt marţienii şi ne afectează nunţile ca să vedem lucruri care nu există!”

Doamnelor, domnilor, vă rugăm! Toate

aceste lucruri merg ca speculaţii de lucru, dar nici unele nu corespund datelor. Avem un munte de depoziţii din partea unor martori credibili, care spun că O.Z.N.-urile *apar,* dispar şi devin transparente. Faptul că propriile noastre sisteme individuale de convingeri nu îngăduie acest lucru nu înseamnă că el nu se întâmplă – înseamnă doar că sistemele noastre de convingeri sunt incomplete. Am efectuat studii şi am constatat că majoritatea martorilor *nu* sunt nici nebuni, nici mincinoşi, nici beţivi etc. Imaginile *nu* lasă găuri în pământ, nu iau sub control maşinile şi oamenii, nu frâng copaci etc., cum n-o fac nici inversiunile de temperatură, gazele de mlaştină şi efectele corona, îngerii şi demonii există, poate, dar e improbabil să recolteze mostre de iarbă şi

crenguţe, cum sunt văzuţi făcând ufonauţii. TREVUIE

Nu tod cercetătorii au propus ipoteze atât de improbabile. Câţiva au studiat serios *toate* datele şi au făcut unele observaţii foarte competente. Conform lui Raymond Fowler, unul dintre cei mai meticuloşi şi oneşti cercetători:

Capacităţile parapsihice ale extratereştrilor sunt năucitoare. Facultatea lor de a se materializa şi dematerializa după bunul plac este cum nu se poate mai incitantă. Acest proces de a apărea în propriul nostru sistem de referinţă spaţio/temporal a fost descris ca o conversiune de energie şi o modificare a frecvenţei de vibraţie.21 Dr. Vallée, una dintre cele mai înaintate autorităţi ale lumii

în problema O.Z.N.-urilor, scrie:

Atât O.Z.N.-urile cât şi operatorii lor au posibilitatea de a se materializa şi dematerializa pe loc, precum şi de a penetra obstacolele fizice.22 în 1974, Charles Bowen, redactorul publicaţiei *Flying Saucer Review,* a scris că materializările şi dematerializările manifestate de O.Z.N.-uri par să susţină ideea că acestea ar putea proveni dintr-un „continuum spatiotemporal" diferit de al nostru.23 *Flying Saucei Revietoe*ste cunoscută pentru devotamentul său faţă de abordarea cinstită a problemei O.Z.N., iar Bowen deţine cunoştinţe directe despre sute, poate mii de cazuri.

John Keel este un neobosit căutător al adevărului despre

O.Z.N.-uri, de decenii întregi, refuzând să respingă datele când acestea nu corespund cu ideile preconcepute, indiferent cât de ridicole ar părea respectivele date. Atitudinea mendonată l-a apropiat pe

Keel de unele concluzii foarte pertinente:

Fenomenul ne este în cea mai mare parte invizibil... Se face vizibil pentru noi din când în când, prin manipularea configuraţiilor de frecvenţă.24

... martorii au văzut clar obiectele în curs de materializare şi dematerializare. La început se observa o aură, de obicei roşiatică, marcând apariţia obiectului din banda invizibilă a spectrului, în infraroşu şi apoi în banda îngustă a luminii vizibile. Sau,

dacă obiectul trece prin banda vizibilă spre frecvenţele superioare, devine vânăt... înainte de a se decolora în albastru... după care intră în gama ultravioletă...25

O.Z.N.-urile apar adesea iniţial ca un cocoloş vineţiu, apoi coboară pe sca ca vizibilă până când devin roşii, moment în care uneori se solidifică sub formă de obiecte aparent materiale.26

La fel cum schimbările de frecvenţă a luminii (culorile) pot explica mecanismul prin care O.Z.N.-urile se deplasează atât de repede, staţionează în zbor etc., ele pot fi şi indicii semnificative cu privire la metoda lor de a apărea şi a dispărea.

Folosind acelaşi tip de model ipotetic ca înainte, să presupunem că ocupanţii unei maşini a timpului din viitorul nostru îşi

fixează comenzile câmpului tempo-deformant astfel încât să călătorească „înapoi în timp”. Obiectivul lor este acela de a asista la un eveniment important al Istoriei

— Naşterea lui Christos, de exemplu. Au ajuns deja în Bethlehem, aşa că îşi instruiesc computerul să le distorsioneze automat câmpul tempodeformant şi/sau să folosească rachete auxiliare sau alte mijloace de propulsie pentru a se asigura că mişcarea lor corespunde cu aceea a Pământului, în timp ce regresează. Astfel, vor putea privi oraşul Beddehem încontinuu.

Dacă noi ne-am afla la Beddehem, în 1994, şi am privi acelaşi loc, traiectoria noastră s-ar putea intersecta cu aceea a

maşinii timpului. Am putea să vedem un soi de ceaţă ca un nor, din care maşina timpului s-ar forma ca un obiect solid. Pe măsură ce maşina îşi continuă drumul spre trecut, în vreme ce noi rămânem în prezent, ea ar putea părea din nou să se dizolve într-o formă ceţoasă, pentru a dispărea la loc.

Probabil că nu am observa niciun efect coloristic, sau prea puţine, dar asemenea efecte ar fi vizibile aproape cu siguranţă noaptea. Faptul că obiectul se mişcă *spre* noi prin timp ar face probabil ca orice radiaţie electromagnetică emisă de el să sufere la o perceptibilă mărire de frecvenţă 0 un efect Doppler. Căldură ar creşte până la o frecvenţă energetică superioară, egală cu aceea a luminii ultraviolete, a razelor X etc. S-ar putea să deducem că efectul

Doppler ar fi direct proporţional cu viteza de trecere, plus cantitatea suplimentară de efect Doppler creat de trecerea radiaţiei prin câmpul propriu-zis, aşa cum am arătat în capitolele precedente.

O dată ce maşina timpului trece prin momentul nostru prezent şi dispare în neantul trecutului, probabil că schimbarea cromatică s-ar inversa. Căldură ar tinde să fie transpusă prin efect Doppler în unde radio, lumina în căldură etc. Şi, desigur, forţa câmpului propriu-zis, gradul în care el a deformat timpul, ar continua să fie un factor major. Dacă stăm în acelaşi loc, am putea vedea un fenomen similar când maşina timpului, cu misiunea îndeplinită, revine spre viitor pe acelaşi drum (cu condiţia, desigur, ca din nou să compenseze

într-un fel mişcarea Pământului). Un fenomen similar, dar nu identic. Întrucât şi noi, şi călătorii temporali din viitor ne deplasăm acum prin timp în aceeaşi direcţie (deşi cu viteze diferite), diferenţa între vitezele de călătorie ar fi mai mică. Probabil trecerea ar părea să dureze mai mult, iar modificările de frecvenţe ar fi mai puţin profunde.

Dacă piloţii maşinii timpului ne-ar vedea privindu-i, s-ar putea hotărî să schimbe puţin forma câmpului, pentru a-şi potrivi limpid cu noi. S-ar putea hotărî chiar să ne răpească şi să ne examineze, sau să ne invite la o plimbare cu nava lor. În perioada respectivă, ei şi maşina ar fi pentru noi solizi şi reali ca o tonă de cărămizi. Dar o asemenea încercare ar

putea fi periculoasă, mai ales într-o zonă ca Beddehem. Ar putea fi necesar să fugă în grabă de avioanele israeliene hotărâte să-i spulbere – ca pe orice aeronavă străină care nu se identifică! Dacă ar fi atacau, câmpul le-ar permite să fugă mai repede decât orice avion. De asemenea, le-ar oferi o evadare rapidă în viitor sau trecut. Intensificând şi/sau deformând dramatic şi brusc câmpul, ar putea dispărea pe loc, ca şi cum cineva ar fi apăsat un comutator.

O altă „super-putere" nefirească pe care o manifestă O.Z.N.-urile – vizibila lor capacitate de a-şi schimba forma – poate fi înrudită strâns cu apariţiile şi dispariţiile lor.

La orele 21: 05 ale serii de 29 iunie 1954, căpitanul James Howard pilota un

axion de linie al BridslKOverseas Airways Corporation de la New York spre Londra. La sud-vest de Goose Bay, Labrador, el şi primul ofiţer au văzut câteva O.Z.N.-uri de culoare închisă însoţindu-le avionul cam la aceeaşi altitudine. Tot echipajul şi o parte din pasageri le-au privit. Un obiect mare, ca o meduză, şi-a schimbat forma în săgeată, apoi în halteră. O.Z.N.-urile mai mici roiau în jurul lui „ca un grup de avioane de vânătoare escortând un bombardier”. Postul de control din Goose Bay a spus că în zonă nu existau alte aeronave şi a trimis un avion de vânătoare să investigheze. Când acesta s-a apropiat, O.Z.N.-urile au devenit invizibile, estompându-se treptat, cu excepţia unuia singur, care s-a micşorat şi a dispărut. Căpitanul Howard, în treacăt fie

zis, avea 7500 ore de zbor”.

Peste două luni, în data de 19,1) 1. Pardon, din La Carondelet, Dole.

Franţa, a fost trezit de o lumină puternică în dreptul ferestrei deschise a apartamentului său. A văzut un O.Z.N. Discoidal enorm, albastruluminos. Şi-a trezit soţia şi l-au privit devenind alb cu halou roşu, peste măsură ele strălucitor. Părea să se rotească şi şi-a schimbat, forma, din circulară în prelungă ca o havană, a luat o poziţie verticală şi a început să scoată un bâzâit. 8

A urmat o serie de observaţii în Franţa. 1) 1. Perrut a văzut nu o Z.N. În Marcoing, la orele 20: 00 ale serii de 3 octombrie 1954. Era circular, de culoare roşie-portocalie luminoasă. Stadona deasupra

pădurii Gouillet. Sub obiect, o pată de lumină se deplasa cu o „mişcare de balansoar”. Perrut a anunţat poliţia şi a oprit, nişte biciclişti în trecere. Cu toţii au privit O.Z.N.-ul luând o formă de trabuc, iar pata de lumină a dispărut. Apoi, obiectul s-a îndepărtat, redobândindu-şi forma de semilună. A revenit în poziţia iniţială, după care s-a repezit cu mare viteză spre Villiers-Plouich, emiţând cu acel prilej o rază de lumină intensă. În total, a avut cam 100 de martori din trei sate.29

O oră mai târziu, un O.Z.N. Şi-a schimbat forma la Milly-le. Forêt. Dl. Mourouzeau şi trei angajaţi de-ai să-i au văzut nu obiect roşu, în formă de semilună, plutind aproape nemişcat în apropierea restaurantului lor. Apoi a dobândit o

definiţie mai clară, modificându-şi forma în trabuc roşu, deasupra unui inel mai mic, lucitor. S-a apropiat, a pierdut din altitudine şi în sfârşit a dispărut peste linia orizontului.30

I. A treizeci de minute după acest incident, a fost vizitată localitatea Champigny-sur-Marne. Claude Rigault, împreună cu sora şi părinţii lui, au privit un O.Z.N. Portocaliu, în formă de havană, în pălind, şi împărcându-se în două surse de lumină punctiforme. Apoi luminile s-au reunit, devenind mai limpezi, şi au luat o formă de farfurie înclinată, care se mărea. După aceea, s-a contractat din nou, s-a divizat în două, a devenit mai strălucitor şi a plecat, pierzându-se la orizont.31

Offut A.F.B., Omaha, Nebraska, a fost

scena unei întâlniri la data de 8

septembrie’1958. Maiorul Paul Duicli (U.S.A.F., în retragere), şi încă 10 – 20 de ofiţeri, au privit un O.Z.N. Luminescent pălind şi preschimbându-şi culoarea în portocaliu, pe când îşi modifica forma neclară, „ceţoasă”, întruna solidă, de trabuc. Apoi, s-a înclinat de la orizontală până aproape de verticală, iar un grup de O.Z.N.-uri mult mai mici au apărut în capătul său inferior, săgetând în jur „ca un roi de ţânţari…” 3*

Un inginer numit J. Beck a zărit, un O.Z.N. Nemişcat la orele amiezii, pe un cer fără nori, în ziua de 25 marde 1959. Avea formă de halteră, fiind alcătuit dintr-o sferă mai mare şi una mai mică, unite printr-un cilindru. Părea a fi construit din aluminiu. S-

a întors, modificându-şi forma întruna de disc, şi a pornit spre Mlocin (Polonia). Apoi s-a înapoiat în locul anterior, la 400 de metri deasupra Palatului Ştiinţelor şi Culturii din Varşovia, unde a revenit la forma iniţială.33

Era ora 22: 05, când Richard Crawford, şeful poliţiei din Elmore.

Ohio, a observat un O.Z.N. Se întâmpla în data de 12 iunie 1964. Fiind în patrulare, Crawford a văzut un glob staţionar, tăcut, care clipea. Avea un diametru de 25 – 30 metri. S-a apropiat până la mai pudn de 170 de metri. Îl înconjura o „aură" şi părea să răspundă la proiectorul maşinii prin mişcări, clipiri, încetări din clipit şi stingerea luminii.

La orele 23: 30, l-a zărit din nou. A comunicat prin radio cu ajutorul său, Caris

Soenichsoen, care îl văzuse şi el. O.Z.N.-ul s-a repezit în sus, şi-a schimbat forma globulară cu una de ic, a modificat brusc direcţia şi a trecut pe la 170 de metri disumţă de martori, cu viteza foarte mare – mai repede decât, orice văzuse vreodată Crawford. Apelurile la Toledo Express Airport au primit un răspuns radar negativ.34

În dimineaţa de 20 octombrie 1967, la ora 04: 36, ofiţerul Mixon de la Biroul de Investigaţii Georgia şi locotenentul de poliţie Niblett au văzut şi au urmărit un O.Z.N. În timp ce patrulau la câţiva kilometri în estul oraşului Midgeville, pe şoseaua Georgia 22. O.Z.N.-ul s-a înroşit şi a plecat, dar numai pentru a reveni ulterior, ca să-i urmărească el pe ei. Înainte de ivirea

zorilor, li s-au alăturat

UITE-L, NU E

poliţistul de patrulă J.M. Poole şi ofiţerul Alan Comicii. Toţi patru au văzut obiectul strălucitor schimbându-şi culoarea din roşuorange în albastru, iar forma de minge de rugby într-una de trifoi cu palm foi, după care a părăsit zona.35

Jurnalul de bord al vaporului românesc *Moldoveana* declară că întregul echipaj a privit un O.Z.N. Radiant între orele 03: 00 şi 04: 00, în ajunului Crăciunului 1972. S-a apropiat de navă cu mare viteză, a încetinit deasupra punţii şi şi-a schimbat în repetate rânduri forma, din circulară în elipsoidală, pe când culoarea i se modifica din roşie în galbenă şi în albă-albăstruie. Apoi a urcat vertical, cu imaginea micşorându-se până a

dispărut.36

O anume doamnă Cromwell a văzut un O.Z.N. Din casa ei aflată în Munţii Angeles Crest, Tujungă, California, în seara de 3 septembrie 1975. Doamna Cromwell a văzut şi a auzit un elicopter zburând în cerc la o altitudine de circa 800 de metri, apoi a zărit O.Z.N.-ul plutind deasupra lui, la aproximativ 1200 de metri. Prin binoclu, a putut vedea că avea formă de disc, cu o calotă verde-albăstruie, mijloc alb şi fund roşu luminos. Forma i s-a schimbat „din rotundă în diamantină, în şevron şi în farfurie clasică. Zbura pe un traseu în zigzag. Elicopterul s-a îndepărtat cu viteză. Ulterior, au revenit două elicoptere, care au continuat urmărirea (dacă asta era). Pe la ora 23: 00, O.Z.N.-ul a plecat, cu elicopterul

după el. Domnul Cromwell asistase şi el la incident, precum şi sora doamnei Cromwell, doamna Brandt. După aceea, cu toţii au suferit de înroşiri dureroase ale ochilor, iar vederea doamnei Cromwell s-a împăienjenit.3

Una dintre cele mai ciudate forme a fost descrisă de Leu Franklin, din

YVantage, Oxforcishire, Anglia. Franklin conducea o guvernantă acasă, pe la miezul unei nopţi de iarnă, în 1976, când a observat pe cer un obiect alb-strălucitor, „în formă de nucă”, înconjurat de un nor plan, ca o amoebă, de mici pardcule albe cu contur alb care îşi schimba încontinuu forma. Prin norul „plat” se vedeau stelele. După aproximativ cinci secunde, obiectul central s-a luminat orange-viu, a pălit, s-a

aprins din nou (în timp ce norul înconjurător dobândea instantaneu o formă triunghiulară şi tot ansamblul a plecat cu viteză extremă, parcurgând cei aproximativ doisprezece kilometri până la un anumit punct de reper în care două secunde (ceea ce însemna peste 19.000 km/h). Guvernanta a văzut şi ea obiectul, dar s-a temut să-l privească în continuare.38

O altă întâlnire engleză incitantă a fost raportată de doamna Matilda

Antell, din Bristol Way, Holliugton. La orele 21: 00 ale serii de 4 octombrie 1981, doamna Antell şi nora ei, Janette

Antell, au privit timp de aproape o oră un O.Z.N. Auriu, care semăna cu o pereche de farfurii, schimbându-şi forma în chip de minge, cruce şi trabuc. Păruse să apără de

după un nor, unde se ascundea din nou ori de câte ori se apropiau de el şase avioane rapide şi un elicopter. Colin Garey, din Gladstone Terrace, Hastings, a descris o lumină galbenă cu centrul alb, văzută în aceeaşi perioadă de pe Plynlimmon Road.19

Fără îndoială, unele modificări de formă pot fi puse pe seama schimbărilor de altitudine. Disc, sferă, con, ovoid, minge de rugby sau trabuc, de pildă, îi vor părea toate perfect rotunde unui observator care le priveşte exact în lung. Dar, prin rotatie, numai sfera îşi va păstra forma vizibilă. Discul va dobândi o aparenţă elipsoidală sau de havană, conul va părea triunghiular etc. Însă nu toate aceste schimbări pot fi explicate ca iluzii optice. Crucile, trifoiurile cu patru frunze, şevroanele, semilunele şi

formele neregulate de „ou prăjit” care se prefac în triunghiuri sunt întrucâtva mai dificil de explicat.

Este foarte posibil ca scepticii să se fi repezit să declare că toate aceste rapoarte sunt „false, fiind imposibile”. Iar cercetătorii nu au nevoie să se implice în teorii atât de întortocheate ca manifestările metapsihice şi formele de viaţă plasdce, pentru a explica aceste schimbări de formă. Forma *propriu-zisă* a O.Z.N.-urilor respective poate să nu se schimbe mai mult decât propriul nostru trup, când îi privim reflectat în suprafaţa deformantă a unei oglinzi de bâlci. Trupul nu e cu adevărat mai mic decât capul – atâta numai că lumina pe care o vedem se distorsionează înainte de a ajunge! a ochii noştri.

Lumina în trecere printr-o zonă a spaţiului care o supune unui efect.

Doppler poate fi modificată astfel încât un observator aflat în afara acelei regiuni să vadă o imagine foarte puţin asemănătoare cu originalul. O parte din ea poate fi transpusă prin efectul Doppler în frecvenţe din afara celor ale luminii vizibile, astfel devenind invizibilă. Dacă un observator ar privi un obiect sferic înconjurat de un câmp sferic, lumina de la marginile sferei ar trece printr-o porţiune mai întinsă a câmpului înainte de a ajunge la ochi decât lumina din centru – la fel cum lumina soarelui străbate o parte mai mare din atmosferă când soarele se află la orizont, decât când e la zenit, prin urmare astrul părând mai palid şi mai roşu la răsărit şi la apus. Lumina de la

marginile sferei ar fi supusă unui efect Doppler mai accentuat decât lumina din centru, poate chiar până la a se comuta dincolo de gama vizibilă. Sau ar putea doar să-şi transmute culoarea într-o frecvenţă mai mult

sau mai puţin vizibilă (lumina galbenă, de exemplu, este mai vizibilă decât cea violetă). Dacă obiectul sau câmpul au altă formă decât cea sferică, efectul creşte în unele zone şi descreşte în altele, intensificând şi mai mult iluzoria schimbare de formă. Un disc calotat în rotaţie oscilantă, acoperit cu străfulgerări luminoase de diferite culori – unul dintre genurile de O.Z.N.-uri cel mai des consemnate – poate părea, în anumite

circumstanţe, să-şi schimbe forma în mod spectaculos, chiar sub ochii martorilor.

Infraroşiile şi alte frecvenţe ar fi afectate în mod similar. Un obiect poate emite căldură sau unde radio în tot felul de configuraţii diferite, poate datorită încălzirii inegale a carcasei sau din cauza formei antenei de transmisie. O dată ce aceste frecvenţe devin vizibile în virtutea efectului Doppler, iar obiectul îşi modifică altitudinea, viteza etc., configuraţiile vor părea să se schimbe şi ele. Orice reziduuri emanate ar accentua şi mai mult aparenţa de schimbare.

Înfăţişarea transparentă sau ceţoasă a unei maşini temporale, la intrarea în sistemul nostru referenţial dintr-unul străin, sau viceversa, ar exacerba fără-ndoială

efectul. Partea din obiect cea mai apropiată de observator ar putea părea să devină vizibilă cea dintâi, după care ar dispărea din vedere înainte ca părţile mai îndepărtate să devină şi ele vizibile.

Masele de aer cald din jurul obiectului ar putea fi vizibile la un moment dat şi invizibile în următorul, sau şi-ar schimba forma datorită mişcării lor naturale. Uneori, martorii pot vedea câmpul din jurul O.Z.N.-ului, dar nu şi O.Z.N.-ul propriu-zis. Un observator care vede un O.Z.N. Elipsoidal luminos poate privi de fapt un câmp ovoidal, fiind uimit când câmpul dispare, iar el se pomeneşte privind o navă de forma unei cruci sau a unei pale de ventilator. Şi nu putem decât să deducem ce alte genuri de imagini caleidoscopice pot fi produse de

către câmpurile tempo-deformante. De exemplu, acestea pot efectiv să ne stimuleze sau să ne inhibe în mod direct nervii optici.

Rezultatul final al interacţiunii dintre toate aceste surse de flux diferite poate fi incredibil de derutant pentru un observator, mai ales dacă omul a fost luat prin surprindere – cum sunt, în mod invariabil, martorii fenomenelor O.Z.N. – şi este complet inconştient ce anume vede de fapt. Când privim un scamator transformând o motocicletă într-un tigru, ştim că asistăm la o iluzie, dar când observăm nu o Z.N. Care pare să-şi schimbe forma, din sferă în disc şi apoi în iolă, nu le putem relata altora decât ceea ce ne-au descris propriii noştri ochi.

180 VIZITATORI DIN TIMP

În această privinţă, instalaţia radar nu

face excepţie. Radarul funcţionează pe baza undelor radio respinse de un obiect şi a vizualizării ecourilor pe un ecran. Undele radio sunt supuse efectului Doppler, la fel ca lumina. Lungimea de undă a unei raze radar care trece printr-un câmp tempo-deformant poate fi alungită (sau scurtată) înainte de a atinge obiectul din interiorul câmpului. După ricoşeu, se poate scurta (sau prelungi), dar măsura prescurtării (sau a alungirii) nu ar corespunde neapărat exact cu schimbarea inidală – ba chiar, probabil, nici nu corespunde, dacă obiectul şi câmpul său se deplasează prin timp. Evident, un receptor radar e acordat pe frecvenţa emiţătorului său corespondent, pentru a funedona la sensibilitate maximă şi a evita confuzia cu alte transmiţătoare.

Rezultatul este acela că nu va interpreta ca pe nişte ecouri semnalele de frecvenţă diferită.

În plus, un semnal radar respins de un obiect care se afla efectiv într-un alt cadru temporal de referinţă poate efectiv să revină la sursă după câteva ore, nu la o fracţiune de secundă după ce a fost emis. Sau chiar înainte de a fi fost trimis! Iar un câmp tempo-deformant poate transfera prin efect Doppler alte frecvenţe în gama radar, astfel încât apare în mod inexplicabil nu ecou extrem de luminos. Un O.Z.N. Care pare să-şi schimbe culoarea sau forma în faţa unui observator se poate stinge în invizibilitate pe un ecran radar. Sau un observator poate privi un O.Z.N. Perfect vizibil dispărând fulgerător în aceeaşi clipă

în care pe ecranul radar apare ca de nicăieri un ecou neaşteptat. Cu alte cuvinte, criteriile care s-au folosit drept condiţii necesare pentru acceptarea unui raport ele studiu – că O.Z.N.-ul respectiv trebuie să fi fost perceput simultan vizual şi pe radar – pot să nu se întrunească decât cu rare ocazii.

Una dintre cele mai vechi situaţii de acest gen a fost observată deasupra oraşului Speyer, Germania, în 27 noiembrie 1944. Pilotii Walter Cleary şi Henry Giblin au văzut amândoi un imens O.Z.N. Portocaliu, sidi forma unei lumini, la 500 de metri deasupra avionului lor de vânătoare. Radarul de la sol nu l-a detectat, iar cel al avionului s-a stricat pe neaşteptate şi au fost nevoiţi să se întoarcă la bază.40

O văpaie roşie a fost văzută în Goose Bay, Labrador, la câteva minute după miezul nopdi de 19 iunie 1952, fiind confirmată şi pe radar. Brusc.

„S-a schimbat într-un alb orbitor şi a luat-o din loc cu o viteză vertiginoasă. Exact în acelaşi moment, semnalul radar a devenit foarte viu. Peste o secundă, a dispărut.41

VITE-L. NU E 18.1

În noaptea de 19 iulie 1952, când O.Z.N.-urile au năvălit peste capitala ţării noastre, operatorii radar n-au putut decât să cladne din capete, cu nervozitate şi neîncredere. Harry Barnes şi ald şapte controlori ai traficului aerian aflaţi în subordinea lui au reperat şapte O.Z.N.-uri. Celălalt turn de control din Washington şi centrul radar Air Force de la Andrews Air

Force Base au confirmat de asemenea obiectele. Zburau cu viteze între 150 şi 11.000 km/h, peste toată zona oraşului Washington, inclusiv coridoarele aeriene interzise de deasupra Casei Albe şi a Capitoliului. Au manevrat până în zori, uneori – sau nu întotdeauna – în corespondenţă cu observaţiile vizuale ale piloţilor de aeronave comerciale.

Operatorul turnului de la Bowling Air Force Base a depistat un O.Z.N. Aplicând inconstrucţiunile de la turnul radar, căpitanul Casey Pierman şi alţii de la bordul cursei T807 au văzut şase lumini puternice, circulare, care au accelerat brusc şi au dispărut, lin O.Z.N. A urmărit zborul SP610 până la câţiva kilometri de locul de aterizare.

Unul dintre O.Z.N.-uri a executat o întoarcere de 90 de grade fără a încetini. La un moment dat, o sferă portocalie foarte mare, cu corespondent în semnalul radar, a fost localizată chiar deasupra postului de radio al bazei Andrews. În unele momente, O.Z.N.-urile dispăreau instantaneu de pe trei ecrane radar separate. Instalaţiile radar au fost testate şi s-a constatat că funcţionau normal. O.Z.N.-urile dispăreau de fiecare dată când erau trimise în zonă turboreactoare să le intercepteze. Al Chop, purtătorul de cuvânt pentru O.Z.N.-uri al Pentagonului, a fost alertat şi trimis la faţa locului.42,43’44

Agitaţia s-a reluat peste exact o săptămână, în noaptea de 26. La orele

22: 30, radarele din Washington au

depistat din nou O.Z.N.-uri. Acestea au plecat, dar au fost văzute pe radarul Bazei Air Force Langley, lângă Newport News, Virginia. Locotenentul William Paterson, pilotând un avion de intercepţie Air Force F-94, cu decolarea din Langley, a observat unul. În timp ce îl urmărea, obiectul luminos a dispărut dintr-odată ca o lumină stinsă; imediat, radarul s-a fixat asupra obiectului.45

Răspunzând la telefonul dat în miez de noapte de către un purtător de cuvânt F.A.A., Al Chop a mers la Washington Naţional Airport, unde el şi controlorii de trafic aerian au urmărit şasedouăsprezece O.Z.N.-uri pe radar. Apăreau şi dispăreau de pe ecrane în moduri imposibile avioanelor şi se mişcau prea repede pentru nişte avioane.

Chop a cerut o interceptare şi le-a spus ziariştilor că o puteau privi pe ecran. Apoi, i s-a ordonat să scoată presa din încăpere. Două aparate F-94 au răspuns cererii de interceptare, la orele 2: 20, dar, când au apărut pe ecranul radar, O.Z.N.-urile au dispărut. Piloţii F-94-urilor au zburat câtva timp prin zonă, apoi s-au întors la bază, moment în care O.Z.N.-urile au reapărut pe radar.

S-a ordonat o nouă interceptare. Unul dintre piloţi a văzut O.Z.N.-urile înconjurându-i avionul şi apropiindu-se de el. Le-a descris ca fiind nişte „lumini albe-albăstrii cutremurătoare”. S-au îndepărtat după douăzeci de secunde.46

Bentwaters A.F.B. şi Lakenheadi, Anglia, au fost de asemenea asediate de

O.Z.N.-uri pe o perioadă de câteva ore, în noaptea de 13/14 august 1956. Unele atingeau viteze de 7.000 km/h, ajungând poate chiar până la 28.000 km/h. Atât observaţiile vizuale cât şi cele radar remarcau plutiri, opriri bruşte şi schimbări de direcţie neaşteptate – fără interval de accelerare sau încetinire – la viteze de 1.000 km/h. Un ecou a fost urmărit îndreptându-se direct spre Bentwaters, cu o viteză între 3500 şi 7.000 km/h. A dispărut de pe ecranul radar când a ajuns la trei kilometri est de Bentwaters, apoi a reapărut imediat, pe aceeaşi traiectorie, la cinci kilometri vest de obiectiv.

Un pilot Royal Air Force care a fost expediat să investigheze a intrat în contactul vizual şi radar, dar le-a pierdut pe

amândouă, în mod inexplicabil. Punând vectorul pe altă ţintă, a localizat-o pe radar, raportând că era cel mai clar semnal radar pe care îl văzuse vreodată, şi a ochit-o cu mitralierele. Ţinta a ocolit rapid până în spatele lui şi a început să-l urmărească. Pilotul n-a reuşit să scape de ea prin manevre, evazive. Apoi, ţiu la s-a oprit din nou, în stare de plutire. Un alt avion de vânătoare a fost trimis să cerceteze. Motorul i s-a dereglat, iar pilotul a fost nevoit să se întoarcă la bază.47

Un an mai târziu, enigmaticul fenomen a fost din nou consemnat de un pilot, de astă dată deasupra statului Louisiana, lângă Winnsboro. Maiorul Levvis Chase, U.S.A.F., pilota o aeronavă RB-47H, la data de 17 iulie. Echipajul său îi includea pe James Mc.

Goid (copilot), Thomas Hanley (navigator) şi John Provenzano, Frank McClure şi Walter Tuchsherer (cu monitoarele de contramăsuri electronice). La orele 4: 10 dimineaţa, Chase a văzut, un O.Z.N. Luminat intens, alb-albăstrui, apropiindu-se cu viteză. Obiectul a schimbat instantaneu direcţia şi a traveisat calea de zbor cu o viteză mult mai mare decât tot ceea ce văzuse Chase în cei 20 de ani ai săi de zbor, după care „s-a stins”. A fost reperat pe

E.C.M. *(electronic countermeasures monitors)* în locul dispariţiei. A însoţit aeronava prin Louisiana, până în Texas. Pilotul şi copilotul au văzut apoi un imens O.Z.N. Luminat roşu, rare a fost depistat pe E.C.M. Li s-a spus să-l urmărească. Radarul

de la sol din Duncanville. Texas, a confirmat existenţa O.Z.N.-ului.

La orele 4: 50, obiectul s-a oprit; avionul a trecut pe deasupra lui. Apoi, a dispărut din vedere, de pe E.C.M. Şi de pe ecranele radarelor de la sol. Aeronava RB-17 a fost întoarsă din drum. O.Z.N.-ul a reapărut, fiind din nou localizat pe E.C.M. Şi radarul de sol, dar avionul era cu combustibilul pe terminate şi trebuia să se întoarcă la bază. O.Z.N.-ul urmărise aeronava pe o distanţă de peste 1.100 de kilometri, timp în care apăruse şi dispăruse simultan din câmpul vizual, de pe E.C.M. Şi de pe radarele cu baza la sol, în repetate rânduri. De asemenea, vădea o incredibilă viteză şi manevrabilitate.’18

La orele 20: 00, în seara de 7 aprilie

1959, observatorii din turnul de control al unităţii de apărare antiaeriană St. Hubert din Canada au văzut o lumină roşie plutind între altitudinile de 1.000 şi 2000 de metri, după care a plecat cu velocitate supersonică. Nu s-a înregistrat pe radar, dar a fost declarată „neidendficată" şi „O.Z.N. Veritabil" de către purtătorii de cuvânt ai Air Force.49

În data de 18 iulie 1966, astronauţii Mike Collins şi John Young, de pe *Gem ini X,* au văzut un obiect cilindric mare şi altele două mai mici, strălucitoare, din capsula aflată pe orbită. Deşi Young a fotografiat obiectele, NA. să nu le-a detectat pe radar.50

La ora 22: 00, în 13 ianuarie, anul următor, un pilot Naţional Airlines şi pilotul

unui turboreactor Lear de lângă Winslow, Arizona, au privit un O.Z.N. Roşu, cu străfulgerări, care „s-a cvadruplat în poziţie verticală”, în timp ce controlorul din turnul de la Albuquerque îl urmărea pe radar şi comunica prin radio cu ambele avioane. O.Z.N.-ul apărea pe ecranul radar, dar *tt-umai când* i se aprindea lumina.51

Un O.Z.N. Care producea ecou radar puternic şi manifesta caracteristicile de zbor ale unui turboreactor F-104 a zburat peste aeroportul din Colorado Springs, Colorado, în noaptea de 13 mai 1967. A trecut la 70 de metri înălţime pe deasupra aeroportului, cu mare viteză, dar nu a putut fi reperat vizual de operatorii din turnul de control, nici chiar când l-au căutat prin binoclu. Operatorii radar, experţi în

meserie, nu se îndoiau că era un obiect solid. Când a aterizat un avion de linie Braniff, O.Z.N.-ul invizibil a trecut instantaneu într-o parte. A.

Dacă ţinem seama de ipoteza călătoriei temporale, inconsecvenţa datelor radar care până acum i-a nedumerit şi frustrat atât de mult timp pe toţi cei care încearcă să deducă adevărata natură a O.Z.N.-urilor devine dintr-odată mai mult un ajutor, decât un obstacol. O dată ce acceptăm că O.Z.N.-urile pot fi învăluite în câmpuri care distorsionează spaţiu-timpul, inconsecvenţele devin chiar foarte consecvente – corespunzătoare cu ceea ce raportează martorii oculari, precum şi cu efectele care deducem că ar trebui să aibă loc. Dacă ipoteza călătoriei în timp e

corectă, O.Z.N.-urile *n-ar trebui* să apară pe ecranele radar, nici în faţa ochilor martorilor. Schimbările ecourilor „zugrăvite” pe ecranele verzi luminoase din turnurile de control de pretutindeni corespund cu modificările de culoare şi formă raportate de martorii oculari de pe drumuri lăturalnice, câmpii şi poieni de pădure izolate de pe tot globul.

Note

1. Bi n d ei, *What We Really Know,* p. 95.

2. Din Dosarele Centrului de Informaţii Tehnice. Se nene, reluat în Vall ce.

Magonia, pp. 196 – 197.

3. Lorenzen, *Occupants,* p 109.

4. Lorenzen, *The Whole Story,* pp. 159.

5. Hobana, *op, cit.,* p. 211.

6. Lorenzen, *The Whole Story,* pp. 91 – 93.

7. Gar v Graber, „Doi ocupanţi în navă”, *Shylook* februarie, 19.76, pp. 3 – 4.

8. Vallée, *Challenge to Science,* p. 34.

9. Stringfield, *Situation Red* (Doubleday), pp. 19.7 – 1.98.

10. Hobana, *op, cit.,* p. 237.

11. Keel, *Trojan Horse,* p. 28.

12. Martin Keatman, „O.Z.N.-ul din Llanerchymedd”, *Flying Saucer Review,* 25, No. 5 (1.9.79), pp. 20 – 21.

13. Fowler, *The Andreasson Affair,* p. 16.7.

14. Stringfield, *Situation Red.* (Doubleday), pp. 95 – 96.

15. Leonard H. Stringfield, *Situation Red: The UFO Siege* (Garden City, New

York: Doubleday and Company, Inc., 19.77; reeditare Fawcett C r est Books, 1.977), p p. 228 – 24.2.

16. Omar Fowler, „O.Z.N. Văzut dintr-un Trident, lângă a Lisabona", *Flying Saucer Review,* 2.2, No. 4 (noiembrie, 1976), p p. 2 – 4,19.

17. Richard F. Haines, „Echipajul unui turboreactor comercial vede un obiect zburător neidentificat" (p ar ţ de 1 şi 2), Fl*ying să lucr Review,* 2.7, No. 4 (1.982), pp. 3.

6, şi 27, No. 5 (19.82), pp. 2 – 8.

UITE-L, NU E 18.5

18. Charles Gouiră n ş.a., „R aport despre o aterizare la Uzes", *Flying Saucer Review,* 24. No. 4 (19.79), pp. 37.

19. Ken Phillips, „Urmărire prin

Bedfordshire”, *Flying Saucer Review,* 25, N o 3 (1.9.79), pp. 28 – 31.

20. Martin Keatman şi Andrew Collins, „Agresiune fizică din partea unor obiecte neidentificate, la Livingston – partea!”, *Flying Saucer Review,* 25, N o 6 (19.79), pp. 2 – 7.

21. Raymond E. Fowler şi Betty Ann Luca, *The Watchers* (New York: Ba în ai n Books, 1990), p. 183.

22. Vallée, *Confrontations*, p. 14.4.

23. Charles Bowen, „Alte convingeri”, *Flying Saucer Review,* 20, No. 6 (aprilie, 19.75), p. 1.

24. Keel, *Trojan Horse,* p. 51.

25. Keel, *Mothman Prophecies,* p. 42.

26. John A. Keel, *Our Haunted Planet* (G reenwich, Connecticut: Fawcett Gold

Medal – Fawcett Publications, Inc., 1971), p. 169.

27. Gr av Bar k ei, *They Know Too Much About Flying Saucers* (New York: University Books, Inc., 195.6), pp. 141 – 142.

28. Michel, *Straight Line Mystery,* pp. 27 – 28.

29. *Ibid.,* pp. 1.14 – 115.

30. *Ibid.,* p. 12.2.

31. *Ibid.,* p. 12.1.

32. Binder, *What We Really Know,* pp. 127 – 12.8.

33. Hobana, *op, cit.,* p. 21.2.

34. Richard D. Osborn, „O.Z.N.-uri peste Toledo", *Fale,* noiembrie, 1964, pp. 3.1 – 37.

35. Lorenzen, *UFO's Over the*

Americas, pp. 170 – 17.1.

36. Hobana, *op, cit.,* p. 27.9.

37. Ann Druffel, „Raport din California – Elicopterele misterioase”, *Skylook,* februarie, 1976, pp. 8 – 9.

38. Bob Webb, „Un O.Z.N. În forma de amoeba peste Oxfordshire”, *Flying*

Saucer Review, 24, No. 4 (19.7.9), pp. 26 – 27.

39. Jonathan Mendenhall, „O.Z.N. În Hastings: «Lumina lunii», declară observatorul”, *The News* (Hastings, East Sussex, Anglia), 8 octombrie 19.8.1; reeditat în „Panorama mondială”, *Flying Saucer Review.*

27, N o 4 (1.982), p. 25.

40. Vesco, *op, cit.,* p. 81.

41. Michel, *The Truth About Flying*

Saucers, p. 92.

42. Ruppelt, pp. 21.0 – 21.9.

43. Robert Emenegger, *UFO's, Past, Present and future* (New York: Ballantine Books – Random House, în e., 19.74), p p. 42 – 43.

44. Michel, *The Truth About Flying Saucers,* pp. 86 – 88.

45. Ce za Koresmaros, jr., „Radarul – Cheia propulsiei O.Z.N?" *Fate,* august. 1.957, pp. 64 – 69.

46. Emenegger, *op, cit.,* pp. 43 – 45.

47. G.D. Th ayer, „întâlnire O.Z.N. I!" (Mostra de caz selecţionată de subcomisia O.Z.N. A A.I.A.A.), *Astronautics and Aeronautics,* septembrie, 197.1, pp. 60 – 64.

48. James E. McDonald, „întâlnir e

O.Z.N!”, *Astronautics and Aeronautici,* iulie, 1971, p p. 66 – 7.0.

49. Lorenzen, *The Whole Story,* p. 100.

50. J. Allen Hynek şi Jacques Vallée, *The Edge of Reality* (Chicago: Henry Regnery Company, 19.75), p. 64.

51. Hynek, *Experience,* p. 72.

52. Keyhoe, *op, cit.,* p p. 259 – 2.6.0.

VITE-L, NU E 18.7

Despre efectele fiziologice se raportează că includ... paralizia temporară, amorţeală, o senzaţie de căldură şi alte stări incomode. De asemenea, uneori este consemnată „interferenţa” cu câmpul gravitaţional tocai, evidenţiată prin descrierea de unii observatori a sentimentelor temporare de imponderabilitate şi a altor efecte inerţiale,

ca şi cum binecunoscutele legi ale inerţiei ar fi fost provizoriu abrogate.

Dr. J. Allen Hynek1

Ieşiri pe teren

În 1063, stalul Pârâua din sudul Braziliei a fost locul unei incredibile întâlniri O.Z.N. În timp ce o mulţime de spectatori priveau unul dintre numeroasele incendii distrugătoare care au pustiit pădurile din Pârâua în acel an, o farfurie lucitoare, în formă de cuvă, cu diametrul de peste

300 de metri, a coborât din cer pentru a pluti în tăcere la 50 de metri distanţă, *în Joc.* Timp de 15 minute, a stat cam la 1 metri deasupra solului. Nu avea nici un mijloc de susţinere vizibil, dar părea a fi învăluită într-un câmp de respingere

protector. Sub ochii privitorilor uimiţi, „doi sau trei «oameni» înalţi şi frumoşi” au ieşit din obiect şi s-au plimbat prin zona protejată, colectând pietre şi vegetaţie arsă, nestânjeniţi de flăc arile şi fumul care făceau ravagii în afara ei! 2

Reiese că O.Z.N.-ul din Brazilia era înconjurat ele o anume forţă, care forma o barieră prin care flăcările nu puteau trece. Atât publicaţiile O.Z.N. De popularizare, cât şi bazele de date ştiinţifice sunt pline cu relatări ale unor martori care au întâlnit bariere invizibile în jurul O.Z.N.-urilor. Un englez a descoperit aşa ceva pe Aerodromul Winkleigh din nordul comitatului Devon, în luna mai a anului 1957. În timp ce bea o cafea, cam cu 30 de minute înaintea zorilor, domnul J. Payne a văzut un obiect mare,

luminos, albastru-fluorescent, în formă de submarin. A încercat să meargă spre el, dar l-a întâmpinat o barieră ca o pernă de aer, atât de rezistentă încât se putea rezema de ea. „Părea să înconjoare complet obiectul”. O.Z.N.-ul s-a ridicat vertic ai şi fără zgomot. A lăsat. În urma lui „un cerc negru vag, cu diametrul de circa 50 de picioare3”.

Apoi, martorul a descoperit că ceasul său rămăsese în urmă cu 20 de minute.4

Oare timpul trecuse mai încet pentru el când era în contact cu perna de aer?

În vara anului 1961, s-au tras două salve de rachete ruseşti solaer asupra unui grup de O.Z.N.-uri discoidale care pluteau la 20 de kilometri deasupra unei baterii de rachete din Râbinsk, la 149 de kilometri nord de Moscova. Toate rachetele au

explodat degeaba la peste un kilometru şi jumătate distanţă de cânte. Discurile au reacţionat întrerupând curentul electric în toată unitatea de rachete.5 Un incident idende se raportează că a avut loc la o baterie de rachete N.A.T.O. De pe o insulă din Mediterana, în 1975, dar acel incident nu poate fi confirmat.6

Un fermier din Missouri a încercat să arunce cu pietre spre un O.Z.N. Verde-cenuşiu, în formă de bol. Avea 4 – 5 metri diametru, 2 metri grosime şi străfulgerări de lumină care îşi schimbau încontinuu culoarea. Martorul se afla la numai 10 metri distanţă, dar piatra lui a lovit o barieră invizibilă, la 5 metri depărtare de navă, şi a căzut la pământ. A încercat să mai arunce încă una, mai sus. A doua piatră a alunecat

fără zgomot pe deasupra barierei. Când a vrut să se apropie de obiect, l-a oprit o

„Presiune” în locul unde se oprise prima piatră. O.Z.N.-ul a zburat fără să scoată un sunet. Incidentul s-a produs în dimineaţa de 14 februarie 1967, la ora 7: 00.7

Sr. Nelson Vieira Leite şi nepotul său, Manoel Carlos Leite, au întâlnit O.Z.N.-uri înconjurate de bariere cu două prilejuri separate, la ftaperuna, Rio de Janeiro, Brazilia. Primul incident a avut loc în 7 februarie 1969, la orele 20: 00, când nu s-au putut apropia la mai mult decât un cvartal distanţă de un O.Z.N. Luminos care staţiona cam la trei metri deasupra solului, din cauza unei bariere pe care nu puteau s-o vadă. Apoi, în luna mai a anului 1971,

Nelson a văzut un O.Z.N. Verde strălucitor, în formă de farfurie întoarsă cu josul în sus, coborând în apropiere. A încercat să se apropie, dar ajunsese la 11 metri distanţă când a descoperit „că nu mai umbla”, lucru pe care încetase să-l facă de câteva minute. „Deacutn, pierduse într-un fel sau altul orice noţiune a timpului*” şi se simţea „semiamorţit”. Manoel Carlos a alergat spre el, să ciocnit de zidul nevăzut şi a rămas fără cunoştinţă timp de câteva ore. Ambele obiecte au pârjolit solul în locul deasupra căruia plutiseră.8,9

O altă întâlnire braziliană s-a produs la Itajuba, Minas Gerais. Era în luna mai, 1969. Maşina lui Sr. Clixto Borges de Mouros a nimerit într-o barieră invizibilă, pe drumul dintre Pouso Alegre şi Maria da Fe.

Roţile continuau să se rotească, dar nu mai înainta. Un O.Z.N. Viu luminat putea fi văzut deasupra. O.Z.N.-ul a făcut de asemenea să se întrerupă curentul electric al farurilor maşinii şi al unui oraş din apropiere.10

Un alt raport provine din Serra de Muro, Santa Catarina. Joio Romeu Klein se întorcea acasă după ce vizitase un prieten, în seara de 3 septembrie 1976, la ora 19: 00. A văzut un disc cenuşiu cam de trei metri lăţime, cu partea de jos rotativă. Deasupra, o lumină varia din roşu în portocaliu, galben, verde, conform vitezei obiectului. Când O.Z.N.-ul virtualmente s-a oprit în loc, lumina a devenit mai slabă şi albă. Trei umanoizi cu căşti au coborât încet pe drum, într-o rază de lumină roşie, blocându-i lui Klein calea. A aruncat spre ei

un cuţit, dar acesta s-a abătut din zbor, ca şi cum ar fi izbit un obiect nevăzut. Un umanoid i-a tras în picior cu o rază de lumină albastră, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa. Muşchii piciorului i-au rămas destul de rigizi pentru a-l face să şchioapele câteva zile”.

La ora 23: 15, în seara de 7 octombrie 1973, o femeie din Duluth.

Minnesota, a auzit paşi pe verandă, apoi a văzut un nor argintiu slab plutind deasupra unui copac, în curtea din spate, şi lansând o rază de lumină spre fereastra unui vecin. Un bec de pe stradă se aprindea şi se stingea, iar câinii din preajmă erau nervoşi. Peste circa 15 minute, norul s-a împrăştiat, iar femeia a putut vedea un O.Z.N. Discoidal cu calotă, prelungiri

atârnând de pe margini şi o protuberanţă ca o antenă în vârf. Partea inferioară era roşie, luminoasă. A încercat să se apropie, dar a întâlnit în repetate rânduri o barieră care o oprea şi îi bloca vederea cu lumină argintie. La orele 12: 15, O.Z.N.-ul a zburat drept în sus, făcând o gaură în plafonul de nori. Martora, în mod inexplicabil, a uitat de întâlnire, până când, a doua zi, unul dintre ceilalţi trei martori i-a reamintit-o.12

Lumina argintie pe care a întâlnit-o ne intrigă. A spus că de fiecare dată când intra în barieră, nu mai vedea nimic decât argintiu. Ar fi posibil ca lumina să fi fost transpusă prin efectul Doppler într-o frecvenţă diferită, de către un câmp cu perimetru bine definit? Ne amintim de alte relatări în care razele de lumină păreau să

strălucească numai până într-un anumit punct, după care se opreau, ca şi cum ar fi lovit ceva. Un martor a spus că o rază de lumină ajungea numai până la *jumătatea* distanţei spre sol.

Edvvin Pratl şi Joyce Bowles au văzut o aura portocalie pe cer, în timp ce mergeau cu maşina pe Varianta Winchester din

Hampshire, Anglia. S-a întâmplat în scara de 14 noiembrie 1976, la orele

21: 00. Maşina s-a zguduit, violent, a cotit de pe şosea şi s-a oprit. Martorii au văzut un O.Z.N. Portocaliu în formă de trabuc, lung de 5 metri, staţionând foarte aproape de sol. Din partea lui inferioară păreau să ţâşnească, jeturi” de „vapori”. Un ocupant blond, cu ochi roz şi barbă, înalt

cam de un metru optzeci, îmbrăcat în costum argintiu, a părut să iasă *prin* latura O.Z.N.-ului, spre partea din spate a maşinii. Martorii au privit din nou spre O.Z.N., dar nu l-au mai văzut. Când au încercat să meargă înainte, roţile maşinii s-au învârtit în gol, iar motorul a dat rateuri, ca şi cum un zid invizibil i-ar fi oprit în loc.13

În noaptea de 14 iunie 1980, un ofiţer rus, locotenent-coloneltil Oleg Kariakin, a raportat că văzuse o farfurie zburătoare plutind la 30 de metri de rasa lui şi emanând un gaz trandafiriu luminescent, cu un sunet ca un bâzâit slab. Când a încercat să se apropie, a dat peste o barieră, devenind complet incapabil să mai avanseze. Farfuria a emis câteva străfulgerări albastre-verzui şi a zburat. Un

alt martor a spus că văzuse o siluetă omenească sub cupola transparentă a navei.1.1

În dimineaţa de 22 mai 1973, la orele 3: 00, un brazilian a cunoscut efectul contrar. Onilson Papero îşi conducea maşina prin ploaie, la nord de Catanduva, São Paulo. Radioul maşinii s-a oprit, iar motorul a început să tuşească şi să dea rateuri. A văzut o lumină albastră puternică apropiindu-se, apoi staţionând la 11 metri altitudine şi 17 metri distanţă, îi era cald şi-i lipsea Oxigenul – chiar şi când a coborât din maşină. Apoi, a văzut un O.Z.N. În formă de farfurie, cu diametrul de 11 metri, plutind cu un bâzâit în locul unde fusese lumina. O „perdea transparentă” a înconjurat încet. O.Z.N.-ul, după care senzaţia de sufocare a

încetat. Papero a fugit, dar, după doar o sută de paşi, a simţit că îl împiedica un „lassou de cauciuc”. O.Z.N.-ul a emis o rază de lumină tubulară spre maşina lui Papero, care a devenit transparentă, dându-i posibilitatea să vadă înăuntrul ei fotoliile şi motorul.

Papero a leşinat, fiind mai târziu găsit cu faţa în jos, în ploaie, de şoferii în trecere Valdomiro Barosco şi Celso Aparecido Piu. Portiera maşinii era deschisă, iar farurile, aprinse. I se umblase prin valiză, dar nu lipsea nimic. Maşina funcţiona normal. Când l-a trezit poliţia, Papero a început să se zbată. A fost dus la Spitalul Padre Albino din Cantaduva şi eliberat. Ulterior, i-au apărut vânătăi pe abdomen, spinare, fese şi şolduri, pe care doctorul Max Berezovski nu

le-a putut explica, în pofida examenelor extensive (toate, inclusiv o electroencefalogramă, indicau numai rezultate normale).15

Este posibil să fi glisat într-un alt sistem temporal? Sau poate chiar cu Papero se întâmpla acest lucru? Oare intrase în influenţa câmpului? Din acest motiv avea greutăţi de respiraţie? Şi a fost împiedicat să fugă de către un câmp, la fel cum a lui au fost împiedicaţi tot de câmpuri să fugă spre O.Z.N.-uri? „Perdeaua transparentă" pe care a descris-o probabil reflectase, refractase sau reţinuse o parte din lumină (ca perdeaua de celofan străveziu a unui duş). Altfel, n-ar fi văzutttt-o deloc. S-ar putea să fi văzut efectul unui câmp, cam în acelaşi mod în care ar fi văzut interfaţa dintre aer

şi apă, privind într-un lac limpede şi liniştit?

E posibil e a Wells Allen Webb să fi văzut efec tele unui câmp înconjurând un O.Z.N. În plină lumină a zilei. La ora 10: 00, în 5 mai 1953, Webb se afla la 11 kilometri vest de Yimia, Arizona. A văzut un O.Z.N. Lunguleţ, alb sau argintiu, ca un nor, care şi-a schimbat forma, devenind circular. Când l-a privit prin ochelarii săi de soare Polaroid, i s-a părut că era înconjurat de o serie de cercuri concentrice întunecate, dar de fiecare dată când îşi scotea ochelarii, nu le mai vedea.16

Experienţa lui Webb poate fi unică (deşi aminteşte, totuşi, de alte cazuri în care observatorii au afirmat că O.Z.N.-urile arătau altfel privite prin binoclu, decât cu ochiul liber). Ochelarii Polaroid polarizează

lumina într-o anumită direcţie, înainte de a ajunge la ochii celui care-i poartă. În termeni simplificau, permit trecerea luminii cu o formă de undă în sus şi în jos, blocând lumina cu formă de undă dintr-o parte în alta. Dacă lumina a fost deja polarizată în plan vertical înainte de a ajunge la ochelari, prin ei nu va mai trece nicio rază. Din acest motiv, două lentile polarizate reţin toată lumina, când una dintre ele este rotită cu 90 de grade la stânga sau la dreapta.

Faptul că Webb a observat inelele întunecate înconjurând O.Z.N.-ul numai când purta lentile polarizante sugerează că un factor invizibil provoca măcar polarizarea parţială a luminii, la anumite intervale, în jurul navei. Se pare e a ºC helarii de soare i-au îngăduit să „vadă”

efectiv

„Liniile de forţă” în mod normal invizibile, la fel cum pilitura de fier presărată pe o coală de hârtie ne permite să „vedem” liniilemagnetice de forţă ale unui magnet ţinut sub hârtie1. Păcat că Webb nu şi-a scos ochelarii pentru a roti o lentilă cu 90 de grade, în timp ce privea prin ei spre O.Z.N. Dacă ar fi făcut-o, probabil că ne-ar fi putut prezenta indicii şi mai valoroase despre zona imediat înconjurătoare a O.Z.N.-ului. În orice caz, cercurile descrise de el arată implicit e a, în acel moment al întâlnirii, O.Z.N.-ul era încercuit de un soi de câmp capabil să polarizeze lumina.

O altă frapantă observaţie la lumina zilei, care de asemenea e posibil să fi implicat polarizarea, s-a produs la orele 10:

30, într-o dimineaţă de august a anului 1952, la Cătălină Island, California. Circa 300 de Mici Cercetaşi şi 50 de adulţi, aflaţi la Camp Fox, au văzut apărând un O.Z.N. Lenticular, strălucitor, cu aspect metalic şi „ferestre”. Un martor, Clyde Vrooman, din La Cresenta, California, a estimat că se găsea cam la 50 de metri distanţă şi 150 – 250 de metri altitudine. La început, a fost orientat vertical, dar s-a întors în poziţie orizontală. A plecat cu o viteză incredibilă. În imediata apropiere a obiectului, aerul era de un albastru sau violet mult mai închis decât se restul cerului, iar acea zonă se mişca odată cu obiectul. Directorul taberei şi toţi Cercetaşii au scris relatări personale despre ceea ce văzuseră şi le-au trimis la Air Force. Vrooman a primit o scrisoare de

confirmare a primirii de la colonelul Charles W. Bicking, comandantul bazei aeriene ndlitare March din California.17

Descrierea zonei este similară cu cea oferită de căpitanul unui turboreactor de linie Lockheed, deasupra Lacului Micliigan, la data de 4 iulie 1981 (vezi Capitolul 9). Căpitanul P.S. A spus că o zonă în formă de evantai din spatele O.Z.N.-ului văzut de el avea o nuanţă albastră mai închisă decât restul cerului, ca şi cum ar fi putut vedea până în spaţiul cosmic.

Cerul propriu-zis se polarizează, în cazul unui avion care trece prin lumina soarelui. Polarizarea maximă se produce în poziţia de 90 de grade faţă de soare, ceea ce face ca acea zonă de cer (senin) să pară mai închisă decât restul. Ţinând seama de

acest fapt, am putea extrapola ipoteza că nuanţele mai închise de albastru care înconjoară O.Z.N.-urile descrise de martori rezultau dintr-un efect de polarizare creat de un element invizibil care învăluia nava. Şi am putea presupune că, în fiecare caz, elementul invizibil trebuie să fi fost un câmp de un fel sau altul.

„Învelişurile" sau „ambianţele" care par să înconjoare de multe ori O.Z.N.-urile sunt adesea perceptibile datorită altor efecte fizice. De exemplu, martorii descriu adesea obiectele ca fiind cuprinse într-o ceaţă, nor sau aură.

Georges Forun şi câteva sute de alte persoane au privit un gigantic

O.Z.N., în formă de trabuc, care părea să fie o maşinărie înconjurată de o „ceaţă

albastru-violetă luminoasă”, la data de 14 septembrie 1954, în plină lumină a zilei. Fortin asista din La Gabeliere, Departamentul Vendée, Franţa. O.Z.N.-ul a coborât, a plutit, apoi s-a întors în unghi vertical. După aceea, un disc mai mic, săgetat prin zonă cu mare viteză, oprindu-se din când în când pentru a face punct static, şi în sfârşit a dispărut în cilindru, care s-a înclinat şi a fugit în nori.18

Observaţia lui Fortin a avut loc în timpul unui val de întâlniri similare. Peste exact două săptămâni, la orele 23: 10, mecanicul feroviar Gerard şi pompierul Paroux au văzut un O.Z.N. Discoidal, luminos, roşu-închis, înconjurat de o aură violetă, la Butte tiu Rouge, Redon-St. Nicholas. Le-a urmărit locomotiva timp de

zece secunde, înainte de a pleca spre vest, „cu o iuţeală ameţitoare”. Paroux a „suferit de şoc nervos şi febră” câteva zile.19

La orele 19: 35 ale serii de 13 octombrie, domnii Perano şi Oliver, împreună cu încă un bărbat, au întâlnit un O.Z.N. Discoidal, înconjurat de o „văpaie ceţoasă”. În apropiere stătea un umanoid în „costum de scafandru” lucitor. Când unul dintre martori a încercat să se apropie la mai mult de 22 de metri, s-a „pomenit paralizat”. O.Z.N.-ul a urcat rapid, iar martorul a fost doborât la pământ. – 0

Ufonauţii pot avea un soi de „pistoale cu raze” care paralizează muşchii, folosind fascicule pe post de conductori ai curentului electric. Există multe relatări în care victimele au fost năucite prin lovirea cu o

rază de lumină. Dar paralizia trăită de Perano şi Oliver, precum şi de mulţi alţii, fie că o descriu ca pe o capturare într-un „lassou de cauciuc”, fie că sunt opriţi pe loc de o „presiune” sau „perete invizibil”, pare să rezulte din „încurcarea” lor într-un fel de câmp invizibil.

Paralizia este răspândită în aceste întâlniri şi se asociază adeseori cu alte efecte. Într-un alt incident francez din 17 septembrie 1954, mergând cu bicicleta pe lângă Le Pontereau, Departamentul Yienne, Yves David a început să simtă mâncărimi şi furnicături care-i aminteau de un şoc electric, apoi a fost paralizat. A văzut un O.Z.N. Întunecos, lung de nouă metri. De el s-a apropiat o „creatură” scundă, i-a atins umărul, a spus ceva într-o limbă

necunoscută şi a revenit la O.Z.N., care s-a îndepărtat zburând cu o „viteză uluitoare”, răspândind lumină verde. Apoi, David a fost capabil să se mişte. Întâlnirea a avut loc la

22: 30.21

Apoi, în seara de 20 octombrie, Jean Schoubrenner mergea cu maşina prin partea franceză a pădurii Turquenstein, între Schirmeck şi St. Quirin-en-Moselle, când a văzut un O.Z.N. Luminos în faţă, pe drum. Apropiindu-se până la 20 de metri, s-a simţit paralizat, iar motorul maşinii s-a oprit. Maşina a mers în continuare, timp în care Schoubrenner simţea o căldură tot mai puternică prin trup. După câteva secunde, O.Z.N.-ul a zburat, iar simptomele au dispărut.22

O situade similară s-a raportat din

Williston, Florida, în 2 noiembrie

1955. C.F. Bell, ajutorul de şerif A.H. Perkins şi alte douăsprezece persoane au văzut şase O.Z.N.-uri în formă de clopote „mişcându-se în salturi succesive'. Când unul dintre obiecte s-a apropiat de maşina poliţiei, membrele ocupanţilor acestora „au murit", iar hainele li s-au încins foarte tare.23

Adeseori,» martorii leşină când ajung prea aproape de O.Z.N.-uri. Lutz Holtmann a fost unul dintre aceştia. Holtmann şi-a pierdut cunoştinţa când s-a apropiat de un O.Z.N. Rotund şi strălucitor, cu

„Trepied de aterizare şi două şiruri de deschizături luminoase", într-o pădure din Werdehl-Eveking, Germania. Când s-a trezit, l-a văzut urcând drept în sus, fără zgomot.

Incidentul s-a întâmplat la orele 11: 00 ale zilei de 25 august 1959.24

Un alt efect clar asupra oamenilor care intră în contact cu câmpul este imponderabilitatea. O martoră chestionată de Dr. Hynek ştia ce este imponderabilitatea – fusese stewardesă în Air Force. În timp ce mergea cu maşina prin apropiere de Cockrane, Wisconsin, în seara de 3 aprilie

1968, a văzut farurile altei maşini stingându-se şi a tras pe marginea drumului, când şi ale ei au început să cedeze. Apoi, a remarcat un O.Z.N. Roşu-orange, în formă de semilună sau de triunghi, apropiindu-se pentru a se opri deasupra maşinilor. Motorul, radioul şi luminile ieşiseră din funcţiune şi nu mai putea porni maşina – deşi a spus totuşi că

starterid a gemut scurt. În prezenţa O.Z.N.-ului, se simţea imponderabilă şi percepea o tăcere absolută, fără să mai audă niciunul dintre obişnuitele sunete din jur. De asemenea, a declarat că după încheierea experienţei o ardeau picioarele.25.

Liniştea ireală – lipsa completă a obişnuitelor zgomote ambientale – este foarte des întâlnită. În seara de 4 noiembrie 1975, şase oameni dintr-o maşină au observat un O.Z.N. Cilindric cu diametrul de 25 de metri, lumini rotitoare albastre şi verzi şi ferestre pătrate, plutind la înălţimea vârfurilor copacilor, deasupra unei păduri din Ross, Ohio. A început să se învârtească, iar din el a căzut o sferă de lumină roşie. Motorul şi farurile maşinii s-au stins, iar sunetele insectelor au încetat. Sfera a

dispărut, iar din navă a coborât ceva asemănător cu un „tren de aterizare albastru-luminos. A părut să aterizeze, apoi şi-a luat. Zborul, la care maşina a pornit şi zgomotele insectelor s-au reluat.26

Vânătorul de nutrii Robert Melerine lipăia prin Dike Canal, în St. Bernard Parish, Louisiana, la ora 20: 45, în seara de 21 ianuarie

1977, când a fost abordat brusc de un O.Z.N. Strălucitor, dinspre nord-vest. În timp ce staţiona deasupra lui, luminând zona, lui Melerine i s-a făcut cald şi a fost frapat de absenţa totală a obişnuitelor sunete de fond, ca orăcăitul broaştelor, măcănitul raţelor şi freamătul vântului.

Melerine s-a întors la tabără şi şi-a chemat partenerul de vânătoare.

Irwin Menesses (căpitan în Departamentul Pompierilor din St. Bernard). Cei doi au mers încet cu şalupa spre sud-est, pe canal. O.Z.N.-ul a revenit şi a plutit deasupra ambarcaţiunii, la vreo 20 – 25 de metri. Din nou, zgomotele lipseau cu desăvârşire. Cei doi au presupus că motorul exterior al şalupei continua să funcţioneze. Dar nu mai propulsa barca, aceasta rămânând inertă pe apă. Lui McJerine i s-a ridicat părul în cap, în timp ce priveau nava rotundă, de 5 – 8 metri. Avea o înfăţişare brăzdată cruciş şi curmeziş. Când a plecat, barca s-a repezit brusc înainte şi amândoi martorii au fost trântiţi pe fundul ei.2’

Cam pe la aceeaşi oră, în noaptea de 9 octombrie a aceluiaşi an, I Iolly

Prunchak, paznici la Pinkerton, a trecut

printr-o situaţie similară, la o uzină din Walcott, Iowa. Prunchak a povestit că toate zgomotele vacilor şi ale greierilor au încetat, când un O.Z.N. Oval, luminat, a coborât pe un drum al fabricii.28 Un radio pe frecvenţă medie cu acumulator, un walkielalkie cu baterii, felinarele de pe stradă şi televizoarele din apropiere au ieşit şi ele temporar din funcţiune, în perioada întâlnirii.29

Dacă acceptăm ideea că O.Z.N.-urile sunt uneori cuprinse în câmpuri tempo-deformante, însă, un asemenea efect ar părea să urmeze absolut firesc. Orice fel de sunet ar fi supus, desigur, efectului Doppler. Întrucât gama auzului uman e foarte limitată, numai un efect Doppler slab poate să coboare frecvenţele tuturor sunetelor

audibile în gama subsonică, sau să le ridice până în gama ultrasonică.

Martorii care relatează că glasurile „extratereştrilor” sună „ascuţite şi melodioase” prezenta dovezi despre acest fenomen. Pentru a-l citii pe

John Keel:

... Am subliniat obsesia entităţilor faţă de timp. Gompoitamentul lor... sugerează că au probleme în a se adapta la cadrul nostru temporal. De exemplu, „limbajul” mitraliat rapid, neinteligibil... ca „un disc de fonograj învârtit mai repede”, pohte fi provocat de nereuşita lor de a se ajusta la ciclul nostru de timp, când intră în acest continuum spaţio-temporal. Vorbesc cu viteză mai mare fiindcă timpul lor e diferit deal nostru. 30

1.96 VIZITATORI DIN TIMP

Unii martori raportează că până şi propriile lor voci se modifică în timpul întâlnirilor. Obsedanta experienţă din 20 ianuarie

1988, a familiei Knowles, e un exemplu concludent. În jurul orelor 5: 40.

Faye Knowles, fiii ei maturi, Wayne, Sean şi Patrick, şi câinii familiei, mergeau cu maşina spre est, pe Eyre Highway, în mijlocul aridei câmpii Nullarbor din îndepărtata Australie de Vest. Se aflau undeva între hanul Madura şi Mundrabilla, când au zărit un grup de lumini, în întunericul dinaintea zorilor. Au început să audă paraziţi şi zgomote la radioul maşinii, după care au văzut un O.Z.N. Strălucitor, alb cu centrul galben, ca un pahar de ouă

cu oul în el.

Sean a făcut două întoarceri în U ca să se uite, apoi O.Z.N.-ul s-a repezit în sus, a aterizat deasupra maşinii, care se deplasa cu 190 km/h, şi a ridicat-o în aer! Faye a scos mâna pe fereastră, pentru a atinge obiectul. Era fierbinte şi spongios. În timp ce maşina era purtată în zbor, *glasurile lor sunau groase şi îngreunate, ca şi cum ar fi vorbit cu încetinitorul,* O pulbere fină şi neagră, ca de cenuşă, acoperea maşina pe dinăuntru şi pe din afară. Câinii „înnebuniseră". Membrii familiei Knowles se simţeau dezorientaţi şi credeau că îi aştepta moartea.

Apoi, O.Z.N.-ul a coborât maşina la loc pe drum (sau i-a dat drumul), cu acest prilej spărgând şi un cauciuc din spate. Familia

îngrozită a oprit maşina şi s-a ascuns după tufişuri, până când obiectul a plecat, apoi au schimbat pneul şi au fugit.

Membrii familiei Knowles s-au simţit, rău. Braţul şi mâna pe care

Faye le scosese pe fereastră pentru a atinge O.Z.N.-ul s-au umflat. Blana câinilor a căzut pe alocuri. Capota maşinii a rămas cu îndoituri în cele patru colţuri. Cauciucul era spart în lungul marginii.

Un şofer de camion şi echipajele pescuitoarelor de ton *Mouika* şi

Empress Lady au raportat independent constatări în aceeaşi zonă şi perioadă (confirmate de poliţie), şi au mai apărut şi alte relatări, înainte şi după incident. S-a spus că echipajul vasului *Monika* a trecut şi el prin faza vorbirii cu încetinitorul, dar

acest lucru a fost negat, ulterior de către proprietar.31.

Jacques Vallée a consemnat două cazuri de distorsiune a sunetului în *UFO Chranicles of the Soviet Union: A Cosmic Samizdat.* Primul s-a petrecut la 18 iulie 1967, la orele 14: 47, într-o localitate numită Amvrosieyevka. Y. Divak, student, pescuia cu un prieten, când pe deasupra a trecut un O.Z.N. Cu suprafaţă mată. Imaginea i s-a reflectat în apă. În timpul incidentului, sunetele de pe calea ferată şi zgomotele oraşului s-au auzit altfel, sau au dispărut cu totul.31

A doua întâlnire a fost mai dramatică, amintind şi de calvarul familiei Knowles. În jurul orelor 18: 00 din seara de 11

octombrie

1989, tânăra de şaisprezece ani Nataşa Barinova se afla în curtea din faţa casei, în satul Maelski (în Caucaz, lângă Nalşik), când a simţit că ceva o ridica. Din cer a căzut spre ea o plasă, cu un obiect alb luminos în mijloc. Când a ridicat mâinile s-o dea la o parte, a suferit un şoc, arzându-se grav. A urlat, iar vocea îi părea distorsionată straniu – „ascuţită şi stridentă”. Membrii familiei au ieşit în grabă şi au văzut-o – în aer – la nici 15 metri de o farfurie zburătoare staţionară. Obiectul a dispărut. Martora a rămas paralizată temporar. A fost tratată pentru nervi, la un spital. Avea capetele degetelor mărite, ca şi cum ceva i-ar fi tras pielea”.

Un alt martor şi-a auzit propriul glas

distorsionat când a încercat să discute cu ocupanţii unui O.Z.N. Pe care l-a întâlnit lângă Jaraba, Zaragoza, Spania, într-o dimineaţă de octombrie a anului 1978 (vezi Capitolul 5). De asemenea, a prezentat câteva efecte care ar părea de natură electrică – „dinţi metalici”, un sunet bâzâitor şi încălzire. De asemenea, filmul pe care-l folosise ca să fotografieze acvile s-a voalat complet.

Ar fi posibil ca acele câmpuri care înconjoară O.Z.N.-urile să aibă efecte *atât* temporale, cât şi electric/magnetice? S-ar putea ca un câmp tempo-deformant să aibă efecte colaterale electromagnetice? Sau, poate, câmpurile tempo-deformante sunt ele însele realizate prin intermediul unui gen de forţe electromagnetice?

Camerele de luat vederi, automobilele, aparatele de radio şi oamenii nu sunt singurele care se perturbă în vecinătatea O.Z.N.-urilor. Sunt afectate şi alte lucruri, care nu ar trebui să sufere efectele unor câmpuri electromagnetice. Fermierul italian Amerigo 1 Lorenzini n-a putut trage cu puşca în „trei pitici îmbrăcaţi în costume de scafandri metalice" care au ieşit dintr-un O.Z.N. Luminos în formă de trabuc. Omuleţii vorbeau între ei într-o limbă pe care Lorenzini nu o recunoştea şi i-au furat nişte iepuri. Nu numai că arma a refuzat să ia foc, dar Lorenzini s-a simţit atât de slăbit încât n-a mai putut-o ţine în mâini, scăpând-o pe jos. O.Z.N.-ul a zburat, „lăsând o dâră luminoasă". Incidentul a avut loc în după-amiaza l de 1.4 noiembrie, 1954, la Isola.15

Joe Martinez şi Albert Callegos mergeau cu maşina pe la marginea răsăriteană a oraşului Santa Fé din New Mexico, când au văzut un gigantic O.Z.N. În formă de ou, luminos, care a trecut încet, bâzâind, pe deasupra maşinii lor. Motorul şi ceasul maşinii s-au oprit, iar ceasul de mână al lui Martinez a încetat să mai funcţioneze.30

Incidentul s-a întâmplat exact la trei zile după valul de opriri ale maşinilor produs la miezul nopţii în jurul localităţii Levelland, Texas (vezi Capitolul 4), în dmpul căruia s-a raportat un alt caz interesant care indică prezenţa unui câmp. Frank Williams îşi conducea maşina prin apropierea oraşului Whitharral (nu departe de Levelland), când a întâlnit un O.Z.N.

Imens care pulsa cu o luminozitate când palidă, când puternică. Motorul s-a oprit, iar farurile au început să pulseze slab/puternic în *contratimp* cu pulsaţiile O.Z.N.-ului. În cele din urmă, O.Z.N.-ul a urcat, scoţând un vuiet sonor, iar Williams şi-a putut porni din nou maşina.3

Farurile domnului R. Sullivan au fost supuse unui şi mai bizar efect de câmp. În timp ce conducea dinspre Wycheproof, Australia, spre casa lui din Maryborough, fasciculele de lumină ale farurilor s-au *curbat* dintr-odată spre dreapta drumului. A văzut un O.Z.N. Luininiscent de formă conică, înalt de 8 metri, pe o tarla arată (pe pământ sau imediat deasupra acestuia). Fundul navei era de un alb strălucitor; restul strălucea în „toate culorile

spectrului”. S-a înălţat silenţios şi a plecat cu foarte mare viteză. La faţa locului s-a găsit o adâncitură concavă de un metru lăţime. Avea adâncimea de 5 – 12 cm. (Printr-o coincidenţă, după numai două zile, o maşină condusă de tânărul Carl Taylor, din Carnegie, a cotit de pe drum, în acelaşi loc, fără niciun motiv clar. S-a ciocnit de un copac, iar Taylor a murit).38

Acest efect s-a mai observat şi cu alte ocazii. John Keel, în cartea sa *Disneyland of the Gods,* are de spus următoarele:

Există dovezi concludente că unele O.Z.N.-mi sunt înconjurate de un câmp de forţă care exercită o influenţă puternică asupra coordonatelor spaţio-temporale ale lealităţii noastre.

Nu este o atracţie gravitaţională în

sensul acceptat al termenului, şi totuşi deţine unele dintre caracteristicile gravitaţiei. Farurile unei maşini din Anglia au fost deviate de o asemenea distorsiune spaţio-temporală.9 După exact un an de la nelinişutoarea observaţie a domnului Sullivan, judecătorul de pace John H. Deruler se deplasa cu maşina prin apropierea localităţii Jonestown din Pennsylvania. La orele 19: 45, motorul şi farurile maşinii s-au stins. A văzut un O.Z.N. Cu diametrul de 11 metri în plutire la joasă altitudine deasupra maşinii, scoţând un zgomot ca al unui motor electric şi scântei. Deruler a remarcat un miros ca de „sulf şi ulei camforat”. O.Z.N.-ul a plecat, moment în care maşina s-a clătinat şi a fost trasă din loc. Peste douăsprezece ore, Deruler a

suferit de jupuirea pielii şi transpiraţie.40

Un şofer adolescent numit Edward Bruns a fost victima unei întâlniri similare dar mai dramatice cu necunoscutul, la 20 decembrie 1965. Bruns mergea cu o automacara spre ferma familiei sale, aflată la câţiva kilometri de Herman, Minnesota. La orele 23: 45, a dat peste un O.Z.N. Strălucitor care plutea la doi metri deasupra drumului, acoperindu-i întreaga suprafaţă. Motorul şi farurile camionetei au ieşit din funcţiune. O.Z.N.-ul a început să urce. Bruns putea să vadă înăuntrul lui şi l-a descris ca fiind roşu, cu o fiinţă asemănătoare unui om mişcându-se prin interior. Din partea inferioară ţâşneau scântei. În timp ce O.Z.N.-ul se ridica, automacaraua *s-a ridicat* odată cu el. A

căzut într-un şanţ, pe marginea sudică a drumului, cu faţa spre nord (în loc de a ajunge pe drum, cu faţa spre vest). Tatăl lui Bruns şi un reporter de la ziarul *Review)* din Herman nu au putut găsi urme ele pneuri care să ducă spre locul unde stătea maşina, în şanţ.41

Cuvântul unui şofer de cincisprezece ani al cărui vehicul părăsise şoseaua noaptea târziu poate fi trecut cu vederea, cu excepţia faptului că au mai fost raportate şi alte asemenea cazuri. Un incident surprinzător a fost trăit de Adolfo Paolino Pisani, pe şoseaua Andean, între La Victoria şi El Vigia, Venezuela, în ianuarie 1961. Pisani trăsese pe margine pentru a lăsa să treacă un camion, când un disc strălucitor ce părea din oţel albastru lustruit s-a

repezit din cer „cu o viteză incredibilă”, ajungând extrem de aproape de capota camionului. S-a întors în sus şi a plecat – menţinându-şi viteza foarte mare – până când a dispărut. Când O.Z.N.-ul s-a ridicat de deasupra camionului, *„vehiculul s-a ridicat şi el cu câteva zeci de centimetri în aer, răsturnându-se în direcţia obiec*tului”. Camionul a căzut cu rodie în sus.42

Oamenii şi maşinile nu sunt singurele lucruri care au fost răsturnate sau ridicate – aparent accidental – când ajung cumva să se încurce în câmpurile care înconjoară O.Z.N.-urile. Există cel puţin un exemplu de cal afectat la rândul lui! S-a întâmplat pe 16 octombrie 1954, în timpul intensului val de întâlniri O.Z.N. Din Franţa. Guy Puyfourcat ducea de căpăstru o iapă, la Cier-de-Riviere.

Un O.Z.N. Mic şi cenuşiu s-a ridicat de pe marginea drumului şi a zburat deasupra iepei, rare *s-a înălţat la trei metri* în aer (Puyfourcat a trebuit să dea drumul căpăstrului), după care a căzut din nou la pământ, în timp ce O.Z.N.-ul se îndepărta cu mare viteză. Animalul a fost paralizat şi îngrozit de această experienţă.43

Cu mai multe ocazii, în timpul aceleiaşi serii, ufonauţii au judecat probabil inexact limita câmpului navelor – în afara cazului că intenţionau să ia cu ei o cantitate de ţărână la decolare.

Primul caz s-a înregistrat la Poncey-surâlgnon, în seara de 4 octombrie 1954, la orele 20: 00. Yvette Fourneret a văzut un O.Z.N. Alungit, portocaliu-luminos, cu diametrul de 3 metri, plutind peste curtea

primarului ca şi cum s-ar fi pregătit să aterizeze. Se afla la doar 20 de metri distanţă. Speriată, şi-a trimis copilul în casa unui vecin. Alţi doi vecini au făcut cercetări şi, cu toate că O.Z.N.-ul plecase deja, au găsit o urmă foarte ciudată, sub forma unei gropi de 1,37 m. Lungime şi 50 – 70 cm lăţime. Pământul fusese dislocat ca şi cum ar fi fost absorbit în sus de un aspirator puternic. Bulgări mari erau împrăştiaţi pe o rază de 4 metri în jurul gropii, iar unii rămăseseră agăţaţi pe partea interioară a marginilor. Din marginile gropii ieşeau rădăcini şi râme, nevătămate, iar groapa era mai lată la jumătatea înălţimii decât la suprafaţă. Nu se vedea nicio urmă a unor eventuale unelte folosite la excavare. În centru se găsea o plantă cu rădăcină lungă,

încă prinsă de fund dar dezgolită complet de pământ, cu toate ramificaţiile intacte. Apoi a sosit François Bouiller, exclamând că observase un O.Z.N. Luminos cu formă de fuzelaj, care părea să se înverzească pe măsură ce accelera. Poliţia şi anchetatorii militari au petrecut zile întregi examinând zona şi interogându-i pe toţi cei 140 de locuitori ai satului, fiind în cele din urmă nevoiţi să accepte relatarea.44

Un crater şi mai mare a fost găsit de ţăranii italieni care au urmărit aterizarea şi decolarea unui O.Z.N. La Po di Gnocca, Italia, în lumina după-amiezii, după numai unsprezece zile. Nava circulară şi silenţioasă a plutit, a aterizat, a stat pe sol câteva minute, apoi a decolat vertical. În locul unde stătuse, pământul a fost aspirat

lăsând o groapă cu diametrul de 7 metri şi bulgări împrăştiaţi în jur, la fel ca în cazul din Poncey. Copacii din apropiere au fost „carbonizaţi”. Autorităţile militare au investigat imediat.45

În acest punct, poate fi important să consemnăm observaţia făcută de scriitorul şi cercetătorul ozenolog Ray Stanford, care analizează de ce celebrul O.Z.N. De la Socorro, New Mexico (văzut de ofiţerul de poliţie Lonnie Zamora în 1964) părea să folosească două moduri diferite de propulsie:

La circa douăzeci de picioare” deasupra solului, e posibil să fi fost preferată propulsia cu reacţie, din cauza pericolului de a folosi propulsia silenţioasă (de tip câmp?). În Juneţi de genul câmpului

folosit, anumite obiecte de pe pământ pot fi trase în sus, reacţionând faţă de câmp, poate riscând să lovească nava şi să o avanzef7

Wilson I.utosa a constatat că şi apa este afectată. În data de 15 aprilie 1958, I.utosa şi mulţi alţii an văzut un O.Z.N. Lângă Paripueira, Brazilia. Era gros de 13 metri, în formă de lentilă, cu hublouri. Emana o aură roşie şi un zgomot ca un „sfârâit”. În timp ce staţiona la 17 metri deasupra oceanului, la o distanţă de peste 40 de metri, apa de dedesubt părea să se agite, ca şi cum ar fi fost atrasă spre el. Obiectul a urcat şi a coborât de mai multe ori, timp de peste o oră.48

Douăsprezece persoane care se plimbau cu bărcile pe Lacul Leman din

Elveţia au zărit o farfurie în lumina zilei, la data de 16 august a aceluiaşi an. Avea o „cabină” cu ferestre şi margine rotitoare, cu un diametru de circa 11 metri Fără niciun sunet, s-a apropiat de apă, provocând „un curent perceptibil. A executat „câteva salturi prin aer”, după rare a plecat cu viteză extremă.49

Şi se pare că ufonauţii sunt capabili a-şi folosi câmpurile ca plase pentru a „prinde” oameni, la fel cum prindem noi fluturi. Au existat numeroase situaţii când au ridicat maşini sau au capturat avioane. John Jenssen poate să fi fost victima unei răpiri temporare de acest gen, în timp ce zbura la 2000 de metri altitudine, în ziua de 23 iulie 1947. Jenssen, redactorul unei reviste americane de aviaţie, a observat o lumină

puternică deasupra avionului, apoi motorul acestuia s-a înecat şi s-a oprit! Vitezometrul aerian indica zero... dar, în loc să intre în picaj, cum ar fi fost de aşteptat, aparatul a rămas la altitudinea normală de zbor – cu botul spre orizont. Jenssen a avut o senzaţie de înţepături şi i s-a părut că era privit, după care a văzut deasupra lui două O.Z.N.-uri discoidale. Cel mai apropiat părea metalic. Avea „o margine proeminentă, cu bride", şi hublouri ca ale unui vapor. Jenssen a simţit impulsul de a-şi porni magnetoul şi a redevenit stăpân pe comanda avionului.50

John Jenssen a avut o soartă fericită. A aterizat fără probleme şi a putut povesti palpitanta aventură prin care trecuse. Alţii nu au fost la fel de norocoşi. Rivalino Mafra

da Silva, de exemplu, s-a mistuit chiar sub ochii fiilor lui! În 19 august 1962, un vecin, Antonio Rodia, a văzut două sfere zburând pe deasupra casei lui da Silva. Da Silva şi cei trei băieţi ai săi n-au putut dormi în noaptea de 20, din cauza unor zgomote ca nişte glasuri şi a unor „siluete umbrite” care lunecau prin casă. A doua zi dimineaţă, unul dintre băieţi, Raimundo, a ieşit din casă şi s-a pomenit imediat faţă în faţă cu două sfere pâlpâitoare, care zumzăiau la doi metri înălţime.

Fiecare dintre ele avea ataşată un fel de coadă şi ceva asemănător cu o antenă. Unul dintre obiecte era negru, celălalt negru cu alb. Raimundo şi-a chemat tatăl, care s-a oprit ca hipnotizat şi şi-a prevenit fiii să stea pe loc, apoi s-a îndreptat spre

O.Z.N.-uri. Când a ajuns la doi metri de ele, obiectele s-au alăturat, stârnind praful şi emanând un fum galben cu miros neplăcut care l-a învăluit pe de Silva. Când fumul s-a risipit, da Silva şi cele două sfere dispăruseră. Autorităţile au organizat o anchetă amănunţită, dar nu au putut rezolva misterul.51

Privite una câte una, aceste anecdote par a nu fi nimic mai mult decât mici aiureli interesante. Dar există sute şi sute, şi cu cât le analizăm *en masse,* cu atât devine mai clar ansamblul.

O.Z.N.-urile pot transporta odată cu ele un înveliş protector – ca un mic univers alternativ – sub influenţa căruia au loc în chip aparent firesc evenimente considerate în mod normal imposibile. Deşi invizibilă,

această regiune se poate detecta indirect, observând efectele pe care le exercită asupra materiei şi a energiei. Sfera sa de influenţă pare să poată ajunge de la câteva zeci de centimetri până la un kilometru şi chiar mai mult în jurul navei. Influenţa sa poate fi sau minimă, sau profundă şi, la fel ca în cazul unui câmp gravitaţional sau magnetic, pare să devină tot mai mare pe măsură ce ne apropiem de sursă. Este „o regiune a spaţiului caracterizată printr-o proprietate fizică" – altfel spus, un câmp.52

Într-o tentativă de a explica modul cum se pot mişca atât de rapid

O.Z.N.-urile, cotind în unghiuri drepte, dispărând etc., am postulat că ar putea fi înconjurate de câmpuri care distorsionează spaţiu-timpul. Deşi dovezile existenţei

acestor câmpuri sunt departe de a fi concludente, ele devin tot mai convingătoare pe măsură ce examinăm fiecare exemplu. Ar fi posibil ca aceleaşi câmpuri tempo-deformante să provoace bizarele anomalii gravitaţionale, electrice, magnetice şi temporale raportate de atât de mulţi oameni care au întâlnit de aproape O.Z.N.-uri? Oare Nelson Leite şi-a pierdut complet noţiunea dmpului şi a descoperit că nu mai mergea spre O.Z.N.-ul din Brazilia fiindcă fusese „îngheţat” în timp? Vitezometrul aerian al lui John Jenssen indica zero pentru că era imobilizat în timp? Când a dispărut, Rivalino da Silva a trecut cumva într-un alt sistem temporal? Este cumva viu şi nevătămat, trăind în viitor cu o sută de ani, ca un Buck Rogers din

realitate? Asta se întâmplă cu unii dintre miile de oameni care în fiecare an dispar fără urmă? Furnizează spermă şi ovule în laboratoarele unei alte epoci? Efectuează „ieşiri pe teren" împotriva voinţei lor?

Note

1. Hynek, *Experience,* p. 1.10.

2. Din *Exchange Bulletin,* N o 4 (octombrie 19.63 – februarie 19.64) din Circulo da Ainiza de Sideral, Curitiba, Parana, Brazilia, reluat în Charle-s Bowen, „Un trio sud-american", *Flying Saucer Review,* 11, N-o r. (ianuarie-februarie, 19.65), p. 21.

3.50 *feet* (aprox.) 1.7 m (*n.tr.)*

4. Din Richard Farrow, „Aterizarea de pe Aerodromul Winkleigh" (relatări ale cititorilor), *Flying Saucer Review Case*

Histories, Suplimentul 8 (decembrie.

197.1), p. 16, şi din Ron Toft, „Pretinsa aterizare de la Winkfield" (relatări ale cititorilor), *Flying Saucer Review Case Histories,* Suplimentul 13 (februarie, 1973), p.

16.

5. Din *Oltre îl cielo: Missili & Razii,* N o 10.5 (1 – 15 iunie 1962, Roma), reluat m (Ordon Creighton, „Veşti uimitoare din Rusia", *Flying Saucer Revieu,* 8, N o 6 (noiembrie – decembrie, 19.62), p. 28.

6. Vladimir Grigorievici Aiaja, „Viaţa în Cosmos" (conferinţă), traducere de Gordon Creighton, *Flying Saucer Review,* 25, No 1. (1979), p. 26.

7. Din lef i Phillips, „Evenimente O.Z.N. În Missouri, 195.719.71", *Flying*

Saucer Review Case Histories, Suplimentul 8 (decembrie, 1971), pp. 10 – 11.

8. Walter Buhler, „Cazuri braziliene în 196.8 şi 1969 – 4”, *Flying Saucer*

Revieu Case Histories, Suplimentul 5 (luni e, 1971), p. 10.

9. Gordon Creighton, „Din nou Itaperuna”, *Flying Saucer Review,* 18, No. 2 (martie-aprilie, 1972) p. 13. Vezi şi Carlos Chagas, în numărul din 17 octombrie 1971, al *Domingo Ilustra de* (Rio de Janeiro).

10. Din *ODia* (Rio de Janeiro), 30 mai 19.69, reluat în Walter Buhler, „Cazuri braziliene în 19.68 şi 1969 – Pe t. 6”. *Flying Saucer Revieu Case Histories,* Suplimentul

7 (octombrie, 197.1), p. 1.5, traducere de Gordon Creighton.

11. Walter Buhler, „P iticit extrater ea tri atacă un lu’ or ăto r ag îi e ol”, *S.B.E.D.V. Bulletin* (R io deja neir o), No. 136/145 (septembrie, 1981 – aprilie 1982), trad ucer e de Gordon Creighton, *Flying Saucer Review,* 28, No. 1

(198.2), pp. 5 – 8.

12. „Un nor ascunde un O.Z.N.”, *The A.P.R.O. Bulletin,* 2.2, No. 3 (1.973), pp. 1.

4.

13. Leslie Harris, „O.Z.N. & entitate în costum argintiu va zu te lângă

Winchester”, *Flying Saucer Review,* 22, N o 5 (f eb r cu arie, 19.7.7), p p. 3 – 6.

14. Gordon Creighton: „Dr. Feli x Zi gel şi dezvoltarea ozen ologiei în Ru sta – Par t ea a 11 – a”, *Flying Saucer Review,* 27, N o 4, pp. 15 – 16.

15. „Urmare a”, *The A.P.R.O. Bulletin,* iulie-augus t 1973, pp. 6 – 7.

16. M a râuria doctorului James A. Ha rd ei în f a ţ a Comisiei Camerei pentru Ş din că şi Ast ronautic a, din 29 iulie 19.68, consemnat a în Fuller, *Aliem in the Skies,* pp. 137 – 138.

17. Dave Kenney, „Observaţia de la că t a lin a, 1952”, *The A.P.R.O. Bulletin,* 27.

No. 10 (ap r ilie, 1979), p p. 4 – 5.

18. Michel, *Straight Line Mystery,* pp. 2.3 – 25.

20.4 VIZITATORI DIN TIMP

19. Din *Parisien Libere,* 3.0 se ptemb r le 195.4, reluat în Miche l, *Straight Line*

Mystery, p. 9.5.

20. Din *Paris Presse,* 15 octombrie 19.54, *Liberation,* 15 octombrie 195.4, şi *La*

C.roix, 16 octombrie 195.4, reluat în Vallée, *Magonia,* p. 2.27.

21. Michel, *Straight Line Mystery,* pp. 58 – 59.

22. *Ibid.,* pp. 203 – 2.04

23. Din Richard Hall, *UFO Evidence* (Washington: Comisia Naţională pentru u

Investigarea Fenomenelor Aeriene, 19.64), reluat în Vallée, *Magonia,* p. 252.

24. Din *UFO Nachrichten* (62 Wiesbaden, Se h le rstein, Milanstrasse 5, Germania), octombrie 1959, reluat în Vallée, *Magonia,* p. 27.7.

25. Hynek, *Experience,* pp. 1.16 – 11.8.

26. Stringfield, *Situation Red* (Doubleday), p. 20

27. Te d Peters, „Căldura caldă opreşte totul!”, *AIUFON UFO Journal,* februarie,

1977, p p. 3 – 6.

28. „Întâlnire de gradul II în Iowa”, *International UFO Reporter,* 2, No. 12 (de ce mb de 1977), p p. 4,8.

29. Hendry, *op, cit.,* p p. 119 – 120.

3.0. Keel, *Mothman Prophecies,* p. 173.

31. Randle, *The UFO Casebook* p. 205.

32. Paul Norman, „întâlniri O.Z.N. P e Câmpia Nullarbor, în *The UFO Report*, red. Timothy Good (Londra: Sidgwick şi Jackson, 19.89; reeditat la New York: Avon Book’s, 1991), pp. 14.6 – 163.

33. Vallée, *Chronicles,* p. 1.91.

34. *Ibid.* Pp. 36 – 37.

35. Din *Settimana Incom,* 17 în ale 196.2, relua t îi va lle e, *Magonia.* P. 244.

36. Din ziarul *New Mexican,* Santa Fé, 6 noiembrie 1957, reluat în Me bane, p.

2.46.

37. Flammonde, *op, cit.,* p. 2.90.

38. Lorenzen, *Startling Evidence,* p. 26.8.

39. Keel, *Disneyland,* pp. 96 – 9.7.

40. Din N.I.G.A.P., mai 196.7, relu ai în Vallée, *Magonia,* pp. 342 – 343.

41. Steiger, *Flying Saucers Are Hostile,* p p. 43 – 44.

42. Lorenzen, *Startling Evidence,* pp. 1.85 – 18.6.

43. Vallée, *Magonia.* P. 231.

44. Michel, *Straight Line Mystery,* pp. 132 – 1.36.

45. *Ibid.,* pp. 180 – 1.81.

46.20 *feet* = 6 m. (n.tr.)

47. Ray Stanford, *Socorro „Saucer" în a Pentagon Pantry* (Austin, Texas:

Blueapple Books, 1.976), p. 7.6.

48. Din *S.B.E.D.V. Bulletin,* reluat în Vallée, *Magonia,* p. 271.

49. Vallée, *Magonia,* p. 272.

50. Harold T. Wilkins, *Flying Saucers on the Attack (*New York: Cita del Press.

1.954; reeditare: New York: Ace Book's, Inc., 19.67), pp. 70 – 71.

51. Lorenzen, *Startling Evidence,* pp. 2.13 – 21.5.

52. *American Heritage Dictionary,* Second Collège Edition (Boston: Houghton

Mifflin Company, 1.982).

11

... contactaţii au raportat că fiinţele sunt de multe ori interesate de modul în care se măsoară timpul la noi. Există în ufologie numeroase situaţii când timpul

este accelerat, încetinit sau distorsionat, Aceste aberaţii temporale pot reprezenta un indiciu cu privire al originea ufonauţilor.

1

Ce oră e?

Într-o seară de iulie a anului 1957, un reputat avocat brazilian pe nume Joio de Freitas Guimares a avut o experienţă zguduitoare în timp ce se plimba singur pe o plajă, a insulei Bela. A văzut un O.Z.N. Ieşind din ocean şi apropiindu-se de el. Doi bărbaţi blonzi cu păr lung şi salopete verzi strânse pe trup l-au invitat la bord, fără o vorbă. Guimares le-a vorbit în franceză, engleză, italiană şi portugheză, dar nu i-au răspuns. A urcat o scară şi a fost luat într-o plimbare de circa 40 de minute, ump în care ceasul i s-a oprit. Îi era frig la organele

genitale. Cei doi i-au arătat o hartă stelară, părând să încerce a-i spune că aveau să-l mai viziteze, şi l-au dus înapoi pe plajă.2

Oprirea ceasurilor de mână este de mult timp o caracteristică distinctivă a O.Z.N.-urilor. Poate mai ţineţi minte că lui Barney Hill i s-a oprit ceasul, iar cel al lui Betty de asemenea. La fel de afectate sunt şi ceasurile mari. Ted Phillips, cercetător la Centrul de Studii O.Z.N.3 (C.U.F.O.S.), care s-a specializat în acumularea de probe materiale, a investigat un caz dintr-un orăşel din Tennessee unde un O.Z.N. A zburat peste casa unui colecţionar de ceasuri vechi şi toate ceasurile colecţiei, electrice sau de altă natură, s-au oprit...4

Alte echipamente mecanice par să fie şi ele afectate. Conform unui mesaj al

Ambasadei Americane din Kuweit City spre Departamentul de Stat S.U.A., instalaţiile automate de pompare a ţiţeiului (care sunt concepute spre a se opri singure când are loc o avarie şi nu pot fi repornite decât manual) s-au oprit şi au pornit din nou de la sine, când un O.Z.N. A trecut pe deasupra câmpiilor petrolifere din nordul Kuweitului, părăsind apoi zona. Incidentul a avut loc la 9 noiembrie 1978.5 Singura explicaţie logică a acestui mister pare să fie aceea că pompele nu s-au oprit efectiv, ci au funcţionat cu încetinitorul în timpul prezenţei O.Z.N.-ului, astfel că păreau închise.

Dacă opririle de ceasuri şi pompe se pot explica în termenii efectelor electromagnetice (deşi majoritatea

ceasurilor vechi sunt făcute din alamă, care e antimagnetică), alte evenimente bizare nu pot fi explicate la fel. Incredibila aventură a lui Mário Resder oferă un asemenea exemplu.

La orele 17: 00 ale după-amiezii de 4 decembrie 1949, Mário se întorcea acasă, în Barra Manşa, Rio de Janeiro, Brazilia, de la Volta Redonda, când un disc cu diametrul de 17 metri a aterizat la 10 – 15 metri de şosea. Un Glas i-a vorbit în portugheză, iar două persoane înalte cam de 1,70 în cu fustanele şi căşti „romane”, l-au invitat la o plimbare. A fost cufundat într-un lichid pentru a se anula forţa acceleraţiei (afirmaţie făcută şi de Betty Andreasson şi alţii) şi pare să fi fost transportat pe „altă planetă”, unde nişte oameni înalţi şi fără

păr locuiau în oraşe cu cupole şi drumuri de acces suspendate.

După câteva ore, i s-a făcut dor de casă şi a fost dus într-un vehicul de acelaşi tip, din nou în baie, de lichid. Deşi pentru el trecuseră numai trei zile, pe Pământ se făcuse 14 aprilie 1950 – *cu patru luni mai târziu.* Resder s-a simţit îndemnat să studieze fizica. A mai avut o întâlnire ulterioară, în septembrie 1956. Credea că ar fi putut construi un motor de navă spaţială şi că avea permisiunea entităţilor de a o face.6

Dacă Resder ar fi fost singurul care să raporteze o atât de incredibilă

„Prelungire telescopică" a timpului, mărturia lui ar putea fi respinsă. Sau am putea trage concluzia că fusese plasat în

„animaţie suspendată” pentru patru luni. Dar afirmaţiile lui nu sunt unice.

La 25 aprilie 1977, un lucru uimitor s-a întâmplat în capătul de nord al statului Chile, lângă Putre, în regiunea Arica. Caporalul I Armando Valdes, comandantul unei patrule de graniţă din Regi. Ş meritul Rancagua, Brigada Huamachuco a Armatei Chiliene (cu baza la Arica) şi subordonaţii săi au privit unul din două obiecte: mari, violetluminoase, care se deplasa tăcut la joasă altitudine pe după un zid de piatră scund. Valdes tocmai se bărbierise. La orele 4: 15 (Valdes s-a uitat la ceas), a păşit peste zid şi s-a apropiat de O.Z.N., provocator. Sub privirile lui Humberto Rojas, Ivân Robles, German Riquelmo, Râul Salinas, Pedro Rosales, Juan Reyes şi Julio Rato,

Valdes a dispărut brusc, ca prin farmec! Peste cincisprezece minute, a reapărut printre ei, la fel de brusc. Era buimă. I cât, mormăind ceva în legătură cu cineva care urma să se întoarcă în curând. Nici el şi nici oamenii lui nu au putut explica unde fusese sau cum se întorsese, dar acum avea barbă crescută de cinci zile, iar ceasul cu calendar, care se oprise, arăta data de 30 aprilie! 7 Guvernatorul Provinciei Arica, colonelul Oscar Figueroa, a spus imediat presei că nu se putea publica nimic despre caz fără aprobarea lui şi a confiscat poate informaţiile. Un purtător de cuvânt din partea Ministerului Chilian al Apărării a declarat că afacerea necesita o investigaţie intensivă.*8,9*

Un caz şi mai bizar a fost raportat de

domnul Zhang Ke-Tao (de la Societatea Chineză de Cercetări O.Z.N., filiala Peking). În 1975, într-o seară de toamnă, doi soldaţi din Armata Populară Chineză de Eliberare au văzut un O.Z.N. Enorm, în formă de farfurie, zburând în cerc pe deasupra lor şi emanând raze de lumină portocalie. Unul a fugit la unitate; celălalt a rămas pe loc să observe fenomenul. AL doilea soldat nu a putut fi găsit timp de câteva ore. Când l-au găsit, îşi pierduse memoria, ceasul i se oprise, iar părul, sprâncenele şi barba îi *crescuseră foarte lungi.* Armele şi ceasul de mână erau slab magnetizate.10

Mai există şi alte situaţii de îmbătrâniri misterioase provocate de O.Z.N.-uri. Una s-a produs în 8 ianuarie 1981. În ziua aceea, un bătrân numit Renato Nicolai a văzut un

O.Z.N. În forma de farfurie, cenuşiu, de 2 x3 metri, prăbuşindu-se pe pământul lui din Transen-Provence, Franţa, dar care a decolat din nou. Cercetătorii de la Grupul de Studiu al Fenomenelor Aerospaţiale Neidentificate" (G.E.P.A.N.) au găsit pe pământ două cercuri concentrice. Au prelevat mostre de vegetaţie, care au fost analizate la Institutul Naţional de Cercetări Agronomice, de către traumatologul botanist Michael Bounias. Bounias a descoperit că frunzele îmbătrâniseră într-un mod neaşteptat (şi îşi pierduseră o treime din clorofilă). Efectul nu a putut fi reconstituit în laborator. Jean-Jacques Velasco, şeful G.E.P.A.N., a sugerat că plantele semănau cu acelea ale căror seminţe au fost bombardate cu raze gamma

– dar mostrele nu erau radioactive.12,13

Cu plantele lui Nicolai se întâmplase ceva ciudat. Şi cu militarul chinez şi cel chilian. Şi cu Mário Resder. Au fost prinşi în distorsiuni de timp? Există cu adevărat distorsiunile temporale? John Keel face următoarele observaţii în *Disneyland of the Gods*:

… ocupanţi ai automobilelor… au străbătut mari distanţe, în perioade de timp imposibil de scurte. Într-un număr de situaţii bine documentate, avioanele au trecut şi ele prin câte una dintre aceste inexplicabile distorsiuni temporale. Asemenea defăimări ale spaţiului nu pot fi explicate decât printr-o misterioasă denaturare directă a realităţii noastre fizice… Spaţiul propriu-zis se poate

împături cumva, astfel încât realitatea imediată a unui avion sau a unei maşini... şi distanţa aparent fixă între punctele A *şi B se modifică. Vehiculele şi oamenii prinşi în asemenea distorsiuni spaţiale cunosc de asemenea şi o comprimare a timpului.14*

Un antreprenor din Boyup Brook, Australia, trebuie să fi fost prins într-o distorsiune temporală la orele 21: 35 ale serii de 30 octombrie 1967. Conducea maşina pe lângă Boyup Brook, pe drumul Kojonup-Mayanup, când motorul şi farurile s-au stins. Maşina s-a oprit, dar şoferul nu a simţit nicio încetinire. A privit în sus, printr-o rază luminoasă de 60 de centimetri lăţime, care părea îndreptat! spre el. A văzut un O.Z.N. Oval, pulsator, înconjurat de o aură albastră. L-a privit câteva minute,

apoi O.Z.N.-ul s-a îndepărtat, iar *martorul s-a pomenit dintr-odată deplasându-se cu 90 – 100 km/h.* (cum făcuse înaintea întâlnirii), cu motorul şi farurile funcţionând normal.15

În timpul unei serii de observaţii din New Mexico, un şofer a avut probleme cu un dispozitiv care măsoară indirect timpul – vitezometrul. Trent Lindsey, soţia şi fiul său Byron mergeau pe şoseaua 54, în dimineaţa de 7 noiembrie 1957, când vitezometrul maşinii a început să oscileze necontrolat între 90 şi 160 km/h. Apoi, au văzut un obiect strălucitor ca metalul şlefuit, cu margini clar definite şi niciun propulsor sau emanaţie externă vizibilă, zburând spre sud-vest. Când a dispărut, vitezometrul şi-a revenit la normal. Lindsey nu mai avusese niciodată dificultăţi cu vitezometrul înainte

de incident, şi nu a mai avut nici în continuare.16

Experienţa din 1981 a lui A Ian Cave a fost şi mai enigmatică, într-o dimineaţă de octombrie, Cave, comis voiajor din Taunton, Somerset, Anglia, care încă mai susţine că nu crede în farfuriile zburătoare, era pe drumul dintre Bath şi Stroud. Ştia că ceasul şi pixul digital erau potrivite după ora exactă; tocmai le controlase înainte de a pleca. Exact când trecea pe sub o ciudăţenie portocalie care arăta cam ca un nor pe cer, deasupra drumului, crainicul de la radio a anunţat ştirile de la ora unsprezece. Cave şi-a consultat din nou ceasul. Acesta arăta ora 8: 00, nu 11: 00. Nedumerit, s-a uitat la ceasul pixului. Arăta 9: 00. Apoi, şi-a văzut vitezometrul

întorcându-se *înapoi* cu 470 de kilometri! Biroul Britanic de Cercetări asupra Farfuriilor Zburătoare a investigat mai multe ronsemnări de activităţi O.Z.N. În zonă.17

La orele 20: 35, în seara de 30 martie 196 b, o femeie şi cei patru copii ai ei au văzut un O.Z.N. Oval, roşu-portocaliu, în timp ce mergeau cu maşina prin apropiere de Lexisburg, Indiana. Când s-a apropiat, au auzit un sunet pulsator ce părea să provină de la radioul maşinii. Frecvenţa acestuia a părut să crească pe măsură ce O.Z.N.-ul se apropia (ca şi cum timpul s-ar fi comprimat proporţional cu distanţa până la el). Obiectul a urmărit maşina cale de 13 kilometri, apoi a devenit alb-albăstrui şi a accelerat, dispărând.18

Charles Gilpiu, împreună cu soţia şi cei doi copii ai lor, au întâlnit o anomalie temporală în zona rurală din Kentucky, lângă Gravei Switch, cu câteva minute înainte de miezul nopţii de 18 iulie 1976. Au văzut un O.Z.N. Tăcut, în formă de disc, cu diametrul de 25 de metri, apropiindu-se şi zburând pe o distanţă de circa 10 metri pe deasupra automacaralei lor. Gilpin simţea că nu mai stăpânea volanul, iar vitezometrul indica 140 km/h, deşi *peisajul părea să se deplaseze dorn ni 20 – 25 km/h.* Când au ajuns la o fermă luminată, doamna Gilpin şi copiii au fugit în casă, dar Gilpin, care era paralizat, nu i-a putut urma. O.Z.N.-ul s-a îndepărtat, iar familia Gilpin şi-a continuat drumul spre casă. Pe drum, au văzut alte optsprezece persoane privind O.Z.N.-ul.19

Un caz şi mai incredibil a fost raportat din Africa. La orele 2: 15 ale unei dimineţi de iunie, 1974, un cuplu sud-african mergea cu maşina, la sud de Umvuma, Rhodesia, spre Fort Victoria. Au observat că îi însoţea o lumină puternică, rotativă, f arurile s-au stins, iar o forţă a pus stăpânire pe maşină; acceleratorul, frânele şi volanul nu-i mai afectau înaintarea. Temperatura din maşină a scăzut cu circa 30 de grade. Când s-au apropiat de Fort Victoria, lumina a mărit viteza, îndepărtându-se, iar maşina şi-a reluat funcţionarea normală.

La scurt timp după ce şi-au reluat călătoria spre sud, au apărut două lumini care au început să-i însoţească, şi din nou au pierdut controlul maşinii. De astă dată, zgomotul motorului şi ambianţa sonoră a

drumului au încetat, şi păreau să se deplaseze cu 160 km/ h (când maşina lor era capabilă să atingă doar viteza de 115 km/h) pe un drum drept, prin mlaştini (deşi în realitate drumul e şerpuit şi străbate un ţinut arid).

Hipnotizat de doctorul Paul Obertick din Durban, Natal, Peter şi-a amintit contactul cu nişte fiinţe şi detaliile unei nave, despre care a spus că avea 25 – 30 de metri lăţime. Când O.Z.N.-urile au plecat, au părut să dispară instantaneu. Tot sub hipnoză, Peter a declarat: „Pot. Călători în timp. Viteza luminii e prea mică pentru a parcurge miliarde de mile în câteva secunde. Dacă vor să meargă din punctul A în punctul B, trebuie să se întoarcă în timp. Sunt călători în timp, nu în spaţiu”. 20

Participanţii la întâlniri cu O.Z.N.-uri vorbesc adesea despre „Mişcarea cu încetinitorul”. La orele 19: 00 ale serii de 16 noiembrie 1973, doi băieţi care se jucau pe un teren viran din Lemon Grove, California, au găsit un O.Z.N. Gri, cupolat, cu diametrul de vreo 6 metri, plutind la 45 de centimetri deasupra solului. Unul dintre ei a lovit în el cu o lanternă, producând uit sunet metalic. Domul s-a înroşit, începând să lumineze zona, pe margine au început să clipească mai multe lumini verzi, iar O.Z.N.-ul s-a ridicat până la un metru, începând să se rotească şi să scoată un vâjâit. Băieţii au fugit, simţind „fiori, furnicături şi slăbiciune”. Aveau senzaţia că urmau să leşine şi păreau să „fugă cu încetinitorul”. O.Z.N.-ul s-a îndepărtat spre sud-vest,

dispărând în nori. La locul aterizării s-au găsit urme, inclusiv adâncituri pătrate în pământul tare, care păreau să fi fost lăsate de un obiect foarte greu. Cinci televizoare din vecinătate au avut interferenţe în acel timp, pe trei canale diferite.21

La ora 5: 15, în data de 23 ianuarie 1976, Shelley Mclenaghan, de şaptesprezece ani, a văzut un obiect mare cât o casă, luminat în roşu şi verde, cu partea de sus plată, margini înclinate şi trei picioare de susţinere. A simţit vibraţii ale dinţilor, un gust ciudat în gură şi o apăsare asupra capului şi a umerilor. Când a fugit, membrele i se mişcau încetinit, iar când a ţipat, nu a auzit nimic. A doua zi, a avut o erupţie roşie pe sfertul superior al trupului şi dureri de articulaţii. Unele plombe i s-au

desprins, iar restul s-au deteriorat. Incidentul a avut loc lângă Bolton, în nordul Angliei.22

Peste doar câteva luni, într-o zi din toamna anului 1975, Monty

Skelton vâna prepeliţe cu încă un om, la vreo 30 de kilometri nord dejoplin, Missouri. Skelton (care este fondatorul întreprinderii de Cercetări Asociate Intercontinentale din Kansas City) a observat că prepelicarul lor părea să se mişte cu încetinitorul. A ridicat privirea şi a văzut un O.Z.N. Oval, cu aspect metalic, de 20 – 30 de metri în diametru. Părea să se pregătească pentru aterizare. Skelton a constatat o absenţă completă a sunetelor ambientale. Apoi, O.Z.N.-ul a plecat cu o viteză incredibilă. Un vânzător de ziare

rural a anunţat că văzuse O.Z.N.-uri cu numeroase ocazii în anii 1970, când ducea ziarele după orele 23: 00, într-o zonă aflată la doar câţiva kilometri de locul unde vânase Skelton. De asemenea, a consemnat şi el ciudata lipsă de sunete ale păsărilor şi gâzelor.

Când se aila câte un O.Z.N. În apropiere. A spus că, deşi O.Z.N.-urile păreau uneori să fi aterizai, de obicei zburau încet, pe un traseu în formă de grilă, ca şi cum ar fi căutat ceva.23

O întâlnire O.Z.N. Cu mişcare încetinită şi mai nedumeritoare a fost raportată în aceeaşi toamnă din micul şi îndepărtatul sat Happy Câmp, în nordul Californiei. În ziua de 25 octombrie, doi electricieni, Steve Harris şi Stan Gayer, privind din Shivar

Saddle, lângă Happy Gamp, au văzut un O.Z.N. Roşu, luminos, oscilând. Mai târziu au văzut nu obiect similar depus pe un versant al Muntelui Cade.

Pe 27 octombrie, s-au înapoiat la locul unde aterizase obiectul. Au auzit un zgomot oarecum asemănător cu o sirenă şi au văzut în vegetaţie doi ochi argintii, luminoşi. Au îndreptat o lanternă în direcţia ochilor (afară era întuneric), dar ceva a împiedicat lumina să dezvăluie zona, fie şi doar vegetaţia înconjurătoare.

S-au întors la Happy Camp, apoi au revenit la fala locului, împreună cu Helen White, de şaizeci şi doi de ani, (care a adus şi un aparat de fotografiat) şi un elev de şaptesprezece ani. Când au sosit, Harris a tras cu puşca în tufişuri. Au ieşit două

făpturi cu căşti asemănătoare celor de sudură, care s-au îndreptat spre martori, oprindu-se la 17 metri distanţă. Helen White 11 – a putut imortaliza nimic în fotografii. Martorii au simţit că aerul se încinsese apăsător, dens şi sufocant. Au fugit în josul muntelui. Ia urmărit un obiect roşu, luminescent.

În 2 noiembrie, Helen, Stan, Steve şi alte două persoane au venit încă o dată la Cade Mountain, să cerceteze din nou. Pe un drum neasfaltat din canionul de la poalele muntelui, au întâlnit o ceaţă deasă. Din acest, moment, amintirea lor despre toate evenimentele e incompletă. Ulterior, şi-au amintit că văzuseră bolovani căzând la sol, în jurul camionetei, de pe râpile înconjurătoare, şi un O.Z.N. Staţionând în

aer. O fiinţă i-a spus lui Steve că nu avea nevoie de puşcă. Helen şi-a amintit că îl prevenise pe un om cu manta lungă asupra căderilor de stânci. Acesta a răspuns că n-avea să fie în niciun pericol.

Apoi, Helen a fost răpită. S-a ridicat în O.Z.N., într-o rază de lumină (situaţie consemnată foarte frecvent în cazurile de răpire). Ufonauţii i-au permis să ia cu ea o amintire, ca dovadă a experienţei sale, apoi s-au răzgândit. Acest lucru a supărat-o şi a plâns amarnic. Ulterior, i-a spus lui Jacques Vallée că, în timpul răpirii, transpira, totul se întâmpla „cu încetinitorul” şi a fost nedumerită de faptul că O.Z.N.-ul era considerabil mai mare pe dinăuntru decât pe din afară. Happy Camp a fost scena a numeroase alte incidente stranii, la sfârşitul

anilor 1970, inclusiv O.Z.N.-uri urmărite de turboreactoare, fenomene *polteigeist* şi inexplicabila rupere în două a unui copac enorm, care a fost aruncat peste un drum.24

Printr-o coincidenţă, cea mai celebră întâlnire O.Z.N. Implicând mişcarea încetinită a avut loc cu exact un an înainte de afacerea Happy Camp, de asemenea cu participarea unei nave neidentificate care părea mult mai mare pe dinăuntru decât pe dinafară.

I s-a întâmplat unui om din Rawlins, Wyoming, numit Carl Higdon. În după-amiaza de 25 octombrie 1974, Higdon a tras cu puşca spre un elan, în Medicine Bow Naţional Forest, la sud de Rawlins. Glonţul a ieşit pe ţeava fără zgomot, cu

încetinitorul, şi a căzut pe pământ la vreo 17 metri distanţă. Higdon nu mai auzea nimic şi simţea furnicături pe şira spinării. Apoi, a văzut un umanoid cam de 1,80 m şi 90 kg, care nu avea bărbie, sprâncene, buze şi urechi.

Fiinţa l-a întrebat dacă-i era foame, apoi a îndreptat spre mâna lui Higdon un obiect ascuţit. Un pacheţel de pilule a plutit până la el. Apoi, fiinţa i-a spus să înghită una dintre pilule, iuformându-l că avea să-i ajungă patru zile. Higdon s-a conformat – ca şi cum nu şi-ar fi putut controla propriile mişcări. În spatele fiinţei, a văzut un obiect strălucitor, în formă de cutie, fără alte trăsături distinctive. Umanoidul l-a întrebat dacă ar dori să vină cu el, şi deodată Higdon s-a pomenit legat într-un scaun care părea a

fi o navă cu pereţi transparenţi. La un moment dat, lângă el a apărut pe neaşteptate altă fiinţă.

A fost dus pe o „planetă” despre care umanoizii spuneau că se află la 163.000 de *mile-lumintr*5 distanţă (în loc de ani-lumină). Higdon a tras concluzia că pentru acele fiinţe timpul trecea altfel. De asemenea, a fost luat elanul spre care trăsese. Animalul era paralizat şi stătea într-un alt compartiment, după un perete transparent. Pe Higdon îl deranjau luminile colorate şi puternice, şi i s-a spus că avea să fie adus înapoi pe Pământ.

Imediat după aceea, s-a pomenit rătăcind derutat pe un drum de ţară.

Şi-a găsit camioneta şi a cerut ajutor, prin radio. În cele din urmă, maşina a fost

tractată din ravena unde se blocase până la osii. Salvatorilor li se părea imposibil să-şi fi condus camioneta (care nu avea dublă tracţiune) până în acel loc. Higdon, care delira, a fost internat în Carbon County Memorial Hospital. A fost externat în data de 26, dar a trebuit să mai stea în casă trei săptămâni, pentru a-şi reveni mintal şi fizic.

Ziarul *Rawlins Daily Times* a scris despre incident. Doctorul R. Leo Sprinkle (profesor asociat la Universitatea din Wyoming) l-a hipnotizat pe Higdon, aflând următoarele detalii în plus: umanoi pentru a obţine hrană şi animale de prăsilă. Camioneta lui Hidgon fusese „Teleportată” instantaneu la opt kilometri, în groapa unde aveau s-o găsească salvatorii.

Higdon a păstrat glonţul pe care-l

trăsese la începutul bizarei sale aventuri. Experţii balistici nu au putut explica în ce mod fusese „întors cu interiorul în afară”. Higdon considera că fusese adus înapoi pe Pământ imediat după sosire, fiindcă entităţile descoperiseră, în cursul unui examen medical, că îşi făcuse o vasectomie. Grupul de căutători care l-au găsit pe Higdon au văzut că pădurea se luminase inexplicabil, de „o aură ireală” într-un desiş din apropiere.

În timp ce se afla pe „cealaltă planetă”, Higdon a văzut oameni normali, în îmbrăcăminte normală. Ausso ar fi preferat să-i păstreze puşca (fiindcă era „primitivă”), dar acest lucru nu i s-a îngăduit.2 e

I. La fel ca Helen White, Higdon era foarte nedumerit de faptul că, văzut din

afară, O.Z.N.-ul arăta foarte mic, şi totuşi, când a ajuns (aparent) înăuntru, părea extrem de spaţios – destul de încăpător, practic, pentru a conţine mai mulţi elani ce fuseseră capturaţi şi puşi în stare de animaţie suspendată.

Alţi participanţi au fost de asemenea uimiţi de relaţiile spaţiale care li se păreau imposibile. Incidentul de la Heraldsburg, California, oferă nu bun exemplu. La orele 20: 30, în seara de 30 august 1977, o anume doamnă Cray, fiul ei Bob (de nouăsprezece ani), fiica ei Cadiy (de optsprezece ani) şi fraţii lor Jeff şi Josette au văzut un obiect luminos, de 17 metri, foarte aproape de maşina lor, pe care Bob o conducea la întoarcerea de la un meci de fotbal. Au spus că timpul părea să treacă foarte încet, ca şi

cum ar fi fost într-un vis, alergând cu încetinitorul. De asemenea, îi deruta direcţia obiectului şi distanţa la care se afla. S-au întrebat cum putea să meargă spre nord, cum li se părea lor, când îi urmărea pe ei, care se îndreptau către sud. Şi nu puteau înţelege de ce aveau impresia că puteau atinge O.Z.N.-ul, aflat la 3 – 7 metri de ei, sau de ce casa din apropiere, unde trebuiau să ajungă, părea atât de îndepărtată. În total, evenimentul din Heraldsburg a avut nouă martori. Unii dintre aceştia au suferit de greţuri, vomismente, migrene şi tulburări de somn şi alimentaţie anormală.27

Un om care susţine că a fotografiat, un O.Z.N. Capturat şi autopsia ocupanţilor săi morţi, pentru Air Force, i-a vorbit,

cercetătorului O.Z.N. John Lear despre un derutant paradox spaţial. „Mike” a afirmat că obiectul, amplasat într-o unitate subterană secretă la două ore cu maşina de Norton Air Force Base din California, avea doar 10 metri lăţime pe din afară, dar în interior era atât de mare încât puteai arunca o minge de fotbal dintr-o parte în cealaltă.28

Experienţele acestor martori şi ale altora implică faptul că acele câmpuri care înconjoară O.Z.N.-urile pot deforma nu numai timpul, ci şi spaţiul. Poate că acest lucru nu ar trebui să ne mire atât de mult, întrucât, fizicienii ne spun că spaţiul şi timpul sunt întrepătrunse inextricabil şi, de fapt, pot fi pur şi simplu două moduri abstracte diferite de a descrie ceea ce e

etichetat mai exact ca „spaţiu-timp”. Dr. Vallée are de comentat următoarele, despre curioasele paradoxuri raportate de martori:

I *Dacă există mai mult de patru dimensiuni, atât de uruite cât suspectează actualmente teoreticienii fizicii, poate fi intere\ şanţ să speculam: o hipernavă capabilă de inversiune topolo\ Gică în continuumul nostru spaţio-temporal ar putea fi înjtr-adevăr mai mare pe dinăuntru decât pe dinafară? 9*

Câţiva martori au semnalat *decalaje* de ump. La ora 1: 00, în noaptea de

30 decembrie 1980, un poliţist din paza Bentwaters A.F.B. A alergat în Rencilesham Forest, o zonă împădurită din regiunea rurală a Angliei, la câţiva kilometri de Bentwaters, pentru a ajuta la manevrarea

unui proiector montat pe trailer, pentru luminarea suprafeţelor întinse de teren. Înainte de a părăsi baza, a văzut animale fugind din pădurile învecinate. Jeepul său le-a urmat pe altele, într-un convoi, până în pădure. Primiseră ordin să-şi lase armele la unitate.

Într-un luminiş în jurul căruia se adunau oamenii şi camerele de luat vederi, poliţistul a văzut un O.Z.N. Transparent, în formă de disc cu diametrul de aproximativ 17 metri, plin cu o „ceaţă galbenă, strălucitoare, pulsatilă”, plutind cam la 30 de centimetri deasupra solului. O lumină roşie s-a repezit spre disc, a staţionat circa un minut deasupra lui, apoi să dezintegrat, la care discul a fost înlocuit de un obiect alb, luminos, calotat, cu o suprafaţă

complicată şi două protuberanţe scurte, ca nişte aripi.

Poliţistul şi ceilalţi au înconjurat obiectul. Au observat că propriile lor umbre (proiectate pe O.Z.N. De reflectoarele cu gaz pe care le aduseseră) erau îndoite la cap şi *mai făceau un pas după ce oamenii înşişi se opreau, ca şi cum ar fi rămas în întârziere.* Au verificat acest efect de mai multe ori, apoi poliţistul de pază şi-a pierdut cunoştinţa. S-a trezit a doua zi dimineaţă, în pat, îmbrăcat complet şi cu noroi pe pantaloni. A fost prevenit să uite – să nu discute – incidentul.30

e aşa cum ar trebui să fie. După cum arată Charles Bowen în *The Humanoids,* ufonauţii par să fie capabili de a intra şi a ieşi din vehiculele lor instantaneu.31

Maşinile se strică, apoi îşi revin din proprie iniţiativă, oamenii paralizează sau îmbătrânesc cu ani de zile în câteva ore, gloanţele zboară cu încetinitorul, ceasurile şi vitezometrele nu mai funcţionează corect – până şi umbrele fac boroboaţe.

Ocupanţii O.Z.N.-urilor obişnuiesc să se refere la timp. Adesea, le pun martorilor întrebări ca „În ce timp suntem?” sau „Care e ciclul vostru temporal?” 3 Ufonauţii le spun martorilor că ei (martorii) sunt „prinşi în timp”. Le mai spun că ei (ufonauţii) trebuie să plece pentru că nu au mult timp, dar promit să se „înapoieze, în timp”. Şi adeseori o fac. Aceiaşi martori văd O.Z.N.-urile – şi chiar pe aceiaşi ocupanţi individuali – în repetate rânduri, uneori toată viaţa, ca şi cum ufonauţii i-ar urmări.

Ocazional, câte un martor va întâlni un O.Z.N. În acelaşi loc în care a mai avut o întâlnire, la aceeaşi oră din zi. Acesta a fost cazul vânzătorului de ziare rural, care mergea exact pe acelaşi drum singuratic, printre satele adormite, noapte de noapte, la aceeaşi oră târzie – când se întâmpla să aibă loc majoritatea activităţilor O.Z.N. A remarcat că nava părea să plutească încet pe deasupra câmpurilor, după un traseu în formă de grilă, ca şi cum ar fi căutat ceva. Ar fi posibil ca ufonauţii să folosească o facultate de călătorie temporală pentru a sări în avans cu o zi, o lună, un an, ca să supravegheze evoluţia evenimentelor terestre? S-ar putea ca ei să observe schimbările mintale şi/sau fizice ale fiinţelor omeneşti individuale? F. Ele presupus că

implanturile din creierele şi trupurile celor răpiţi să fie nişte dispozitive de localizare pentru a facilita aceste eforturi?

La orele 21: 15, în seara de miercuri, 25 iulie 1972, doamna Maurine

Puddy se deplasa cu maşina pe lângă Dromana, Victoria, Australia, pe drumul Mooraduc, când a observat o lumină albastră deasupra şi în spatele maşinii. S-a oprit, a coborât şi a văzut un O.Z.N. În formă de farfurie, albastru, cu luminozitate intensă, cam de 30 de metri diametru, staţionând deasupra drumului la o înălţime dublă cât a unui stâlp de telegraf şi scoţând un sunet bâzâitor. Femeia s-a îndepărtat speriată, iar O.Z.N.-ul i-a urmărit maşina cale de circa 13 kilometri. A anunţat incidentul la poliţie.

Peste douăzeci de zile, trecea prin acelaşi loc, cam pe la aceeaşi oră, când maşina i-a fost înconjurată de lumina albasuă. A încercat să accelereze, dar motorul 11 – a mai ascultat-o, iar maşina a cotit singură spre marginea drumului şi s-a oprit. Putea distinge deasupra capotei o parte din marginea unui O.Z.N. Luminos, staţionar. O voce în mintea ei i-a spus: „Toate testele tale vor fi negative... Spune presei nu intraţi în panică, nu vă vrem răul... Acum ai controlul”. Doamna Puddy, care avusese senzaţia că se află „într-un vid”, s-a simţit acum eliberată din vid, iar „motorul maşinii a pornit”.33

La 20: 40 în seara de 7 ianuarie 1974, un belgian se îndrepta spre

Warneton, Belgia, când motorul maşinii

a început să dea rateuri, s-a oprit, farurile s-au stins, iar casetofonul a ieşit din funcţiune. A văzut un O.Z.N. Alb-portocaliu, de forma căştii unui soldat britanic din Primul Război Mondial, stând pe trei picioare, la 150 de metri distanţă. La fel ca atâtea altele, avea cam 8 – 10 metri lăţime şi 2 – 3 metri înălţime. Doi „ocupanţi” cu căşti s-au apropiat la 4 metri de maşina martorului. Unul purta un costum segmentat, ca al lui „Michelin Man”, iar celălalt avea o cască pătrată şi o centură „Sain Browne”. Braţele amândurora ajungeau până sub genunchi, iar feţele le erau cenuşii, în formă de pară. Martorul a simţit nu „şoc” la ceafă şi a auzit un sunet modulat. Apoi, entităţile s-au întors la O.Z.N., cu mişcări sincronizate. A decolat

oblic, după alte câteva secunde de staţionare. În timpul întâlnirii, O.Z.N.-ul îşi schimbase culoarea, din alb-orange în albastru, apoi roşu şi, în sfârşit, „albastru electric”.

În 6 iunie, martorul a asistai la un fenomen similar, în acelaşi loc şi la aceeaşi oră. (în acea ocazie, entităţile au dispărut instantaneu – ca prin farmec.34

Un alt caz de întâlniri multiple din 1974 s-a semnalat la Horcajo.

Spania. În timp ce mergea cu camioneta, în seara de miercuri, 20 martie, Maximiliano Iglesias Sanchez a întâlnit o lumină la 700 de metri în faţa lui, pe şosea. Era atât de strălucitoare, încât nu şi-a mai putut continua drumul. În cele din urmă, a slăbit, în timp ce maşina lui înainta, numai

pentru a-i deregla motorul şi farurile.

Când a ajuns la circa 200 de metri, a văzut un O.Z.N. Strălucitor de

10 – 12 metri, rezemat JM* un trepied cu tălpi rotunde. Părea a fi metalic. Un alt O.Z.N. Similar plutea în aer, prin apropiere. Apoi, a văzut doi umanoizi de 1,80 m, în salopete sclipitoare. Aceştia au intrat în O.Z.N. Cu un bâzâit, obiectul s-a ridicat, oprindu-se lângă omologul său. Abia atunci, Sanchez a putut porni motorul şi a mers mai departe. S-a oprit să se mai uite puţin, după care a plecat acasă.

În seara următoare, pe la orele 23: 15, Sanchez străbătea din nou cu camionul acelaşi drum şi, în acelaşi loc, a trecut printr-o întâlnire aproape identică. De astă dată, maşina a dat un retur de flacără când

motorul şi farurile s-au oprit (din nou, la vreo 700 de metri de O.Z.N.-ul aterizat), iar în dreapta drumului se găseau alte două nave similare. Patru umanoizi au pornit în direcţia lui Sanchez, care a luat-o la fugă pe jos. Fiinţele s-au luat după el, dar Sanchez le-a scăpat ascunzându-se într-un şanţ. Mai târziu, s-a întors la camion şi, la fel ca înainte, O.Z.N.-ul a urcat, iar Sanchez a putut să pornească motorul şi să plece, l otuşi, era atât de curios, încât a parcat după vreo 200 de metri şi s-a întors pe jos pentru a-i privi pe umanoizi străpungând solul cu nişte unelte în formă de „T” şi de potcoavă. La locul aterizării s-au găsit urme.35

Literatura O.Z.N. E plină de „coincidenţe” ale datelor şi orelor când se fac observaţii. De exemplu, un O.Z.N. A

provocat o pană de curent la Salta, Argentina, în 22 iulie 1958.36 La data de 22 ianuarie 1959 – după şase luni de la ziua primului incident – curentul electric din Salta s-a oprit din nou, când un O.Z.N. Rotund şi luminos a zburat pe deasupra oraşului/ Dar coincidenţele nu s-au terminat aici. Peste exact cinci luni, la 22 iunie, în Salta s-a produs încă o pană de electricitate, la trecerea unei sfere luminoase peste oraş. Întreruperea a lăsat în beznă tot oraşul pentru câteva minute, după care curentul a revenit.38

Cazul Bentwaters/Rendlesham Forest menţionat anterior (în «are un martor a relatat că umbrele continuau să mai facă un pas după ce oamenii se opreau din mers) se pare că a implicat două incidente mai

mărunte în acelaşi loc, la 48 de ore diferenţă. O scrisoare a locotenent-colonelului Charles Halt, comandant adjunct al unităţii în acea perioadă, declara că prima întâlnire a avut loc la ora 3: 00 în dimineaţa de 27 decembrie 1980, iar a doua s-a produs la un moment dat din noaptea de 29 – 30 decembrie.39

Şi, după cum observa cu perspicacitate doctorul Vallée, cel mai extraordinar aspect al acestui caz este că *autorităţile militare ştiau dinainte când şi unde urmei să apară O.Z.N.-ul.* Patruzeci de oameni s-au adunat în jurul poienii din pădure, pe întuneric, înainte ca O.Z.N.-ul să fie văzut. Nu li s-a permis să ia asupra lor armament. Au îndreptat proiectoarele portative, aparatele de filmat, camerele video şi foto, spre nimic

altceva decât ceaţa la sol pentru care e vestită Anglia. Şi se întrebau de ce. Şi aşteptau. Ceata era luminată, dar nu se întâmpla nimic. Apoi (conform paznicului de securitate U.S. Air Force Larrv Warren), cineva a strigat:

„Uite-l că vine!”

O lumină roşie s-a reţiezit dinspre nord, oprindu-se brusc pentru a pluti la 6 metri deasupra ceţei luminate. A părut să explodeze *cu încetinitorul şi* fără niciun sunet, împrăştiind ceva asemănător cu nişte cioburi de lumină. Când „explozia” s-a încheiat, Warren a văzut în locul aurei roşii un O.Z.N. Solid, în forma unui vârf de săgeată – cu o lumină roşie în capăt şi altele câteva albastre la bază. Apoi.

„Comandantul unităţii, colonelul

Gordon Williams, a sosit la faţa locului şi s-a apropiat de trei forme de viaţă care răspândeau o lumină puternică spre dreapta”. Warren susţine că Williams a comunicat efectiv cu fiinţele.4 e întrucât locul şi ora exactă ale evenimentului de la Bentwaters erau cunoscute dinainte, doctorul Vallée sugerează că e posibil ca armata să fi înscenat tot incidentul, pentru a testa reacţiile soldaţilor faţă de un obiect zburător neidentificat.41 Această teorie nu răspunde la întrebarea cum s-ar fi putut realiza o asemenea „scamatorie” incredibilă. Nici nu explică de ce înscenarea nu a fost mărturisită, sau de re s-a consumat atât de multă peliculă şi bandă magnetică la imortalizarea obiectului (filme rare ulterior trebuiau să fie confiscate şi

urmau să creeze riscuri de securitate inutile).

Este oare posibil ca data, ora şi locul să nu fi fost cunoscute nu fiindcă autorităţile militare ale momentului ar fi plănuit totul, ci pentru că le oferise informaţiile cineva din viitor? Coopera cumva aviaţia americană din 1980 ru urmaşa sa din 2080, găsind necesar sau recomandabil să înregistreze un anumit eveniment din viitor (după ce i se furnizaseră data, ora şi coordonatele precise ale producerii marelui fapt)? Le-au spus ofiţerii aviatorilor să-şi lase armele la unitate pentru a evita un incident interplanetar – sau pentru a-i împiedica să tragă în viitorii membri ai propriei lor armate?

Analizele statistice ale orelor şi datelor

(şi locurilor) multor observaţii au descoperit câteva fapte foarte semnificative.

Pentru început, se ştie bine că apariţiile O.Z.N. An lor în „valuri” sau

„Serii”. Pe o perioadă de câteva săptămâni sau luni, nu se raportează nicio întâlnire. În următoarele zile, ies la suprafaţă nu raport sau două. Apoi, timp de alte câteva zile, se pot produce sute de consemnări. Exact când sosesc cercetătorii, apariţiile reduc la nivelul de foarte puţine pe zi. În sfârşit, nu mai are loc nicio întâlnire, pentru încă o perioadă îndelungată. Următorul grup ele rapoarte va proveni dintr-o altă parte a ţării, sau dintr-o ţară aflată în cealaltă parte a lumii. Fenomenul de val este bine documentat.42 Afirmaţia aviaţiei că rezultă din isterie e

neîntemeiată, întrucât. Martorii îşi anunţă observaţiile, de obicei, înainte de a fi citit sau auzit despre alte întâlniri.

Timp de câţiva ani, valurile au coincis aproximativ ru cele mai mari apropieri între Terra şi Marte, iar unii cercetători au crezut că în asta se găsea o explicaţie. Dar, cu timpul, relaţia s-a ev aporat, precum şi ideea că O.Z.N.-urile ar fi dintr-un sistem stelar aflat la

„X" ani-lumină de Pământ şi, prin urmare, ar apărea la fiecare „2 x „ani. Se pare că nimeni nu poate prezice când va avea loc un val. S-ar putea ca valurile de observaţii să corespundă cu cercetările efectuate de ufonauţi? Ar fi posibil ca ele să se întâmple atunci când oamenii din viitorul nostru găsesc necesar să călătorească

înapoi în trecutul lor (care este prezentul nostru) pentru a căuta ceva ce ştiu că ar trebui să se găsească aici?

Lin număr extrem de disproporţionat de apariţii O.Z.N. Au loc noaptea, când pe afară se află minimum de persoane care le pot vedea. Graficele distribuţiei orelor arată o creştere uriaşă în jurul orei 22: 00 şi una mai redusă în jurul orei 3: 00. Aceste date sunt de asemenea bine stabilite. I1,11 întrucât sunt. Atât de puţini oameni treji la trei dimineaţa, şi totuşi un procentaj semnificativ de constatări au loc atunci, cercetătorii au tras următoarele concluzii:

a) Cea mai mare parte a activităţilor se desfăşoară de fapt în jurul orei 3: 00, nu 22: 00 şi *b)* Momentele sunt alese intenţionat din motive de camuflaj.

Există şi alte date empirice pentru a susţine teoria camuflajului; statisticile indică de asemenea că densitatea observaţiilor este invers proporţională cu densitatea populaţiei.45 într-adevăr, majoritatea apariuilor au loc în intervale foarte scurte de timp, pe drumuri de ţară pustii şi întunecate, în zone foarte puţin populate, noaptea târziu. După cum scria Coral Lorenzen, „Comportamentul furişat al entităţilor O.Z.N. din ultimii ani indică o dorinţă de a evita contactele cu oamenii”. 46

Vizitatorii de pe alte planete ar putea avea motive serioase (în afara altruistei „politici de neamestec” pe rare o sugerează câţiva pasionaţi) de a sta ascunşi. Cu siguranţă, ar descoperi aproape imediat,

doar monitorizându-ne transmisiunile de televiziune, că noi, oamenii, suntem un neam nedemn de încredere, agresiv, războinic, înarmat cu arme îngrozitor de distrugătoare. Tendinţa noastră spre a lupta îi va fi îngrozit fără îndoială pe membrii oricărei civilizaţii paşnice. Cei care nu s-au gândit să se uite la televizor sau să observe direct oricare dintre asasinatele, trădările şi nenumăratele războaie care au pustiit planeta de la apariţia omului se vor repezi negreşit în calea gloanţelor şi a rachetelor noastre, înainte de a avea mărar ºC azia să ne contacteze. Am tras spre O.Z.N.-uri cu arme de ambele categorii, în mai multe ocazii. De asemenea, e posibil ca extratereştrii să dorească un contact minim pentru a ne proteja atât pe noi, cât şi pe ei,

de contaminarea biologică, pentru a ne apăra societatea de haosul economic şi religios care a fost prezis în eventualitatea că s-ar anunţa contactul deschis, şi/sau din alte motive pe care nu ni le putem imagina nici pe departe.

Vizitatorii din propriul nostru viitor ar putea avea de asemenea o pleiadă de motive temeinice pentru operafiuni clandestine. Ne-am putea aştepta să-i găsim strecurându-se să răpească, să amenințe şi să spele pe creier indivizi nebănuitori, înfăptuind şi alte acţiuni dezgustătoare, în genul romanelor de spionaj – pentru a asigura evoluţia viitorului în sensul dorit de ei. Lista posibilelor misiuni, de la cercetarea istorică, până la fuga de lege sau eliminarea rivalilor, e nesfârşită. Ar putea avea o

nevoie urgentă de a vizita orice zi din istoria Pământului, şi cu siguranţă că nu ar dori să fie prinşi în trecut, mai ales dacă misiunile lor sunt neautorizate.

Mai multe statistici certe intrigă când sunt privite în termenii călătoriei în spaţiu „convenţionale”, şi totuşi logice, dacă le privim în termenii călătoriei în timp. De exemplu, un procentaj semnificativ de înaltele observaţii au loc în luna iulie.4 În data de 24 ale lunii, se produc mai multe apariţii decât în oricare zi din lună. Şi, incredibil, mai multe O.Z.N.-uri se văd miercurea, faţă de orice altă zi a săptămânii.

„Fenomenul miercuri”, cum îl numeşte John Keel, pare ridicol. Dar este un fapt confirmat. Cam 20% din rapoartele

colectate de Keel începând din 1966 descriu întâlniri O.Z.N. Care s-au întâmplat miercurea. Acest procentaj reprezintă mult mai mult decât cel de 14% din săptămâna pe care îl ocupă ziua de miercuri şi, prin urmare, se află mult deasupra probabilităţii statistice, mai ales întrucât mult mai mulţi oameni rămân afară din casă, până târziu, în nopţile de vineri şi sâmbătă şi în zilele de sâmbătă şi duminică. Keel a descoperit aceeaşi situaţie curioasă când a examinat datele despre valurile din 1967 şi 1973. Dr. David Saunders (de la Universitatea din Colorado) a rulat pe computer analiza câtorva mii de rapoarte despre observaţii, pentru a obţine rezultate similare. Şi, de-atunci, alţi cercetători au demonstrat independent sistemul zilei de miercuri,

confirmând că sâmbăta şi duminica au loc considerabil mai puţine apariţii.48’49

Pare rizibil ca o fiinţă de pe altă planetă, într-o călătorie acoperind trilioane de kilometri, să aibă mai mari şanse de a sosi pe Pământ miercurea, în locul oricărei alte zile. Pe de altă parte, nu călător în timp din propriul nostru viitor ar putea avea un motiv foarte simplu de a o face.

Poate aţi remarcat că, atunci când scoated din priză unele ceasuri electrice digitale, acestea îşi pierd memoria. Indiferent la ce oră le băgaţi înapoi în priză, vor afişa „1: 00”. Ora unu este pentru ele

„Valoarea de rezervă”. Multe dispozitive au valori de rezervă. Computerele oferă un bun exemplu. Dacă nu-i dăm proresorului de cuvinte

instrucţiuni concrete de a nu alinia marginea din dreapta paginii, el o va alinia automat. Dacă-i spunem să n-o facă, îl închidem, apoi îl pornim din nou, el va reveni la alinierea de rezervă. Cronometrele de bucătărie, voltmetrele şi ceasurile de mână se resetează la „0”, dacă le lăsăm în pace. Unele calculatoare de buzunar se sting şi-şi şterg memoria dacă rămân nefolosite câteva minute. Iar maşinile americane sunt proiectate spre a reveni la direcţia dreaptă, dacă dăm drumul volanului în timpul conducerii. Toate acestea sunt exemple ale valorilor de rezervă.

Dacă în viitorul nostru există într-adevăr maşini ale timpului, ele trebuie să aibă comenzi. „Pilotul” va trebui să aibă un mod de a indica exact anul, luna, ziua, ora,

minutul şi secunda pe care vrea să le viziteze. Dar dacă ziua nu e importantă, nici măcar luna? Dacă nu vor decât să se îndrepte spre un an anume? Ar pune în funcţiune maşina timpului, iar comenzile ar recurge automat la valorile de rezervă. Apoi, ar tasta anul pe care doreşte să-l viziteze, lăsând în pace comenzile pentru lună, zi, oră şi secundă. Dacă valorile de rezervă sunt „iulie”, „data: 24”.

„Miercuri” şi „.’5: 00”, atunci va apărea în orice an din trecut pe care l-a ales în ziua de miercuri, 21 iulie, la ora 3 dimineaţa (desigur, în afara cazului când data de 24 iulie din acel an nu cade miercurea, situaţie în care rezervele s-ar schimba cu siguranţă automat).

Pare evident că ora 3: 00 ar putea fi o

bună valoare ele rezervă pentru a îi aleasă dacă încercăm să scăpăm de depistare şi/sau să răpim oameni, fiindcă în acea perioadă cea mai mare parte a populaţiei doarme adânc. Pe acelaşi principiu, miercurea poate li o alegere inspirată a zilei de rezervă, fiindcă mijlocul săptămânii de lucru e momentul când umblă peafară (şi, probabil, se uită în sus) cei mai puţini oameni. Majoritatea populaţiei lucrează în mod normal înăuntru, de luni până vineri, şi îşi concentrează activităţile în aer liber sâmbăta şi duminica. Mai multe zile de concediu şi vacanţă sunt luate lunea şi vinerea (şi, în mai mică proporţie, marţea şi joia), pentru a prelungi weekend-urile. În consecinţă, sunt şanse ca mai mulţi oameni să se afle afară (şi eventual să privească

spre cer) în acele zile, câtă vreme miercurea e cea mai improbabilă zi pentru ca grosul populaţiei să fie în exterior.

Luna iulie poate de asemenea să fi fost aleasă ca valoare de rezervă din motive de escamotare. În emisfera nordică, unde locuieşte cea mai mare parte a populaţiei, ea corespunde cu mijlocul verii, când creşterea vegetaţiei, distorsiunile optice datorate căldurii, umezeala şi praful care formează pâcla atmosferică se combină pentru a oferi acoperiri naturale considerabil mai utile pentru o navă care acţionează lângă sol, decât în oricare alt moment al anului.

De ce ar fi selectată data de *24* a lunii că valoare de rezervă nu e clar, dar faptul că în acea zi au loc mai multe observaţii ar

părea să indice mai mult o activitate cu baza terestră, decât vizite de pe alte planete, întrucât probabilitatea statistică a unor calendare identice cu ale noastre, elaborate de entităţi din lumi străine, este apropiată de zero.

Şi încă o configuraţie statistică – remarcată de asemenea de către Keel – este aceea că O.Z.N.-urile sunt văzute an după an în anumite zone relativ mici, pe care Keel le numeşte „ferestre”, şi că zborurile lor par să coincidă cu frontierele de stat.50 Keel scrie:

Dacă O.Z.N.-urile sujit într-adevăr maşini de un gen sau altul, piloţii lor par să fie familiarizaţi nu numai cu calendarul nostru, ci şi cu graniţele politice ale statelor. Nu-şi concentrează activităţile

numai în nopţile de miercuri, ci de asemenea ne explorează statele cu glijă şi metodic, de la ini hotar h) altul.

Aşa ceva vi se pare cumva opera marţ ieri Hor sau a altor străini extratereştri? Sau seamănă cu activitatea cuiva care ne foloseşte hăilile şi calendarele...? I

Din nou, constatăm că datele stabilite nu se combină bine cu teoria populară că O.Z.N.-urile ar fi nave spaţiale interplanetare, pilotate de extratereştri din sisteme solare îndepărtate, care străbat trilioane de kilometri pentru a ne supraveghea planeta şi a ne studia pe noi. Câtă vreme ar putea exista vreun motiv necunoscut pentru care aceşti astronauţi îndrăzneţi ar alege an de an aceleaşi locuri pentru a „asoliza”, este absurd să

presupunem că îi interesează graniţele artificiale ale statelor individuale. Totuşi, ne putem imagina cu uşurinţă de ce călătorii în timp din propriul nostru viitor ar putea să respecte sau să fie constrânşi de frontierele naţionale. Şi ar putea foarte bine să apară în aceleaşi zone „fereastră”, de mai multe ori, dacă respectivele regiuni corespund cu poziţiile bazelor lor din viitor. Călătorii temporali de pe alte planete ar putea găsi şi ei utilă frecventarea anumitor locuri, poate fiindcă le-au cartografiat şi prin urmare pot calcula unde, în spaţiu, se vor afla la un moment dat, sau poate pentru că prezintă condiţii speciale care permit trecerea prin timp sau facilitează intrarea ori ieşirea din sistemul nostru temporal.

Note

1. Smith, *op, cit.,* p. 1.1.

2. Keel, *Trojan Horse,* pp. 202 – 203.

3. (În orig.) *Center for U.F.O. Studies. (n.tr.)*

4. Stringfield, *Situation Red* (Doubleday), p. 197.

5. Mesajul 290606Z, ianuarie, 1979, de la Ambasada Americană din Kuwait

City către Departamentul de Stat al S.U.A., citat în Fawcett, *op, cit.,* p. 90.

6. Richard \ V. Heiden, „Un contactat brazilian din 19.49 – Partea!”, *Flying*

Saucer Review, 27, No. 5 (1982), pp. 28 – III.

7. Nota ediţiei originale: este interesant de remarcat că mai mulţi martori au raportat că îl văzuseră pe Eduard Meier, proaspăt bărbierit, plecând într-un contact

O.Z.N., pentru a reveni după douăzeci şi patru de ore, cu barbă de cinci zile. Apoi, Meier a dormit alte douăzeci şi patru de ore. Călătoriile lui în timp sunt descrise de Gan Kinder, în *Light Years: An Investigation Into the Extraterrestrial Experiences of Eduard Meier* (New York: The Atlantic Monthly Press, 1987). Alte informaţii se pot găsi în cartea redactată de W.C. Stevens, *Message From the Pleiades: The Contact Notes of Eduard Billy Meier,* Voi. 1 şi II, (Tucson, Arizona: Arhivele Fotografice O.Z.N., 1989 şi 1990).

8. Gordon Creighton, „întâlnirea din Arica – Un militar chilian face o «călătorie în a patra dimensiune»?”, Fl*ying Saucer Review, 23*, No. 5, pp. 8 – 9.

9. Fowler, *Watchers,* p. 21.0.

10. Paul Dong, *Fiedie Bai W'ett Bai Da* (Hong Kong: Deli Shuju, 1983), citat în „Extrase din *Fiedie Bai W'en Bai Da* (întrebări şi răspunsuri despre O.Z.N.-uri) de Paul Dong)", traducere de Gordon Creighton, *Flying Saucer Review,* 29, No. 6 (1984), p. 17.

11. *Groupe d'Étude des Phenomenes Aerospatiaux Non-Identifies.* (n.tr.)

12. Jérôme Clark, „Mistere neelucidate – Din Franţa la New York, cele mai spinoase cinci observaţii ale anilor optzeci", *Omni,* decembrie, 1990, p. 100.

13. Vallée, *Confrontations,* p. 106.

14. Keel, *Disneyland,* pp. 96 – 97.

15. Kev ho e, *op, cit.,* p. 35 – 36.

16. Lorenzen, *Startling Evidence,* pp. 99 – 100.

17. Blundell, *op, cit.,* pp. 3233.

18. Din dosarele Centrului de Informaţii Tehnice Aeriene, reluat în Vallée. *Magonia,* p. 325.

19. Stringfield, *Situation Red* (Doubleday), pp. 211 – 212.

20. Bill Faill, „Maşină dereglată de un O.Z.N., în Rhodesia, *Fate,* ianuarie 1977, pp. 34 – 42.

21. Stringfield. *Situation Red* (Doubleday), pp. 116 – 118.

22. Din *Australasian Post,* 30 iulie 1987, reluat în Vallée, *Confrontations*, p. 122.

23. *The Mike Murphy Show,* K.C.M.O. R adio, Kansas Câtv, Missouri, 12 ianu arie 1989.

24. Vallée, *Confrontations,* pp. 164 –

169.

25.163.000 *milos* = 26.2.315 km. (n.tr.)

26. Smith, *op, cit.,* pp 6 – 17.

27. Vallée, *Confrontations,* pp. 71 – 78.

28. Leonard Stringfield, „Obiecte recuperate din prăbuşirea O.Z.N. – Se risipeşte camuflajul?”, în Good, *The UFO Report,* pp. 1.91 – 192.

29. Vallée, *Confrontations,* p. 169.

30. Fawcett, *op, cit.,* p p. 215 – 216.

31. Charles Bowen, „Puţini şi rari”, în Bowen, red., *The Humanoids,* pp. 2336.

32. Keel, *Trojan Horse,* p. 184.

33. Judith M. Magee, „O.Z.N. Peste drumul Mooraduc”, *Flying Saucer Revieu'.*

18. No. 6 (noiembrie-derembrie 1972), pp. 3 – 5.

34. J.M. Bigorne, „Roboţii de la

Warneton", *Lumières dans la Nuit,* No. 139 (Franţa), noiembrie 1974, traducere de Gordon Creighton, *Flying Saucer Review,* 20, No. 5 (martie 1975), pp. 6 – 9.

35. Brad Steiger, *Alien Meetings* (New York: Ace Books, 1978), pp. 158 – 164.

36. Edwards, *Serious Business,* p. 144.

37. Keyhoe, *op, cit.,* p. 207.

38. Lorenzen, *Startling Evidence,* p. 178.

39. Fawcett, *op, cit.,* p p. 214 – 219.

40. Jacques Vallée, *Revelations: Alien Contact and Human Deception* (New York: Ballantine Books, 1991), pp. 153 – 160. Vezi de asemenea Jenny Randles, Dot Street şi Brenda Butler, *Sky Crash* (Londra: Neville Spearman, 1984).

41. *Ibid.,* pp. 159 – 160.

42. David M. Jacobs, „valuri, O.Z.N.”, în Story, *Enciclopedia,* pp. 389 – 390.

43. Hendry, *op, cit.,* p. 249.

44. Hynek şi Vallée, *The Edge of Reality,* p. 20.

45. Hendry, *op. Cât „*p. 260.

46. Lorenzen, „Ocupanţi O.Z.N. În rapoartele Statelor Unite”, în Bowen, red.

The Humanoids, p. 174.

47. Hendry, *op, cit.,* p. 253.

48. Keel, *Mothman Prophecies,* pp. 132 – 1.33.

49. Keel, *Trojan Horse,* pp. 19 – 20.

50. *Ibid.,* p. 157.

51. *Ibid.,* pp. 20 – 21.

Credem că aceste obiecte au apărut în faţa fiinţelor omeneşti într-o formă sau cadru de referinţă adecvat perioadei, sau la care ne-am putea aştepta în viitorul apropiat (relativ la perioada respectivă).

Charles Bowen1

Avertismente, salvări şi anacronisme

În cea de-a douăzeci şi patra zi a lunii aprilie, 1959, Helio Aguiar a făcut trei fotografii ale unui disc argintiu cupolat, care manevra inc et pe cer, lângă Piaţa, Brazilia. Avea ferestre şi însem – ne asemănătoare unor simboluri. Aguiar s-a simţit îndemnat să noteze ceva şi şi-a pierdut cunoştinţa. Când s-a trezit, a găsit un mesaj scris de propria lui mână, conţinând un avertisment de a înceta testele nucleare şi spunând că

„Echilibrul universului e ameninţat”. Mesajul mai declara: „Vom rămâne vigilenţi şi gata să intervenim”. 2

Cazul Aguiar se revendică de la tehnicile hipnotic e folosite de către C.IA. Sau K.G.B. În romanele de spionaj. Omul se trezeşte pentru a găsi mesajul scris de propria lui mână şi îşi aminteşte că s-a simţit obligat să scrie, dar altceva, mai nimic. La fel ca altor sute de persoane răpite, este posibil să i se fi dat acea instrucţiune distinct omenească – o sugestie posthipnotică de a nu-şi aminti anumite lucruri.

Conţinutul mesajului nu este ieşit din comun. Juan Carlos Peccinetti şi José Fernando Villegas au primit un avertisment similar în dimineaţa de 1 septembrie 1968,

la ora 3: 42. În timp ce treceau prin Mendoza, Argentina, motorul şi farurile s-au stins, iar maşina s-a oprit. Ceasul lui Peccinetti s-a blocat şi el. Cei doi s-au simţit paralizaţi. Au văzut un O.Z.N. Oval de 4 metri lătime plutind la un metru deasupra unui loc viran. Lumina pământul cu un fascicul de raze.

Cine i umanoizi fără păr, de un metru şi jumătate înălţime, cu capete foarte mari şi îmbrăcaţi în salopete, stăteau în apropiere. Trei dintre ei au plutit peste şanţ, apropiindu-se de maşină. Martorii au auzit un glas care le spunea să nu se teamă, adăugând că matematica era limbajul universal etc. În acelaşi timp, o altă entitate desena imagini peste toată maşina, cu un dispozitiv ca un aparat de sudură portativ.

Lângă O.Z.N. A apărut nu ecran e a de televizor, circular. Prezenta imagini: „... o cascadă într-un ţinut luxuriant... un nor în formă de ciupercă... din nou scena cu cascada, dar fără apă”. Apoi, umanoizii l-au înţepat pe fiecare martor în câte un deget al mâinii stângi şi au urcat în O.Z.N., pe o rază de lumină. După care, O.Z.N.-ul şi-a luat zborul, cu un „efect exploziv” şi o „vastă strălucire” şi s-a îndepărtat/1

Un locuitor din Runcorn, Cheshire, Anglia, a primit un mesaj asemănător în dimineaţa de 7 septembrie 1957, la orele 2: 15. Un

O.Z.N. Luminos şi-a schimbat culoarea din albastru în alb, iarăşi în albastru, în roşu, şi a aterizat foarte aproape de James Cook. Un glas l-a invitat să vină la bord

sărind (nu păşind) pe scară, din cauza pericolului de şocuri electrice. Un alt O.Z.N., conţinând 20 de persoane considerabil mai înalte decât Cook, a aterizat în apropiere. Cook a fost luat la o plimbare în spaţiu şi i s-a spus să avertizeze populaţia Pământului că avea să „perturbe balanţa, dacă persistă să foloseasc a forţa în locul armoniei’. Când Cook s-a plâns că nimeni nu avea să-l asculte, unul dintre e eilalţi a răspuns cu iritare (o calitate distinctiv umană) că nici pe alţii 11 – aveau să-i asculte, l-au spus lui Cook că veneau de pe o planetă din alt sistem solar, dar că nava lor nu putea fi folosită decât în apropierea Pământului şi nu funcţiona în spaţiu.4

Ocupanţii O.Z.N.-urilor ne lansează

avertismente de decenii întregi. Conform lui John Keel:

În ultimii douăzeci de ani, ufonauţii au repetat la nesfârşit două fraze către oamenii contactaţi de farfuriile zburătoare (care acum se numără cu mii şi mii). „Suntem Unul" este una din declaraţiile lor favorite.

„Periclitaţi balanţa universului", este avertismentul lor. Îi loveşte apoplexia la gândul experimentelor noastre atomice...J

Dacă ufonauţii care emit aceste avertismente vin de pe o planetă îndepărtată, mesajul – că vom „perturba balanţa universului".

— Nu prea pare să aibă sens. Exploziile atomice pe care le-am declanşat aici sunt un fleac pe lângă cele care au loc încontinuu

chiar şi într-o stea miră, şi există nenumărate trilioane de stele. De să se facă singură praf şi pulbere?

Dacă, însă, împart această planetă cu noi – iar propria lor mărturisire e a au nave care nu se folosesc decât aici parc1 să susţină această ipoteză – ar fi veridic să-i îngrozească idioata noastră înclinaţie spre război şi stocurile de arme suficiente pentru a distruge complet viaţa, de pe această planetă, pentru totdeauna.

Oare declaraţia atât de des repetată a ufonauţilor că „Suntem Unul”.

Înseamnă că noi suntem aceiaşi cu ei? Sunt umani? Au investit în noi anumite interese? De-asta an făcut mari eforturi să salveze oameni cu mai multe ocazii?

Un muncitor feroviar britanic pare să fi

fost „salvat” la începutul serii de 12 februarie 1979. Mergea spre casa de la Headingly.

I. Eeds, Anglia, pe calea ferată, când a văzut deasupra lui un O.Z.N. În formă de lumină verde. În momentul când a trebuit să treacă pe altă linie pentru a nu fi călcat de trenul Harrogate-Leeds, O.Z.N.-ul a coborât, l-a făcut să leviteze la doi metri în aer, apoi l-a depus mai încolo pe linie. Întorcându-se, „a văzut un oval cu vapori ceţoşi plecând”. Ca un amănunt interesant, omul se ferise deja de pericol.0

Dacă martorul nu ar fi privit din capul locului spre O.Z.N., probabil că ar fi evitat de departe trenul. Oare ocupanţii navei au crezut că erau pe punctul să provoac e involuntar moartea martorului, şi au

acţionat rapid pentru a se asigura că tragedia nu mai avea loc? Faptul e a martorul era deja în siguranţă face ca acţiunea lor să semene mai degrabă cu a unei cloşti peste măsură de îngrijorată pentru unul dintre puii ei. Oare îl supraveghează pe englez cu scopul intenţionat de a-l feri de primejdii? Aveau misiunea de a-i fi un soi de „îngeri păzitori”? Era important pentru ei, în vreun fel? Oare fiul, fiica sau nepotul său va face vreo descoperire importantă, într-un anumit moment din viitor?

Un incident care s-a întâmplat la crăpatul zorilor în Columbia Britanică, Canada, poate avea o anumită legătură cu cazul din Leeds. La orele 4: 10 ale dimineţii de 5 ianuarie 1977, Kirk Alore mergea cu

maşina între Prince George şi Vanderlioof, când a observat o lumină roşie zburând pe deasupra unei maşini care se apropia pe contrasens. Apoi, a distins că era un obiect prelung, cu aripi scurte triunghiulare şi rotunjite la vârf, cu un dom luminat în roşu şi o anexă circulară care se rotea în sens contrar. Avea 40 de metri lăţime şi 60 lungime. S-a repezit spre el, făcându-l să coteasc: a în faţa celeilalte maşini, cu viteza de 112 km/h! Ultimul lucru pe care şi-l mai aminteşte e că motorul i s-a oprit, iar la radio a auzit paraziţi, în locul postului pe care îl ascultase.

Amândoi şoferii şi-au pierdut cunoştinţa. Dar, peste cincisprezece minute, şi-au revenit. Maşinile se opriseră la 60 de centimetri distanţă, însă nu se vedeau urme

de frânare. Alore se afla pe locul mortului din maşina lui, cu senzaţia că fusese examinat, iar celălalt om stătea în picioare lângă maşina sa.7

La fel ca în cazul din Leeds, dacă O.Z.N.-ul nu era prezent, probabil că martorii n-ar fi fost în niciun pericol. Alore nu ar fi cotit în calea maşinii celeilalte. După ce a făcut-o, pe el şi celălalt şofer îi aştepta o moarte aproape sigură, pe care O.Z.N.-ul pare s-o fi prevenit. Intervalul de 15 minute şi faptul că Alore s-a trezit cu senzaţia că fusese examinat implica o răpire ulterioară, iar faptul că de-atunci a văzut O.Z.N.-ul de mai multe ori poate însemna că e supravegheat.

Una dintre cele mai dramatice povestiri despre o „salvare de către farfurie” este

cazul elicopterului lui Coyne. La orele 23: 02 din data de 18 octombrie 1973, căpitanul Lawrence J. Coyne (comandant), locotenentul Arrigojezzi (pilot), sergentul John Healy (medic de zbor) şi sergentul Robert Yanacsek (şef de echipaj) zburau cu un elicopter din Rezerva Armatei S.U.A., peste zona Mansfield, Ohio. Yanacsek a văzut o lumină roşie, constantă, apropiindu-se pe curs de coliziune. Coyne a preluat comenzile aparatului, a intrat într-un picaj de 150 de metri pe minut şi a căutat prin radio Turnul Mansfield. Legătura nu s-a realizat, nici pe UHI, nici pe VHI. Oamenii simţeau încetinirea provocată de picaj.

Lumina a continuat să se apropie dinspre est, devenind mai puternică. Coyne a mărit viteza coborârii la 600 de metri pe

minut. Chiar înaintea coliziunii cu elicopterul, O.Z.N.-ul s-a oprit în aer, plutind în faţa acestuia, mai sus. Altitudinea elicopterului scăzuse la 500 de metri.

În acest moment, O.Z.N.-ul avea o lungime aparentă aproape egală cu lăţimea parbrizului. Era cenuşiu, cu calota în formă de trabuc şi cu aspect metalic. Pe cupolă se distingeau vag nişte semne asemănătoare cu ferestrele. Pe lângă lumina roşie din faţă, în partea posterioară strălucea o lumina albă, iar din cea inferioară cobora un con de lumină verde. Apoi, fasciculul verde a luminat carlinga elicopterului. După zece secunde, O.Z.N.-ul s-a îndepărtat, executând o întoarcere în 45 de grade, pentru a dispărea în depărtare peste Lacul Erie. La plecarea lui, oamenii au simţit o

„zdruncinătură”.

Revoluţii pe minut, altimetrul indica 1.000 de metri, iar elicopterul îşi reluase ascensiunea cu 300 de metri pe minut, cu toate că manşa universală era coborâtă la maximum. Au ajuns la o altitudine de 1150 de metri, înainte de a restabili controlul. Deşi îşi reveniseră dintr-un picaj abrupt spre prăbuşirea în oraşul Mansfield într-o ascensiune imposibil de accentuată (câşdgând 550 de metri în zece secunde), oamenii nu simţeau nimic din zdrobitoarea forţă gravitaţională care ar fi trebuit să însoţească mişcarea, iar căpitanul Coyne nu era decât vag conştient, că aparatul urca.

Cercetătorii William Jones şi Warren Nicbolson, din Columbus, au găsit cinci persoane care au declarat că asistaseră de

la sol, independent, la întâlnire. Ulterior, F.A.A. A indicat că radarul aeroportului Hopkins din Cleveland ţinuse contactul cu elicopterul şi O.Z.N.-ul.8.9

Se pare că toate aceste trei salvări au fost efectuate cuprinzându-i pe

„Salvaţi” într-un câmp şi, apoi, manipulând câmpul. Feroviarul britanic şi elicopterul căpitanului Coyne au fost ridicaţi în siguranţă, într-o sferă de influenţă unde gravitaţia nu putea ajunge, la fel cum în cazul altor întâlniri fuseseră ridicate maşini, automacarale, ţărână şi chiar cai. Înerda maşinii lui Kirk Alore şi a celei! lalte, care se năpusteau una spre aha cu o viteză relativă de peste 100 km/h, a fost redusă la zero într-un spaţiu de câţiva metri, la fel cum glonţul lui Carl Higdon a fost încetinit

de la velocitatea la gura ţevii, de sute de kilometri pe oră, la zero, pe un interval de 17 metri, şi la fel cum, în alte situaţii, au fost oprite maşini, avioane, pietre şi oameni.

În toate cele trei cazuri, timpul însuşi pare să fi fost diferit de starea normală. Elicopterul şi-a schimbat brusc atitudinea, de la picajul cu 600 de metri pe minut la o ascensiune cu 3.000 de metri pe minut (cu alte cuvinte, o schimbare de peste 6 gravitaţii terestre normale) în 10 secunde. Să ne imaginăm că intrăm într-un ascensor, la parterul unei clădiri cu 22 de etaje, şi ajungem la mansardă peste o secundă; e lesne de înţeles că echipajul ar fi trebuit să observe schimbarea de atitudine. Dar Coyne nu a simţit o atracţie gravitaţională mai mare decât dacă schimbarea s-ar fi

desfăşurat pe un interval de timp mai întins. Forţa gravitaţională era atât de slabă, încât echipajul nici măcar nu şi-a dat seama de ea. Viteza ascensiunii, după dispariţia O.Z.N.-ului, demonstrează că timpul o luase razna; în acel moment, elicopterul se afla în urcare cu 300 de metri pe minut. Cu doar câteva secunde înainte, urcase cu 3.000 de metri pe minut. La o asemenea schimbare de viteză.

Trupurile membrilor echipajului ar fi trebuit să fie împinse înainte, în centurile de siguranţă, cu o forţă cât. Cinci gravitaţii terestre, dar ei nu au simţit altceva decât o „zdruncinătură”. Trebuie să conchidem că *elicopterul nu a urcat efectiv 600 de metri în 10 secunde. – ci doar a dat această impresie.*

Gazul Coyne aminteşte de cazul John Jenssen (vezi Capitolul 10).

Avionul lui Jenssen a rămas în poziţie orizontală, deşi indicatorul de viteză a aerului arăta zero. Această situaţie a durat câteva secunde, poate chiar minute, ceea ce, în mod normal, ar fi imposibil. Dar dacă Jenssen şi avionul lui fuseseră închişi într-un câmp influenţă durata unei secunde fusese prelungită sau prescurtată de zece sau de o sută de ori, ar putea deveni dintr-odată posibil.

Kirk Alore se deplasa pe şosea cu circa 10 km/h, când O.Z.N.-ul l-a făcut să cotească în faţa maşinii de pe contrasens. Nu ştim cât de repede mergea cealaltă maşină dar am putea presupune că vitezele combinate ale celor două maşini depăşeau 160 km/h.

Când Alore a cotit, maşinile erau foarte aproape una de alta. Amândouă s-au oprit fără a lăsa urme de frânare pe asfalt. Din nou, ceea ce s-a întâmplat efectiv pare imposibil, până ne gândim că e posibil ca timpul să fi fost dilatat în vecinătatea O.Z.N.-ului. Dacă lungimea unei ore variază cu un factor de 10,20 sau

100, atunci viteza de 160 km/h poate să nu mai fie deloc atât de mare.

În toate cele trei cazuri, salvările par să fi fost încercări deliberate de a împiedica prezenţa O.Z.N.-ului să cauzeze accidente care nu s-ar fi produs dacă O.Z.N.-ul nu era acolo. În cazul din Leeds, mai ales, se pare că o inteligenţă care controla O.Z.N.-ul a făcut unele eforturi pentru a se asigura că lucrătorul feroviar era în afară de orice

pericol. Întrebarea este oare extratereştrii de pe planete îndepărtate au motive să salveze un singur membru al unei specii de câteva miliarde? De ce le-ar păsa lor dacă s-ar mai ciocni încă două maşini pe o şosea? Se întâmplă de mii de ori pe an, în toată lumea.

Pe de altă parte, piloţii O.Z.N. Din propriul nostru viitor ar putea avea motive temeinice să menţină starea de fapt a trecutului. Să ne imaginăm că am face o vizită în trecut şi, accidental, am determina moartea bunicului soţiei înainte ca acesta să fi avut vreun copil. Când ne întoarcem acasă, nu mai avem soţie! E posibil ca martorii să urmeze a fi implicaţi în cine ştie ce descoperire sau luptă importantă din viitor. Un operator legitim al unei maşini

temporale ar putea suferi pedepse aspre din partea superiorilor, dacă provoacă întâmplător moartea sau vătămarea unei asemenea persoane, la fel cum e penalizat un poliţist care împuşcă un cetă ţean neînarmat. Iar un ojjerator nelegitim, fără îndoială, nu ar dori să atragă atenţia asupra lui şi să-şi dea de gol ascunzătoarea în timp, făcând un asemenea *faux pas.*

Există şi cazuri în care martorii au fost „salvad” în alte moduri. Unii au relatat că entităţile O.Z.N. Le aplicaseră un soi de tratament profilactic. De obicei, sunt plasaţi sub o lumină puternică şi li se spune că o anumită maladie a fost vindecată.

Un alt argument al ipotezei că unele O.Z.N.-uri pot proveni din viitorul nostru este faptul că probele materiale lăsate în

urma lor după întâlniri sunt adesea foarte banale. Un bun exemplu îl propune straniul caz al lui Oscar Heriberto Iriart. La amiaza zilei de 2 iulie 1968, Oscar călărea la ferma tatălui său de lângă Sierra Chica, Buenos Aires, Argentina. A văzut doi oameni obişnuid, de mărime normală, dar cu păr alb şi scurt, haine roşii şi ochi adânciţi în cap, care nu clipeau, l-au făcut semn să se apropie. Când a ajuns lângă ei, a constatat că putea vedea iarba prin picioarele lor semitransparente. I-au spus că aveau să-l ia cândva să vadă lumea şi i-au dat un plic oarecare, instruindu-l să-l cufunde într-o băltoacă. Conformându-se, Oscar a descoperit că plicul şi mâinile sale rămăseseră uscate, şi a văzut scris pe plic într-o spaniolă incorectă, cu o caligrafie de

preşcolar, următorul mesaj: „Vei cunoaşte lumea. Farfurie Z”.

Oamenii au ridicat capacul unui O.Z.N. Elipsoidal care stătea pe trei picioare într-un şanţ de scurgere din apropiere. Au intrat şi au închis capacul în urma lor. Apoi, O.Z.N.-ul s-a repezit imediat drept în sus, cu fulgere luminoase şi cu o atât de mare viteză încât s-a micşorat aproape instantaneu ca un punct în depărtare. Iriart a avut senzaţia că adormise şi şi-a găsit calul şi câinele paralizaţi. Nu s-au putut mişca timp de câteva minute. La locul faptei s-au găsit scobituri precis formate. Alţi câţiva oameni au văzut în acel loc un O.Z.N., târziu în aceeaşi noapte.10

Greşelile gramaticale şi scrisul copilăresc evidente în cazul lui Iriart sunt

foarte interesante. Computerele fac deja ca hârtia şi creionul să devină depăşite. Se folosesc deja aparate de dictare care transpun vorbirea direct în scris. Pachetele software care corectează greşelile de ortografie se găsesc peste tot. Pentru omenirea viitorului, scrisul de mână şi cunoaşterea ortografiei trebuie să fie nişte curiozităţi de muzeu, la fel cum ştiinţa folosirii unei rigle de calcul a început să dispară odată cu introducerea calculatoarelor de buzunar, cu douăzeci de ani în urmă.

Experienţa lui Iriart nu este unică. Ufonauţii le-au dat scrisori şi altor martori. Uneori, sunt redactate în coduri stranii. Air Force le predă criptografilor, care le descifrează cu uşurinţă ca mesaje

neînsemnate, scrise într-o engleză codificată, pe hârtie obişnuită. Prin urmare, oficialităţile trag concluzia că sunt farse ticluite de martori. Aşa să fie?

Mesajele nu sunt singurele probe materiale care au fost trecute cu vederea pentru că n-ar fi destul de exotice. Cu mai multe ocazii, s-au recuperat fragmente metalice rămase în urma O.Z.N.-urilor. Dacă martorii reuşesc să le păstreze timp destul pentru a le da la analiză, rareori se constată că sunt materiale „necunoscute”, cu proprietăţi magice. De obicei, sunt compuse din metale obişnuite, ca aluminiul. Oficialităţile au conchis că sunt bucăţi de metal banal, fără nicio legătură cu navele spaţiale extraterestre”. Cercetătorii O.Z.N. Citesc cu sufletul la gură referatele de

analiză, sperând să depisteze caracteristici neobişnuite, cum a găsit maiorul Marcel la Roswell, după care le aruncă dezgustaţi în dosare, alături de alte asemenea rapoarte. Poate nici nu le trece prin minte că, dacă fragmentele provin din viitorul nostru de peste câţiva ani, probabil nu au cum să fie deloc exotice – la fel cum, probabil, hârtiile şi mesajele de peste câţiva ani nu vor fi nici ele exotice.

Poate că exemplele cele mai celebre ale acestui sistem constau în fragmentele metalice recuperate după explozia unui O.Z.N. Discoidal deasupra unei plaje din Ubatuba, São Paulo, Brazilia, în 1957. Când au fost supuse unor analize ştiinţifice foarte detaliate, s-a descoperit că nu erau nimic altceva decât magneziu pur, cu o densitate

puţin mai mare decât cea normală. „Mare lucru!” au strâmbat din nas scepticii. (Peste câţiva ani, însă, s-a constatat că altă mostră conţinea o cantitate neaşteptată de stronţiu, care în mod normal nu e prezent laolaltă cu magneziul. Apoi, în 1969, s-a observat că fragmentele fuseseră fabricate folosind cristalizarea direcţională, un prrfces de întărire care încă nu fusese inventat la vremea recuperării fragmentelor.) 12

Un alt incident brazilian implicând metale a avut loc la Campinas, cu trei ani înaintea afacerii Ubatuba. În 14 decembrie 1954, mulţi spectatori au privit un disc oscilând şi pierzând din altitudine. Alte două discuri l-au urmat în jos, până s-a stabilizat, cam la 100 de metri deasupra solului. A împroşcat cu un jet de lichid

argintiu fierbinte, din care s-a recuperat o parte. Conform cercetătorului Kenneth Behrendt, un laborator guvernamental brazilian a analizat substanţa şi a constatat că era cositor, în aliaj cu alte metale. După cum afirmă ziaristul Frank Edwards, doctorul Risvaldo Maffei, un chimist particular, a efectuat încă o analiză şi a constatat că metalul era în proporţie de 90% cositor.13

AVERTISMENTE, SALVĂRI ŞI ANACRONISME 23.3

Incidentul din Campinal aminteşte foarte mult de celebra afacere a Insulei Maury (vezi Capitolul 14). Despre metalul din Insula Maury se spune că fusese identificat ca zgură oarecare (deşi se pare că nu s-a procedat la nicio analiză).

Industriaşul suedez Gosta Carisson a întâlnit un O.Z.N. Discoidal cu calotă, care aterizase lângă Angleholm, Suedia, în luna mai a anului 1946. A văzut un „paznic” în salopetă albă, apoi şapte bărbaţi şi patru femei cu cizme negre, mănuşi, centuri şi căşu transparente. Cu toţii aveau pielea cafenie, iar părul femeilor era „de culoarea cenuşii”. Unii dintre ei păreau să repare o fereastră. Carisson a auzit-o pe una dintre femei râzând când a aruncat un obiect. O.Z.N.-ul era scăldat într-o lumină violetă, de la un dispozitiv asemănător cu un abajur de lampă, aflat deasupra lui. Când şi-a luat zborul, a urcat până la 600 de metri, scoţând un ţiuit apoi a oscilat, a devenit din roşu, vânăt, şi s-a îndepărtat cu o

„Viteză vertiginoasa”. Carisson a luat

obiectul aruncat, care s-a dovedit a fi făcut parţial din silicon şi, cajnajoritatea gunoaielor lăsate în urmă de ufonauţi, cu nimic ieşit din comun.14

O.Z.N.-urile lasă în urma lor şi ulei. Se cunosc multe cazuri când pe locurile de aterizare a O.Z.N.-urilor s-a găsit o substanţă uleioasă, vineţie, asemănătoare cu fluidul de transmisie automată. De obicei, cercetătorii conchid că e ulei de transmisie – şi elimină întreaga întâlnire, considerând-o o farsă.

Probabil că navele spaţiale de pe planete îndepărtate nu folosesc ulei de transmisie, dar maşinile timpului din viitorul nostru, s-ar putea. În sute de cazuri, martorii au relatat că o parte din O.Z.N.

— De obicei marginea – se rotea. Kirk

Alore, de exemplu, a descris o componentă rotativă ca făcând parte din O.Z.N.-ul care l-a determinat să cotească în faţa celeilalte maşini. Este de conceput să fie implicat un soi de aparat mecanic care are nevoie de ulei. Cea mai comună explicaţie a mecanismului rotativ este aceea că produce o acţiune de stabilizare giroscopică. Fluidul de transmisie ne aminteşte de afirmaţia lui Frank Scully că o farfurie zburătoare prăbuşită a fost recuperată, măsurată şi demontată. Măsurătorile implicau faptul că nava fusese construită folosind unităţi de măsură a lungimii terestre, iar în jurul marginii s-a găsit un angrenaj circular, care se combina cu un angrenaj al „cabinei”.

Dacă cercetătorii s-au mirat găsind ulei de transmisie, trebuie să fi fost uimiţi de

referatul de analiză primit de la Laboratorul de Alimente şi Medicamente HEW’s, cu privire la „fursecurile” pe care un crescător de găini în vârstă de şaizeci de ani, pe nume Joe Simonton, le primise de la nişte ufonaud. S-a întâmplat ziua în amiaza mare, la data de 18 aprilie 1961, când un sunet ca de cauciucuri pe o stradă udă l-a îndemnat pe Joe să iasă din casa sa aflată în Eagle River, Wisconsin. La mică distanţă deasupra curţii staţiona o farfurie de

10 metri, cu suprafaţă reflectorizantă. S-a descins o uşă, iar Joe a văzut panouri cu instrumente şi trei bărbaţi oacheşi, înalţi cam de 1,50 m, cu pulovere pe gât şi căşti tricotate. Aceştia i-au dat o carafă lucitoare, pe care bătrânul a umplut-o cu apă. Cu acel prilej, a observat că găteau pe un grătar. Joe

a gesticulat spre mâncare, manifestându-şi interesul, şi a primit trei fursecuri perforate. Ufonauţii au închis uşa, iar O.Z.N.-ul a urc al la şapte metri şi s-a repezit spre sud, îndoind copacii din mers.

Încrezător din fire, Joe a mâncat unul dintre fursecuri. A spus că avea un „gust ca de carton”, ceea ce nici nu e de mirare, având în vedere constatările Air Force. Personalul aviaţiei a trimis unul la analiză, unde să descoperit că era făcut din aluat de clătite din hrişcă. Laboranţii au declarat că provenea de pe Pământ.15 Joe ar fi trebuit să-i adauge puţin unt şi sirop de afine!

Probabil că fursecul lui Simonton era de origine terestră.

Extratereştrii de pe o planetă îndepărtată probabil că n-ar face clătite cu

soia, târâţe de grâu şi boabe de hrişcă, mai mult decât să arate ca noi, să ne vorbească limbile, să ne respire aerul sau să umble normal în gravitaţia noastră. Probabil că ar mânca alimente complet străine nouă, dacă mănâncă măcar. Iar dacă noi le-am consuma, probabil ne-ar îmbolnăvi sau ne-ar ucide. Vizitatorii din viitor, însă, pot foarte bine să aibă asemenea gusturi culinare. I-Irişca e unul dintre cele mai nutritive alimente cunoscute. Analiza Laboratorului de Alimente şi Medicamente a demonstrat că fursecul era un produs dietetic esenţial. Conţinea până şi fibră dietetică. Şi, întrucât Joe a spus că cel X care l-a mâncat nu avea niciun gust, iar în buletinul de analiză nu se făcea idei o referire la sare, putem deduce că aluatul avea un conţinut scăzut de sodiu.

În ultimii câţiva ani, conştiinţa nutriţiei ni s-a dezvoltat tot mai mult. De ce nu neam aştepta ca temponauţii din viitor să consume mâncăruri la fel de nutritive ca alimentele propriilor noştri astronâuţi?

La fel cum ne-am putea aştepta ca obiectele lăsate în urmă de extratereştrii călători prin spaţiu să fie exotice şi avansate, ne putem aştepta ca artefactele cunoscute ca având milioane de ani vechime să fie primitive. Dar nu se întâmplă întotdeauna aşa. Minerii şi săpătorii au dat în repetate rânduri peste anacronisme – artefacte nu întotdeauna explicate adecvat prin teoriile arheologice ale zilelor noastre.

Descoperit în 1844 o bucată de şnur de aur, în stâncă, la doi metri sub pământ.16 Desigur, piatra era veche de câteva milioane

de ani. Atunci, cine împletise şnurul? Cine îl scăpase acolo, înainte de a se fi format roca? 17

În anul următor, s-a găsit un cui într-un bloc de stâncă din Kingoodie, o altă carieră amplasată în nordul Angliei.18 În 1851, au ieşit la suprafaţă cel puţin două anacronisme importante. Un cetăţean din Springfield, Massachusetts, domnul Miram de Witt, a scăpat din mână o formaţiune de cuarţ aurifer veche de un milion de ani, care s-a spart, dezvăluind un cui tăiat din fier. Iar la 4 metri în interiorul unei stânci solide din Dorchester, Massachusetts, când au dinamitat-o muncitorii, s-a găsit un obiect metalic în formă de clopot, asemănător unui pocal sau sfeşnic, intarsia! cu desene florale complicate din argint.19,20

În 1.891, o anume doamnă Culp din Morrisonville, Illinois, a spart un bulgăre de cărbune vechi de milioane de ani. Înăuntru se afla un lanţ de aur migălos lucrat. Un alt obiect enigmatic s-a găsit într-o bucată de cărbune ce provenea din Salzburg, Austria. Este un cub de oţel, în mod vizibil prelucrat cu o maşinărie. Suprafeţele de sus şi de jos sunt bombate în domuri convexe şi îl înconjoară un şanţ precis trasat. Nimeni nu ştie ce e, dar nu avea ce să caute într-o bucată de cărbune.21.2223

În 1927, Albert E. Knapp a găsit urma fosilizată a unui pantof din piele, cu tot cu fir subţire cusut manual, în gresia triasică din Fisher Canyon, Pershing County, Nevada. Descoperirea domnului Knapp, însă, e misterioasă fiindcă oamenii au

început să umble pe Pământ în urmă cu mai puţin de un milion de ani, câtă vreme gresia din Triasic are între 180 şi 225 milioane de ani vechime.24

În iunie 1968, colecţionarul amator de fosile William J. Meister a descoperit, într-o altă rocă, ceva ce pare a fi amprenta fosilizată a unui picior cu sandală. Piatra provenea din regiunea Antelope Spring, la vest de Delta, Utali. Se pare că pasul strivise nu trilobit viu, ceea ce nu ar avea cum să fie posibil, întrucât trilobiui au dispărut acum 280 de milioane de ani. În ziua de 20 a lunii următoare, Dr. Clifford Burditk a găsit în aceeaşi zonă urma fosilizată a piciorului unui copil, iar în august, domnul Dean Bitter din Salt Lake City a spus că a descoperit încă două urme

de sandale fosilizate.2”.

Unul din cele mai fascinante dintre toate anacronismele este cel care a ajuns cunoscut ca „harta lui Piri Reis”. În 1513, un amiral turc numit Piri Reis a făcut o hartă a lumii. Una dintre sursele lui de informare era o hartă pe care o folosise Cristofor Columb, în celebra sa călătorie spre America din 1492. Ceea ce Reis nu ştia şi avea să se descopere doar peste câteva secole era că harta copiată era distorsionată în mod straniu, datorită curburii Pământului. De fapt, testele efectuate de Oficiul Hidrografic al Marinei S.U.A. Şi de căpitanul maritim în retragere A.H. Mallery au demonstrat că harta lui Columb era incredibil de exactă. Includea detalii minuscule ale litoralului antarctic, aşa cum

existase cu mii de ani în urmă – fapt confirmat numai prin cartografierea seismică ulterioară a actualelor coaste, sub calota de gheaţă care acoperă în prezent continentul. S-a determinat că harta nu putea fi realizată decât cu ajutorul unor fotografii ale Oceanului Atlantic făcute de pe orbită, în perioada dinainte de a se fi format calota de gheaţă a Antarcticii – ceea ce s-a întâmplat cu mii de ani în urmă. 6

Lista acestor anacronisme este lungă şi surprinzătoare. Pot fi de o importanţă extraordinară, dar majoritatea adună praful în pivniţele muzeelor lumii, lângă exponate învechite şi scaune rupte. Nu corespund paradigmelor acceptate ale istoriei şi preistoriei, aşa că suntjgnorate în speranţa că vor dispărea de la sine.

Sunt ele oare indicii a Te faptului că pe Pământ a prosperat, cu milioane de ani în urmă, o civilizaţie foarte asemănătoare cu a noastră?

„Nu”, cad de acord arheologii, antropologii şi evoluţionişti. Ei sunt convinşi că omul nu s-a dezvoltat destul pentru a produce o civilizaţie până în urmă cu câteva mii de ani, iar pe Pământ nu a evoluat nicio altă fiinţă capabilă să facă potire şi cuie. Să le fi scăpat cumva întâmplător astronauţii extratereştri care au vizitat Pământul cu milioane de ani înainte de a fi evoluat omul? Poate, dar de ce să poarte cu ei călătorii spaţiali nişte banalităţi terestre cum sunt cuiele de fier?

S-ar putea ca urmele de paşi fosilizate să fi fost lăsate de călători în timp care nici

nu se gândeau că nu le va şterge fluxul următor? Cupele, lanţurile, cuiele şi firele au fost oare pierdute de călători temporali care au explorat cândva (şi poate că încă mai explorează, chiar în timp ce citiţi aceste rânduri) atât prezentul nostru, cât şi trecutul îndepărtat? Au fost aruncate cu nepăsare, ca bara de silicon a lui Gosta Carisson? S-ar putea ca aceste anacronisme să fie o versiune cosmică a ambalajelor de gumă şi Polaroid pe care le aruncau pe jos cu nepăsare vizitatorii ce se minunează azi prin parcurile noastre naţionale? Oare oamenii viitorului nu se vor fi dezvăţat să facă gunoi pe jos, chiar şi când sunt departe de „casă”?

Folclorul O.Z.N. E plin de anacronisme ca folosirea procedurilor laparoscopice

(numite uneori „chirurgie prin buric”), „pistoa

Navele propriu-zise sunt anacronice. De exemplu, la sfârşitul secolului al XIX-lea, au existat nenumăraţi martori ai unor O.Z.N.-uri gigantice, sub formă de „aeronave” din categoria dirijabilelor, care au cutreierat cu mare uşurinţă Statele Unite şi alte ţări, înainte ca asemenea maşinării să fi fost inventate. Unii martori chiar s-au întâlnit şi au stat de vorbă cu echipajele, pe care le descriau ca formate din fiinţe omeneşti (unii remarcând că păreau de origine asiatică sau în orice caz străină). Efectuau zboruri într-o fracţiune de secundă din timpul posibil pentru tehnologia epocii, sau chiar de peste mai mulţi ani. Povestea aeronavelor e bine documentată şi apare în

zeci de cărţi.27.28

În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, piloţii şi echipajele aviatice ale ambelor tabere se întrebau cum îşi conduceau avioanele celebrii „luptători foo”. Apoi, în 1946, peste Scandinavia au apărut

„Rachetele fantomă” verzi, care se deplasau mai rapid decât orice inventase omul – până atunci.29,30 în continuare, oamenii au început să vadă avioane şi elicoptere fără însemne. La suprafaţă, arătau ca nişte aparate normale vopsite în negru, dar făceau manevre pentru care aeronavele perioadei nu erau suficient de avansate. Zburau prin viscol fără lumini de navigaţie şi prin regiuni montane de care niciun pilot nu îndrăznea să se apropie.

Unele aveau o lumină vie care le ieşea din *interiorul* carlingii – atât de puternică, încât l-ar fi orbit pe pilot. Altele aveau configuraţii ciudate – opt motoare, de pildă (cum pe vremea aceea nu avea niciun avion) – sau zburau la fel de bine indiferent dacă elicele li se învârteau sau nu.31 Când au început zborurile supersonice, O.Z.N.-urile apăruseră deja şi erau mai rapide. Cu cât deveneau mai rapide avioanele noastre, cu atât mai repezi erau şi O.Z.N.-urile. Şi rămân doar cu un pas mai înainte, doar o idee mai avansate, decât aeronavele din toate epocile în care apar – ca nişte anacronisme. Conform doctorului Vallée:

… O.Z.N.-urile par să reprezinte o forţă nepământeană care ne anticipează cu zeci de ani dezvoltarea ştiinţifică, râzând de

eforturile noastre de a-i identifica natura şi intenţiile pe termen lung. Lucru de înţeles, instituţia militară nu se simte mai comod faţă de dezvăluirea slăbiciunilor noastre, decât se simte instituţiei ştiinţifică dispusă să-şi mărturisească ignoranţa, 32

S-a speculat adeseori că ufonauţii ar putea apărea intenţionat în vehicule întrucâtva mai avansate decât ale noastre, pentru a stimula elaborarea de către noi înşine a unor asemenea maşini. Ideea e că, dacă ştim că un lucru se poate face, îl vom realiza cu succes, câtă vreme aldel s-ar putea nici măcar să nu încercăm. Dar de ce ar dori extratereştrii să grăbească intrarea în spaţiu a unei specii războinice (ca noi), care îşi demonstrează zilnic înclinaţiile spre violenţă şi trădare? Iar dacă ar dorio, de ce

nu aterizează pur şi simplu la Cape Canaveral sau nu alt centru spaţial, ca să ne predea tehnologia lor?

Dacă unele O.Z.N.-uri sunt din viitor, însă, piloţii lor ar putea avea motive serioase de a folosi vehicule care sunt aproape, dar nu tocmai potrivite pentru epoca pe care o vizitează. Procedând astfel, îşi pot îndeplini misiunile fără a fi împuşcaţi şi capturaţi, noi luându-i drept propriile noastre aeronave experimentale, sau arme secrete ale unui alt stat. Astfel, îşi ating obiectivele şi în acelaşi timp evită să ne încurajeze spre elaborarea de capacităţi transtemporale înainte de momentul potrivit (ceea ce, fără îndoială, le ridică serioase probleme).

Deci, am putea să ne întrebăm: dacă ar

fi să descoperim modul de generare a unui câmp care deformează timpul, am face-o? L-am folosi ca să vizităm trecutul? Dacă da, ce fel de vehicul am alege pentru a ne face vizitele? Am prefera o navă care poate evita să fie distrusă sau capturată? Şi cum ne-am comporta? împrăştiatul gunoaielor e practic un mod de viaţă pentru mulţi oameni din prezent; oare unii dintre noi vor împrăştia gunoaie şi în trecut? Dacă noi am şti că poluarea nucleară şi toxică urmează să distrugă Pământul, iar oamenii din trecut nu, am încerca să-i prevenim? Iar dacă greşelile noastre ar pune pe cineva în pericol de moarte, am sta cu mâinile-n sân (sau am pluti cu mâinile-n sân) şi l-am lăsa să moară? Sau l-am salva?

Note

1. Charles Bowen, „Alte convingeri”, *Flying Saucer Review,* 20, No. 6 (aprilie.

1975), p. 2.

2. Keel, *Trojan Horse,* pp. 198 – 199.

3. Din *Las Principios* (Cordoba, Argentina), 2 septembrie 1968, din *La Cronica* (Buenos Aires), 9 septembrie 1968, din *Cente Y la Actualidad* (Buenos Aires), 5 septembrie 1968 şi din *Ya* (Madrid), 3 septembrie 1968, reluat în Charles Bowen.

„Într-o zi, în Mendoza”, *Flying Saucer Rtview,* 14, No. 6 (1968); reeditat în Bowen, red., *Encounter Case. S from Flying Saucer Review,* pp. 131 – 138.

4. Keel, *Trojan Horse,* pp. 199 – 200.

5. Keel, *Disneyland,* pp. 121 – 122.

6. Raudles, *Conspiracy,* p. 105.

7. W.K. Allan, „Observaţiile de la Fort St. James”, *Flying Saucer Review.* 24, No. 3 (1978), pp. 8 – 11.

8. Jennie Zeidman, „Coyne (Mansfield, Ohio), incidentul cu elicopterul”, în Story, *Enciclopedia,* pp. 93 – 95.

9. Stringfield, *Situation Red* (Doubleday), p. 189.

10. Din *I M Raion,* 4 iulie 1968, reluat în Gordon Creighton, „Un val sud-american”, *Flying Saucer Review,* 14, No. 5; reeditat în Bowen, red., *Encounter Cases from Flying Saucer Review,* pp. 50 – 5.3.

11. Nota redacţiei originale: totuşi, când oamenii de ştiinţă au analizat mostrele metalice obţinute de Eduard Meier, „caracteristicile generale ale specimenului

de metal au părut să indice un proces de sinteză nonelectrolitică, cu fuziune la rece, necunoscut în general tehnologiei pământene”. Vezi Brit Elders, et al, *UFO... Contact From the Piei ades., Volume I* (Munds Park, Arizona: Genesis III Publishing.

1980), p. 58.

12. Walter W. Walker, „Ubatuba (Brazilia), magneziu”, în Story, En*ciclopedia, p*p. 374 – 375.

13. Vallée, *Confrontations,* p. 49.

11. Jérôme Clark şi Loreri Goleman, *The Unidentified (*New York: Warner

Paperback Library – Warner Communications Company, 1975), pp. 28 – 30:

15. Din dosarele Centrului de

Informaţii Tehnice Aeriene, relatat în Vallée.

Magonia, pp. 23 – 2.5,281.

16. Din *London Times.* 22 iunie 1844, reluat în Carroll C. Calkins, red., *Mysteries of the Unexplained* (Pleasantville, New York: The Reader's Digest Association, Inc., 1982), p. 47.

17. Nota redacţiei originale: alţi cercetători sugerează că relaţiile extratereştrilor cu planeta noastră datează poate de milioane de ani. Vezi, de exemplu, Richard C. Hoagland, *The Monuments of Mars: „*A *City on the Edge of Forever* (Berkeley, California: North Atlantic Books, 1987) şi Zecharia Sitchin, *The*

12th Planet (New York: Avon Books, 1978).

18. Charles Fort, *The Complete Books*

*of Charles Fort (*New York: Dover

Publications, Inc., 1974), p. 133.

19. Din *London Times,* 24 decembrie 1851, reluat în Calkins, p. 46.

20. Din *Scientific American,* Voi. 7 (5 iunie 1852), p. 298, reluat în Calkins, p. 46.

21. The Morrisonville, Illinois, *Times,* 11 iunie 1891, relatat de Calkins, p. 46.

22. Otto O. Binder, *Flying Saucers Are Watching Us* (New York: Belmont Books

— Belmont Productions Inc., 1968), pp. 88 – 89.

23. Jessup, *op, cit.,* pp. 87 – 92.

24. Brad Steiger, *Mysteries of Time and Space (*Englewood Cliffs, New

Jersey: Prentice Hall, Inc., 1974), p. 18.

25. Din *Bible-Science Newsletter,* august – septembrie 1969, şi *Creation*

Research

Society Quarteriy, decembrie 1968, relatate în Calkins, pp. 37 – 38.

26. Keyhoe, *op, cit.,* pp. 231 – 232,236.

27. Loren E. Gross, „aeronave, valul din 1896”, în Story, *Encyclopedia,* pp. 8 – 10.

28. Lucius Farisch, „aeronave, valul din 1897”, în Story, *Encyclopedia,* pp. 10 – 11.

29. Ronald Story, „foo, luptători”, în Story, *Encyclopedia,* pp. 135 – 136.

30. Loren E. Gross, „fantomă, rachete din 1946”, în Story, *Encyclopedia,* pp. 1.47 – 149.

31. Keel, *Trojan Horse,* pp. 122 – 143.

32. Vallée, *Confrontations,* p. 230.

13

... O.Z.N.-urile, care sunt nave spaţiale

angajate într-o supraveghere generală a planetei noastre, trebuie să fi aterizat aici de nu mai puţin de trei milioane de ori în două decenii...

Acest număr e total absurd. Folosind o singură sondă, de mărimea unui butoiaş de bere, pe o orbită de la o mie şase sute de kilometri distanţă de suprafaţa Pământului, tehnologia omenească din ziua de azi ar putea captura în câteva săptămâni majoritatea datelor importante despre geografia, condiţiile meteorologice, vegetaţia şi cultura planetei...

Teoria vizitării arbitrare nu explică situaţia.

Fie O.Z.N.-urile îşi aleg martorii din motive psihologice sau sociologice.

„Imposibilă” diversitate

Cu mâini tremurătoare, un inventator din secolul al XXI-lea îşi încearcă din nou experimentul. Notează afişajele dispozitivelor de măsură, consemnează numerele şi-şi priveşte aparatul dispărând în nefiinţă. Cu răsuflarea tăiată, efectuează măsurători în locul unde a fost obiectul. Nu s-a produs nicio greşeală. Aparatul nu e invizibil; nu mai există! Gândurile i se învolburează, în timp ce umblă prin laboratorul său din subsol. Ce are de făcut? Cui să-i spună?

Un zgomot puternic din spate îl ia prin surprindere. Priveşte prin păienjenişul de cabluri şi componente spre capătul opus al încăperii şi îşi (rage scurt respiraţia; aparatul lui zace pe duşumea, spart! Probabil s-a materializat în aer şi a căzut!

Dar şocul încă nu s-a sfârşit. Când se ghemuieşte să examineze dispozitivul, constată că ceasul acestuia continuă să funcţioneze... dar a rămas cu cinci minute în urmă. Pentru prima oară, înţelege adevărata semnificade a experimentului. Câmpurile rotative pe care le-a descoperit nu fac doar să dispară obiectele; le trimit în viitor!

În câteva săptămâni, a perfecţionat un model funcţional al aparatului care poate călători prin dmp – atât în viitor, cât şi în trecut. Îi încredinţează secretul unui jurist de patente, care nu-i crede afirmaţiile nebuneşti dar se bucură totuşi să-i încaseze banii.

La câteva zile după ce şi-a completat cererea de patent, agenţii guvernamentali

năvălesc în laboratorul improvizat, îi împachetează echipamentele şi însemnările în saci de plastic şi încarcă totul într-un camion. I se dă o explicaţie scurtă: trebuie să coopereze, fiindcă e în joc securitatea naţională.

Este legat la ochi şi dus într-un complex subteran secret, la câteva ore distanţă. I se pune la dispoziţie folosirea integrală a unui laborator complet echipat, pe viaţă, plus o sumă fabuloasă de bani neimpozabili – dacă acceptă să îi înveţe pe savanţii statului cum să construiască maşini ale timpului. Se insinuează că i se poate obţine cooperarea împotriva voinţei lui, dacă e necesar – şi fără plată.

Află că invenţia lui va fi folosită pentru cercetări istorice şi explorări spaţiale. Acest

lucru îl face să accepte mai uşor situaţia, aşa că e de acord să coopereze. Dar, după ce îi învaţă pe ceilalţi cum se construiesc aparatele, e dezgustat să afle că maşinile timpului se vor produce în masă şi pentru scopuri militare.

Apoi, agenţii străini capturează o maşină a timpului pe teren. Alta este furată de extremiştii politici. Curând, se formează o piaţă neagră. Delincvenţii le folosesc pentru a scăpa de lege, evadând în trecut. Guvernele ostile le folosesc la răpirea oamenilor politici şi furtul de dispozitive nucleare. Teroriştii aduc cu ele arme înfricoşătoare din viitor. Unii oportunişti ingenioşi răpesc copii din trecut pentru a-i vinde cuplurilor sterile, dornice de adopţii. Alţii încasează tarife enorme clacând clienţii

înainte de era glaciară, la vânătoare de mamuţi şi dinozauri.

În disperare de cauză, guvernele cooperează grăbite spre a forma o forţă poliţienească internaţională şi interdimensională, pentru a împiedica folosirea neautorizată a maşinilor timpului. Dar sarcina lor e aproape imposibilă, întrucât vânatul se poate afla oriunde pe Pământ – sau în afara lui – în orice perioadă de timp.

Concomitent, aceeaşi invenţie uşurează călătoria prin spaţiu.

Astronauţii descoperă că alte fiinţe inteligente folosesc aceeaşi metodă. În cele din urmă, iau legătura cu alte specii. Unele dintre acestea se războiesc între ele. \ltele au studiat Pământul de-a lungul istoriei.

Ajutorul lor se alătură efortului poliţienesc.

Un stat din trecut reuşeşte să doboare şi să captureze o maşină a timpului. Câţiva dintre cei care află secretul sunt duşi cu forţa în viitor, pentru a-i împiedica să-l dezvăluie. Altora li se asigură tăcerea prin ameninţări. Iar alţii sunt reduşi la tăcere pentru totdeauna...

Timp de patruzeci şi cinci de ani, oamenii au spus că e foarte improbabil ca O.Z.N.-urile să fie nave spaţiale extraterestre. Mulţi dintre cei care au făcut asemenea afirmaţii nu erau persoane de rând, ci savanţi, ca Dr. Carl Sagan, altcăror opinii au mare greutate fiindcă sunt foarte calificaţi să şi le exprime.

„Limita de viteză" a velocităţii luminii, declarată de Henri Poincaré şi ulterior

„dovedită” de Albert Einstein, formează fundamentul majorităţi argumentelor împotriva vizitelor extraterestre. Acţionează cam aşa:

Conform teoriei, cărui un obiect care deţine masă este accelerat, masa lui creşte şi lungimea i se reduce în direcţia deplasării. La vitezele scăzute ale actualelor noastre nave spaţiale, cantitatea de creştere a masei şi scurtarea lungimii e neglijabilă. Dar matematica indică faptul că, dacă un obiect s-ar apropia de viteza luminii (cam 300.000 de kilometri pe secundă), masa sa ar deveni enormă (iar timpul s-ar dilata). Teoretic, chiar înainte de a se putea atinge viteza luminii, masa obiectului ar tinde spre infinit (astfel că ar fi necesară o cantitate infinită de energie pentru a-l accelera şi mai

mul:) iar lungimea s-ar scurta la infinit. Astfel, velocitatea luminii, „e”, devine, în toate sensurile practice, o limită de viteză pentru orice obiect fizic.

Pe baza observaţiilor devenite posibile cu ajutorul sondelor spaţiale, astronomii cred că în sistemul nostru solar, cu excepţia Pământului, nu există nicăieri forme de viaţă inteligente. De asemenea, mai presupun că, deşi în universul cunoscut există nenumărate trilioane de stele, numai circa 1.000 de stele se află pe o rază de 55 de ani-lumină de Pământ (distanţa maximă la care îşi imaginează că ar putea călători un om într-o viaţă). Şi numai 46 dintre aceste stele an şanse să fi generat planete capabile să producă viaţă. Chiar dacă unele asemenea planete există într-adevăr,

apariţia vieţii pe mai mult decât câteva dintre ele e considerată o improbabilitate statistică. Şi este şi mai improbabil ca un asemenea sistem de viaţă să includă una sau mai multe specii inteligente. Iar probabilitatea ca înăcai o singură asemenea specie inteligentă să-şi fi elaborat deja o tehnologie capabilă de zborul interstelar tinde spre zero.

În consecinţă, când astronomii se confruntă cu enormul număr de apariţii O.Z.N. Raportate (şi cu numărul şi mai mare al celor ce nu sunt raportate), când se gândesc că rareori sunt descrise două O.Z.N.-uri exact la fel, când privesc larga diversitate de ocupanţi pe care martorii jură că i-au văzut, nu pot crede că O.Z.N.-urile sunt nave spaţiale extraterestre. Fiindcă,

făcând-o, ar trebui să accepte ideea că, de când a început să se consemneze istoria, mii de fiinţe nepământene, reprezentând zeci de specii diferite, au călătorit timp de zeci, poate mii de ani, cu mii de tipuri beţe, mostre de păr şi pilituri de unghii, şi să realizeze experimente bizare implicând sistemul reproducător omenesc.

Întrucât consideră că nicio navă spaţială nu s-ar putea apropia vreodată de viteza luminii, necum s-o mai şi depăşească, numeroşi astronomi atribuie contactului cu extratereştrii o şansă la un milion. Mulţi dintre ei cred că, dacă s-ar întâmpla vreodată, va fi sub formă de semnale radio transmise cu decenii sau secole în urmă de către o specie extraterestră şi recepţionate de giganticele radio-telescoape de pe

Pământ. Şansele de a înţelege vreodată ceva din aceste semnale sunt socotite reduse şi, chiar dacă le putem descifra sensul, atât specia umană cât şi cea extraterestră pot fi moarte cu mult înainte ca răspunsul nostru să ajungă la planeta expeditoare. Prin urmare, miile de rapoarte de contacte propriu-zise sunt fie complet contestate, fie acuzate de a fi farse, halucinaţii, percepţii eronate ale unor fenomene normale sau manifestări locale diferite de vizitele extraterestre.

Dar dacă deplasarea temporală în stilul pe care l-am postulat este posibilă, aceste argumente pot să nu mai aibă absolut tuci un fel de valabilitate, întrucât viteza luminii nu ar mai reprezenta o limită. În locul unor călătorii de zeci, sute sau chiar mii de ani,

extratereştrii care folosesc maşini ale timpului pot fi capabili să traverseze hăurile spaţiului interstelar în doar câteva minute sau ore. În loc de a fi o destinaţie accesibilă numai din câteva alte sisteme solare, după o viaţă întreagă petrecută pe drum, Pământul poate deveni un loc comod pentru o ieşire de după-amiază – pentru specii inteligente din mii de sisteme solare diferite.

Iar călătoria. În timp deschide de asemenea o altă posibilitate care ar explica enorma diversitate de vehicule ce par să ne viziteze. Fiindcă, dacă deplasarea temporală este posibilă într-adevăr, fiinţele omeneşti sunt destinate să descopere în cele din urmă cum s-o folosească, sau să cumpere tehnologia de la vizitatorii extratereştri care o întrebuinţează. Odată ce se va întâmpla

acest lucru, ne putem aştepta să fim vizitaţi de nenumărate maşini ale timpului din propriul nostru viitor.

Să presupunem un moment că maşina timpului va fi într-adevăr inventată pe Pământ, în secolul al XXI-lea, şi că peste câţiva ani le vor produce mai mulţi fabricanţi. Imaginându-ne că ar exista o sută de modele diferite de maşini temporale (există sute de modele diferite de automobile) care se schimbă întrucâtva în fiecare an, şi că această situaţie durează, să zicem, o sută de ani, atunci am putea avea de-a face cu 10.000 de *modele* diferite de maşini ale timpului, dintre care fiecare ar putea vizita orice lor de pe Pământ, acum sau în oricare altă zi a istoriei. Dacă din fiecare model produs există 100 de

exemplare (automobilele se fabrică astăzi cu zecile de mii), atunci ar putea fi la mijloc nu milion de maşini ale timpului numai de pe Pământ.

Dacă, din miliardele de alte planete rare probabil există în Univers, numai pe 99 de alte planete fiinţele inteligente au elaborat în mod similar maşini ale timpului, atunci ar putea fi vorba de 100.000.000 de maşini temporale diferite. Întrucât mulţi dintre constructori ar fi de specii necunoscute între ele şi pentru noi, este firesc ca modelele să fie foarte diferite. Şi la fel cum există sute de moduri diverse în care putem comanda un Chevrolet nou, maşinile temporale diferite de acelaşi Up pot avea înfăţişări deosebite între ele.

De vreme re ar putea exista un număr

infinit de sropuri felurite pentru folosirea maşinilor timpului, ne putem imagina că apar anumite specializări. Majoritatea sateliţilor şi sondelor noastre spaţiale, de exemplu, au înfăţişări unice fiindcă fiecare serveşte unui scop aparte, extrem de specializat. Deci, poate că o analogie mai bună ar include nu numai automobilele, ci şi diversele mărci şi modele de camioane, trenuri, ambarcaţiuni, submarine, avioane, elicoptere şi nave spaţiale.

Un profesor de electronică numit VV.E. (Eddie) Laxson a întâlnit ceva ce s-ar putea să fi fost una dintre primele maşini ale timpului fabricate de om, la orele 5: 05 în dimineaţa de 23 martie 1966, lângă Temple, Oklahoma. Laxson mergea pe Şoseaua 70, în apropierea graniţei dintre statele

Oklahoma şi Texas. S-a oprit şi a coborât să inspecteze un O.Z.N. Aterizat, argintiu, cu însemne de înmatriculare clare – „ŢI-41” sau „TL

4768”. Deşi era familiarizat cu aeronavele militare, nu a putut identifica obiectul. Avea o mărime comparabilă cu a unui C-124 Globemaster (dar îi lipseau aripile şi motoarele) şi stătea în drum pe nişte picioare cu tălpici. Deasupra se afla o emisferă transparentă similară cu carlinga unui B-26, iar în fiecare capăt al navei ardea câte o lumină puternică.

Un „mecanic de infanterie ca oricare altul” sau „şef de echipaj”.

Îmbrăcat în „uniforma de campanie” cerceta ceva cu o lanternă, sub fundul aparatului. Purta o şapcă asemănătoare cu

cele de baseball. Laxson era sigur că l-ar fi recunoscut, dacă îl mai revedea. S-a întors să-şi ia aparatul de fotografiat, dar omul a urcat pe o scară, iar O.Z.N.-ul a sros un zgomot ca al unui „burghiu de mare viteză” şi a decolat vertical. Un şofer de camion pe nume Anderson a asistat şi el la incident.2,3

apropiat? Eventual „T”-ul din numărul său de înmatriculare se referea la

„Timp”?

Un alt martor a văzut un O.Z.N. Care ar fi putut aparţine unei unităţi militare viitoare a Naţiunilor Unite. Haskell Raper jr. Mergea cu maşina pe lângă Provençal, Louisiana, într-o seară ploioasă din luna noiembrie a anului 1957, la orele 23: 00. Un O.Z.N. Oval, verde-cazon, purtând literele

„U.N”. Şi nişte cifre, a îndreptat spre

maşina lui o rază de lumină. Maşina a încetinit, pentru a se opri de la sine la 5 metri distanţă. S-a încins foarte tare, iar Raper a fugit, în momentul când maşina a luat foc. O.Z.N.-ul s-a înălţat cu un zgomot ca de motor diesel. Raper a alergat până la Provençal, unde a anunţat întâlnirea. Maşina i-a fost distrusă complet.4

O altă farfurie în culori bej-oliv de camuflaj a fost văzută în vara anului 1952 lângă Garden City, Texas, de către doamna Flora Rogers. Avea forma a doua carapace de broască ţestoasă cu dimensiunile de aproximativ 3 x5 metri, trei protuberanţe ca nişte pactele şi o duză asemănătoare cu o ţeavă de eşapament, din care ieşeau flăcări. A zburat, cu o mişcare oscilatorie, pe la şase metri distanţă de doamna Rogers. Femeia a

oprit maşina şi s-a aplecat pe fereastră, privind-o câteva momente. Dintr-odată, obiectul s-a îndepărtat cu o viteză vertiginoasă.

„Aproape prea repede ca să-l mai vezi cu ochii”, dispărând în câteva secunde”.

Probabil că întâlnirea cea mai veche cu un O.Z.N. Oliv-brun a fost cea avută în perioada lunilor aprilie-mai 1928 de către Floyd Dillon, pe-atunci un tânăr de şaptesprezece ani. Dillon conducea un Ford Model T pe un drum de ţară, la 16 kilometri vest de Yakima, Washington, la orele 16: 00, când a văzut obiectul. Era hexagonal, cu un dom deasupra şi o suprafaţă inferioară netedă, rotunjită. Avea cam 7 metri lăţime, 2 metri înălţime, şi părea a fi metalic, cu nituri pe fiecare margine şi o ramă de metal

în jurul unei ferestre de 60 x90 de centimetri. Când s-a uitat pe fereastră, Dillon a văzut umerii şi capul unui bărbat, care i s-a părut a fi italian. Purta uniformă bleumarin şi era pieptănat cu cărare la mijloc. O.Z.N.-ul nu scotea niciun sunet, zburând încet peste câmpie. Ocupantul său a privit spre Ford. Apoi, nava s-a rotit în ax, a trecut pe deasupra drumului şi s-a îndepărtat „cu o viteză teribilă”.6

În pofida cazurilor care indică implicarea militară, ideea că unităţile armatei S.U.A. Din prezent testează aeronave secrete pare improbabilă (mai ales pentru anul 1928). Dacă aveau aparate capabile de zboruri atât de radicale, probabil le-ar fi ţinut ascunse, cum au făcut cu bombardierul antiradar. Nu le-ar fi

probat dea

supra unor zone populate, şi mai ales la lumina zilei. Nici n-ar fi riscat să le piardă deasupra tuturor ţărilor, practic, din lume. Şi de ce ar fi continuat să ceară miliarde din dolarii contribuabililor pentru proiecte ca bombardierul and-radar, dacă aveau deja prototipuri superioare? Odată ce se descoperă tehnologia folosită de O.Z.N.-uri, toate celelalte tipuri de armament – şi, în fond, toate celelalte mijloace ele transport – devin instantaneu desuete.

Dacă, pe de altă parte, O.Z.N.-urile sunt aparate care vor fi inventate într-un moment din viitorul apropiat, putem băga mâna-n foc că armata va face tot ce-i stă în putere ca să pună mâna pe câteva dintre

ele. Ar fi chiar absolut coerent cu actuala politică să încerce monopolizarea folosirii lor. Şi tot felul de operaţiuni militare şi paramilitare din viitor – de la expediţiile de recoltare a informaţiilor, până la urmărirea infractorilor evadaţi şi la misiunile de luptă – pot cere expunerea ocazională în ochii publicului.

„Mecanicul de infanterie ca oricare altul” pe care l-a văzut Eddie Laxson nu e singurul. Sute de martori au raportat observarea unor ocupanţi umani ai O.Z.N.-urilor.

În aceeaşi lună cu întâlnirea din Louisiana a lui Haskell Raper, un achizitor de grâne din Bakersfield, California, numit Reinhold Schmidt, a relatat că întâlnise nişte oameni obişnuiţi la bordul unui O.Z.N.

Schmidt trecea cu maşina pe lângă Kearney, Nebraska, în după-amiaza zilei de 5 noiembrie 1957, când i s-a dereglat motorul. A văzut un O.Z.N. Argintiu, în formă de balon cu patru picioare, lung de 30 de metri, lat de 10 şi înalt de 5, aterizat cam la

20 de metri distanţă. S-a apropiat de el, iar doi „bărbaţi de vârstă medie”, îmbrăcaţi în haine obişnuite, l-au luat la bord, după ce l-au căutat de arme. Înăuntru, a văzut două femei de vârstă mijlocie – îmbrăcate de asemenea normal. Schmidt a relatat că lucrau la instalaţiile electrice; i-au spus că erau nevoiţi să mai rămână un timp acolo. I-au cerut „să le spună oamenilor că nu făceau niciun rău” şi au insinuat că Schmidt avea să înţeleagă curând cine erau. Apoi, i-

au cerut să plece, iar O.Z.N.-ul a decolat vertical, fără zgomot. În continuare, Schmidt şi-a putut porni maşina şi s-a dus la biroul şerifului Dave Drage să-şi anunţe experienţa.7

Piloţii şi echipajele O.Z.N.-urilor trebuie să aibă motive serioase de a-şi asigura martorii că, la un moment dat din viitor, vor înţelege cine sunt

— Căci o fac foarte frecvent. Cei care arată complet umani, ca aceia pe care i-a întâlnit Reinhold Schmidt, sunt în special predispuşi spre asemenea declaraţii. Ar putea fi motivul acela că în curând se va descoperi călătoria în timp? Şi că, odată ce vom şti că oamenii pot accelera sau încetini timpul, le vom deduce originea? De-asta arată unii dintre ei atât de umani? Par să

manifeste un asemenea interes faţă de noi fiindcă suntem strămoşii lor?

La orele 18: 30, în seara de 18 martie 1950, la Lago Argentino, în sudul Argentinei, un fermier numit Wilfredo Arevalo a văzut două O.Z.N.-uri discoidale. Unul a aterizat şi a emanat un gaz verde-albăstrui, cu miros ca de „benzină arsă”. Părea a fi confecţionat din aluminiu şi avea o margine plată, care se rotea. Martorul a distins „patru bărbaţi înalţi, bine croiţi”, cu chipuri palide şi costume transparente, lucrând înăuntru. Văzându-l şi ei, au îndreptat spre el o lumină puternică. O.Z.N.-ul s-a luminat albastru, vaporii s-au îndesit iar aparatul de la sol a decolat cu flăcări roşii şi verzi, scoţând un bâzâit. Ambele O.Z.N.-uri au pornit spre Chile, lăsând în

urmă dâre albastre. A doua zi, la locul incidentului s-a găsit iarba arsă.8

Asemenea multor, multor alţi martori, Arevalo nu i-a descris pe ufonauţi ca pe nişte „creaturi”, cum ne-am aştepta să fie priviţi locuitorii unor lumi îndepărtate, ci ca oameni. În afară de paloarea feţelor, păreau să arate normal.

Joseph Matiszevvski a auzit un zgomot ca un şuierat la Sonderberg, Danemarca, în amiaza zilei de 19 iunie 1951, şi a privit un O.Z.N. Coborând la sol. După ce s-a apropiat până la 50 de metri, a descoperit că era paralizat, la fel şi vacile şi păsările din apropiere. Patru bărbaţi

„Chipeşi”, cu ten închis, purtând costume negre lucioase şi „căşti translucide”, au ieşit din O.Z.N. Matiszewski

a văzut în interiorul obiectului şi pe puntea acestuia şi alţi oameni, care păreau să facă reparaţii. În plus, a mai văzut încă opt obiecte, care „au ieşit din navă, plutind deasupra ei”. 9

O pereche de „bărbaţi cu ten blond” au coborât dintr-o mică navă care a aterizat lângă un miner numit Rafael Aguirre Donoso, ce stătea în maşina lui, lângă Arica, Chile, la data de 15 iunie 1964. Vorbind parţial în engleză, parţial în spaniolă, i-au cerut apă. Donoso s-a supus, iar cei doi s-au înapoiat la O.Z.N., care „s-a ridicat rapid şi a dispărut”.10

Un ofiţer de penitenciar ieşit la pensie, pe nume E.A. Bryant, se plimba printr-o regiune rurală pitorească din Anglia (Sconton Down, South Devon, Dartmoor),

când a întâlnit un O.Z.N. Mare care „a apărut

«din senin»”, a executat o mişcare pendulatorie, apoi s-a oprit la un metru deasupra solului, în faţa lui, la distanţă de 40 de metri. S-a ddschis o uşă şi au ieşit trei fiinţe cu formă umană, în echipamente asemănătoare cu costumele de scafandri, care i-au făcut semn să se apropie şi şi-au scos

„Căştile”. Doi erau blonzi, cu ochi albaştri şi frunţi înalte; al treilea avea părul brunet, ochi şi trăsături normale, dar era mai scund. Bryant i-a estimat vârsta la cincisprezece ani. Acesta i-a vorbit lui Bryant în engleză, spunându-i că erau de pe Venus şi aveau să revină peste o lună. În mod interesant, comentariile făcute de

tânărul ufonaut păreau să aibă o oarecare legătură misterioasă cu George Adamski (celebrul şi controversatul contactat, care murise în ajun) şi cu căpitanul Thomas Mantell (pilotul militar american, al cărui avion se prăbuşise în timp ce urmărea un O.Z.N., în 1948). La locul întâlnirii s-au găsit fragmente metalice. Incidentul a avut loc la orele 17: 30, în ziua de

24 aprilie 1965.11

Localitatea Winsted, Minnesota, a fost scena unei aterizări în

25 ianuarie 1967. Un locuitor a relatat că, dimineaţa la ora 4: 30, motorul camionetei i s-a blocat, apoi a văzut un O.Z.N. Viu luminat, cu diametrul de 25 de metri aşezându-se în drum, pe un trepied de aterizare. Un bărbat cu salopeta albastră şi

casca în formă de acvariu-glob a coborât cu un lift, părând să inspecteze ceva înainte de a pleca din nou.12

Travis VValton a descris nişte persoane echipate similar. Incredibila poveste a lui VValton, care a început la asfinţit, în 5 noiembrie 1975, este una dintre cele mai amplu investigate şi documentate din istoria evenimentelor O.Z.N. VValton şi şase colegi mergeau cu maşina pe un drum forestier izolat, lângă Turkey Springs, Arizona, după o zi de muncă la defrişarea Pădurii Naţionale Apache. Sitgreaves, în regiunea Mogollon Rim, la sud de Heber. Fi au văzut, plutind la 5 metri deasupra unui luminiş, un O.Z.N. Discoidal, auriu-luminos, care părea construit din panouri. VValton s-a apropiat, în timp ce ceilalţi priveau. A fost lovit,

azvârlit în aer şi lăsat fără cunoştinţă, de către o rază de lumină albastrăverzuie. Ceilalţi martori au fugit în panică, atât de repede cât putea conduce Mike Rogers maşina pe drumul desfundat, după care s-au întors, când au văzut luminile îndepărtându-se în zbor de zonă. Atât VValton cât şi O.Z.N.-ul dispăruseră. S-au dus la Heber şi i-au raportat incidentul ajutorului de şerif Ellison, care a remarcat că erau prea surescitaţi şi răvăşiţi pentru a face o farsă.

În următoarele câteva zile, ajutoarele şerifului au efectuat o cercetare amănunţită a zonei, cu voluntari şi elicoptere, dar nu s-a găsit nici urmă de VValton, deşi prin regiune umblau numeroşi vânători de cerbi. În 10 noiembrie, pe la orele 23: 30, VValton s-a pomenit pe un drum de lângă Heber. A

chemat ajutor de la un telefon public, iar rudele au venit după el.

Era vlăguit, dezorientat, extrem de flămând şi însetat, cu câteva kilograme mai slab, şi avea barba crescută de cinci zile. Treptat, şi-a amintit că se trezise într-o cameră albă, ca de spital, unde văzuse trei umanoizi identici, înalţi de un metru şi jumătate, cu „capete rotunde, bombate, ochi mari şi nasuri, guri şi urechi mici”. Nu aveau unghii şi purtau salopete bej-portocalii. Walton i-a ameninţat, iar cei trei au fugit. A pornit pe un coritlor curb, până într-o încăpere rotundă, unde se vedeau stelele prin plafon. Apoi, a mişcat o manetă, care a făcut ca poziţia stelelor să se schimbe.

După aceea, a intrat în încăpere un

bărbat cu aspect obişnuit, păr brunet tuns firesc, ochi căprui şi dantură normală, înalt cam de 1,80 m. La fel ca ufonauţii din Winsted, purta salopetă albastră şi cască transparentă. L-a însoţit pe Walton pe o rampă, până într-un loc ca un hangar, unde Walton a văzut ca ieşiseră dintr-un O.Z.N. Idende cu cel pe care el şi ceilalţi îl văzuseră în pădure. Mai existau şi alte obiecte aparent metalice, pe care le-a luat drept nave. A fost dus într-o cameră ocupată de doi bărbaţi şi o femeie (cu aceleaşi salopete albastre, dar fără căşti), foarte asemănători cu primul om. I s-a cerut să se culce pe o masă şi i s-a pus pe faţă ceva ca o mască de oxigen. Şi-a pierdut cunoştinţa şi nu şi-a mai amintit nimic până peste cinci zile.13

Cazul Walton a zguduit lumea, nu numai fiindcă i s-a făcut o largă publicitate, ci pentru că şase martori separaţi au trecut proba cu poligraful, iar mărturia lui Walton îi plasa pe oamenii obişnuiţi şi

„Extratereştri” împreună în aceeaşi navă. Dar un studiu al altor cazuri arată că de fapt aşa ceva nu e ieşit din comun.

Un exemplu este incidentul de la Bodega Bay, California, din dala de

26 noiembrie 1972. Sub regresie hipnotică, Judy Kendall şi-a amintit că ea şi surorile ei, Danon şi Becky, fuseseră răpite din maşină, undeva în apropierea podului peste Cash Creek. Au fost văzute trei tipuri distincte de entităţi – una complet umană, celelalte două fără păr şi cu pielea lăptoasă. Se pare că martorei i s-a aplicat o sugestie

posthipnotică de a nu-şi aminti.14

Într-un alt caz, o mamă şi cel puţin trei dintre cei şapte copii ai ei se pare că au fost răpiţi în timp ce dormeau în casa lor din Utah, au „plutit” până la bordul unui O.Z.N., au fost examinaţi şi aduşi înapoi. Nu şi-au amintit detalii ale întâlnirii, până când două dintre victime, Pat Roach şi fiica ei, Betty, au fost hipnotizate de Dr. James Harder. Atunci, Pat şi-a amintit că mai mulţi umanoizi scunzi, cu mâinile ca nişte gheare şi un om normal, chel, cu ochelari cu rame de baga şi o coroană de păr cărunt, au dezbrăcat-o, au examinat-o, i-au înfipt un ac în abdomen şi, într-un fel, iau extras gândurile împotriva voinţei ei.

În timpul unei sesiuni hipnotice. Pat a afirmat – de două ori

— Că răpitorii „limitau timpul” cumva, într-un mod de care noi nu suntem capabili. O altă fiică, Dotue, şi-a amintit tulburătorul detaliu ca văzuse un număr de oameni stând la coadă să intre în O.Z.N., inclusiv doi copii din vecini pe care i-a recunoscut. Răpirea a avut loc în jurul miezului nopţii de 16 octombrie 1973.15,16

Ochelari cu rame de baga? Poartă extratereştrii ochelari cu rame de baga? Arată ca nişte oameni normali, cu păr cărunt şi chelie şi toate celelalte? Probabil că nu. Probabil ca ufonauţii care arată exact ea nişte fiinţe omeneşti obişnuite nici nu sunt altceva.

Dar de ce să apară nişte oameni obişnuiţi la bordul unor farfurii zburătoare extraterestre, populate de fiinţe scunde,

pleşuve, cu capete mari, aşa cum au raportat Travis Walton şi alţii? De ce ar lucra un om normal cu umanoizi similari pentru a efectua o procedură laparoscopică asupra lui Pat Roach? Sunt şi aceste persoane victime ale unor răpiri? Sunt oare „supuse unui soi de diabolic control al minţii extraterestre şi silite să tortureze femei nevinovate pentru a-l distra pe vreun demon nepământean pervers”, cum ar putea să sugereze o bandă desenată science-ficdon? Aşa ceva să se găsească la baza sistemului de răpiri care par să se desfăşoare de cel puţin câteva generaţii?

Poate. Aproape orice e posibil. Dar sună hilar, nu-i aşa? Pur şi simplu nu are niciun sens.

Dar poate că ne repezim cu ipotezele.

Poate că „extratereştrii” nici nu sunt extratereştri. Poate că nu sunt decât forme avansate de fiinţe omeneşti.

Biologii au elaborat diverse modele pentru a ne studia evoluţia. Mulţi dintre ei preconizează că omul va evolua în cele din urmă – ca reacţie faţă de poluare, dezvoltarea tehnologiei etc. – spre o fiinţă foarte asemănătoare cu „extratereştrii pitici” descrişi de Betty Hill, Travis Walton şi sute de alţi martori. Câţiva cercetători

O.Z.N. Au stabilit această legătură. Conform lui Aiine Michel:

… aceşti mici umanoizi, cum. Spun, corespund de obicei cu ideea unei interpolări, în viitor, a evoluţiei omenirii din trecut… ca şi cum o tehnică biologică şi genetică ar fi „efectuat o misiune” asupra

naturii umane accentuândperfonnanţa”.

În acele trăsături particulare ei (care sunt legate de folosirea creierului) şi accelerând artificial ritmul natural de evoluţie a omenirii, 17

Charles Berlitz şi William Moore se exprimă astfel:

(*Dacă valabilitatea diverselor rapoarte descriptive este dis.*

I *cutabilă, trebuie totuşi să recunoaştem că despre trăsăturile \ ţinând de dilataţia capului, lipsa părului, deteriorarea mus.*

1 *cvlaturii, elongaţia braţelor, pierderea în înălţime etc. Se poate*

1 *spune că reprezintă o deducţie perspicace a modului cum vom*

1 *arăta noi în viitorul îndepărtat,*

punctul din care ar fi de conceput că provin „extratereştrii”.

Dacă oamenii vor începe curând să colonizeze spaţiul, aşa cum prezic futurologii, cei născuţi şi crescuţi în medii ambiante cu gravitaţie redusă sau nulă pot prezenta o înfăţişare anormală, chiar şi fără selecţie naturală sau artificială. Este un fapt bine stabilit că perioadele prelungite de imponderabilitate ne determină atrofierea trupului. După cum spune Brenda Forman:

Absenţa gravitaţiei are efecte foarte neplăcute asupra trupului omenesc. Chiar şi după numai câteva zile, astronauţii îşi pierd calciul din oase, tonusul cardiovascular şi electroliţii

Atrofierea oaselor şi a muşchilor se produce fiindcă nu mai acţionează constant

în contact, reciproc, sub o tensiune dinamică. Astronauţii care stau în spaţiu luni de zile trebuie să efectueze riguroase exerciţii regulate, pentru a atenua acest efect, şi totuşi au o dificilă perioadă de readaptare după întoarcerea pe Pământ. Oamenii care trăiesc în medii imponderabile, în afara câmpului gravitaţional terestru, generaţii la rând (poate pentru a scăpa de poluare, războaie, contaminare biologică, suprapopulare, cataclisme sau poate chiar de procesul de îmbătrânire) vor arăta probabil complet străini faţă de noi, întrucât nu vor fi avut nicio facilitate (şi niciun motiv) pentru ceea ce considerăm dezvoltarea normală a trupului începând de la naştere. Pot foarte bine să semene cu nişte bebeluşi maturi. Şi

totuşi, vor fi identici cu noi din punct, de vedere genetic – cu alte cuvinte, se vor putea reproduce încrucişat cu noi.

Iar ufonauţii pot avea motive temeinice să se încrucişeze cu noi şi să execute „experimente” genetice, după cum afirmă anumiţi experţi. Richard Neal, doctor în medicină specializat în obstetrică şi ginecologie la Beach Medical Center din Lavvndale, California, e de părere că pot încerca să creeze noi genotipuri, izolând genele mutante şi folosind împerecherea selectivă de-a lungul generaţiilor.20 Este un concept incitant, în lumina ipotezei călătoriei în timp, întrucât o asemenea întreprindere ar fi foarte dificilă dacă cercetătorii ar trebui să aştepte generaţii întregi pentru a vedea

rezultatele, dar ar deveni cât se poate de simplă când ar avea posibilitatea să sară în viitor, până la următoarea sarcină sau următoarea generaţie, în numai câteva minute sau ore.

Michael I). Swords, profesor doctor de ştiinţe naturale la Western Michigan University, a propus în 1985 un scenariu puţin diferit. Într-un articol intitulat „Ufonauţii: homo sapiens din viitor?", dr. Swords sugerează ea ocupanţii O.Z.N.-urilor ar putea fi descendenţii noştri – ameliorați prin metode de inginerie genetică elaborate în viitor – care revin în timp pentru a-şi remedia pepiniera de gene, probabil afectată de schimbările mediului ambiant.21

În *The Watchers,* Raymond Fowler speculează că e posibil ca fiinţele extraterestre să fi vizitat Pământul încă de la începuturile existenţei omului, fiind posibil să ne fi produs atât pe noi, cât şi pe

…09

umanoizi”.

Betty Andreasson susţine că aceşti „Supraveghetori” i-au spus că efectuează manipulări genetice, întrucât ştiu că specia umană va deveni sterilă în viitor.

Investigaţiile lui Fowler asupra mărturiilor lui Betty şi ale altora indică faptul că umanoizii arată ca nişte foetuşi umani fiindcă asta *sunt.* Se pare că au fost extraşi din mamele lor umane ru mult timp înainte de termen, împiedicaţi să respire aer şi plasaţi într-un tip de aparat despre care

presupunem că e un fel de uter artificial. Acest lucru se coroborează cu datele acumulate de Budd Hopkins şi de alţii.

Dacă deducţia doctorului Neal că indivizii din noul genotip sunt rezultatul acestor arte bizare (despre rare diverşi cercetători susţin că impliră mii de indivizi) este rorertă, atunci putem înţepe să înţelegem unele dintre elementele şi motivele înspăimântătorului – şi până arum incomprehensibilului – sistem de răpiri.

Dr. Swords atrage atenţia că secţiunile cezariene devin tot mai comune, întrucât îngrijirile prenatale şi nutriţia adecvată far ca foetuşilor să li se dezvolte rranii mai mari (în pofida faptului că fiinţele omeneşti nu au avut timp să li se dezvolte un pelvis de proporţii mai mari, pentru a permite

trecerea unui rap mai mare prin rolul uterin). În acelaşi timp, există multe dovezi pentru a susţine teoria că naşterile umane pot fi dec lanşate atunci când creierele foetuşilor s-au dezvoltat până la a începe să se asfixieze, fiindcă mama nu le mai poate furniza suficient oxigen.24

Swords şi Fowler speculează că dacă aşa stau într-adevăr lucrurile, creierul (şi capul) omenesc s-ar putea dezvolta şi mai mult dacă foetuşii ar fi extraşi înainte de atingerea acestui stadiu evolutiv şi li s-ar permite să se dezvolte în afara pântecelui matern, într-un mediu de tip uterin care le-ar oferi tot oxigenul necesar. Astfel, ufonauţii s-ar putea să forţeze dezvoltarea unor fiinţe umane superinteligente cu mult timp înainte ca evoluţia noastră naturală să

fi avut ocazia de a produce o mărime pelviană şi o capacitate uterină de oxigen apte să favorizeze o asemenea dezvoltare.25 (De fapt, s-ar putea să ne fi oprit propria evoluţie naturală în această direcţie pe termen nedefinit. Supravieţuirea celor mai înzestrau nu mai acţionează pe deplin în cazul speciei umane. Datorită valorilor noastre sociale, ţinem în viaţă indivizi mai slabi şi le dăm posibilitatea de a se reproduce, prin eforturi medicale intense, eroice chiar. Şi, în acelaşi timp, femeile cu bazin extrem de larg pot avea de fapt *mai puţine* şanse de a procrea, de vreme ce concepţiile culturale ale elementelor de dezirabilitate din partea bărbaţilor le-au făcut să pară mai puţin atrăgătoare în multe zone ale lumii, iar stereotipul „ce e zvelt e şi

frumos” a început să se perpetueze de la sine.)

S-ar putea să existe motive mai obscure de a le permite foetuşilor să se dezvolte în afara uterului. Unul dintre acestea poate fi supravieţuirea. Unii experţi cred că diferenţele dintre sistemul nervos al bărbatului şi cel al femeii încep încă din faza intrauterină, când un estrogen, sau aşa-numit „hormon feminin”, D.E.S. (dietilstilbestrol), scaldă fătul şi îl „masculinizează”, determinând deosebiri în anatomia creierului, rare la rândul lor pot modifica nu numai sexul şi comportamentul sexual, ei şi atitudinile mentale şi chiar „memoria, funcţiile cognitive, percepţia, imaginaţia şi controlul mişcărilor corporale”. 26,2/ întrucât studiile

psihologice sugerează că la baza războaielor (care ar putea provoc a în orice moment distrugerea completă a vieţii pe Pământ) stă agresivitatea masculină, specia umană poate fi capabilă să supravieţuiască în viitor numai dacă îşi autoînlătură agresivitatea masculină. Extragerea foetuşilor din uter înainte de producerea masculinizării ar putea reprezenta un inod eficace de realizare a acestui deziderat. Desigur, metoda ar presupune procrearea asexuală, prin donare sau alte mijloace artificiale – sau prin folosirea înlocuitorilor de părinţi sexuali. Oare Betty Andreasson a fost o asemenea înlocuitoare?

Un alt motiv ar putea fi coinunicadile. Îndepărtarea foetusului înaintea schimbărilor hormonale menţionate mai sus

(sau înaintea altor factori de care suntem complet inconştienţi), sau permiterea creierului de a se dezvolta în continuare în trupul mamei ar putea înlătura barierele comunicării mentale. Testele au arătat

că unele fiinţe omeneşti sunt capabile, deşi sporadic şi incomplet, de comunicare nonverbală cu altele (telepatie) la mari distanţe. Dacă această facultate ar putea fi cultivată, rafinată şi stăpânită de majoritatea populaţiei, toţi ar putea comunica aproape cu oricine, într-o înţelegere aproape perfectă, indiferent de naţionalitate, religie sau rasă. Enormele probleme sociale rezultate din neînţelegeri şi prejudecăţi – probleme care în prezent provoacă mari tensiuni şi cândva ar putea

să amenințe însăşi existenţa civilizaţiei

— S-ar putea evapora. Iar progresele spirituale şi tehnologice ar înflori dincolo de orice imaginaţie.

Investigaţiile efectuate de Fowler, Hopkins şi alţii indică faptul că umanoizii miniaturali cu cap mare (numiţi adesea „cenuşii”, datorită tonului palid al pielii) sunt de cele mai multe ori implicaţi în experimentele de procreare. Şi, în repetate rânduri, oamenii care au fost răpiţi de aceşti umanoizi declară că au comunicat cu ei prin telepatie.

Indiferent ce motive au ufonauţii pentru „experimentele” lor, realizarea acestora poate să nu fie atât de „inumană” sau „monstruoasă” cum pare la prima vedere.

Timp de secole, omul a modificat biologic şi/sau mecanic făturile vii

— Inclusiv Fiinţele omeneşti – în scopuri precise. Majoritatea plantelor şi animalelor de mare importanţă nutritivă, majoritatea animalelor de casă, multe flori şi copaci au fost „domesticite” prin împerechere selectivă şi/sau altoire. Modelăm pomii fructiferi, plantele decorative, coamele cailor, cozile şi urechile câinilor, adeseori numai pentru plăcerea ochiului. Am castrat bărbaţi pentru a crea eunuci de încredere la paza haremurilor. Am circumcis femei pentru a le interzice plăcerea sexuală, „ca să devină mame şi soţii mai bune”. Circiuncidem curent bărbaţii, din motive religioase sau pentru a duce o viaţă mai comodă. Ne perforăm

urechile şi nasurile (uneori grotesc), ne tatuăm pielea, ne vopsim feţele, ne bronzăm trupurile, ne radem părul, ne dilatăm buzele şi sânii. Schimbăm regulat funcţionarea minţii şi a trupului, cu ajutorul dietelor, al drogurilor şi al operaţiilor, ajungând chiar până la schimbarea sexului. Ne înlocuim organele cu alte organe asemenea extirpate de la oameni vii sau morţi, de la animale, sau cu proteze din metal şi plastic. Întrerupem sarcinile dacă nu ne convin. Cei mai mulţi dintre noi am plăti *oricât* pentru a ne prelungi substanţial viaţa. Mulţi au plătit dtja pentru a fi se congela trupul sau capul până în ziua când vor putea fi readuşi la viaţă. Este perfect logic să conchidem că, odată ce vor deveni disponibile metode prin care Fiinţele umane pot fi „îmbunătăţite”.

(mai inteligente, mai puţin animalice, mai longevive), oamenii le vor folosi. De fapt, ar fi aproape imposibil să nu tragem o asemenea concluzie.

Folosind scindarea genelor, duplicarea A.D.N., donarea şi fertilizarea in vitro, oamenii de ştiinţă pot de-acum practic să creeze noi forme de viaţă, pentru a satisface anumite cerinţe specifice. Au produs deja bacterii care pot să digere ţiţeiul brut şi deşeurile toxice, precum şi să atace alte bacterii dinainte stabilite. Iar unii geneucieni susţin că numai câţiva ani şi câteva bariere legale şi morale ne mai despart de proliferarea „speciilor artificiale”.

Dacă trecutul nostru conţine vreo indicaţie despre viitor, „soldatul invincibil”

şi „servitorul perfect” vor avea, fără îndoială, prioritate. De asemenea, este probabil să creăm organisme capabile de a supravieţui în medii ostile, cum ar fi alte planete. Oamenii de ştiinţă de la N.A.S.A. Şi scriitorii de science-fiction discută deja despre „terraformarea” altor planete prin introducerea de organisme capabile să le metabolizeze scoarţa şi atmosfera şi să secrete aer şi apă. Printre biologi, ufologi şi savanţii care studiază istoria antică circulă multe speculaţii că legendara

„Verigă lipsă” dintre maimuţele antropoide şi primii oameni s-ar putea să nu fie găsită niciodată, fiindcă noi înşine suntem o specie sintetică, mai umană cu un ordin de magnitudine decât strămoşul nostru imediat. Şi multe mituri străvechi şi

scrieri religioase conţin materiale care ar părea să confirme o asemenea ipoteză.

Varianta că măcar unii dintre „extratereştrii” pitici sunt în realitate oameni ne-ar ajuta să explicăm diverse caracteristici ale fenomenelor O.Z.N. Care au ridicat probleme dificile pentru preopinenţii ipotezei extraterestre. O asemenea caracteristică este modul cum acţionează

„Extratereştrii”. După cum a subliniat Peter Gersten, avocat de drept penal în New York, faptele care se întâmplă în timpul răpirilor O.Z.N. Par mai asemănătoare cu ceea ce le fac oamenii altor oameni, decât cu ce neam aştepta să le facă extratereştrii. Un cercetător crede că „dispozitivele de monitorizare” gen alice, configuraţiile

electroşocurilor, experimentele cu droguri, hipnoză şi sugestiile posthipnotice care devin „amintiriparavan” sunt atât de asemănătoare cu metodele folosite de propriul nostru C.IA., încât răpirile ar putea fi operaţiuni terestre clandestine, similare cu experimentele de „control asupra minţii” care ştim că s-au desfăşurat. În ardi 1960.28

Un alt argument în favoarea caracterului lor uman este acela că au echipamente aparent concepute anume pentru oameni. După cum remarca pe bună dreptate Fowler, capacităţile lor de a

ne paraliz A ru uşurinţă trupul fără a ne vătăma şi de a precipita

„Experienţe* extracorporale” ru miri

dispozitive de la centură rellertă o înţelegere a sistemului nervos omenesc şi a minţii umane, superioară înţelegerii noastre proprii. 9 Posibilitatea lor demonstrată de a introduc e sonde în diverse zone ale rreierelor relor răpiţi, din nou fără a provoca răni grave, întăreşte ieleea, precum şi faptul e a alte materiale, ca fotoliul folosit la transportarea lui Betty Andreasson, par a fi proiectate spre a se potrivi perfect fiinţelor omeneşti.

Desigur, nu e necesar ca toţi ufonauţii să fie umani sau cvasiumani, pentru a accepta teoria călătoriei în timp, mai ales întrucât rapacitatea dea manipula timpul va fac e posibilă, probabil, deplasarea spaţială pe mari distanţe. Şi nu toţi ufonauţii sunt oameni. S-au observat aproape de toate, de

la monştri verzi înalţi de trei metri, cu ochi roşii luminiscenţi, până la o reiere clec orporate, fiinţe în formă de cutie de bere cu apendice ca nişte creioane etc.

Mulţi ocupanţi O.Z.N. Au fost descrişi ca fiind roboţi. Probabil că sunt. Cândva plăsmuiri ale imaginaţiei scriitorilor de science-fiction, roboţii au devenit realitate. Pe tot întinsul lumii se folosesc sute de tipuri diferite. Mulţi sunt concepuţi să îndeplinească sarcini pe care oamenii doresc să le evite, ca detonarea bombelor, fotografiere a zonelor radioactive, sudura pieselor de maşini – şi explorarea altor planete.

Cu siguranţă, vom avea roboţi în viitor, iar unii ar putea fi atât de sofistic aţi încât să nu se deosebească de fiinţele omeneşti

(s-au investit deja multe eforturi în elaborarea roboţilor rare arată, acţionează şi gândesc la fel ca oamenii). Fără îndoială, se vor folosi în misiuni periculoase (ca explorarea altor planete şi, poate, a altor epoci). Şi nu avem niciun motiv să presupunem că locuitorii planetelor străine nu vor construi roboţi proprii pentru misiuni similare.

Dacă folosim ipoteza călătoriei în timp ca ghid orientativ, putem explica vastul număr şi marea diversitate de nave pe care le-au descris martorii, determinând ştiinţa clasică să excludă posibilitatea ca O.Z.N.-urile să fie nave spaţiale. De asemenea, putem explica variaţiile genurilor de ocupândântrucât ipoteza este bazată pe câmpuri, şi din moment ce câmpurile de

obicei dobândesc o variantă a formei sferoide, ne-am aştepta ca tipurile de nave să fie aproximativ rotunde cel puţin într-o dimensiune, cum se întâmplă aproajninvariabil. Întrucât ar fi de aşteptat ca vizitatorii din viitor să aibă numeroase motive de a călători în trecut (prezentul nostru), ar fi logic ca mulţi dintre ocupanţii O.Z.N.-urilor să fie umani sau cvasi-umanî, adică exact ceea ce indică datele. Şi de vreme ce am prezenta mult mai mult interes pentru extratereştrii care respiră aerul nostru şi seamănă cu noi decât pentru cei cu care avem prea puţin – sau nimic – în comun (din motive de comerţ şi schimb, precum şi din curiozitate), ne-am aştepta ca o mare proporţie din vizitatorii noştri nonumani să fie umanoizi – cum pare să se

întâmple în realitate.

Note

1. Vallée, *Dimensions,* p. 258.

2. Lorenzen, „Ocupanţi O.Z.N. În rapoartele din Statele Unite”, în Bowen, red., *The Humanoids,* pp. 175 – 176.

3. Din dosarele Centrului de Informaţii Tehnice şi Aeriene, relatat în Vallée.

Magonia, pp. 148,324.

4. Din Ray Palmer, red., *Flying Saucers* (Amherst, Wisconsin), octombrie.

1958, reluat în Vallée, *Magonia,* p. 2.61.

5. Barker, *op, cit.,* pp. 63 – 66.

6. Vallée, *Confrontations,* pp. 147 – 149.

7. Lorenzen, *Occupants,* p. 123.

8. Din *La Razon* (Buenos Aires), 13 aprilie 1950, şi din Cristian Vogt, *El*

Misterio de los Platos Voladores

(Buenos Aires: Editorial La Mandragora, 1956), p.

75, reluat în Gordon Creighton, „Umanoizii din America Latină”, în Bowen, red.

The Humanoids, p p. 89 – 90.

9. Din *UFO Nachrichten,* mai, 1959, reluat în Vallée, *Magonia,* p. 196.

10. Din *La Razon,* 21 iunie 1964, şi din *Flying Saucer Review,* martie/aprilie

1965, reluat în Creighton, „Umanoizii din America Latină”, în Bowen, red., *The*

Humanoids, p. 108.

11. Dintr-un comunicat al Asociaţiei Britanice pentru Cercetările

O.Z.N., de N. Oliver şi Miss E. Buckle, 26 februarie 1966, şi din Plymouth, Devon, *Independent,* 8 august 1965; reluat în

Charles Bowen, „Puţini şi rari”, în Bowen, red., *The Humanoids,* p p. 20 – 21.

12. Din dosarele Centrului de Informaţii Tehnice şi Aeriene, reluat în Vallée.

Magonia, p. 339.

13. Lorenzen, *Abducted!* pp. 80 – 113.

14. Din B. Ann State, „Povestea răpirii Kendall”, *UFO Report,* decembrie 1979, pp. 55 – 62, reluat în Hopkins, *Missing Time,* pp. 73 – 75.

15. Lorenzen, *Abducted!* pp. 9 – 24.

16. Randle, *The UFO Casebook,* pp. 145,206.

17. Aimé Michel, „Problema non-contactului”, în Bowen, *The Humanoids,* pp.

249 – 256.

18. Berlitz, *op, cit.,* p. 102.

19. Brenda Forman, „Voiaj pe o planetă îndepărtată”, *Omni,* iulie, 1990, p. 84.

20. Fowler, *Watchers,* p. 238.

21. Michael D. Swords, „Ufonauţii: homo sapiens din viitor?” *MUFON UFO Journal,* februarie, 1985, pp. 8 – 10.

22. Fowler, *Watchers,*). 224.

23. *Ibid.,* pp. 340 – 341.

24. Swords, *op, cit.,* p. 10.

25. Fowler, *Watchers,* pp. 223 – 224.

2 o Kathryn Phillips, „De ce nu poate semăna mai mult bărbatul cu femeia... şi viceversa”, *Omni,* octombrie. 1990, pp. 44,48.

27. Douglas Stpin, „Interviu cu Roger Gorski”, *Omni,* ºC tombrie, 1990, p. 72.

28. Patrick Huyghe, „Informare O.Z.N.”,

Omni, iulie, 1990, p. 73.

29. Fowler, *Watchers,* pp. 72,183.

30. *Ibid.,* p. 118.

14

Dacă folosesc argoul, ar putea veni cu termeni arhaici ca „douăştrei Schidoo” sau, hubba hubba”.

John Keel1

Oameni în negru într-o dimineaţă în urmă cu câţiva ani (data exactă nu se cunoaşte), între orele unu şi patru, un om din Virginia de Vest, numit Jennings Frederick, a fost trezit din somn de o străfulgerare roşie. A zărit un bidon mare cât un măr rostogolindu-se pe podea. A fost înhăţat, a simţit o înţepâliiră, apoi a văzut

trei oameni cu pulovere negre pe gât, pam. Tloni negri şi măşti de schi. Aceştia au spus că tranchilizaseră câinii şi gazaseră oamenii din casă. Unul dintre intruşi l-a întrebat pe altul despre Frederick şi i s-a răspuns că urma să-şi piardă cunoştinţa şi că era posibil ca ulterior să îl doară braţul de la injecţie. Amândoi vorbeau într-un dialect american comun. Frederick îşi aminteşte că i s-a tras ceva peste faţă şi au început să-i pună întrebări despre O.Z.N.-uri. Ce credea el că erau? Ce oră era? *Ce părere uveu despre viitor?* Apoi, şi-a pierdut cunoştinţa. A doua zi, nimeni din familie nu şi-a amintit nimic despre incident.

Cu ani în urmă mama lui Frederick văzuse o creatură priponită de un

O.Z.N., adunând mostre de pământ şi

iarbă din apropierea casei. Frederick era un „maniac” O.Z.N., poate din cauza unei întâlniri anterioare, în anii de şcoală, cu o fiinţă stranie, aşa că a investigat locul. A găsit urme ce păreau lăsate de labele unui animal. În ele se afla. Îi fire de păr. A trimis probe de păr şi mulaje din ipsos ale urmelor la Vii Force, de unde i s-a „explicat” că mama lui văzuse un balon meteorologic! Nu iau înapoiat niciodată mulajele, nici părul. Ulterior, Frederick s-a înrolat în Air Force. Răpirea a avut loc după lăsarea lui la vatră/

acoperită a C.IA. Sau a altei agenfii guvernamentale supersecrete. Metodele şi sulul de a vorbi erau foarte omeneşti şi contemporane. Dar de ce îşi întrebaseră făptaşii victima ce oră era? Este o întrebare pe care ocupanţii O.Z.N. Le-o pun adesea

celor pe care îi răpesc. De ce l-au întrebat pe Frederick ce părere avea despre viitor? Era important pentru ei să creadă ceea ce trebuia să creadă? Există o legătură între răpire şi pachetul de indicii pe care îl trimisese la Air Force? Este o relaţie între spărgătorii-pisică din ţinutul dealurilor, înarmad cu seringi, şi umanoizii sumbri care îşi folosesc farfuriile zburătoare pentru a opri maşini pe drumuri pustii, care împung şi străpung trupurile şi minţile asistenţilor sociali, muncitorilor forestieri şi avocaţilor? Face totul parte dintr-o alianţă?

Eu, unul, cred că era ceva putred în Virginia de Vest.

Categoric, a fost ceva putred în statul Washington, la data de

21 iunie 1947, cu doar trei zile înainte

ca vestita observaţie din Munţii Cascadelor a lin Kennedi Arnold să ne catapulteze în „epoca farfuriilor zburătoare”. Pe la amiaza acelei zile, salvamarul Harold Dalii, fiul său adolescent şi doi membri ai echipajului de pe ambarcaţiunea lui Dalii au văzut şase obiecte în formă de colaci, argintiu-aurii, deasupra Insulei Maury. Dalii a estimat că aveau diametrul de 30 de metri şi pluteau la 600 de metri peste Strâmtoarea Puget. Fiecare avea „hublouri” la intervale regulate pe perimetru, o „fereastră de observaţie” rotundă şi întunecată pe suprafaţa inferioară şi o „gaură” centrală cât o treime din diametru. Niciunul nu avea componente exterioare vizibile. Cinci dintre obiecte păreau să-l ajute pe al şaselea, dispus central, care cobora ca şi cum ar fi

fost avariat, pentru a se opri la 20 de metri altitudine. Unul dintre celelalte O.Z.N.-uri s-a ataşat de el pentru câteva minute, iar obiectul a emanat o ninsoare de fulgi ca foiţa de aluminiu, urmată de circa *20 de tone* de materie fierbinte, grea, ca zgura, din care o parte a rănit braţul fiului lui Dahl, i-a ucis câinele şi a deteriorat ambarcaţiunea.

A doua zi, un necunoscut în costum negru a apărut la uşa lui Dahl şi a descris întregul eveniment ca şi cum ar fi fost de faţă. L-a prevenit pe Dahl că asistase la lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vadă şi că el şi familia lui aveau să fie în pericol dacă mai spuneau cuiva. După scurt timp, doi ofiţeri Air Force care anchetau afirmaţiile lui Dahl au murit, când avionul

cu care transportau o mare cantitate din zgura recuperată a explodat şi s-a prăbuşit în împrejurări misterioase. S-a suspectat un sabotaj.4

OAMENI! N NEGRU 263

Întâlnirea din Insula Maur) a fost ulterior categorisită ca farsă. Dar de ce am crede aşa ceva? Nu s-a dovedit niciodată şi, după cum ştim, dezinformatorii angajau de guvern au obiceiul să declare întâlnirile O.Z.N. Farse chiar şi atunci când nu sunt.

Dacă a fost o farsă, seamănă cu multe alte rapoarte despre O.Z.N.-uri care au ieşit la suprafaţă în anii următori. Vizitatorul care ştie despre o observaţie mai mult decât ar avea posibilitatea să fi aflat este un subiect familiar cercetătorilor O.Z.N. Julio Ladaleto a fost vizitat după ce a văzut un

O.Z.N. La Cojutepeque, San Salvador, El Salvador. La orele 23: 35 ale serii de 23 noiembrie 1958, maşina lui Ladaleto a lovit o cutie de tablă care se rostogolea pe drum. Ladaleto a oprit, apoi a văzut un O.Z.N. Cu diametrul de 13 metri, aterizat la 35 de metri distanţă. Arăta ca un abajur proptit pe trei emisfere şi avea deasupra o sferă transparentă care emana o lumină albastră pulsatorie. Apoi a văzut o fiinţă pleşuvă, înaltă de doi metri şi jumătate, cu cizme luminoase şi salopetă albastră. A fotografiat-o în timp ce traversa drumul să inspecteze O.Z.N.-ul. După zece minute, O.Z.N.-ul şi-a luat zborul, cu scântei, fum şi un „ţiuit”.

Chiar a doua zi, l-au contactat inşte „«ziarişti» ciudaţi”, care păreaţi să ştie toate

detaliile despre întâlnire, înainte ca Ladaleto să fi avut ocazia de a o poveşti cuiva.5 Dacă vizitatorii lui Ladaleto erau reporteri – sau chiar agenţi de informaţii – cum puteau cunoaşte amănunte despre incident? Martorul nu vorbise cu nimeni – *încă.*

Ajutorul de şerif Robert Goode din Angleton, Texas, a păşit în aceeaşi

„Zonă crepusculară" şapte ani mai târziu. La ora 23: 00, în data de 3 septembrie 1965, ziua întâlnirii din New Hampshire care avea să inspire cartea lui John Fuller *Incident al Exeter,* Goode şi ajutorul principal de şerif B.E. McCoy mergeau cu maşina de patrulare între West Columbia şi Damon, când au văzut o văpaie purpurie strălucitoare. Au întors maşina, ca

să privească. O.Z.N.-ul se apropia cu o viteză de 8 – 11 kilometri trei/patru secunde (ceea ce echivalează cu 9600 – 13200 km/h) şi a rămas în staţionare silenţioasă la 50 de metri distanţă şi 30 de metri altitudine. Era cenuşiu, în formă de trabuc, lung cam de 60 de metri, cu o lumină purpurie pulsatorie rectangulară, intensă ca o „flacără de sudură”, într-un capăt, o umflătură la mijloc şi o lumină albastră mai mică şi mai slabă în celălalt capăt. Lumina pajiştea, şoseaua şi maşina poliţiei (pe din afară şi pe dinăuntru).

Cioode a simţit fierbinţeala şi a intrat în panică. A demarat cu 170

kin/h, în timp ce McCoy privea O.Z.N.-ul revenind la poziţia iniţială cu o viteză uluitoare – ca şi cum ar fi fost o minge

legată când O.Z.N.-ul s-a repezit brusc drept în sus şi a dispărut. Muşcătura unui aligator de crescătorie, pe care Goode o avea la mână, umflată şi dureroasă, imediat înainte de incident, s-a vindecat aproape complet, în mod inexplicabil, după ce fusese expusă căldurii O.Z.N.-ului.

Ulterior, la biroul şerifului au venit doi oameni pentru a-l preveni pe

Goode să tacă şi să coopereze cu orice „ocupanţi” pe care i-ar mai putea întâlni în viitor. Au descris O.Z.N.-ul în detaliu, *înainte CA* el să le fi putut, spune cum arătase. Nu au fost identificaţi niciodată.6,7

La ora 19: 00, pe 2 noiembrie, anul următor, doi oameni au văzut un cilindru de culoare întunecată coborând pe şoseaua interstatală 77, în faţa maşinii lor, lângă

Parkersburg, Virgini! de Vest. A ieşit un bărbat zâmbitor, într-o manta de culoare închisă. Ţinându-şi mâinile vârâte la subsuori, i-a întrebat cine erau, de unde veneau, încotro se îndreptau şi ce oră era. Cu toate că întâlnirea nu a fost dată publicităţii, un „om de ştiinţă” necunoscut i-a avertizat mai târziu să uite totul.

Un comis-voiajor de articole de uz casnic, numit Woodrovv Derenberger, a avut, cam prin acelaşi loc, o experienţă aproape identică. A descris cilindrul ca având culoarea gri-cărbune şi o formă oarecum asemănătoare cu coşul unei lămpi cu gaz. Ocupantul, „Indrid Cold”, nu a vorbit; Derenberger îi simţea cuvintele. Cold i-a spus să aducă întâlnirea la cunoştinţa autorităţilor, urmând ca el să se

prezinte pentru a o confirma. Cold şi/sau obiectul au mai fost văzuţi, independent, de doamna Frank Huggins şi cei doi copii ai ei, precum şi de alţii.

Derenberger a primit telefoane de ameninţare şi alte hărţuieli, mai ales din partea unor oameni cu înfăţişare de străini, care i-au spus să dea uitării cele întâmplate. În schimb, el a declarat că a continuat contactele mentale şi a făcut câteva vizite pe planeta lui Cold, „Lanulos”. În decembrie 1966, a fost testat electroencefalografic la St. Joseph’s Hospital din Parkersburg. A fost declarat normal. Derenberger îi considera pe ufonauţi „călători în timp”, întrucât voiajele pe care chipurile le făcea cu ei păreau să dureze zile întregi, dar la întoarcere constata că nu trecuseră decât

câteva ore. Îndrid Cold se autodenumea

„Cercetător”.8

La aceeaşi oră şi în aceeaşi zi, peste Ohio River, în Gallipolis, Ohio, o intelectuală pleca de la serviciu, când a văzut un fulger ca de blitz şi a rămas paralizată, în timp ce privea un cilindru aterizând la 6 metri de ea. Au ieşit doi bărbaţi cu ten închis, trăsături

unghiulare şi salopete, pentru a o lua la întrebări cu glasuri „melodioase, ascuţite”. Au întrebat-o de unde era, din ce trăia şi „ţie oră e la voi?” (Această întrebare i-au pus-o de două, trei ori.) Mai târziu, i-a văzut JK cei doi mergând pe strada principală din Gallipolis, îmbrăcaţi normal. Au urmat şi alte întâlniri, probleme telefonice, activităţi

de tip poltergeist şi chiar mutilări ale vitelor de la ferma ei.9

Statul Ohio urma să primească mai mulţi oaspeţi nepoftiţi. La orele

23: 30 ale serii de 13 iulie 1067, Robert Richardson şi Jerry Quay mergeau cu maşina între Maumee şi VVhitehouse, cam cu 65 km/h, când au trecut de o cotitură şi au văzut o lumină albăalbăstrie strălucitoare blocând drumul. Richardson n-a reuşit să oprească, iar maşina s-a ciocnit de ceva. În momentul coliziunii, amândoi au închis ochii; când i-au deschis, obiectul dispăruse. Au anunţat incidentul la poliţie şi la patrulele rutiere ale secţiei din Maumee. Ulterior, la faţa locului s-a găsit o bucată de metal.

În data de 16, la ora 23: 00, doi tineri

au venit acasă la Richardson şi l-au interogat despre incident. Nu s-alt identificat, dar Richardson a observat că aveau un Cadillac 1953 negru, cu numărul 8577 – 1). Mai târz Iu, poliţia din Toledo a descoperit că acel număr încă nu fusese emis.

O săptămână mai târziu, doi bărbaţi cu fizionomii de străini şi ten închis s-au prezentat la domiciliul lui Richardson, pentru a încerca să-l convingă că în seara de 13 nu avusese loc nicio coliziune. Au lansat ameninţări vagi la adresa soţiei lui, dacă nu le dădea bucata de metal.10

Ameninţările nu se limitează numai la Statele Unite. C-arlos Antonio de los Santos Montiel le-a primit în Mexic. Zburând spre México City, avionul uşor al lui Carlos a

început să se zguduie. Carlos a văzut trei discuri gri-închise – câte unul dincolo de vârful fiecărei aripi şi al treilea venind drept spre el. A încercat să coboare trenul de aterizare, pentru a atinge obiectul care se apropia, dar mecanismul nu l-a ascultat. O.Z.N.-ul s-a frecat de burta avionului. Un timp, înainte de a ateriza în sfârşit, nu a mai putut face aparatul să răspundă la comenzi. Emilio Estanol, controlor de trafic aerian, le-a spus reporterilor că O.Z.N.-urile descriseseră o întoarcere de 270 de grade, cu 833 km/h, pe un are de numai 4,8 kilometri, câtă vreme un avion ar fi avut în mod normal de 12 – 16 kilometri pentru o asemenea manevră.

În timp ce martorul mergea să dea un interviu televizat, două limuzine Galaxie,

aparent noi-nouţe, i-au silit maşina să se oprească, iar patru bărbaţi înalţi şi laţi în umeri (care nu clipeau deloc).

Cu costume negre şi piele foarte albă, l-au ameninţat pe el şi familia lui dacă nu păstra tăcerea. Unul dintre aceiaşi străini ciudaţi l-a ameninţat din nou când a încercat să meargă la o întâlnire cu doctorul Hynek (cercetătorul O.Z.N.), la hotelul acestuia".

La ora 21: 30, în seara de 2 octombrie 1981, un student numit Grant

Breiland a zărit un O.Z.N. Prin vizorul aparatului său foto, la Victoria, Insula Vancouver, Columbia Britanică, Canada. Era un obiect strălucitor ca o stea, ce părea a fi un disc calotat, întors cu susul în jos. Îl înconjurau patru lumini albe, ataşate de el

cu multiple raze, iar pe suprafaţa lui se mişca o lumină roşie în formă de diamant. Când a întrebat prin radioul CB. Dacă mai vedea cineva de pe un munte din apropiere obiectul, un alt tânăr a răspuns afirmativ.

Trei zile mai târziu, Grant a fost interpelat de doi oameni foarte ciudaţi, îmbrăcaţi cu haine stranii, aproape negre (inclusiv cămăşile, care erau încheiate strâns la gât, deşi nu se vedea idei un nasture). Erau foarte bronzaţi, cu buzele de aceeaşi culoare cu a restului pielii, lobi ai urechilor dreptunghiulari, dinţi perfecţi, regulaţi – şi nu aveau unghii şi sprâncene, l-au vorbit lui Breiland cu glasuri monotone, fără să-şi mişte gura, întrebându-l cum se numea, unde locuia şi ce număr avea. Când el a refuzat să le răspundă, au plecat cu

paşi ţepeni (fără a îndoi genunchii) în ploaie

1 şi peste un câmp noroios (unde nu lăsau urme), părând să disi pară. În Umpul întrevederii (care a avut loc în an t re cul unui pop cu lat magazin K-Mart de lângă casa lui Breiland), Grant a observat că Toate activităţile păreau să fi încetat inexplicabil.

Se pare că Grant a suferit o ieşire în afara timpului. În aceeaşi noapte, a visat că străinii îl răpiseră, îl duseseră într-o cameră circulară şi-i spuseseră să uite de cele întâmplate. A doua zi, a descoperit o băşică ciudată, inexplicabilă, pe picior. Ulterior, a primit telefoane anonime.

Cu câteva ore mai devreme, celălalt martor primise o vizită la fel de inutilă din partea a doi bărbaţi stranii (îmbrăcaţi identic cu vizitatorii lui Breiland, tot fără

unghii, dar cu pielea extrem de palidă) la staţia de benzină unde lucra. Atreerut „petrol” (nu „benzină”), au plătit o sumă peste măsură de mare, apoi au adus înapoi carburantul, nefolosit. Niciun moment nu s-a văzut vreo maşină. Doctorul P.M.IL Edwards, care a cercetat afacerea şi a scris un articol în *Flying Saucer Review,* a primit şi el telefoane anonime.12

Zeci de martori ai întâlnirilor O.Z.N. S-au plâns de hărţuire din partea unor oameni îmbrăcaţi de obicei complet în negru, ocazional în uniforme.

„Oamenii în negru” 13, cum au ajuns să fie numiţi.

sau „M.I.B.-ii”, sunt descrişi adeseori ca deplasându-se cu maşini negre mari, de

obicei modele mai vechi, dar „ca scoase din cude” (uneori, maşinile au chiar şi miros de nou). Adesea ferestrele sunt vopsite în negru, iar numerele de înmatriculare, la fel ca acelea ale autovehiculelor de la agenţiile secrete de stat, sunt întotdeauna neînregistrate.

M.I.B.-ii apar frecvent la uşa martorului a două zi după eveniment, înainte de a fi avut ocazia să i-l menţioneze cuiva. Câteodată, par să aibă dificultăţi de respiraţie şi/sau de vorbire, iar ocazional cer un pahar cu apă pentru a înghiţi câte o pastilă. În unele cazuri, martorii observă că au pantofi cu tălpi foarte groase, ca şi cum s-ar teme de şocuri electrice sau ar avea picioare diforme. Mulţi martori remarcă şi alte ciudăţenii la hainele şi/sau

comportamentul M.I.B.-ilor. Au obiceiul să se îmbrace într-un stil ieşit din modă de ani de zile şi folosesc expresii ridicol de demodate. Uneori, merg pe-afară, pe ger, fără niciun fel de manta. Ocazional, par să-i nedumerească lucrurile cele mai comune. De exemplu, unuia i s-a oferit un castronaş cu gelatină de desert şi a încercat s-o bea.14

Aceste personaje sinistre ştiu de obicei despre orice probe materiale pe care le are martorul, ca fotografii, bucăţi de metal etc., şi vor să li se predea lor. În general, avertizează martorul să nu spună nici unui suflet de om despre întâlnire, câteodată lansând ameninţări la adresa lin sau a familiei (ameninţări de obicei goale de orice conţinut, dar există oarecari dovezi că în

unele cazuri sunt puse în aplicare). Încearcă să-l convingă pe martor că n-a văzut nimic. Înainte de a pleca, cer adesea câte un obiect nesemnificativ, ca un pix, şi par încântaţi dacă li se permite să-l ia cu ei sau reuşesc să-l fure.

F. Imposibil de spus unde se sfârşeşte conspiraţia guvernamentală pentru a nega existenţa O.Z.N.-urilor şi a ţine secrete informaţiile despre ele, şi începe acţiunea similară a ufonauţilor înşişi. Nici chiar ofiţerii din Air Force nu sunt siguri. La 1 martie 1967, generalul Hevvitt T. Wheless a emis un memorandum oficial către o duzină de departamente ale Aviaţiei, declarând:

... persoane care susţin că reprezintă Aviaţia sau alte instituţii ale Apărării au contactat cetăţeni care văzuseră obiecte

zburătoare neidentificate. S-a raportat cazul unui individ în haine civile, care s-a prezentat ca membru al N.O.R.A.D., a cerut şi a primit fotografii aparţinându-i unui cetăţean privat. Într-un alt caz, o persoană în uniforma Air Force a interpelat poliţia locală şi pe alţi cetăţeni care absentaseră un O.Z.N., i-a adunat într-o clasă de şcoală şi le-a spus că nu văzuseră ceea ce credeau că văzuseră şi că nu aveau voie să vorbească nimănui despre cele văzute...15

Scriitorul Brad Steiger, în *Alien Meetings,* are de spus următoarele lucruri despre M.I.B.-i:

Cei care au făcut fotografii cu O.Z.N.-uri au fost vizitaţi de indivizi fuaile neobişn uiţi, care au confiscat imaginile şi negativele – adeseori, declarându-şi

afilierea guvernamentală...

După ce un participant a trecut printr-o confruntare cu M.I. B. – îi... telefonul începjte să sune la toate orele, cu ameninţări sau voci mecanice fără sens. Programele de iad io şi televiziune sunt întrerupte de semnale anormale. Reţelele video şi Audio sunt blocate, pentru a se introduce imagini de personaje în robe, uneori cu glugă, care îi instruiesc pe obsewatorii de O.Z.N.-uri să coopereze şi să păstreze confidenţiale toate infor\ mafiile pe teme O.Z.N. În schimb... misterioasele entităţi le promit destinatarilor roluri-cheie în tot Jelui de proiecte minunate de pe urma cărora va beneficia întreaga omenire.16

În *UFO Trek*, Warren Smith scrie cele de mai jos:

Martorii vor primi aproape invariabil vizita unui om care vinde cărţi, enciclopedii, cratiţe şi Tigăi... Rareori vorbesc despre produsele lor şi niciodată nu încheie o tranzacţie Darie place să discute despre O.Z.N.-uri, Recapitulează cu multe amănunte tot ceea ce a văzut martorul... Dacă martorul a rămas cu un suvenir material de la locul unei aterizări O.Z.N., comisul voiajor devine şi mai interesat. La câteva ore, nu mai mult decât o zi, după plecarea vânzătorului., martorul e vizitat de doi sau mai mulţi oameni, Noii sosiţi prezintă diverse acreditări, unii arătând legitimaţii de membri ai. Informaţiilor Aviaţiei, N.A.S.A. Sau ai altor agenţii. Martorul sfârşeşte prin a le preda artefact ele celor pe care îi crede anchetatori

guvernamentali.

M.I.B.-ii par să fie la fel de preocupau şi de cercetătorii O.Z.N., ca şi de martori, dacă acest lucru corespunde scopului lor. După ce a obţinut o bucată de metal de la un fermier care spunea că o găsise pe pământ, sub locul unde stauonase în aer un O.Z.N., Warren Smidi a suferit pătrunderi prin efracţie şi scotociri ale camerei de hotel, intervenui în mesajele telefonice şi corespondenţă, precum şi vizita a doi oameni care au lansat ameninţări să le predea artefactul, au plec al cu o maşină. Mai târziu, Smith a descoperit că numărul ei de înmatriculare nu fusese emis niciodată.18

John Stuarl era cerândator al Flying Saucer Investigator», din Hamilton, Noua

Zeelandă. Într-o zi a anului 1952, cam cu 30 de minute înainte de miezul nopţii, a primit un telefon de la un glas mecanic care se declara a fi de pe altă planetă. Glasul l-a prevenit să nu se mai amestece în probleme care un l priveau. Stuart şi partenera lui, Doreen Wilkinson, au fost. Hărţuiţi de fenomene paranormale şi ameninţări, până şi-au întrerupt cercetările. Decizia finală de a renunţa a fost luată când pe Sluart l-a vizitat un bărbat, i-a spus ceva ce l-a speriat foarte rău şi a luat cu el cea mai preţioasă dovadă a lui Stuart – un fragment metalic căzut dintr-un O.Z.N. Acest lucru s-a întâmplat în februarie 1955.19

În aprilie 1952, Albert Bender, locuitor din Brklgeport, Connecticut, a întemeiat International Flving Saucer Bureau. Lucra

la primul număr din publicaţia organizaţiei, *Space lievietv,* când, începând cu un telefon anonim din ziua de 30 iulie 1952, s-a pomenit asediat de manifestări inimaginabil cât* bizare.

Personaje stranii, umbrite, cu ochi luminoşi şi piele închisă, îmbrăcate complet în negru, apăreau în săli de sjx ctacole sau pe străzi întunecoase. Până la urmă, au început să apară şi în casa lui Bender. De fiecare dată când se petrecea aşa ceva, Bender avea umflături şi dureri de sinusuri, ameţeli, greţuri, migrene etc. Întotdeauna simţea nu miros de sulf şi îşi găsea aparatul de radio deschis în mod inexplicabil şi pus pe un canal gol.

Într-un târziu, trei dintre aceşti M.I.B.-i s-au materializat în locuinţa lui – a *ia Stai*

Tiek – şi i-au dat un disc metalic în forma planetei Saturn, mic cât o monedă. I-au explicat că urma să funcţioneze ca emiţător, în conjuncţie cu radioul său. Aplicându-le instrucţiunile de folosire a discului, Bender a fost transportat instantaneu într-un loc necunoscut, pe care l-a bănuit a fi interiorul unei farfurii zburătoare. Acolo, nişte fiinţe

„Extraterestre” i-au spus că specia lor vizita Pământul de ani de zile pentru a recolta un anumit compus chimic din oceane. I s-a explicat că, pe Pământ, preluau forma omenească, şi că mulţi dintre ei se infiltraseră la Pentagon şi în alte instituţii sensibile, în scopuri informative.

Bender nu avea voie să dezvăluie secretul extratereştrilor. I s-au arătat fotografii ale planetei lor şi ale stocurilor de

arme atomice terestre. A fost prevenit că, dacă pământenii aflau ce făceau şi încercau să intervină, aveau posibilitatea să detoneze simultan toate stocurile. Bender şi-a pierdut cunoştinţa şi s-a trezit apoi în camera lui.

La 1 august 1953, cu ajutorul M.I.B.-ilor, a fost. Transportat într-o enormă grotă de gheaţă din Antarctica. I s-au arătat farfurii zburătoare, nave imense, în formă de trabuc şi procesele prin care extratereştrii recuperau substanţa chimică din apa mării. I-a văzut pe extratereştri sub forma lor naturală, pe care a descris-o ca nefiresc de oribilă. Un umanoid înalt de trei metri, cu păr argintiu, numit „înălţatul”, i-a răspuns lui Bender la întrebările despre cosmologie, religie, tratamentul cancerului etc. A fost din nou avertizat să nu discute

nimic din ceea ce văzuse şi dus înapoi în camera lui.

Cu ocazia uneia dintre vizitele pe tărâmul extratereştrilor, Bender a fost dezbrăcat, spălat cu un produs chimic şi iradiat cu o lumină violetă. I s-a spus că era un tratament preventiv pentru bolile grave. De asemenea, a fost avertizat că de-acum îi puteau urmări în amănunt acţiunile (probabil i se implantase un emiţător). Se pare că urma să rămână sub supraveghere constantă până când vizita extratereştrilor pe Pământ se termina, moment în care putea spune oricui tot ce dorea.

Speriat de ameninţarea nucleară, Bender a refuzat să dezvăluie cuiva detaliile calvarului său, până peste ani de zile, când şi-a publicat povestea. Între timp, pe baza

presupunerii că, din moment ce cunoştea deja toate răspunsurile, nu mai avea rost să continue cu cercetarea enigmei O.Z.N., a întrerupt orice efort de acest gen. Biroul Internaţional al Farfuriilor Zburătoare s-a dizolvat.20

Conştienţi că Bender reacţiona faţă de unele presiuni dar necunoscând circumstanţele, numeroşi ozenologi au tras concluzia că responsabile erau agenţiile guvernamentale. Timp de câţiva ani după aceea, mulţi au considerat acţiunile ulterioare ale M.I.B.-ilor opera unor agenţii clandestine, ca suprasecreta Agenţie Naţională de Securitate (desigur, acestea se întâmplau cu mult timp înainte ca locotenent-colonelul Oliver Nordi şi audierile din cazul Iran. Contra să facă din

N.S.A. Un termen la ordinea zilei).

Este posibil ca Albert Bender să se fi apropiat prea mult de adevăratul răspuns al enigmei O.Z.N. Lanţul de evenimente coşmareşti descrise mai sus poate să fi fost înscenat (sau, eventual, implantat în creier pe când se afla într-o stare de intensă receptivitate) pentru a-l împiedica să descopere adevărul. Deşi înspăimântătoarele lui răpiri par să fi fost destul de reale, povestea cu apa mării e ridicolă – ca o invenţie diversionistă care ignoră complet miile de întâlniri O.Z.N. De pe uscat. Adevăratul răspuns poate fi acela pe care îl urmărea Bender când a început straniul său calvar.

Fost drogat, spălat pe creier sau hipnotizat, şi lăsat cu amindri artificiale.

Cercetătorii au descoperit alte dovezi care par să rezulte tocmai dintr-un asemenea scenariu. John Keel, de exemplu, a înregistrat pe bandă convorbiri cu martori O.Z.N. Pe Long Island, New York. Când a revenit, peste un an sau doi, oamenii habar n-aveau cine era, nu-şi mai aminteau de experienţele lor O.Z.N. Şi au fost sincer şocaţi când Keel le-a spus despre legăturile cu O.Z.N.-urile.21

Fie datorită sugestiei posthipnotice, fie din cauza vreunei acţiuni ulterioare, newyorkezii respectivi par să fi fost spălaţi pe creier. Poate că, dacă martorii nu respectă avertismentele M.I.B.-ilor, se iau măsuri pentru a li se şterge memoria?

Eu însumi am avut experienţe similare. Odată, am discutat mai mult de o oră

despre O.Z.N.-uri, cu o prietenă, în prezenţa altor trei persoane. O interesa foarte mult planul meu de a scrie această «arte, întrucât o rudă apropiată de-a ei avusese o întâlnire O.Z.N. S-a oferit să-mi pună la dispoziţie o relatare amănunţită şi mi-a spus că intenţiona să ceară mai multe detalii. Data viitoare când am văzut-o, ani întrebat pe cel mai firesc ton dacă vorbise cu femeia care avusese întâlnirea. N-avea idee despre ce vorbeam, nici chiar după ce i-am explicat pe larg totul. Nu-şi amintea niciun cuvânt din conversaţia noastră anterioară, nici că vreo rudă de-a ei ar fi văzut vreodată un O.Z.N. Nu-mi era foarte apropiată, dar era o femeie absolut normală, calmă, deschisă şi prietenoasă. N-o surprinsesem niciodată cu vreo minciună şi, dacă acum minţea,

însemna că devenise, fără ştirea mea, o excelentă actriţă. Uimirea i se citea clar pe faţă şi credea sincer că glumeam când i-am vorbit despre conversaţia noastră prealabilă şi întâlnirea O.Z.N. A rudei sale. Ceilalţi care fuseseră prezenţi, însă, îşi aminteau convorbirea.

F.există unele dovezi că, pentru a asigura tăcerea cercetătorilor, s-au folosit metode şi mai drastice decât cele aplicate asupra lui Bender sau Smith. Doamna Jennifer Stevens din Schenectady, New York, era în 1968 cercetătoare O.Z.N. Activă. A suportat o sumedenie de telefoane anonime şi probleme pe care compania telefonică nu le putea explica, în cazul postului ei neinformabil. Soţul său, Peter, a schiţat portretul unui om ciudat care l-a

abordat pentru a-i transmite un avertisment criptic în legătură cu căutarea O.Z.N.-urilor. Peter i-a dat o copie a schiţei lui Keel. Ulterior, casa familiei Stevens a fost spartă şi devastată. Nu a dispărut decât portretul. Keel le-a arătat copia unor martori ai întâlnirilor cu M.I.B.-i, care de obicei răspundeau că schiţa semăna atât de bine cu M.I.B.-ul pe care-l văzuseră încât ar fi putut să fie fratele lui. La două luni după avertisment, doinind Stevens a murit subit. Doamna Stevens, convinsă că moartea lui Peter avea o anume legătură cu O.Z.N.-urile, şi-a abandonat cercetările".

Mai mulţi cercetători O.Z.N. Au murit, de-a lungul anilor, în situaţii oarecum neobişnuite. De exemplu, atât Morris K. Jessup cât şi doctorul James E. MacDonald

au fost victimele unor aparente sinucideri. Recent, D. Scott Rogo a fost înjunghiat mortal la el în casă, de către un agresor necunoscut. Deşi nu există nicio dovadă care să le susună afirmaţiile, unii maniaci O.Z.N. Cred că aceşti anchetatori şi alţii, printre care comentatorul Frank Edwards, decedat în urmă cu câţiva ani, au fost

„Reduşi la tăcere” de M.I.B.-i.

Privită separat, fiecare poveste M.I.B. Pare o aiureală; privite *en mnsse*; întregesc un înfiorător ansamblu de supravegheri, răpiri, ameninţări cu moartea, spargeri, spălări de creier şi asasinate. Metodele M.I.B.-ilor miros adesea a implicarea unor agenţii ca C.I.A. Şi K.G.B. Acum ştim, de pildă, că s-au folosit sub acoperire cetăţeni nebănuitori drept cobai pentru a se alia

efectele L.S.D.-ului şi ale radiaţiilor asupra oamenilor (la fel cum ştim că din centrala nucleară Hanford erau eliberate regulat şi intenţionat scurgeri de radiaţii, iar efectele asupra cetăţenilor se monitorizau în secret, fapt pe care guvernul l-a muşamalizat timp de 10 de ani). Maşinile negre ale M.I.B.-ilor, cu ferestre mate şi numere false, ies direct din manualele de spionaj.

Dar M.I.B.-ii au fost văzuţi conducându-şi maşinile negre spre şi dinspre O.Z.N.-uri aterizate şi au fost observaţi intrând şi ieşind din nave.

Conform lui R. Perry Collins, şapte membri ai unei familii au văzut o farfurie zburătoare aterizând pe un câmp din centrul Long Island, New York, într-o după-amiază de iunie a anului 1067. Sub ochii lor,

o maşină a ieşit de pe şosea, îndreptându-se peste câmp, spre farfurie. Când a sosit, în farfurie s-a deschis o uşă. Au ieşit doi oameni. S-au urcat în Sedan, care a revenit pe şosea şi a plecat. Farfuria a decolat, micşorându-se în depărtare până când nu s-a mai văzut.

Un băcan şi doi poliţişti au privit un O.Z.N. Întunecat coborând la sol doi cilindri, în timp ce staţiona la nici 20 de metri deasupra unei câmpii de lângă Miami, Florida. Cilindrii s-au despicat şi s-au dizolvat complet, dând la iveală o maşină mare şi câţiva oameni în costume de birou, cu serviete. O.Z.N.-ul a zburat. Oamenii au intrat în Sedan, care a traversai câmpia spre un drum şi a plecat. Poliţiştii au refuzat să-i urmărească, dând de înţeles că

intenţionau să uite tot incidentul.

Uneori, oameni obişnuiţi sunt văzuţi la întâlniri dinainte stabilite cu O.Z.N.-urile. Un profesor de ştiinţe din liceu a privit un disc vag luminos aterizând într-un cinematograf-parking din Connecticut, la ora 22: 00 a unei seri din august, 1983. A decolat din nou aproape imediat, după care martorul a observat un bărbat şi o femeie normali la înfăţişare, de vreo 25 de ani, îndepărtându-se de locul aterizării. Au ieşit din cinematograf, sau urcat într-un Volvo parcai pe cealaltă parte a străzii şi au plecat. Alte două persoane văzuseră O.Z.N.-ul zburând în cerc, înaintea aterizării. – 1

Unii M.I.B.-i pot li într-adevăr agenţi operativi ai zilelor noastre, angajaţi de agenţii guvernamentale ca C… IA. Am

stabilit deja că diverse servicii de informaţii ştiu despre O.Z.N.-uri mai multe decât spun şi că au făcut mari eforturi pentru a nmşamaliza subiectul. Diverşi americani susţin că au cunoştinţă despre un tratat între extratereştri şi guvernul S.IJ.A., care le conferă extratereştrilor dreptul de răpire şi studiere a anumitor persoane şi de mutilare a vitelor, cu condiţia ca situaţia să rămână secretă şi ca S.U A. Să aibă de câştigat primind tehnologie avansată. Cu excepţia curioasei tendinţe de a dispărea a oamenilor care fac asemenea afirmaţii, n-a ieşit la suprafaţă nicio dovadă convingătoare pentru a confirma zvonul tratatului. Dar dacă aceste idei sunt fie şi doar parţial adevărate, putem deduce în mod logic că e implicată şi cel puţin o agenţie americană

de informaţii. Fără îndoială, agenţii ei operativi sunt informaţi despre cine, ce, unde şi când a văzut, ştiind astfel pe care oameni să-i ameninţe.

Unele servicii de informaţii ar fi de asemenea, aproape sigur, implicate în mod similar, dacă ufonauţii sunt din propriul nostru viitor – mai ales dacă fac parte dintr-un viilor guvern al Statelor Unite.

Alţi M.I.B.-i sunt, categoric, oarecum mai exotici decât agenţii C.IA. Brad Steiger îi descrie astfel:

… bărbaţi scunzi, probabil de cinci, picioare şi şase iaci" sau chiar mai puţin, cu ten închis şi fizionomie întrucâtva orientală… ochi vizii/U oblici, dar într-un mod oarecum diferit de… orientali… urechi ascuţite sau cu diformităţi stranii… M.I.B.-ii

vorbesc cu dificultate, din cauza lipsei de suflu.2”.

John Keel a remarcat de asemenea această ciudată greutate respiratorie:

Când vorbesc, par să gâfâie sufocaţi, ca şi cum ar suferi de astmă. Această respiraţie chinuită este un factor comun al multor cazuri de contact, precum şi al multor episoade cu Oameni în negru.26

Deci, unii M.I.B.-i arată ca ufonauţii, vorbesc ca ufonauţii; nu pot fi decât ufonauţi – fără O.Z.N.-uri. Actualii agenţi C.I.A. N-ar avea probleme de respiraţie (dar extratereştrii sau oamenii din viitorul îndepărtat pot foarte bine să se fi adaptat la respirarea unui alt gen de atmosferă). Ar şti că nu merge să bea jeleu şi n-ar atrage niciodată atenţia asupra lor circulând cu

maşini demodate şi purtând haine bătătoare la ochi.

Probabil că nici M.I.B.-ii nu vor să iasă în evidenţă, dar de multe ori o fac. Pentru a-l cita încă o dată pe Keel:

Adesea sosesc în maşini de tip vechi, lucioase şi bine întreţinute ca nişte vehicule nou-nouţe. Uneori... poartă haine ieşite din modă sau... care nu vor intra în modă decât peste câţiva ani. Cei care se dau drept ofiţeri militari e clar că nu au cunoştinţă despre procedurile militare sau despre jargonul militar de bază. Dacă au ocazia să scoată un portofel sau un carnet, e nou ca scos din cutie... la fel ca zânele din poveşti, adesea colecţionează suveniruri de la martori... plecând încântaţi cu o revistă veche, un pix sau un alt obiect mărunt şi

dispensabil.2’

Cum s-ar putea găsi un sens aspectelor aparent absurde ale comportamentului M.I.B.-ilor? Imaginaţi-vă, dacă vreţi, că scenariul conturat în Capitolul 13 e cel puţin parţial corect. Adică, la un moment dat, în viitor, cineva va descoperi un mod de a încetini trecerea timpului într-un spaţiu finit, astfel încât să poată efectiv aranja ca timpul să-l

„Ajungă din urmă”. La fel ca în cazul tuturor celorlalte descoperiri făcute de om, de descoperire vor abuza în cele din urmă indivizi lacomi, proşti sau disperaţi, iar aceste abuzuri se vor înmulţi până când societatea nu va mai avea altă soluţie decât să înfiinţeze o forţă poliţienească interdimensională pentru a conserva

integritatea istoriei.

În anii recenţi, criminalitatea din Statele Unite a crescut în asemenea proporţii, încât forţele de poliţie sunt copleşite. An de an, mii de cazuri rămân nerezolvate. Imaginaţi-vă imensitatea sarcinii pe care aţi avea-o de îndeplinit ca agent sul) acoperire al unei forţe poliţieneşti interdimensionale din viitor. Strategia, tactica şi teh

nologia folosite de delincvenţii viitorului vor fi mai complicate şi mai ucigătoare decât cele din zilele noastre. Iar vânarea infractorilor ar putea fi de mii de ori mai dificilă. Ei ar putea fugi nu numai în alte locuri de pe Pământ, ci şi cu mii de ani în trecut sau viitor, precum şi pe mii de

planete, în oricare dintre aceşti ani. Găsirea lor ar putea fi o misiune de un milion de ori mai complicată decât proverbiala căutare a acului în carul cu fân, mai ales dacă se deghizează în „localnici” ai respectivei zone temporale unde se refugiază.

Vm stabilit deja că timpul nu e râul curgător pe care ni-l imaginăm noi. S-ar putea ca în Universul real să nu existe cauze şi efecte, progresie liniară din trecut, prin prezent, spre viitor, ca în modelul de Univers care există în mintea noastră.28 În schimb, trecutul, prezentul şi viitorul pot fi prezente toate trei simultan, astfel încât ceea ce reprezintă cu adevărat timpul este un număr infinit de universuri paralele coexistente. Sau timpul ar putea fi nu lucru pe care un suntem nici pe departe capabili

să ni-l imaginăm, din cauza limitelor dimensionale ale gândirii omeneşti.

În orice caz, găsirea unui om care a fugit în trecut poate să nu conste în simpla deplasare pe o versiune accelerată a propriei noastre „linii temporale”, căutându-l. Atât urmăritorul rât şi rel urmărit pot risca să declanşeze orice număr de paradoxuri diferite, ale căror consecinţe ar fi inimaginabil de complexe şi extrem de periculoase. Pot exista meranisme, de exemplu, prin rare am putea face o gafă ce ne-ar eradica propria existenţă şi orice amintire despre aceasta. Un exemplu tipic al acestui gen de paradox este cel al întoarcerii în perioada dinaintea propriei procreări, pentru a-i împiedica pe părinţi să se cunoască. Nouă ni se pare hilar, întrucât

mintea noastră s-a deprins să gândească timpul ca pe o progresie liniară, dar de vreme re timpul nu e liniar, ar putea fi foarte verosimil. Practic, chiar s-ar putea întâmpla în permanenţă, fără să avem vreo modalitate de a ne da seama.

Agentul sub acoperire dintr-o forţă de poliţie interdimensională ar avea de rezolvat zdrobitoare probleme logistice. Oricine a avut vreodată de-a face cu teatrul, va recunoaşte enorma anvergură de a încerca reconstituirea garderobei, a recuzitei, argoului, accentelor, mijloarelor de transport etr., din orite lor de pe Pământ şi din orire perioadă a istoriei, în minimum de timp – poate, pentru o poliţie ru mii de agenţi! Ar fi neresare cantităţi uriaşe – şi scumpe – de studii documentare şi obiecte

de recuzită. Singura metodă viabilă de a proceda ar fi aceea a analogiilor aproximative

— Cu o marjă de zece – douăzeci de ani – şi învăţarea câtorva fraze de bază din toate limbile, sau apelul la computere capabile să înţeleagă mii de limbi.

Oricine a lucrat vreodată pentru guvernul unui stat va putea să aprecieze profundele efecte ale reducerilor bugetare asupra unor asemenea operaţiuni. În multe cazuri, costumul sau maşina potrivită pur şi simplu nu se găsesc, şi eşti nevoit să le descurci cu ceea ce ai – chiar dacă e demodat de douăzeci de ani. Trebuie să te bazezi intensiv pe discreţie, efectul surpriză, propagandă, hipnoza, droguri, dezinformare, ameninţări etc., pentru a-ţi

menţine cât de cât camuflajul.

De asemenea, ar trebui fără îndoială să foloseşti o echipă de

„Măturători”, care să te urmărească pentru a şterge orice urme şi indicii demascatoare pe care n-ai putut evita să le împrăştii prin timp. Altminteri, ai suporta permanent riscul ca o persoană din trecut să deducă modul de funcţionare al călătoriei în timp, să construiască o maşină temporală şi să înceapă să străbată timpul prematur – ceea ce ar provoca alte paradoxuri catastrofale. Munca măturătorilor ar fi la fel de dificilă ca a agenţilor, ei trebuind să recupereze de la martori orice probe materiale, ca fotografiile sau artefactele, ulterior încercând fie să le şteargă memoria, fie să-i înspăimânte pentru a-şi ţine gura,

diseminând apoi poveşti false pentru a-i discredita şi a asigura eşecul oricăror investigaţii serioase – şi totul, cu aceleaşi limitări de garderobă şi recuzită ca ale agenţilor. Maşinile vechi sunt fireşti, întrucât se puteau folosi pe un interval de douăzeci de ani sau chiar mai mult. Pe de altă parte, nişte maşini avansate care să apară cu un an sau doi mai devreme ar fi nişte anacronisme evidente.

Deasupra tuturor acestor complicaţii s-ar adăuga faptul şi mai năucitor că maşinile temporale, prin însăşi natura lor, vor face posibilă călătoria interstelară, ceea ce înseamnă că delincvenţii pot scăpa în alte lunii, iar infractorii extratereştri se pot refugia pe Pământ. Oameni, roboţi, androizi, mutanţi şi extratereştri din

nenumărate lumi nepământene şi viitoare colonii ale Terrci pot vizita istoria Pământului dintr-un număr infinit de motive, iar forţele poliţieneşti interdimensionale respective, desigur, ar fi nevoite să-i urmărească. Dacă gândim lucrurile astfel, vizibilele legături între O.Z.N.-uri şi zâne, spiriduşi, yeti, „oameni-molie", pantere misterioase şi aşa mai departe (despre care diverşi cercetători O.Z.N. Au insistat că există) se plasează dintr-odată în perspectivă. Motivul pentru care, pe tot parcursul istoriei, s-au raportat scurte apariţii ale acestor fantome, dar autorităţile nu le-au

putut captura niciodată, poate fi acela că sunt doar „În trecere", pe parcursul unei

călătorii prin timp.

Descrierea M.I.B.-ilor oacheşi cu trăsături asiatice e interesantă. O

mare parte din populaţia Pământului este deja concentrată în China şi India, iar proporţia creşte încontinuu. Ţinând seama de tot mai marea eficienţă a mijloacelor de transport şi comunicaţii, mai ales cu ajutorul translatorilor universali computerizaţi (de care s-ar putea să ne mai despartă doar câţiva ani), pare inevitabilă tendinţa spre o combinare a diverselor naţiuni într-o formă mai omogenă. Copiii noştri devin deja cu repeziciune cetăţeni ai planetei – în loc de naţionalişti sau rasişti – datorită modului în care televiziunea prin satelit a comprimat lumea. Războiul se vădeşte tot mai nepractic, acum având arme

care ne pot distruge pe toţi; în cele din urmă, omul îşi va da seama că nimeni nu mai poate învinge. Necesitatea comerţului mondial pentru a susţine o populaţie în expansiune est» tleja pe punctul de a ne sili să folosim moneda universală, sub forma creditelor de computer transferabile instantaneu prin satelit, şi doboară barierele izolaţioniste. Atât naţiunile comuniste cât şi cele capitaliste învaţă că trebuie să coopereze, dacă vor ca ele şi planeta noastră tot mai poluată să supravieţuiască. Stavilele din calea liberei asocieri – deosebirile de limbă, restricţiile comerciale, bigotismul etc. – vor cădea inevitabil pe măsură ce omul va deveni tot mai educat şi mai sofisticat. Iar dezvoltarea telepatiei va intensifica, fără îndoială,

această tendinţă.

F.se sigur că va urma o rasă mai omogenă. Putem doar să speculăm despre înfăţişarea omului din viitor, dar genele dominante, ca ale părului brunet şi ale ochilor căprui, vor supravieţui cât certitudine, iar imensele proporţii demografice ale asiaticilor s-ar putea să asigure generalizarea staturii şi a trăsăturilor lor.

Vizibilele dificultăţi de respiraţie ale M.I.B.-ilor, cum spuneam, pot rezulta din deprinderea de a respira o atmosferă diferită. Dacă provin din viitorul nu prea îndepărtat al Pământului, probabil că s-au adaptat la inhalarea unui aer şi mai poluat, iar defrişările, aproape cu siguranţă, iau determinat să folosească mai mult bioxid de

carbon decât noi. Există mari şanse ca aici să aibă sufocaţii. Probabil învaţă să-şi controleze respiraţia, pentru a putea acţiona în aerul nostru relativ mai curat, sau ingerează pilule care să le uşureze tranziţia. (M.I.B.-ii le cer martorilor apă pentru a înghiţi pastile ce par să le faciliteze o respiraţie mai comodă). Dacă sunt din viitortă îndepărtat, pot fi deprinşi cu o atmosferă imaculată (presupunând că au rezolvat problemele poluării aerului sau şi-au con

struit habitaturi de protecţie). Iar dacă sosesc din altă lume, pot respira cu totul altceva.

Faptul că M.I.B.-ii par uneori încântaţi de ideea unui suvenir comun, uşor

transportabil şi aparent neînsemnat, ridică o întrebare fascinantă: ar putea fi pixurile nişte trofee – amintiri de demult, pe care să le adauge într-o colecţie de obiecte similare pe care le expun în vitrină, acasă? Le vor comenta cu amicii, la un pahar de brandy şi un trabuc, târziu în viitor, la fel cum atâţia militari americani discută despre pumnalele japoneze pe care le-au capturat în Al Doilea Război Mondial?

Probabil că un membru al poliţiei interdimensionale nu ar dori să-şi ia piese semnificative pentru o asemenea colecţie. Făcând aşa ceva, ar putea să modifice accidental cursul istoriei. Dar riscul ca un obiect mărunt ca un creion sau o revistă să aibă efecte importante asupra evenimentelor viitoare ar fi infinitezimal –

agentului dându-i mâna să mizeze pe acest risc în favoarea colecţiei. S-ar putea ca practica respectivă să fie tocmai preţul care face suportabilă o muncă peste măsură de stresantă.

După cât se pare, M.I.B.-ii de obicei reuşesc să le ia martorilor dovezile. Dacă un martor nu înghite pretextul că Air Force are nevoie de fotografiile lui într-o problemă de securitate naţională, este convins să le predea cu ajutorul ameninţărilor. În caz contrar, fotografiile dispar misterios peste câteva zile. La un moment dat, martorul se duce să le ia şi nu le mai găseşte. Începe să-şi pună la îndoială propria sănătate mintală, întrebându-se dacă a văzut într-adevăr ceva. Vizita M.I.B.-ilor i se pare atât de ridicolă, încât nu face decât să-i întărească dubiile.

De cele mai multe ori, se hotărăşte să nu spună nimănui. Şi chiar dacă vorbeşte, nimeni nu-l va crede, în lipsa probelor. Oamenii se vor îndoi, desigur, că dovezile au dispărut de la sine.

Metoda de a le dobândi ar trebui să fie destul de simplă pentru cineva capabil să călătorească în timp. Probabil cel mai comod ar fi un câmp tempo-deformant personal. M.I.B.-ul se poate materializa în casa martorului, când acesta e plecat sau doarme, ia fotografia sau fragmentul de metal şi se dematerializează. Dacă, din cine ştie ce motiv, metoda e nepractică, merge şi o simplă spargere. Să ne imaginăm cât de uşoară i-ar fi o asemenea operaţiune unui James Bond din zilele noastre, dacă s-ar întoarce în secolul trecut ru toate uneltele

unui spărgător modern.

Având în vedere proporţiile investigaţiilor întreprinse de către Air

Force şi drasticele schimbări de politică intervenite pe neaşteptate, plus evidentele muşamalizări, pare de presupus că cineva perioada prăbuşirii de la Roswell. Nu e ilogic să presupunen că explicaţia a fost *datăm* schimbul deplinei cooperări a guvernelor din prezent cu cele din viitor, într-o încercare de a controla călătoriile temporale neautorizate şi a ţine sub obroc secretul deplasării în timp, până la data când e firesc să se dezvăluie.

Dacă aşa stau într-adevăr lucrurile, agenţii operativi din zilele noastre ar lucra sub acoperire pentru a sprijini anchetele şi acţiunile guvernului din viitor. Principalele

lor sarcini ar fi, probabil: să monitorizeze toate formele de comunicare (adică exact misiunea de care răspunde Agenţia de Securitate Naţională), în scopul de a depista călătorii în timp neautorizaţi, să infirme rapoartele de observaţii O.Z.N. (ceea ce Air Force şi C.1A. Fac cu mare succes de decenii întregi), în scopul de a proteja secretul până va veni vremea să se afle, să reducă martorii la tăcere şi să recupereze probele materiale. Ar lucra în tandem cu agenţi operativi din viitor (M.I.B.-i) şi ar interveni doar la nivel compartimentat, de minimă informare, când M.I.B.-ii ar fi incapabili să rezolve de unii singuri situaţia. Nevoia de menţinere a secretului ar fi atât de mare, încât ar putea fă necesar să fie supuşi hipnozei sau unor terapii de tip

mecanic după îndeplinirea misiunii, pentru a li se şterge chiar şi lor înşile din memorie datele acesteia.

S-ar părea că, o dată ce oficialităţile noastre guvernamentale au devenit conştiente de ceea ce se întâmplă, nu le-a mai rămas altă variantă decât să coopereze. Nu numai că tehnologia superioară a vizitatorilor din viitor sau de pe alte planete îi avantajează pe aceştia în orice conflict al voinţelor, dar de asemenea cooperarea cu ei ar fi în interesul nostru. Faptul că există, pur şi simplu, este de o importanţă capitală – înseamnă că avem un viitor. În această lume nebună unde tineri şi tinere de pe ambele emisfere ale globului stau neliniştiţi în silozuri subterane, lângă butoanele care ar pătea şterge orice urmă de viaţă, numai

acest singur fapt depăşeşte oricare alte considerente. Cât siguranţă, niciun om sănătos la cap nu ar dori să perturbe această balanţă delicată, chiar dacă din când în când mai trebuie să moară câţiva compatrioţi de-ai lui pentru a o proteja. Şi o dată ce orice persoană raţională află că un călător în timp are posibilitatea de a face ca întreaga sa existenţă să fie anulată, este foarte probabil să facă tot ce-i stă în putere pentru a împiedica aşa ceva – ceea ce, desigur, ar însemna să coopereze, intrând în conspiraţie.

Fără cooperare, istoria însăşi ar deveni cu uşurinţă un dezordonat care pe care, la discreţia capriciilor şi greşelilor oricui con trolează o maşină a timpului. O singură scurgere de securitate ar putea avea

rezultate dezastruoase. Un singur individ neglijent sau lipsit de scrupule ar putea deregla întreaga istorie a Pământului, modificând trecutul accidental sau intenţionat. Să ne imaginăm, de exemplu, în ce fel de lume am trăi acum, dacă Adolf Hitler ar fi avut la dispoziţie arme bacteriologice sau bombe nucleare.

Mai există şi alte motive pentru camuflaj – ramificaţiile economice şi x» liuce ale maşinii timpului însăşi. Odată ce maşinile timpului se vor afla la îndemâna tuturor, toate celelalte forme de transport şi multe mijloace de comunicare pot deveni instantaneu lovite de desuetudine. De ce ar mai consuma cineva ore întregi călătorind cu automobilul, avionul sau trenul, când ar putea folosi o maşină a timpului pentru a

ajunge imediat la destinaţie? De ce le-am mai trimite scrisori rudelor din alte state, şi nu le-am vizita personal? Industriile constructoare de maşini, aeronave, căi ferate, şosele, vapoare, serviciile telefonice şi poştale s-ar prăbuşi virtualmente peste noapte. Ar rezulta haosul economic, inclusiv un crah bursier global. S-ar pierde averi, milioane de oameni ar suferi de foame, puterile politice s-ar modifica.

Şi doar o singură maşină a timpului, folosită adecvat, i-ar putea permite uşor unui terorist să ia ostatică o planetă întreagă, pentru răscumpărare. Furtul armelor nucleare ar deveni simplu ca o ieşire la plajă. Proprietarul primei maşini a timpului s-ar putea hotărî să fie stăpânul lumii.

Dacă unii M.I.B.-i sunt într-adevăr agenţi din viitor care încearcă să acopere adevărata natură a fenomenului O.Z.N., tendinţa noastră de a crede în romantica idee că toate O.Z.N.-urile sunt nave spaţiale de pe planete îndepărtate care au venit aici prin spaţiu sau printr-o falie în spaţiu-timp s-ar putea număra printre cele mai puternice instrumente ale lor. Atâta vreme cât o credem, avem toate şansele să continuăm scrutarea depărtărilor universului, după semnale de pe acele planete îndepărtate, şi să construim rachete tot mai mari şi mai bune pentru a penetra spaţiul pe calea rudimentară, astfel lăsându-le lor libertatea de a-şi vedea nestingheriţi de treburi. Există multe dovezi care susţin ideea că ufonauţii au răspândit ei înşişi

această ipoteză, pentru a ne pune pe o pistă falsă. Pentru a o cita pe Jenny Randles:

… vizitatorii înşişi ar putea don să creeze falsa impresie că vin din spaţiu. Astfel s-ar putea explica de ce se ţin de jocuri şi îşi asumă roluri bazate pe actualele noastre concepte science-fiction. În acest fel, nu mai percepem adevărul, iar dacă auto.

Ocupanţii O.Z.N.-urilor ne mint de secole. Ne spun că nu ne va durea când ne înfig ace în abdomen – dar ne doare. Ne promit că se vor întoarce într-o anumită zi şi într-un anume loc. Noi ne adunăm familiile, prietenii şi camerele de televiziune şi aşteptăm conştiincioşi la ora stabilită, pe cine ştie ce vârf pustiu de munte; iar ei nu mai apar. Ne spun că foarte curând vor

ateriza la vedere şi vor dezvălui totul, dar acest lucru îl repetă de cel puţin câteva decenii. Între timp, se strecoară prin zone slab populate, în toiul nopţii, ne răpesc şi ne spun că sunt dintr-un oraş de pe Marte. Dar noi am trimis, bineînţeles, sonde pe Marte şi ştim perfect de bine că acolo nu există niciun oraş. Apoi, ne asigură că sunt de pe pădurile lunare (şi, desigur, ştim că pe Lună nu e nicio pădure, sau din galaxia Ganymede (Ganymede fiind a patra lună a lui Jupiter, nu o galaxie). Ne spun cum îi cheamă, iar ulterior descoperim că numele înseamnă ceva gen „vizitator” sau „căutător” în cine ştie ce limbă pământeană obscură sau străveche. Imită gospodine şi pictori de firme (în loc de ingineri atomi. Şti sau proiectanţi de nave spaţiale) la bordul

„Navelor” şi le arată „motoarele cu propulsie stelară”, care de obicei reies a fi câte un glob de sticlă, colac de sârmă sau alte aiureli. Îi conving pe acei oameni simpli şi cinstiţi să se înscrie în circuitul de conferinţe, pentru a zăpăci şi mai mult restul populaţiei repetând idei utopice răsuflate şi poveşti ridicole cu fecioare spaţiale frumoase şi goale, de pe planete inexistente pe care le-au vizitat.

Scriitorul şi cercetătorul de fenomene paranormale D. Scott Rogo consideră că ufonauţii ar putea avea un mod de a extrage gândurile oamenilor pe care îi ţin captivi, pentru a descoperi în ce cred sau din ce constă miturile actuale, pentru ca apoi să le spună sau să le arate ceea ce vor ori se aşteaptă să audă sau să vadă. W Mai mulţi

oameni răpiţi, printre care şi scriitorul VVhitley Strieber, au sugerat că s-ar putea ca ufonauţii să poarte travestiuri

— Măşti sau costume.31,33 Acest lucru corespunde cu numeroase descrieri de piele cenuşie şi netedă, uneori cu sugestia unei cusături prin mijlocul capului, sau o suprafaţă încreţită ca la „Michelin Man”, lipsa unghiilor, ochi enormi, lucioşi, negri şi opaci, ca nişte ochelari de soare (care ar putea fi lentilele unei căşti ce acoperă tot capul) şi aşa mai departe. Unii spun că răpitorii lor le-au spus despre costume că erau profilactice – pentru a evita răspândirea în jur a unor germeni nefamiliari (şi, prin urmare, potenţial peri culoşi).34 S-ar putea să fie aşa, dar ar putea fi şi costume de spectacol, menite să ducă

mai departe ideea că vin de pe alte planete. S-au descris tot felul de alte obiecte de recuzită şi teatralisme care n-ar fi avut niciun scop, dacă nu urmăreau să ne inducă în eroare

— Ca avioanele cu opt motoare care zboară în tăcere fără ca elicele să li se învârtească, şi poate chiar întâlnirea dintre maşină şi farfurie.

Ufonauţii au întărit iluzia, supunându-şi victimele unei forme de control asupra minţii. De obicei, martorii povestesc că au fost loviţi cu o

„Rază de lumină” sau spun că li s-a pus pe gât un dispozitiv care le-a provocat un şoc urmat de paralizie. Apoi, relatează comunicaţii telepatice cu ufonauţii şi călătorii cu farfuriile zburătoare până pe

alte planete.

Martorii sunt convinşi că au conversat cu nişte extratereştri. În realitate, probabil că unii sunt drogaţi sau hipnotizaţi, astfel că li se pot planta în minte amintiri-paravan, cu ajutorul unei aparaturi de „realitate virtuală” asemănătoare unui sofisticat joc video, astfel încât să poată fi duşi pe Pământul viitorului şi să li se spună că este „planeta Lanulos”.

În mod ciudat, planetele „extraterestre” sunt de obicei populate cu locuitori care arată şi vorbesc exact ca oamenii, deşi civilizaţiile *sunt de obicei mai avansate decât a noastră.* E important de remarcat că exemplele cele mai deplasat non-umane la înfăţişare dintre ufonauţi şi M.I.B.-i sunt de multe ori descrise ca având un aspect

robotic. Se mişca ţeapăn, vorbesc cu glas monoton, fără să-şi mişte gura, au ochi luminescenţi etc. Mulţi dintre

„Extratereştrii” cu care s-au confruntat martorii ar putea nici să nu fie extratereştri, ci manechine animate şi machiate. S-au realizat „monştri” similari pentru filmele de cinema. Dubluri care merg, vorbesc, gesticulează, ale unor preşedinţi şi celebrităţi, atât de veridice încât aproape nu se pot deosebi de original, pot fi văzute astăzi în parcurile de distracţii.

Este absolut rezonabil ca noi înşine să descifrăm în cele din urmă principiile ştiinţifice care ne vor permite să comunicăm telepatic, fie prin antrenament mintal, fie cu ajutorul unor dispozitive care aşteaptă să fie inventate. Parapsihologii studiază percepţia

extrasenzorială35 (E.S.P.) de ani de zile şi au înregistrat deja anumite progrese. Într-o bună zi, s-ar putea să înţeleagă comunicaţiile fără cuvinte care au loc între mamă şi copil în momente de mare pericol. Concluzia că ufonauţii trebuie neapărat să fie extratereştri fiindcă ne vorbesc telepatic e neîntemeiată. O specie cu adevărat extraterestră probabil că ar găsi modul de funcţionare al minţii noastre un mister total, şi viceversa. Ideea că extratereştrii vor învăţa totul despre noi şi se vor folosi de aceste cunoştinţe ca să ne invadeze nu este, probabil, decât science-ficdon. Dar e foarte posibil ca micile implanturi ca nişte alice pe care ufonauţii le-au plasat în creierele celor răpiţi să fie receptoare futuriste care facilitează comunicarea prin telepatie cu

ufonauţi dotaţi cu emiţătoare sau dispozitive care să stimuleze zonele cerebrale unde se ascund capacităţile telepatice.

Nu e decât o problemă de timp până să ne realizăm arme cu raze care pot ameţi şi paraliza. S-au construit deja prototipuri. Iar armele cu şocuri electrice – vergele ca pentru vite, care paralizează victima la atingere – se folosesc deja pe scară largă. Ştim că accesele epileptice pot fi declanşate de lumini intermitente şi că stroboscopia sincronizată cu configuraţiile undelor cerebrale ale Oamenilor normali poate provoca stări de transă sau halucinaţii. Neurochirurgii au învăţatele mult cum să stimuleze anumite regiuni ale creierului şi, în câţiva ani, vom fi fără ndoială capabili să

organizăm experienţe întregi. Poate vom reuşi să dirijăm semnalele de televiziune direct în creier, pentru a simula realitatea.

Implanturile pot de asemenea să primească de la transmiţătoare îndepărtate semnale care paralizează victimele sau le fac să creadă că trăiesc anumite experienţe reale, când de fapt se află în stare de transă. Hipnotizatorii îi pot face pe subiecţi să perceapă experienţe foarte vii, doar sugerându-li-le. De exemplu, subiecţilor aflaţi sub hipnoză le-au apărut efectiv băşici, când li s-a spus că un creion plasat pe piele ca un chibrit aprins. Anumite droguri pot crea stări similar de receptive. Aşanuniitele „seruri ale adevărului”, ca pentothalul de sodiu, sunt exemple concludente, dar există şi altele, mai

eficiente, la a căror perfecţionare agenţiile de informaţii din întreaga lume au lucrat zeci de ani.

O stare de spirit similară se poate induce, desigur, prin stimularea electrică potrivită, la locul potrivit. Un subiect astfel cufundat în transă poate fi făcut să creadă *orice.* Poate că din acest motiv oamenii răpiţi raportează, după întoarcerea acasă, manifestări metapsihice, ca duhuri spectrale, obiecte care se mişcă singure şi telefoane sunând deşi sunt scoase din priză. Evident, este la fel de posibil ca centrii parapsihici ai creierului lor să fi fost stimulaţi spre a produce ei înşişi, efectiv, aceste manifestări.

Metodele unor M.I.B.-i nu sunt mai extraterestre decât cele ale unor ufonauţi.

Şi ele sunt uneori doar puţin mai avansate decât metodele propriilor noştri agenţi secreţi din prezent – motiv pentru rare ne aşteptăm să provină din viitor. Indiferent că un anumit M.I.B. Este agent din zilele noastre, membru al echipei de măturători de pe o maşină a timpului, manifestare metapsihică sau chiar halucinaţie, rezultatul vizitei sale e acelaşi – ne derutează şi ne sperie. Confiscând probele materiale, ameninţându-i pe membrii de familie, convingând un martor că nu a văzut ceea ce credea că a văzut sau apelând la patriotismul lui, M.I.B.-ul opreşte cu eficienţă fluxul de informaţii despre O.Z.N.-uri. Performanţele sale teatrale, la fel ca isprăvile piloţilor de O.Z.N.-uri, sunt exact atât de ridicole încât să fie sigur că un

martor care le descrie altora nu va fi crezut.

Apoi, guvernul nostru discreditează martorul în public, lansând diversiunea pe care cei mai mulţi sunt dispuşi s-o creadă, iar treaba se rezolvă elegant. Din nou am fost împiedicaţi să descoperim explicaţia misterului O.Z.N. Suntem lăsaţi cu ideea vagă că probabil O.Z.N.-urile nu există, iar dacă există, trebuie să fie nave spaţiale pilotate de fiinţe din galaxii îndepărtate care au călătorit secole întregi prin spaţiu pentru a veni aici şi a ne studia sau a ne salva de noi înşine. *Asta trebuie să credem.*

Între timp, ufonauţii îşi continuă nestânjeniţi operaţiile chirurgicale clandestine, impregnările şi „extragerile de foetuşi”. Oamenii în negru se plimbă prin complexele noastre comerc iale,

neobservaţi. Dacă e vorba să credem afirmaţiile lui Albert Bender şi ale altor e ontactaţi, unii lucrează tocmai la Pentagon!

Organizaţiile contemporane superserrete, ca C.I.A. Şi N.S.A., angajează mii de oameni şi cheltuiesc miliarde de dolari pentru spionaj. Agenţii acoperiţi *(„spooks ab)* se furişează pe tot întinsul planetei, folosind mijloace electronice de supraveghere, înşelătorii, dezinformare, ameninţări, spălări ele creier, droguri, hipnoză – toate, metode similare cu rele aplic ale de ufonauţi şi M.I.B.-i. Tehnicile şi tehnologiile lor sunt atât de sofisticate, încât ar părea supranaturale dacă le-ar folosi asupra unor oameni din urmă cu o sută de ani.

Echipe asemănătoare, dar şi mai

sofisticate, vor opera fără îndoială în viitor. Vor merge oriunde sunt necesare misiuni sub acoperire, ca recoltarea de informaţii – adică peste tot. Când oamenii vor învăţa să călătorească în trecut, ei îi vor urmări. Din când în când, li se va ordona să comită spargeri, răpiri, chiar şi asasinate. O vor face fără discuţie, fiinde a ei apără siguranţa naţională. Poate chiar securitatea mondială. Dispozitivele lor vor fi atât de înaintate, încât probabil nu vor fi niciodată prinşi, dar dacă totuşi se întâmplă, imunitatea diplomatică perare le-o ronferă acordurile secrete cu guvernele din trecui le va permite să plece liberi, în timp ce se va pune în circulaţie o poveste-paravan. Publicul nu va auzi nimic despre ei, decât anecdote la mâna a doua.

În timp ce pregăteam această carte pentru publicare, am auzit un zvon nou de la un informator. Se pare ca Preşedintele Kennedv ar fi fost asasinat de o agenţie guvernamentală, întrucât considera că publicul american avea dreptul să cunoască adevărul despre O.Z.N.-uri şi era hotărât să ni-l dezvăluie, dar a lăsat ca planurile lui să transpire înainte de a fi apucat să le pună în aplicare.

Zvonul cu Kennedv nu este, probabil, decât o scorneală pură. Ca majoritatea zvonurilor de acest gen. Dar ar fi *l/i limita* posibilului să conţină un grăunte de adevăr. Mai mulţi autori susţin că au dovezi irefutabile e a Raportul Comisiei Warren a fost apă de ploaie. Probele fotografice arată clar că Preşedintele a fost împuşcat din

faţă, nu din spate, cum spune povestea oficială. Şi oare Prima Doamnă ar fi încercat să se caţâre spre partea dinapoi a maşinii dacă din direcţia aceea veneau gloanţele? Au fost ignoraţi suspecţi care ar fi trebuit să fie reţinuţi pentru cercetări, iar Lee Harvey Osvvald, care nu avea posibilitatea practică de a fi făcut ceea ce era acuzat că făcuse, a ieşit pe post deţap ispăşitor. Şi s-au mai întâmplat lucruri suspecte şi cu alţi preşedinţi şi O.Z.N.-urile. Congressmantil Gerald Ford a încercat din răsputeri să determine investigaţii asupra O.Z.N.-urilor, dar buzele Preşedintelui Gerald Ford au fost pecetluite. Guvernatorul Carter a jurat să pună în circulaţie informaţiile despre O.Z.N.-uri după e e era ales preşedinte, dar Preşedintele Carter n-a făcut decât o cerere

nehotărâtă ca N.A.S.A. Să analizeze subiectul. N.A.S.A. L-a refuzat. Mai este apoi şi documentul MI-12, care sedeclara a fi o informare supraseeretă pentru nou-alesul Preşedinte Eisenhower, despre un proiect O.Z.N. Suprasecret înfiinţat sub Preşedintele Truman.

Deci, a fost oare asasinarea lui Kennedv o operaţiune M.I.B., aşa cum insinua informatorul meu? Mă îndoiesc. Cum spuneam, probabil sunt baliverne Dar serveşte totuşi ca excelent exemplu al modului cum un C ălător în timp ar putea schimba dramatic istoria, printr-un efort de zece secunde.

Să vă gândiţi mai bine, data viitoare când vă aflaţi în lift, sau pe stradă, ori la un cocktail, şi auziţi un necunoscut spunând:

„Să ştiţi că eu nu m-am născut ieri”.

Dacă judecaţi la fel ca mine, s-ar putea să vă pomeniţi întrebându-vă inconştient: oare tf-a născut mâine?

Note

1. Keel, *Mothman Prophecies,* p. 173.

2. În engleză, banala întrebare „Ce oră e?” sau „Cât e ceasul?” se adresează întotdeauna sub forma: *„What time is it?”* sau *„What’s the time*?” – respectiv: „Ce timp este?” sau „Care e timpul?” În situaţiile descrise în text, este clar că rămâne loc pentru interpretări mult mai largi decât simpla referire la ora din zi. *(n.tr.)*

3. Din *Cray Barker’s Newsletter,* martie 1976, relatat în Steiger, *Alien Meetings,* pp. 58 – 60.

4. Flammonde, *op, cit.,* pp. 144 –

147,166 – 183. *F*

5. Din *Settimana Incom,* 16, septembrie 1962, reluat în Vallée, *Magonia,* p. 273.

6. Keel, *Trojan Horse,* pp. 253 – 254.

7. Lorenzen, *The Whole Story,* pp. 248 – 251.

8. Keel, *Mothman Prophecies,* pp. 55 – 236.

9. *Ibid.,* pp. 126 – 129.

10. Lorenzen, *UFO's Over the Americas,* pp. 41 – 43.

11. Jérôme Clark, „Carlos de Los Santos şi Oamenii în negru", *Flying Saucer Revieu,* 24, No. 4 (1979), pp. 8 – 9.

12. Dr. P.M.H. Edwards, „Activităţi M.I.B. Raportate din Victoria, B.C.", *Flying Saucer Revieu,* 27, No. 4, pp. 7 – 12.

13. (în orig.) *„Men în Black": M.I.B.*

(n.tr.).

14. Keel, *Mothman Prophecies,* p. 27.

15. Memoriu al Viceşefului de Stat-Major Asistent U.S.A.F., General. Locotenent Hewitt T. Wheless, către A.D.C., A.F.C.S, A.F.L.C.A.F.S.C., A.T.C., A.U., H.O.C.O.M.D., U.S.A.F., C.A.C., M.A.C., S.A.C., T.A.C. Şi U.S.A.F'.S.S., 1 martie 1967; publicat în Fawcett, *Clear Intent,* Anexa A, fig. 3.

16. Steiger, *Alien Meetings,* pp. 112 – 113.

17. Smith, *op, cit.,* p. 213.

18. *Ibid.,* pp. 210 – 219.

19. Barker, pp. 159 – 184.

20. Bender, *op, cit.*

21. McWane, *op, cit.,* pp. 28 – 29.

22. Keel, *Mothman Prophecies,* pp. 74 –

76.

23. R. Perry Collins, „Practicând jocul «de-a realitatea»”, *UFO Universe,* ianuarie 1990, pp. 16 – 17.

24.5 *foot 6* = 1,67 m. (n.tr.).

25. Steiger, *Alien Meetings,* pp. 112 – 113.

26. Keel, *Disneyland,* p. 151.

27. Keel, *Mothman Prophecies,* p. 28.

28. Nota ediţiei originale: în percepţia precognitivă de la distanţă, „receptori îndepărtaţi au dobândit informaţii substanţiale despre obiective geografice inaccesibile prin orice canal senzorial cunoscut, cu un

grad de fidelitate rare paie a fi insensibil din punct de vedere statistic faţă

de spaţiul sau timpul intermediar”. Vezi Robert G. Jahn şi Brenda J. Dunne, *Margins of Reality: The Role of Consciousness in the Physical World* (San Diego: Harrpurt Brace Jovanovirh, Publishers, 1987).

29. Randles, *Conspiracy,* pp. 131 – 132.

30. D. Scott Rogo, red., *UFO Abductions: Tine Cases of Alien Kidnappings* (New

York: Signet – New American Libian. Inc. 1980), p. 109.

31. Strieber, *op, cit.,* pp. 67,80.

32. Hopkins, *Intruders,* p. 137.

33. Edith Fiore, *Encounters* (New York: Doubleday, 1989), p. 312.

34. *Ibid.,* pp. 300 – 301.

35. (În orig.) *extrasensory perception (n.tr.).*

36. Fantome, năluci, spirite *(n.tr.).*

v

Vizitatorii ar putea fi... din această dimensiunea spaţiului, dar nu şi a timpului. N-ar fi exclus ca o anumită formă de călătorie prin timp să fie posibilă... Nu putem presupune că deplasarea temporală se exclude din discuţie.

Whitley Strieber1

Ipoteza

Am pus bazele. Acum putem propune o ipoteză de lucru:

Nu înţelegem adevărata natură a Universului atât de bine pe cât credem. Timpul este elastic, non-liniar şi inconstant. Ideile noastre despre timp sunt iluzii cauzate (sau dezorientate) de complicatul sistem al mişcărilor pe care le parcurg

Pământul, sistemul solar şi galaxia noastră. Timpul, asemenea spaţiului, nu e un obiect, ci un concept abstract folosit pentru a descrie anumite aspecte ale spadu-Umpului. Este posibil să deformăm spaţiu-timpul, astfel încât, vorba vine, „să ieşim din Univers”, apoi să reintrăm în el după alte coordonate.

O analogie ar fi aceea cu mişcarea unui creion de la un capăt al foii de hârtie până la celălalt, îndoitul coala, în loc de a trasa o linie pe toată lungimea ei. Înţegerea legilor care guvernează acest proces face posibilă dezvoltarea unei tehnologii capabile de o formă de transferare spaţială echivalentă cu deplasarea în spaţiu mai repede decât lumina. De asemenea, face posibil un număr de paradoxuri care n-ar fi posibile dacă

timpul ar fi liniar şi fix. În prezent, suntem incapabili să înţelegem mecanica acestei reali tău, fiindcă minţile noastre sunt instruite să funcţioneze numai în patru dimensiuni; totuşi, putem intui subconştient conceptul, întrucât subconştientul nu este îngrădit de gândirea liniară.

O.Z.N.-urile nu sunt manifestări ale unui singur fenomen, ci o tapiserie complexă alcătuită din nudte fenomene diferite. După ce înlăturăm farsele, halucinaţiile şi percepţiile eronate ale unor obiecte şi situaţii fireşti, multe dintre rapoartele rămase despre obiecte zburătoare neidentificate descriu corpuri reale, la fel de tangibile ca automobilele. Multe din aceste O.Z.N.-uri nu sunt nave spaţiale în sensul comun al cuvântului, ci

vehicule menite să călătorească prin timp în modalitatea descrisă mai sus. Multe dintre ele nu vin de pe alte planete, ci de pe Pământul din viitor.

Aceste maşini ale timpului sunt populate de un complex amestec de fiinţe omeneşti, forme evoluate ale fiinţelor omeneşti, forme de viaţă modificate prin inginerie genetică, androizi, roboţi şi/sau forme de viaţă exuaterestre. Ocupanţii respectivi fac uz de o tehnologie avansată, bazată pe principii care se vor descoperi la un moment dat în viitorul nostru apropiat, pentru a produce în jurul navelor câmpuri care distorsionează spaţiu-dmpul. Manipulând aceste câmpuri, pot traversa aproape în voie ceea ce noi considerăm spaţiu şi timp.

O.Z.N.-urile ne par capabile de viteze şi caracteristici de zbor imposibile fiindcă se deplasează prin timp cu viteze şi în direcţii diferite decât noi. Câmpurile au capacitatea de a-şi schimba coordonatele spaţio-temporale, pentru a corespunde cu ale noastre. Efectul câmpurilor tempodeformante asupra luminii şi a altor forme de radiaţie electromagnetică poate crea iluzia că O.Z.N.-urile apar, dispar, îşi schimbă culoarea şi forma, sau emit enorme cantităţi de radiaţii electromagnetice pe toate frecvenţele. Câmpurile pot opri automobilele, curentul electric şi aparatele mecanice, pot paraliza oamenii şi animalele şi pot afecta percepţiile omeneşti.

Ocupanţii O.Z.N.-urilor vizitează toate regiunile Pământului, pe tot.

Parcursul istoriei, din motive ce variază de la cercetarea ştiinţifică până la aplicarea legii. Vizitele lor au inspirat felurite mituri, de-a lungul istoriei.

Unii ufonauţi ne respectă calendarele şi frontierele politice, şi folosesc aceeaşi limbă cu noi, fiindcă vin din viitorul nostru. Nu vor să ştim acest lucru, nici să cunoaştem proporţiile prezenţei lor printre noi, aşa că îşi execută misiunile, ori de câte ori e posibil, în secret. Când li se compromite securitatea, trimit agenţi să şteargă toate urmele pe care leau putut lăsa.

Guvernul nostru şi cele ale altor ţări ştiu cine şi ce sunt ufonauţii, căci au recuperat şi studiat O.Z.N.-uri prăbuşite. Cooperează cu ei la menţinerea secretului privind identitatea şi scopul lor, întrucât

oficialităţile guvernamentale găsesc cooperarea a fi în interesul nostru.

Unii ufonauţi se tem foarte tare de modul cum folosim energia nucleară şi alţi factori periculoşi pentru mediu, întrucât provin de pe un Pământ al viitorului şi, din cauza caracterului non-liniar al timpului şi a posibilităţii paradoxurilor generate de aici, pot fi afectaţi în mod direct de evenimentele din trecutul lor (prezentul nostru).

Alţi ufonaud sunt angajaţi într-un program de împerecheri umane concepute spre a „ameliora” specia şi a-i susţine supravieţuirea în viitor. Regulat şi sistematic, răpesc generaţii de fiinţe omeneşti, în diverse momente ale vieţii, pentru a facilita acest program. Le implantează victimelor transmiţătoare prin

care să le monitorizeze situaţia şi mişcările, în acelaşi mod în care şi noi instalăm emiţătoare portative pe animalele din specii pe cale de dispariţie. Cunosc intim organismul uman şi viitorul nostru. Folosesc proceduri chirurgicale, tehnici de „control al minţii”, metode de propagandă şi terorism, similare cu ale noastre dar mai perfecţionate.

Pentru a verifica această ipoteză se pot aplica diverse metode distincte, printre (arc următoarele:

1. Se pot proiecta şi folosi echipamente capabile să detecteze anomaliile tomporale. Nu este necesar ca acestea să fie extraordinar de complicate sau costisitoare; posedăm tehnologia aptă de a produce în mare număr ceasuri extrem de precise, a le

amplasa în diverse locuri din întreaga lume şi a le conecta prin computer. Un asemenea sistem ar putea să indice traiectoria unui O.Z.N. Înconjurat de o distorsiune temporală puternică, la fel de clar ca orbitele navelor noastre spaţiale urmărite prin radar. Rezultatele ar putea fi apoi comparate cu datele vizuale şi cele anecdotice. Extremităţile turboreactoarelor folosite de forţele aviatice ale lumii pentru a urmări O.Z.N.-urile pot fi înzestrate cu aparate similare, ale căror afişaje să fie comparate după urmărirea de aproape a O.Z.N.-urilor.

2. Cercetătorii O.Z.N. Îşi pot reorienta investigaţiile, ţinând seama de ideea călătoriei în timp şi cea a emiţătoarelor implantate. Ar putea să-şi coordoneze

eforturile astfel încât datele acumulate să fie mai puţin anecdotice şi, astfel, mai utile pentru analizele statistice.

3. Se pot finanţa proiecte de studiu menite să descopere adevărata natură a timpului. Ar putea începe cu indiciile care ne stau deja la dispoziţie: teoria relativităţii, tahionii, găurile negre, quasarii, efectul Doppler etc. Ar trebui să ia ca punct de pornire ipoteza că timpul este variabil, non-liniar şi inconstant.

4. S-ar putea întreprinde analize stadsdce asupra direcţiei de deplasare a O.Z.N.-urilor, folosind baze de date computerizate, compilate din rapoartele unde se cunosc cu precizie data, ora şi direcţia. Scopul acestui studiu ar fi acela de a descoperi dacă există într-adevăr o

corelaţie între mişcările O.Z.N.-urilor şi natura complicată a revoluţiilor şi spiralelor pe care le descrie Pământul în cursul deplasării sale prin spaţiu. S-ar putea face de asemenea cercetări pentru a determina dacă aceleaşi mişcări influenţează efectiv percepţia noastră asupra Universului – concret, dacă afectează ceea ce considerăm a fi fluxul temporal.

5. Modelele pe computer care speculează asupra direcţiei pe care o poate adopta evoluţia omenească pot fi comparate cu fiinţele descrise de oamenii care au fost luau prizonieri.

6. Persoanele răpite în repetate rânduri ar putea fi monitorizate pentru a-i alerta pe alţii când au loc asemenea răpiri şi li se pot da ceasuri de mare precizie, pe care să le

plaseze în diverse locuri din casă, pentru a înregistra orice anomalii temporale.

7. Se pot organiza campanii pentru localizarea, extragerea şi studierea micilor implanturi din trupurile şi creierele sutelor sau miilor de oameni răpiţi – înainte ca ocupanţii O.Z.N. Să le fi putut recupera.

Deşi am ajuns la aceste concluzii independent, studiind întâlnirile O.Z.N. (dintre care pe multe le-am rezumat în aceste pagini) pe o perioadă de peste douăzeci de ani, vreau să fie clar că nu mă declar a fi inventatorul – sau măcar un pionier în domeniul – ideii călătoriei în timp. A fost folosită de scriitorii science-fiction încă din 1895, când H.G. Wells a scris *Maşina timpului: o invenţie.*

Pe tot parcursul acestui text, am

menţionat autori care s-au referit într-un fel sau altul la călătoria în timp. În plus, ea a fost studiată şi dezvoltată în scris de către Wilbert Smith1–, A.G. Cadman3, Adrian R. Cox4 şi Hernani Ebecken de Arujo5. Rene Fouere a speculat în 1966 că ocupanţii O.Z.N.-urilor ar putea fi călători ai tunpului, din viitor.6

Encyclopedia of UFO's de Ronald Stor) înscrie călătoria în timp printre cele opt explicaţii ale fenomenelor O.Z.N., menţionând în sprijinul ei atât

„Politica de neîngerinţă", cât şi asemănarea ufonauţilor cu foetuşii umani.7

Scriitorul şi cercetătorul O.Z.N. William Hamilton scrie:

În genere, se convine că vehiculele nepărnăntene sunt înconjurate şi

încorporate într-un câmp: electric, magnetic şi gravitaţional; şi prin manipularea acestui câmp [sic] propulsează cu mari viteze, staţionează în zbor sau execută schimbări vectoriale în unghi ascuţit. Prin intermediul controlării câmpului, pot să dispară sau să-şi modifice forma ori densitatea, astfel încât să contopească două structuri independente în una singură. De asemenea, este posibil să ne imaginăm că aceste vehicule pot călători într-un mod care deformează spaţiu-timpul şi le permite să parcurgă distanţe enorme, de ani-lumină.8

În *Vindecarea realităţii sfărâmate – să înţelegem traumele contactaţilor,* Alice

Biryant şi Linda Seebach scriu:

Este posibil ca fenomenul O.Z.N., aşa cum a fost cunoscut în ultimii patruzeci de

ani, să fie o sâcâitoare întrezărire a marelui pas spre dimensiunile până acum incredibile care se găsesc dincolo de fruntariile spaţiului şi ale timpului. Dacă este adevărat, atunci cheile se află deja la îndemână, în noua fizică cuantică.9

Este foarte posibil ca totalitatea universtiluifurilor) să!

Ocupe simultan acelaşi spaţiu şi timp non-liniar. Când se va putea accepta că Universul funcţionează ca o hologramă, că însăşi realitatea e forţă vitală care acţionează asupra particulelor de energie, atunci pasul următor va fi călătoria în spaţiu şi în timp pe care, după câte reiese, O.Z.N.-urile au realizat-o deja.10

Actuala construcţie a timpului şi lipsa de înţelegere a vibraţiilor ne pot împiedica

să ajungem la adevărata realizare, dacă, în alte dimensiuni, timpul e neliniar şi simultan, altfel spus, prezentul etern. S-ar putea ca acest lucru să se fi demonstrat deja, în cazurile de accelerare a timpului. Deşi nici pe departe atât de comun ca ieşirea în afara timpului, timpul accelerat face tot uşi parte din fenomenologul O.Z.N".

Raymond Fowler insinuează că ufonauţii sunt călători în timp, pe tot parcursul lucrării *Observatorii.* Autorul remarcă:

... într-un fel, sunt capabili să cunoască viitorul! E în util's de spus, acest lucru nu numai că pune la încercare unele con cepte filosofice destul de solide, dar ridică întrebări la fel de dificile despre natura timpului însuşi.12

... extratereştrii i-au vorbit lui Betty despre timp. Au insistat că noi avem o concepţie localizată asupra timpului şi că acesta, aşa cum îl înţelegem noi, nu există în realitate. Concepţia umană de timp este iluzorie. Toate se întâmplă Acum.

Până nu demult, asemenea afamaţii ar fi fost luate în derâdere de către oamenii de ştiinţă. Dar Noua Fizică pare să facă aluzii tocmai la acest concept.13

... lui Betty Andreasson i s-au spus unele lucruri absolut incredibile despre extratereştri şi relaţia lor cu timpul... În esenţă, extratereştrii au informat-o pe Betty că aveau capacitatea de a se mişca liber prin timp şi spaţiu. Trecutul, prezentul şi viitorul sunt pentru ei unul şi acelaşi. Timpul, aşa cum îl cunoaştem, nu există

pentru ei! 14

Dr. Vallée, în *Confruntări*declară:

Nu mai (red că O.Z.N.-urile sunt simple nave spaţiale ale vreunei specii de vizitatori extratereştri. Această idee e prea simplistă pentru a le explica înfăţişarea, frecvenţa manifestărilor pe parcursul istoriei cunoscute şi structura schimburilor de informaţii cu ei în timpul contactelor. În schimb, am susţinut că se va ajunge la o înţelegere a fenomenului O.Z.N. Numai atunci când ne vom extinde vederile asupra universului fizic dincolo de modelul tetra-dimensional clasic al spaţiu-timpului. La fel ca şi celelalte fenomene paranormale, O.Z.N.-urile par capabile să opereze în afara restricţiilor spaţio-temporale cunoscute, ls

În *Dezvăluiri – Contactul extraterestru*

şi iluzia umană, dr. Vallée adaugă:

Fenomenul O.Z.N. Veritabil, aşa cum am arătat în „Confruntări", se asociază cu o formă de conştiinţă non-umanăulează spaţiul şi timpul în moduri pe care n-a le

Este curios de observat că până şi cercetătorii ştiinţifici cu experienţă, care acceptă ideea universurilor multiple, sau puţinii ozenologi care înţeleg ideea că spaţiu-timpul poate fi pliat spre a permite deplasarea aproape instantanee dintr-un punct al Universului nostru în altul, însă se mai agaţă la nivel afectiv de ideea că orice formă non-umană de conştiinţă trebuie să provină neapărat din spaţiul cosmic.17

... am putea propune ipoteza unor călători extratereştri care ar folosi metode radicale de man ipulare a spaţiu-timpului,

*în special pentru a folosi găurile-de-vierme tetra-dimen*n *sionale la călătoria prin spaţiu şi probabil chiar prin timp... Asemenea călători ar putea realiza multe dintre acţiunile fizice atribuite ufonauţilor, putând de asemenea să ni se manifeste simultan în perioade istorice care nouă ne-ar părea diferite. Această ipoteză reprezintă o actualizare a. E.T.H., unde „extratereştrii" pot fi de oriunde şi de oricând, provenind chiar de pe propria noastră planetă.18*

În *Contactul,* Whitley Strieber scrie:

... ar putea să fi sosit cu adevărat, fiziceşte, într-un moment din viitor, după care să se fi răspândit pe tot parcursul istoriei noastre, întorcându-se efectiv în timp ca să ne studieze.

Acest lucru ar putea însemna că stau

aici doar scurt timp – să zicem, câteva săptămâni sau luni – dar desfăşoară un studiu care, din poziţia noastră în timpul secvenţial, ar părea să se extindă peste întreaga istorie consemnată (...). Dacă deplasarea în timp poate exista şi este implicată, numai Dumnezeu ştie cum ar arăta în ochii noştri călătorii, la întoarcerea din viitor.19

Jenny Randles sumarizează splendid situaţia în *Conspiraţia*

O.Z.N. – Primii patruzeci de ani:

... O.Z.N.-urile pot fi „nave temporale", nu „nave spaţiale".

Surii pilotate de fiinţe inteligente, care ne depăşesc cu mult nivelul de dezvoltare tehnologică şi sunt extrem de interesate de noi în această perioadă critică din istoria

planetei. Şi totuşi, sunt umani. Fiinţe umane din viitorul nostru îndepărtat... Pentru ca O.Z.N.-urile să nu fie „nave ale timpului”, trebuie virtualmente să excludem orice perspectivă ca deplasarea în timp să devină vreodată posibilă. Căci dacă se va realiza – fie şi peste mii de ani – cu siguranţă că epoca în care am pornit prin spaţiu şi am construit primele arme capabile să distrugă planeta va prezenta suficient interes pentru a atrage vizi tatori.20 I

În sfârşit, mai sunt aceia care susţin că au folosit şi au lucrat efectiv pe maşini ale timpului construite de fiinţe omeneşti, aici pe Pământ.

Contactatul Fred Bell, de exemplu, susţine că entităţi din alte sisteme solare l-

au învăţat cum să construiască o maşină a timpului funcţională, pe care s-o poată folosi efectiv la transportul obiectelor.21 Nu am văzut maşina lui Bell în funcţiune, aşa că nu pot garanta pentru el, dar pot spune că nu e singurul care face aseme

nea afirmaţii. De fapt, există oameni care proclamă în public că fiinţele omeneşti au început să călătorească în timp încă din 1943!

Conform mai multor martori, inclusiv Alfred Bielek, Preston B. Nichols şi Carl Allen (care îşi atribuie adeseori numele de Carlos Miguel Allende), un grup de savanţi lucrând pentru Marina Statelor Unite au făcut să dispară o navă din portul Philadelphia, în 1943. Acest eveniment, care

a devenit cunoscut ca „Experimentul Philadelphia”, pare să fi făcut parte dintr-o lungă serie de experienţe sponsorizate de Marină, într-o tentativă de a realiza invizibilitatea, ceea ce le-ar fi conferit navelor americane un mare avantaj asupra submarinelor Axei în timpul celui de Al Doilea Război Mondial.

Conform acestor martori, acdunea se numea Proiectul Curcubeu22. Nicola Tesla, genialul inventator al curentului alternativ, şi Dr. John von Neumann, marele matematician, au fost principalii proiectanţi ai echipamentelor de înaltă tensiune instalate pe U.S.S. *Eldridge.* La orele 9: 00 ale dimineţii de 22 iulie 1943, echipamentele au fost puse în funcţiune. Nava a devenit invizibilă, atât optic cât şi pe

radar. Când instalaţiile au fost închise, unii dintre membrii echipajului au apărut cu părţi ale trupului amestecate cu oţelul pereţilor şi al punţilor, iar a lui ardeau, erau invizibili, pluteau prin aer sau nu se mai puteau mişca. Majoritatea erau isterizaţi de frică.

Echipamentele au fost modificate pentru a realiza numai invizibilitatea radar, nu şi cea opdcă, şi s-a adunat un nou echipaj. În dimineaţa de 12 august, contactoarele au fost închise din nou. Timp de circa un minut, *Eldridge* a fost invizibilă pe radar. Apoi, s-a produs o străfulgerare şi nava a dispărut. Nu devenise numai invizibilă, ci îşi încetase complet existenţa. Nu se vedea nici măcar vreo urmă pe apă, în locul unde se aflase.

Încă o dată, echipajul „a înnebunit”. Temându-se de tot ce putea fi mai rău, Alfred Bielek (cunoscut în acea perioadă sub numele de Edward Cameron) şi fratele său vitreg, Duncan Cameron, amândoi fizicieni însărcinaţi cu pornirea şi oprirea experimentului, au sărit peste bord. Nu au căzut în Portul Philadelphia, ci pe iarba bazei militare Montauk din Long Island, New York! Şi, deşi fusese dimineaţă, acum era noapte!

Aventura lor avea să devină în curând şi mai şocantă. Apariţia lor la Montauk nu a fost o surpriză. Îi aştepta poliţia militară. Au fost introduşi într-un complex subteran, unde i-a întâmpinat doctorul von Neumann – cel de care se despărţiseră cu câteva momente în urmă – acum *cu patruzeci de*

ani mai în vârstă. Von Neumann le-a spus celor doi savanţi stupefiaţi că fuseseră absorbiţi în hiperspaţiu până în anul 1983, prin interacţiunea câmpurilor tempodeformante create de echipamentele de la bordul navei *Eldridge* şi a câmpurilor tempo-deformante generate de o maşină a timpului experimentală, aflată în probe la unitatea Montauk.

L-am întrebat pe Bielek dacă era posibil cumva ca von Neumann să fi fost machiat pentru a părea mai bătrân cu patruzeci i se ani, din cine ştie ce motiv.

„Cateoric, nu” mi-a răspuns el.

„(juni poţi fi atât de sigur?” l-am întrebat.

„Fiindcă am văzut computere moderne, displayuri grafice, televizoare color şi am

urmărit emisiunile de televiziune timp de câteva ore”.

Apoi, savantul îmbătrânit le-a spus că trebuia să se întoarcă pe

Eldridge pentru a închide echipamentele – distrugându-le, în caz de necesitate – înuucât incidentul produsese o gravă falie în timp. Aceasta trebuia să fie închisă, altminteri putea avea efecte dezastruoase.

„Cum ne vom mai întoarce acolo?” au întrebat ei?

„Nicio grijă, vă trimitem noi”, a răspuns von Neumann. „De la această staţie, avem controlul complet asupra spaţiului şi a timpului şi vă putem expedia la orice destinaţie din spaţiu sau timp”.

Von Neumann i-a trimis într-adevăr

înapoi, au distrus echipamentele, iar Marina a declarat Proiectul Curcubeu nepractic şi l-a abandonat. Apoi, peste mulţi ani, Bielek şi Duncan au lucrat amândoi în Montauk, cu Dr. Von Neumann, la Proiectul Phoenix

— Acelaşi proiect care îi transportase prin timp înapoi în 1943.23

Bielek expune amănunţit povestea Proiectului Rainbow în *Experimentul Philadelphia şi alte conspiraţii O.Z.N.,* carte scrisă în colaborare cu Brad Steiger şi Sherry Hanson Steiger.24

În *Proiectul Montauk – Experimente cu Timpul*, Preston Nichols descrie în detaliu modul cum el, Bielek, von Neumann şi alţii au explorat mii de ani din trecutul şi viitorul Pământului, folosind maşina temporală din Proiectul Phoenix.25 Acestea s-au întâmplat

între 1979 şi 1983, când proiectul a fost abandonat. Includea şi transportul navei *Eldridge* din 1943.

Povestirile pe care le spun Allen, Bielek, Nichols şi ceilalţi sunt extrem de greu de crezut, chiar şi pentru cercetătorii care au petrecut ani de zile studiind bizarele detalii ale misterului O.Z.N. Pe lângă călătoria în timp, acestea mai presupun controlul asupra minţii, proiecţiile psihice, regresia de vârstă, transferul sufletului dintr-un Uup în altul, călătorii în interiorul piramidelor de pe

Marte şi finanţarea unor proiecte secrete cu aur furat în valoare de miliarde de dolari. Nichols spune că maşina dmpului cu care a lucrat putea avea la bază un model extraterestru; Tesla afirmă că avea

comunicări frecvente cu extratereştrii; iar Bielek mi-a spus personal că a văzut şi a lucrat cu mai multe grupuri diferite de extratereştri, inclusiv celebrii „cenuşii” scunzi, despre care a declarat că umblau „peste tot” prin unitatea subterană de la Montauk. A spus că extratereştrii „furnizau priceperea tehnică necesară pentru a face posibil proiectul”.

Aceste relatări sunt şi mai greu de confirmat documentar. Guvernul neagă oficial că a avut loc vreun asemenea experiment. Partea subterană a Bazei Militare Montauk a fost blocată cu dopuri de beton. Fiecare martor susţine că el şi colegii săi au fost spălaţi pe creier şi li s-au dat identităţi noi, amintindu-şi de participarea lor doar mult mai târziu, când

câte un film despre Experimentul Philadelphia, o vizită la Montauk etc. Le-au declanşat amintirile îngropate. (Se zvoneşte că agenţii de informaţii se supun cu regularitate – voluntar – terapiei medicamentoase şi hipnotice pentru a li se înlătura amintirile periculoase pentru securitatea naţională şi a fi înlocuite cu amintiri false inofensive. Un proces similar poate sta la baza aspectelor mai bizare din povestirile lui Bielek şi Nichols.)

Şi totuşi, continuă să iasă la suprafaţă alţi şi alţi oameni care afirmă că au fost implicaţi în Proiectul Curcubeu şi/sau Proiectul Phoenix. Relatările despre Experimentul Philadelphia refuză cu încăpăţânare să moară. Poate că se întâmplă aşa numai fiindcă atât de multor

oameni le plac misterele. Dar, la o adică, e posibil şi ca povestirile să fie cel puţin parţial adevărate.

Când am predat manuscrisul original al acestei cărţi, ştiam despre Experimentul Philadelphia în domeniul invizibilităţii şi chiar citisem afirmaţii care spuneau că nava fusese cumva transportată instantaneu dintr-un port în altul, dar nu auzisem niciodată despre Fred Bell, Alfred Bielek, Preston Nichols, Proiectul Phoenix sau oricare alte presupuse experimente de călătorie în timp. Aceste lucruri au intrat în atenţia mea numai în timpul pregătirilor finale pentru editarea *Vizitatorilor din Timp.* Dacă nu făceam cercetările care au condus la scrierea cărţii, sunt convins că aş fi considerat aceste poveşti nişte ficţiuni

neruşinate. Dar, deşi sunt de un scepticism prudent, nu le pot elimina de la prima vedere. Cred că am demonstrat probabilitatea ca ocupanţii O.Z.N.-urilor să manipuleze spaţiu-timpul. De ce n-ar fi la fel de posibil ca un grup de savanţi străluciţi, susţinuţi cu mari sume de bani, suj) er-computere şi alte mijloace tehnice din era spaţială, să fi învăţat acelaşi lucru? De ce n-ar fi putut realiza o formă rudimentară de călătorie în timp încă din 199 – cu sau fără ajutor extraterestru? Şi de ce n-ar fi putut continua să folosească deplasarea temporală şi să rafineze procesul până la punctul în care ei înşişi circulă acum prin spaţiu şi ump, poate chiar răpind oameni neştiutori de pe şosele întunecoase şi pustii?

Nu mă îndoiesc că scepticii şi denigratorii vor căuta să discrediteze această carte, cum au încercat şi cu altele, proclamând ici un detaliu eronat, colo un martor nedemn de încredere. În consecinţă, vor cere ca întreaga carte şi toate premisele ei, inclusiv ipoteza călătoriei în timp, să nu fie luate în seamă, fiindcă s-au putut găsi câteva nepotriviri.

Vreau să-i scutesc de unele eforturi, recunoscând dinainte că e foarte posibil ca unele, poate multe, dintre relatările cuprinse în aceste pagini să fie false sau cel puţin parţial incorecte. În acelaşi timp, aş sugera că acestor oameni le scapă complet esenţialul. Fiindcă în aceste relatări, precum şi în toate grupajele de date anecdotice, nu veridicitatea martorilor sau a

detaliilor individuale determină valoarea, ci mai degrabă ponderea colectivă a întregului volum de date. Este înţelept să tratăm cu scepticism datele empirice, mai ales dacă observaţiile şi cercetările altora descoperă inadvertenţe printre aceste date. Dar a ignora nişte configuraţii inconfundabile între datele anecdotice preliminare, numai pentru că un cutare amănunt sau altul este suspect, înseamnă a susţine ignoranţa numai de dragul contrazicerii. O asemenea atitudine demonstrează o opacitate neelegantă înrudită cu aceea a omului care moare de foame într-un supermarket fiindcă bănuieşte că: vreo câteva dintre alimentele dinăuntru nu sunt hrănitoare.

E clar că la întrebarea dacă O.Z.N.-urile există s-a răspuns de mult. E limpede că

sunt reale. E evident că determină anomalii temporale şi spaţiale. Şi e la fel de evident că ocupanţii lor ne răpesc, ne execută operaţii chirurgicale neautorizate şi ne mint în legătură cu planurile lor.

Este adevărat că enigma O.Z.N. Care a sfidat rezolvarea timp de aproape o jumătate de secol s-ar putea să nu fie nicicând elucidată. Ba chiar, am putea fi incapabili să-i recunoaştem sau să-i înţelegem soluţia, chiar dacă am găsi-o. Dar dacă aplicăm metoda ştiinţifică în căutarea răspunsurilor – dacă folosim datele existente pentru a formula ipoteze de lucru, concepând apoi experimente repetabile pentru verificarea acestor ipoteze, clădind pe baza celor aflate până vom putea să construim teorii şi în sfârşit să ajungem la

fapte – am putea avea o şansă de a spune cândva cu certitudine: „Acestea sunt răspunsurile”.

Dacă, pe de altă parte, nu testăm ipotezele fiindcă am stabilit dinainte că sunt imposibile, nu putem decât să amânăm desăvârşirea jocului de puzzle. Vom cădea în aceeaşi capcană care i-a ademenit pe astronomii din urmă cu o sută de ani – oamenii care refuzau să creadă în existenţa meteoriţilor, declarând că e imposibil să cadă pietre din cer pentru că, aşa cum ştie toată lumea, nu există pietre *în* cer. Iar dacă, în loc de a propune ipoteze care se pot testa experimental, continuăm doar să strângem tot mai multe date anecdotice pe care să le îngrămădim în vârful muntelui care s-a adunat deja, sperând tot timpul că

într-o bună zi va apărea ca prin farmec cazul de întâlnire perfect, cu răspunsul final şi definitiv, atunci probabil că peste altă jumătate de secol încă vom mai spera.

Nu pot trage nişte concluzii ştiinţifice, întrucât sunt scriitor, nu savant. Cred, însă, că aceste cronici din paginile cărţii fac din ipoteza călătoriei în timp pe care am conturat-o o platformă de lucru solidă pentru cercetarea ştiinţifică. Şi cred că metodele pe care le-am propus merită să fie luate în considerare. Le cer acelora care *sunt* oameni de ştiinţă să verifice ipotezele, iar celor care finanţează cercetările ştiinţifice le cer să pună la dispoziţie fondurile necesare pentru asemenea teste.

Nu va fi o muncă uşoară. De decenii întregi, oficialităţile guvernamentale din

poziţii-cheie au făcut mari eforturi pentru a se asigura că anumite informaţii despre misterul O.Z.N. Vor rămâne ascunse. Şi au lucrat competent. Chiar şi acum, simpla menţionare a O.Z.N.-urilor are şanse să stârnească râsete şi strâmbături aproape din partea oricui. Şi sunt sigur că, fie şi după lectura completă a acestei cărţi, unii oameni vor insista să mă întrebe: „Dumneata chiar crezi în O.Z.N.-uri?”

Cu toate acestea, „evul mediu” al ozenologiei poate să fi rămas în urmă, cel puţin prin faptul că sondajele de opinie din S.U.A. Indică o majoritate de americani care recunosc existenţa O.Z.N.-urilor. Mulţi dintre cei ce în public strâmbă din nas la adresa

O.Z.N.-urilor, în particular mărturisesc

că au avut întâlniri personale. De regulă, martorii se tem mai puţin de ridiculizare şi alte consecinţe decât în urmă cu câţiva ani şi mulţi aprobă să li se folosească numele reale. Sunt documentate sisteme clare de efectuare a răpirilor, iar psihologii le iau în serios.26

După scandaluri ca My Lai, Chappaquiddick, Watergate, Iran Contra, debandada cu economiile şi împrumuturile şi „Citeşte-mi de pe buze”, oamenii au învăţat să nu se mai încreadă orbeşte în cuvintele oficialităţilor guvernamentale. Mulţi sunt înfuriaţi de „explicaţiile” evident false ale Air Force care susţin că O.Z.N.-urile sunt baloane meteorologice sau gaze de mlaştină. Unii au jurat că vor sili C.I.A. şi N.S.A. să onoreze cererile de informaţii

despre O.Z.N.-uri, indiferent că vor sau nu, în numele Dreptului la Informare. Alţii au demontat deja diversiunea de la Roswell, până dincolo de posibilitatea cuiva de a mai ascunde adevărul, şi dezvăluie mereu tot mai multe fapte. – 7

Ufonauţii ne spun de zeci de ani că în curând vom înţelege cine sunt şi de unde vin. Poate că a sosit timpul. Poate ca „Noua Ordine Mondială” despre care vorbea fostul preşedinte Bush va implica mai mult decât căderea comunismului. Poate vom afla cine ne răpeşte şi de ce.

Poate că cineva din viitor a luat hotărârea de a permite publicarea acestei cărţi, fiindcă momentul potrivit pentru a anunţa descoperirea câmpului tempo-deformant e chiar după colţ.

Note

1. Strieber, *op, cit.,* pp. 223 – 224.

2. „Un alt discurs de Wilbert B. Smith”, *Flying Saucer Revieui.* 9, No. 6 (noiembrie-decembrie 1963), pp. 11 – 14.

3. A.G. Gadman, „Timpul şi spaţiul unui mirean”, *Sphere,* 13 iunie 1964; reeditat în *Flying Saucer Review,* 10, No. 6 (noiembrie-decembrie 1964), pp. 19 – 21.

4. Adrian R. Gox, „O chestiune de timp”, *Flying Saucer Review,* 10, No. 4 (iulie-august 1964), pp. 7 – 9.

5. Hernani Ebecken De Arujo, *Einstein, espaţo-tempo,* (Rio de Janeiro: autorul. 1965).

6. Rene Fouere, „Oare revin din viitor?”, *Phenomenes spatiaux,* iunie, 1966,

pp. 11 – 14.

7. J. Richard Greenwell, „teorii, O.Z.N.”, în Story, *Encyclopedia,* p. 363.

8. William Hamilton, „Să fie oare magie?”, *UFO Universe,* 2, No. 1 (primăvara. 1992), p. 23.

9. Alice Bryant şi Linda Seebach, *Healing Shattered Reality: Understanding Contactee Trauma* (Tigard, Oregon: Wild Flower Press, 1991), pp. 176 – 177.

10. Ibid., p. 177.

11. *Ibid.,* p. 178.

12. Fowler, *Watchers,* p. 125.

13. *Ibid.,* p. 185.

14. *Ibid.,* p. 209.

15. Vallée, *Confrontations,* pp. 99 – 100.

16. Vallée, *Revelations,* p. 236.

17. *Ibid.,* p. 237.

18. *Ibid.,* p. 255.

19. Strieber, *op, cit.,* p. 225.

20. Randles, *Conspiracy,* p. 131.

21. Pentru informaţii despre Fred Bell, *vezi International UFO Library Magazine.* Vol. 2 (1991), p. 28.

22. Proiectul Curcubeu (*n.tr.*)

23. Interviu telefonic cu Alfred Bielek, 7 august 1992.

24. Brad Steiger, Alfred Bielek şi Sherry Hanson Steiger, *The Philadelphia Experiment and other UFO Conspiracies* (New Brunswick, New Jersey: Inner Light Publications, 1990).

25. Preston B. Nichols şi Peter Moon, *The Montauk Project: Experiments in Time* (New York: Sky Books, 1992).

26. Vezi David M. Jacobs, *Secret Life:*

Firsthand Accounts o/ *IFO Abductions* (New York: Simon & Schuster, 1992).

27. Vezi Stan Ion T. Friedman şi Don Berliner, *Crash al Corona* (New York: Paragon House, 1992). În pregătire la Editura ANTET *(n.ed.)*

Nu ştiu ce sunt „extratereştrii. În *putea fi un produs al controlului mintal exercitat de guvern sau de armată. Trebuie să rămânem cu o mentalitate deschisă faţă de toate explicaţiile posibile, până când vom fi*

Leali A. Haley

Dincolo de Timp

Această carte nu şi-a dorit niciun moment să susţină că *toate* O.Z.N.-urile sunt din viitorul nostru. Încearcă să stabilească, totuşi, că multe O.Z.N.-uri (poate nu toate)

par a fi înconjurate şi înglobate în câmpuri capabile să deformeze spaţiu-timpul într-un mod oarecum similar cu cel al unei găuri negre. Acest proces ar putea uşura foarte mult călătoria spaţială şi chiar interdimensională. Ar putea însemna că O.Z.N.-urile pot veni aici din literalmente milioane de locuri *diferite,* inclusiv alte planete, alte sisteme stelare, alte galaxii, universuri paralele pe care încă nu le-am descoperit, precum şi din trecutul sau viitorul fiecăruia dintre: aceste locuri. Din câte ştim, câmpurile respective le pot da vizitatorilor chiar şi posibilitatea de a călători aici pe cale metapsihică, din dimensiunile unde mergem noi înşine, „pe plan astral”, când visăm sau când murim.

Prin urmare, ipoteza călătoriei în timp

nu *contravine* neapărat ipotezei EL, ci este doar mai cuprinzătoare. După cum am arătat anterior, ipoteza ET nu corespunde datelor din toate cazurile. Unii ufonauţi pot fi călători în timp, alţii pot fi călători în spaţiu, iar alţii pot fi amândouă – sau, niciuna, nici alta. De asemenea, unii pot fi îngeri, demoni, animale atmosferice etc. Întrucât minţile noastre doresc să fie liniare, întrucât am fost învăţaţi, încă din copilărie, să clasificăm faptele în mici nişe ordonate, tindem să presupunem că fenomenele necunoscute trebuie să se înscrie într-o categorie sau alta, în loc de a considera că pot reprezenta multe categorii diferite.

Înainte de a putea rezolva cu adevărat acest mister, poate fi necesar să deprindem

un mod de gândire diferit. După cum ne spune cercetătorul Stanton Friedman, marile progrese se realizează adeseori atunci când oamenii învaţă să gândească lucrurile într-un mod nou. Din păcate, în comunitatea O.Z.N., la fel ca în oricare alt domeniu, oamenii se opun frecvent schimbărilor de orice fel. Adesea, ne amorezăm atât de mult de anumite opinii şi teorii favorite, încât începem să le tratăm ca pe nişte fapte confirmate şi continuăm să ne agăţăm de aceste „fapte” mult timp după ce s-au dovedit a fi eronate.

Unii oameni care au trecut prin contacte cu ocupanţii O.Z.N.-urilor se autodenumesc „răpiţi”. Descriu felul cum au fost, împotriva voinţei lor, victime ale unor fiinţe scunde de pe Zeta Reticuli sau din

cine ştie ce alt sistem solar, care i-au răpit din pat, le-au efectuat examene medicale arogante, i-au inseminat, le-au extras foetuşii şi au avut nesimţirea să le şteargă din memorie întregul proces. Mulţi răpiţi suferă traumatisme similare dezordinilor de stres posttraumatic şi cred că „toţi extratereştrii sunt răi sau, cel puţin, nepăsători'. Unii se înfurie când alţii vorbesc despre „extratereştri binevoitori" şi refuză să citească publicaţiile despre fraţii din spaţiu".

Alţii se auto-intitulează „contactaţi", „selectaţi" sau „Experimentatori". Îmi povestesc ce călătorii minunate au făcut, cu nave extraterestre fabuloase, pilotate de fiinţe blânde şi iubitoare de pe Saturn, Andromeda, Arcturus şi din alte locuri. Unii

afirmă că au procreat sau născut fericiţi numeroşi copii semiumani/semiextratereştri, iar câţiva spun chiar că s-au căsătorit cu extratereştri, pe lângă partenerii lor de viaţă pământeni. Adeseori cred că „fraţii din spaţiu” au venit pentru a ne ajuta să ne salvăm de noi înşine şi spun că li s-au dat mesaje ca: „nu mai folosiţi energia nucleară şi încetaţi cu poluarea planetei”, sau „învăţaţi să vă iubiţi între voi necondiţionat”. Mulţi dintre aceşti oameni se simt indignaţi, întristaţi sau lezaţi când aud poveştile răpiţilor, ei susţinând că toţi extratereştrii (le displace termenul *aliens*) sunt buni.

Un alt mare grup de experimentatori preferă denumirea de „canalizatori”. Aceşti oameni relatează cum primesc mesaje

telepatice prin „acordare” mentală la undele cerebrale generate de fiinţe inteligente care trăiesc în spaţiu, pe alte planete sau în alte „planuri superioare de vibraţie”, numite uneori alte dimensiuni sau alte universuri coexistente cu al nostru. Canalizatorii vorbesc adesea despre expansiunea conştiinţei; despre modificările terestre care vor urma; despre transformarea oamenilor în fiinţe mai spiritualizate, mai inteligente, mai puternice şi mai pure. Mulţi dintre ei se consideră cetăţeni ai universului care locuiesc doar temporar pe Pământ. Unii spun că sufletele lor au ales să se nască aici pentru a îndeplini un anume scop şi se vor înapoia pe „planurile superioare” după moarte (pentru a renaşte apoi, eventual, într-un alt trup de

pe pământ, de pe o altă planetă sau dintr-un alt univers). Mulţi consideră că răpiţii sunt induşi în eroare.

Iar un alt grup interpretează toate contactele cu alte inteligenţe în termenii convingerilor religioase creştine. Ceea ce pentru un răpit, poate fi experiment medical neplăcut, pentru altul poate însemna o punere la încercare din partea Satanei. O experienţă de tip contact poate fi o comunicare cu Fecioara Maria, cu un înger păzitor sau cu Iisus Christos. Iar canalizarea poate echivala cu un dialog cu Dumnezeu, cu xenoglossia sau glossolalia1 sau cu manifestarea unei posesiuni demonice. Multe dintre aceste persoane au o viziune foarte vagă faţă de întreaga idee a vieţii extraterestre avansate, întrucât au fost

învăţate că fiinţa omenească e favorita lui Dumnezeu.

Şi, desigur, există ozenologii, care încearcă să acumuleze suficiente probe materiale spre a dovedi, o dată pentru totdeauna, că ufonauţii sunt fie astronauţi extratereştri de pe alte planete, fie fiinţe ultraterestre dintr-o altă dimensiune, fie „Deros” şi „Teros” din centrul Pământului, fie cu totul altceva. Fiecare ozenolog pare să aibă o teorie preferată. Unii sunt sceptici cu privire la posibilitatea ca extratereştrii să ne viziteze în număr mare aşa cum s-a raportat, întrucât consideră că teoria relativităţii a lui Einstein demonstrează că viteza luminii nu poate fi depăşită, şi prin urmare extratereştrii nu ar putea trăi suficient timp pentru a ajunge până aici.

Am impresia că membrii tuturor acestor grupuri (şi ai altora)

Împărtăşesc câteva idei similare. De exemplu, majoritatea componenţilor fiecărui grup consideră că „inteligenţele non-umane” există. Majoritatea par surescitaţi şi cam neliniştiţi de iminenţa unui eveniment monumental, iar mulţi cred că suntem cumva cultivaţi sau instruiţi pentru a juca un rol aparte în acest eveniment. Dar similitudinea care mi s-a părut cea mai frapantă este aceea că fiecare grup pare complet convins de propria sa interpretare aleasă ca fiind singura şi unica explicaţie posibilă a tuturor apariţiilor şi un e dispus nici să se gândească măcar că pot exista şi alte soluţii valabile. Cu alte cuvinte, nu sunt deschişi ideii de a gândi diferit.

Dar dacă ipoteza prezentată în această carte e corectă, fiecare dintre grupuri ar putea să aibă răspunsul potrivit. – pentru o *parte* a misterului. Nu toate „inteligenţele non-umane” trebuie neapărat să provină dintr-un anume loc. Unele pot fi de pe Zeta Reuculi, altele de pe Andromeda, unele de pe Pământ, câteva dintr-o dimensiune unde domneşte energia metapsihică şi aşa mai departe, *ad infinitum.* Nu toate vin obligatoriu din anul 1994. Unele pot fi din 2999, altele din 2000 î.Hr.h. Etc. Şi, desigur, fiecare poate avea o motivaţie şi un program diferite de ale celorlalte.

Astfel, poate că cercetătorii ozenologiei nu sunt atât de deschişi la minte pe cât credeam. Da, cu toţii ne aflăm la ani-lumină în avans faţă de atitudinile oficiale ale

ziarului *New York Times*şi ale U.S. Air Force. Dar poate n-ar strica să ne deschidem minţile şi mai mult. Poate că opiniile răpiţilor, ale contactaţilor, ale canalizatorilor, ale creştinilor, ale ozenologilor şi ale multor alte grupuri sunt *toate* valide. Poate ar trebui să învăţăm cu toţii să fim destul de toleranţi pentru ca măcar să ascultăm ideile altora.

Cu gândul la această idee a toleranţei faţă de punctele diferite de vedere, editura Wild Flower Press şi cu mine am început să publicăm un buletin informativ, intitulat *CONTACT FORUM (The Round Table of Universal Communications,* care promovează discutarea deschisă a întâlnirilor, descoperirilor şi opiniilor dintre experimentatorii de tot felul, cercetători şi

terapeuţi. (Un alt. Motiv important al publicaţiei este acela de a-i ajuta pe experimentatori să facă faţă propriilor lor întâlniri.) Răspunsul primit de cele dintâi numere a fost absolut mulţumitor. Ni s-au trimis zeci de articole.

Călătoria în Timp şi deformarea spaţiu-timpului nu sunt concepte obscure ale *New Age.* Sunt piloni de rezistenţă ai fizicii cuantice serioase care se predă în cele mai prestigioase universităţi ale noastre. Unii dintre cei mai respectaţi fizicieni spun de aici de zile că deplasarea în timp este teoretic posibilă.

În minunata sa carte, *Universuri paralele,* Fizicianul Fred Alan Wolf ilustrează cu abilitate – în termeni accesibili oricui – faptul că fizica cuantică nu numai

preconizează *posibilitatea* călătoriei temporale, ci ne şi arată că ea *trebuie să se întâmple?* De asemenea, descrie modul cum Frank J. Tipler, profesor de fizică şi matematică la Tulane University, a dedus exact cum se poate realiza călătoria înapoi în Timp, trecând prin imediata apropiere a unei serii de stele neutronice rotative".

Michael Talbot merge cu un pas mai înainte. În cartea sa extrem de importantă, *Universul holografic,* Talbot ne demonstrează că însăşi natura realităţii nu e aceea pe care o credem a fi. Mai degrabă, spune el, se pare că există o vastă cantitate de dovezi indicând că universul nostru e structurat într-un mod asemănător cu al unei holograme.5 Ideile lui Talbot sunt împărtăşite de un număr crescând de

savanţi. S-ar putea ca diferenţa dintre convingerile noastre comune şi realitatea propriu-zisă să fi fost aceea care ne-a ascuns în trecut călătoria în timp şi distorsiunile spaţio-temporale. Poate că nu am înţeles mediul înconjurător fiindcă una dintre condiţiile determinante ale unei asemenea înţelegeri este gândirea lucrurilor într-un mod diferit.

Mai mulţi răpiţi mi-au spus că au primit instrucţiuni telepatice despre natura Universului şi natura Timpului. De obicei, aceste „lecţii” conţin analogii simple.

Michelle Lavigne, ale cărei amintiri despre întâlnire sunt în majoritate conştiente, afirmă că i s-a spus să se gândească la dimensiunile diferite ale timpului ca şi cum ar umbla printr-un

sandviş cu unt de arahide şi cu jeleu. Trebuia să-şi imagineze că prin untul de arahide nu putea merge decât greoi, dar dacă sărea în jeleu, avea să poată păşi mult mai repede, pentru a reveni în unt mai încolo, într-un loc aflat mai în faţă decât dacă ar fi mers permanent. Prin unt. I s-a spus că acest gen de salturi între dimensiuni se putea realiza şi în direcţii diferite - de exemplu, înapoi în Timp. Lavigne explică faptul că oamenii pot fi răpiţi luni, ţinuţi prizonieri până vineri, readuşi înapoi la o oră după răpire, apoi răpiţi (Tfiândii" marţi, astfel că există efectiv în două locuri diferite (universuri paralele?) în acelaşi timp.

Te în 1 laie y, o răpită a cărei poveste fascinantă e unică prin faptul că pare să se

fi aflat la bordul unei farfurii zburătoare în momentul când aceasta a fost doborâtă de Air Force, spune că un „glas tăcut” telepatic a înştiinţat-o: „Timpul e la fel de liniar pe cât e de plat Pământul. Timpul seamănă cu Slinky [jucăria ca un arc a copiilor]. Poate fi îndoit, întins, contractat şi suprapus. Din aceste motive, hotărârile pe care le luăm azi pot afecta nu numai viitorul, ci şi producerea anumitor evenimente din trecut. De fapt, timpul aşa cum îl cunoaştem e inexistent; important este spaţiul”.

Un alt experimentator căruia nu am libertatea să-i declar numele spune: „Nu pot doar să călătorească înapoi şi înainte prin Timp, au şi o maşină care poate vedea prin Timp (…) Timpul se desface ca o floare; e fantastic!”

Înainte de a putea fi considerată completă, orice ipoteză care încearcă să explice satisfăcător enigma O.Z.N. trebuie să propună un oarecare motiv pentru „muşamalizarea guvernamentală”.

Trebuie să abordeze întrebarea atât de frecvent formulată „De ce nu spun publicului cei de la U.S. Air Force ce se întâmplă de fapt; ce lucru atât de cumplit ştiu «ei» încât nu vor să ni-l dezvăluie?”

Pentru început, se pare că O.Z.N.-urile şi contactele cu alte inteligenţe s-ar putea de fapt nici să nu intre sub jurisdicţia U.S. Air Force. De douăzeci de ani, ofiţerii Air Force „investighează” rapoartele de observaţii O.Z.N. Acum însă, reiese că toate cele trei proiecte de cercetare – Sign, Grudge şi Bluebook – nu erau în realitate

mai mult decât vicleşuguri de relaţii cu publicul, menite să-i liniştească pe cetăţenii interesaţi de subiect. Cele trei proiecte se ocupau mai mult de rapoarte despre O.Z.N.-uri care puteau fi explicate ca obiecte cunoscute, care nu puteau fi confirmate, care nu erau deosebit de dramatice etc. Între timp, spectaculoasele rapoarte cu o mulţime de martori şi fără nicio explicaţie pământeană erau trimise pe ascuns la un grup top-secret din cadrul Informaţiilor Marinei sau la vreo altă branşă.

Deci, cu toate că Legea Libertăţii de Informare cere, iar alte probe dovedesc că unii membri ai personalului Air Force ştiu mult mai mult decât spun, e clar că nimeni din Air Force nu ştie totul despre ceea ce se întâmplă şi la fel pot sta lucrurile şi cu

multe alte organizaţii guvernamentale/militare. Multe grupări par să acopere ceea ce nu ştiu, în acelaşi timp încercând să afle mai mult.

Iată un singur exemplu. În *Pierdută era cheia,* o incitantă relatare a întâlnirilor ei personale, Leah Haley povesteşte cum un grup de necunoscuţi în uniforme (ea îi numea „OMAGS", de la *„obnoxious military and government scoundrels"*) au răpit-o cu mai multe ocazii.7 Au drogat-o şi au interogat-o folosind metode de tortură, într-o tentativă clară de a descoperi ce aflase în timpul răpirilor anterioare de către extratereştri. Evident, dacă ştiau răspunsurile la întrebări, nu s-ar fi dedat la asemenea măsuri extreme pentru a le adresa; şi totuşi, în acelaşi timp, şi-au

acoperit implicarea şi chiar existenţa.

De-atunci, alţi oameni cu legături în armată/guvern au interogat-o pe Leah şi/sau i-au chestionat pe alţii despre ea. La fel ca în cazul altor răpiţi – şi al unor persoane care n-au făcut mai mult decât să anunţe observări de O.Z.N.-uri – membrii unei agenţii sau branşe pun întrebări despre o altă agenţie sau branşă. Sau lansează avertismente de a fi atenţi la alţi „OMAGS”.

Acest gen de activităţi e comun nu numai în sfera respectivă, ci şi în altele. Nu rareori se întâmplă ca F.B.I.-ul să aresteze accidental un poliţist sub acoperire, un agent de la Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de Foc etc. Nici nu e ceva neobişnuit ca o ramură să intre în conflict cu alta în problema jurisdicţiei. Un răspuns ar fi acela

că, oriunde sunt implicate guvernele, dreapta nu ştie întotdeauna ce face stânga.

Astfel, rămânem cu cei care *cunosc* toate explicaţiile. De ce nu ni le spun *ei* (dacă există)? Această întrebare poate avea mai multe răspunsuri diferite. Am sugerat anterior că unii dintre ocupanţii O.Z.N. Ar putea fi din viitorul nostru. Ar putea să fie chiar militari sau agenţi ai guvernului din viitor. Dacă aşa e, simplul fapt că ei există înseamnă că *avem* un viitor – că nu ne vom arunca în aer singuri, nici nu vom polua mediul ambiant până când n-am mai putea supravieţui ca specie. Şi ar fi logic ca agenţii guvernelor noastre din prezent să coopereze cu ei în a menţine secretă însăşi existenţa „maşinilor temporale”. Fiindcă, de îndată ce am şti că maşinile timpului pot fi

construite, unii dintre noi vom găsi modalităţi de a le realiza. Şi atunci vom începe să le folosim. Şi se vor dezlănţui tot felul de paradoxuri asemenea celor discutate în capitolele anterioare – ca teoreticul fiu care se întoarce în timp şi-şi împiedică părinţii să se mai cunoască.8

Dar pot exista multe alte motive valabile pentru o acoperire amplă şi sistematică a contactelor cu inteligenţele nepământene.

Unul implică distrugerea civilizaţiei noastre. De la incidentul Roswell încoace, s-au făcut studii pentru a determina ce se întâmplă atunci când o civilizaţie înaintată tehnologic intră în contact cu una mai puţin avansată. Istoriceşte vorbind, structura mai puţin înaintată a încetat să mai existe, fie

prin cucerire directă, fie fiind literalmente absorbită în cea mai avansată. (Soarta băştinaşilor americani după întâlnirea cu coloniştii europeni oferă un bun exemplu.)

Să ne imaginăm ce s-ar întâmpla dacă o farfurie zburătoare ar ateriza pe gazonul din faţa Casei Albe – în văzul tuturor camerelor de televiziune – şi ar ieşi din ea fiinţe extraterestre. Să ne imaginăm cum am reacţiona dacă Preşedintele Statelor Unite (sau poate Secretarul General de Stat) ar anunţa public că extratereştrii au răpit în voie milioane de oameni, decenii în şir. A doua zi, jumătate din populaţia Americii ar sta acasă, urmărind la televizor ştirile despre extratereştri, în loc să se mai ducă la serviciu. Ca rezultat al acestui unic detaliu, bursa de acţiuni a S.U.A. S-ar

prăbuşi peste noapte, urmată de alte pieţe din întreaga lume. Iar acesta nu ar fi decât vârful unui enorm aisberg al calamităţilor care ar putea răsturna religii, ar prăbuşi guverne, ar provoca panică şi revolte pe străzi… pentru a se ajunge la civilizaţia noastră aşa cum o cunoaştem.

Dacă, din cauza prăbuşirii de la Roswell din 1947, a fost lansat într-adevăr MI-12 sau altceva foarte asemănător, una dintre principalele sale priorităţi ar fi aceea de a elabora un plan pentru prevenirea tocmai a acestui gen de catastrofă. Acel plan ar putea foarte bine să includă o muşamalizare imediată şi totală, urmată de o eliberare a informaţiilor foarte atent calculată, spre a educa sistematic publicul, puţin câte puţin.

Ideea că există un program educativ al guvernului a fost susţinută de Donald Ware şi alţii din domeniu, de o bună bucată de vreme. Se pare că anumite emisiuni de televiziune, de exemplu, sunt folosite pentru a expune în mod subtil publicul unor imagini, concepte şi informaţii pe care altminteri le-ar fi evitat sau omis. Acelaşi lucru este valabil şi pentru reclame, filmele artistice, articolele de reviste şi, poate, o pleiadă de alte mijloace de informare. În acelaşi timp, câtorva cercetători O.Z.N. li se furnizează efectiv informaţii confidenţiale – pas cu pas – pentru a le răspândi prin comunitatea ozenologică.

Oficialităţile care au acoperit prăbuşirile de la Roswell/Corona au fost nevoite să se decidă dacă să dea publicităţii

vestea catastrofelor imediat, mai târziu, sau să încerce s-o ţină secretă la nesfârşit. Dacă ştiu despre istoricul conflictului dintre societăţile avansate şi cele mai înapoiate, este posibil ca aceste cunoştinţe să le fi influenţat decizia. De asemenea, hotărârea lor poate să mai fi fost influenţată de nervozitatea postbelică, mentalitatea militară secretomană, manualele de informaţii care afirmă că niciun secret nu poate fi păstrat la nesfârşit, chiar şi instrucţiuni predate de ufonauţi. În orice caz, par să fi respins cele două soluţii extreme, astfel rămânând cu problema de a rezolva cât mai bine dezvăluirea în cele din urmă.

Această problemă pare să se fi rezolvat adoptând o politică de negare, ridiculizare

şi dezinformare, concomitent cu o lentă educare a publicului prin eliberarea gradată de informaţii. În acest mod, aceia dintre noi care eram gata să recepţionăm informaţiile fără a intra în panică, am avut suficient acces la ele, prin conferinţe pe teme O.Z.N., literatură de popularizare etc. Între timp, cei ale căror temeri ar fi provocat probleme insolvabile, au fost izolaţi de impactul cunoştinţelor până au văzut destule tricouri împodobite cu extratereştri şi au auzit îndeajuns de multe referiri subtile încât să poată asimila ideea unui contact.

La fel ca orice mare întreprindere, programul de acoperire/ educare pare să fi fost stânjenit de probleme băneşti, divergenţe strategice, lupte intestine politice, creştere necontrolată şi nume

roase alte obstacole. Atât experimentatorii, cât şi cercetătorii mi-au spus că au văzut semne ale luptelor pentru putere între două grupări de agenţi informativi – una care insista spre dezvăluirea publică, iar alta susţinând o dezvăluire mai redusă. Iar unii se referă chiar şi la grupuri intermediare care nu sunt de acord cu niciunul dintre cele două principale.

Michael Lindemann şi alţii au sugerat că enormul impact al cunoaşterii contactului asupra civilizaţiei noastre ar putea fi folosit ca pârghie de influenţare a opiniei publice. În scopul de a obţine sume fabuloase de bani şi putere politică pentru ei înşişi, aceia care ştiu cel mai mult despre contact (şi despre tehnologia Pământului din viitor sau/şi tehnologia extraterestră) s-

ar putea strădui din răsputeri să ascundă publicului anumite fapte. Şi ar putea să elibereze date, dezinformări şi/sau funcţiuni propriu-zise, în momente concrete şi moduri prestabilite, pentru a realiza un efect maxim.

Istoria e plină de relatări despre oameni care renunţă la drepturile lor civile fiindcă liderii i-au convins că trebuie să o facă pentru a fi în schimb apăraţi contra duşmanilor de un fel sau altul. Putem observa acest lucru întâmplându-se în Statele Unite chiar acum, când sunt emise legi tot mai draconice, în numele eradicării drogurilor. Noi, cetăţenii, suntem supuşi percheziţiilor şi confiscărilor de tot felul, ilegale cu doar câţiva ani în urmă, şi am ajuns pe punctul să fim dezarmaţi, prin

legislaţia armelor. Faptul ca aşa-numitul „război împotriva drogurilor” nu poate fi câştigat atâta vreme cât persoane-cheie din guvernul S.U.A. Continuă să promoveze răspândirea stupefiantelor în loc de a i se opune nu ameliorează deteriorarea drepturilor noastre, fiindcă este acoperit în permanenţă. Atenţia ne e deviată mereu dinspre realitatea că guvernele înghit tot mai mult din banii şi puterea noastră personală. În schimb, se concentrează asupra tragediilor medicale, infracţiunilor şi violenţelor în bandă, care sunt produse secundare ale comerţului cu droguri.

Toate acestea sunt posibile fiindcă o mână de oficialităţi guvernamentale ne-au convins că, în calitate de indivizi, suntem neputincioşi în a combate un „inamic”

relativ uşor de înţeles – drogurile. Să ne imaginăm câtă influenţă ar avea asupra noastră, dacă ar fi să ne convingă că suntem invadaţi de creaturi sinistre şi însetate de sânge, mai presus de înţelegerea oricui, şi că, tot ca indivizi, am fi nişte victime neajutorate.

Istoria este de asemenea împânzită cu cazuri de descoperiri tehnologice folosite ca leviere pentru dobândirea de averi enorme şi imensa putere politică. Inventarea dinamitei, de exemplu, i-a adus lui Alfred Nobel o avere care continuă să mai facă pui şi astăzi, la o sută de ani după moartea lui. Şi am citit cu toţii cum au fost determinate naşterile şi morţile unor naţiuni şi întregul curs al istoriei, prin apariţia securii, a arcului cu săgeţi, a prafului de puşcă, a

mitralierei, a aeroplanului, bombei atomice şi aşa mai departe. Să ne închipuim câţi bani şi putere ar putea acumula prima persoană care ar reuşi să reproducă tipurile de tehnologie discutate în această carte. Ar putea folosi materializarea/dematerializarea cu viteze şi manevrabilităţi incredibile, pentru a sustrage arme nucleare şi a le livra oriunde, neobservat. Ar putea oferi la vânzare o navă de nenumărate ori mai eficientă decât toate cele dinainte – o navă capabilă să călătorească spre alte stele şi, probabil, în trecut sau în viitor. Invenţiile sale ar face jalnic de desuete toate celelalte forme de comunicaţii, transport, armament, anestezie, chirurgie, supraveghere şi aşa mai departe.

Miza acestui joc ar putea fi şi mai mare.

Mulţi răpiţi şi contactaţi spun că au aflat de la ufonauţi că are loc un fel de luptă între forţele „binelui” şi cele ale „răului”, şi că soarta „pământenilor” poate fi pe muchie de cuţit. Unii vorbesc despre influenţe angelice şi satanice. Unii insinuează că extratereştrii care vizitează acum Pământul au fost implicaţi în geneza fiinţelor omeneşti. Alţii afirmă că trupul uman a fost conceput spre a fi un container pentru suflete, că a fost remodelat de mai multe ori în trecut şi că hibridizarea oamenilor cu extratereştrii cenuşii de pe „Zeta Reuculan” este un proiect combinat pentru elaborarea unui mai bun container al sufletelor. Iar alţii cred că vizitatorii vin aici ca să ne recolteze sufletele în propriile lor scopuri.

Întregul subiect pare să deţină o foarte

profundă componentă spirituală. Poate că evangheliştii care au interpretat profeţiile biblice cu înţelesul că trăim la „sfârşitul timpului” au dreptate. Poate că O.Z.N.-urile sunt „semnele din ceruri” despre care ne spun ei că vor fi vestitorii unei cârmuiri a întregii lumi, ai unui Antihrist, ai Armaghedonului etc. Dacă aşa e, şi dacă unii guvernanţi de-ai noştri au aflat, oare ne-ar spune? Sau s-ar teme să vorbească? Ori ar încerca să-şi întrebuinţeze cunoştinţele pentru câştigul lor propriu?

În mod similar, oare oficialităţile guvernamentale ne-ar spune dacă ar şti că specia noastră e în pericol de exterminare? Când contactatul Alex Collier a luat cuvântul la Congresul Internaţional O.Z.N. Şi festivitatea de decernare a Premiilor

E.B.E., în decembrie 1993, la Las Vegas, a expus o poveste înfricoşătoare. A afirmat că, de mulţi ani, era în contact cu entităţi din Andromeda care făceau parte dintr-un „Consiliu Galactic”. O parte din sarcinile acestui consiliu, a continuat el, e aceea de a hotărî soarta Pământului şi a locuitorilor săi. Iar părerile cu privire la această soartă sunt împărţite în mod egal. Jumătate dintre reprezentanţi susţin că noi, oamenii, avem o valoare îndoielnică, întrucât nu ne respectăm, nici pe noi înşine şi nici mediul înconjurător. Desigur, afirmaţiile lui Collier, precum şi cele ale lui Alfred Bielek, Robert Lazar şi ale altora din domeniu sunt foarte controversate şi nimeni nu le poate dovedi valabilitatea. Dar, pe acelaşi principiu, nimeni nu poate dovedi că ar fi false.

Collier a menţionat de asemenea un subiect care a fost prezis pe scară largă de alţi contactaţi, de răpiţi, canalizatori şi de câţiva geologi – o „schimbare a polilor”. Mulţi alţi experimentatori mi-au spus că extratereştrii le-au arătat imagini grăitoare ale unei viitoare evacuări a milioane de oameni la bordul „navelor-mamă” extraterestre. Unii dintre ei consideră că scopul evacuării ar fi de a ne salva de o iminentă alunecare a scoarţei Pământului, care va fi atât de bruscă şi atât de gravă încât ne-ar eradica fără greş întreaga civilizaţie, ucigând miliarde de oameni şi azvârlindu-i pe supravieţuitori înapoi în Epoca de Piatră.

Există probe ştiinţifice pentru a confirma această viziune apocaliptică.

Unii geologi sunt de părere că studiile depozitelor de lavă cu conţinut de fier de pe ambele laturi ale Lanţului Mediu Atlantic arată că polii magnetici ai Pământului şi-au mutat poziţia de zeci de ori în ultimele câteva milioane de ani. Până acum, nu s-a găsit nicio metodă exactă de a prevesti când va avea loc următorul asemenea transfer, nici cât timp va dura, întrucât nu suntem siguri ce anume declanşează aceste modificări. Cineva din guvern, însă, s-ar putea să ştie. Unii pot să fi determinat că glisările polilor sunt provocate de impactul cometelor, alinierile planetare, acumularea gheţurilor polare sau alte cauze, pe care nici măcar nu ni le-am imaginat. Dacă aşa este, oare ne-ar spune, pentru ca apoi să stea cu mâinile în sân ca spectatori – şi,

poate, victime – ai panicii şi haosului ce ar urma cu siguranţă, când ne-am da seama că civilizaţia noastră e condamnată? Sau ar păstra cunoştinţele pentru ei înşişi şi ar încerca să le folosească în interes propriu, eventual plănuind cu ajutorul lor o salvare stil Arca lui Noe, pentru ei şi câţiva acoliţi aleşi?

Aceste posibile motive pentru care este ascuns adevărul despre O.Z.N.-uri şi răpiri reprezintă doar o mostră din speculaţiile care domină ozenologia. Am mai multă încredere în anumite posibil nici să susţin nici să condamn vreuna dintre aceste idei, „cu titlu categoric”, fiindcă pur şi simplu nu dispun de destule informaţii. Nu pot decât să le prezint ca posibilităţi care trebuie să fie analizate cu seriozitate.

Indiferent spre ce ipoteză Unde fiecare dintre noi, indiferent care se va dovedi în cele din urmă corectă referitor la enigma O.Z.N., toţi cei implicaţi în ozenologie avem ocazional obligaţia de a lăsa deoparte meditaţiile academice şi investigaţiile la nivel de şurub şi piuliţă, în scopul de a ajuta la abordarea urgentei şi crescândei necesităţi omeneşti determinată de contactul cu alte inteligenţe.

Aproape după fiecare cuvântare pe care o ţin, vin la mine oameni care îmi spun: „Cred că am fost răpit, dar nu sunt sigur şi mă gândesc să mă supun hipnozei. Ce-ar trebui să fac?” La fel ca mulţi dintre colegii mei, sunt foarte preocupai de soarta acestor oameni dar, întrucât nu am studii de psihoterapie, nu mă consider calificat să le

ofer sfaturi. Tot ce pot face e să încep cu întrebarea: „Sunteţi un pericol pentru dumneavoastră sau pentru alţii şi/sau aveţi probleme cu mâncatul, dormitul, munca, formarea şi menţinerea relaţiilor etc?” Dacă îmi răspund: „Nu, sunt doar curios”, le recomand să nu apeleze la nicio terapie (nu te lega la cap dacă nu te doare). Spun asta, fiindcă am cunoştinţă despre alţii care, în acest fel, au deschis involuntar o cutie a Pandorei şi ulterior au regretat că o făcuseră. Dacă, însă, răspunsul e „Da, problema asta îmi tulbură viaţa”, sau „Sunt atât de obsedat să ştiu ce mi s-a întâmplat în noaptea aceea încât nici nu mă mai pot gândi la altceva”, le recomand să se adreseze unui terapeut.

În momentul de faţă, se resimte o lipsă

acută de terapeuţi calificaţi, cunoscători ai fenomenelor de contact. Dacă trimit subiecţii la un terapeut care nu crede în realitatea contactului, acesta le va putea face mai mult rău decât bine. Dar dacă îi trimit pe *toţi* la cei câţiva terapeuţi care înţeleg că aceste experienţe au fost reale, nu vor avea timp să-i consilieze. Astfel, deşi nu sunt calificat să le dau sfaturi oamenilor, am găsit necesar să elaborez un chestionar panoramic simplu, pentru a determina pe care oameni e cazul să-i încurajez spre vizitarea terapeuţilor „proextratereştri" şi cărora să le recomand consultarea unor psihiatri clasici, la alegerea lor. Are forma unei liste de douăzeci şi una de întrebări, prezentată mai jos. Unele dintre întrebări provin din sondajele Roper comandate de

Budd Hopkins şi David Jacobs şi sponsorizate de The Bigalow Holding Corporation.

1. Aţi văzut un O.Z.N. (un extraterestru)? De câte ori?

2. Aveţi un interes profund, dominant, faţă de O.Z.N.-uri şi/sau extratereştri?

3. Aveţi vise recurente cu O.Z.N.-uri sau extratereştri?

4. Vi s-a întâmplat să vă treziţi simţind că era fi paralizat (incapabil să vă mişcaţi, să strigaţi, să deschideţi ochii etc.) şi că mai era o prezenţă în cameră?

5. Aţi văzut lumini nefireşti plutind prin dormitor (sau în alte locuri)?

6. Aţi avut senzaţia de zbor sau levitaţie, sau aţi visat că zburaţi?

7. Aţi avut perioade de timp pe care nu vi le mai amintiţi?

8. V-aţi simţit îndemnat să vă duceţi într-un loc anume, de obicei un punct izolat sau o regiune ca Sedona, Arizona, fără a şti de ce?

9. V-aţi trezit pentru a găsi cicatrici inexplicabile (de obicei gata vindecate sau aproape vindecate), vânătăi, iritaţii triunghiulare etc., pe trup, fără ca dumneavoastră sau membrii familiei să vă puteţi aminti de unde erau?

10. V-aţi trezit din somn cu senzaţii fizice neobişnuite?

11. Aţi avut vreo vindecare miraculoasă?

12. Vi se face dor de casă chiar când vă aflaţi acasă, sau simţiţi că aţi fi diferit de

alţi oameni – că nu v-aţi găsit locul, că sunteţi inadaptat?

13. Aveţi facultăţi miraculoase (de exemplu, a putea repara componentele electronice dintr-un televizor cu toate că nu aţi urmat niciun curs de electronică?

14. Când oamenii spun cât de răi sunt extratereştrii, simţiţi nevoia să le luaţi apărarea? Vă identificaţi uneori mai mult cu ei decât cu oamenii – poate chiar simţind afecţiune pentru ei?

15. Vă consideraţi un ecologist? (Mai exact, vă înfuriaţi sau vă întristau când vedeţi cum poluăm planeta, tăiem copacii etc?)

16. Vă consideraţi un susţinător ai drepturilor omului? (Adică, vă înfurie sau vă întristează modul cum sunt tratate

minorităţile etc?)

17. să ne debarasăm de toate armele nucleare?)

18. Părinţii şi/sau copiii dumneavoastră au avut experienţe O.Z.N?

19. Vă neliniştesc sau vă înspăimântă O.Z.N.-urile sau extratereştrii?

20. Vi se pare că sunteţi urmărit, monitorizat sau ţinut în comunicare telepatică?

21. Vi s-a întâmplat vreodată o dispariţie de sarcină?

Dacă subiecţii răspund afirmativ la mai mult decât doar câteva dintre aceste întrebări, de obicei le recomand un terapeut care ştiu că înţelege că întâlnirile O.Z.N. Sunt reale. Dacă nu, le recomand să-şi aleagă unul propriu. (Cititorii trebuie să

reţină că aceste întrebări nu indică neapărat că un subiect a fost răpit. Puteţi răspunde cu da la multe dintre ele, fără a avea totuşi nimic în comun cu fenomenul răpirilor.)

Note

1. Termeni din farmacopeea fenomenelor paranormale, desemnând vorbirea în limbi străine (necunoscute de medium) şi, respectiv, în limbi imaginare, (*n.tr.)*

2. „FORUM DE CONTACT (Masa rotundă a comunicaţiilor universale)” (*n.tr.)*

3. Fred Alan Wolf, *Parallel Universes,* (ediţie nouă: Youniverse Seminars, 1988; reeditare: New York, Touchstone/Simon & Schuster, 1990).

4. *Ibid.*, pp. 234 – 238.

5. Michael Talbot, *The Holographic Universe* (New York, Harper Collins, 1991).

6. „Ticăloşi împuţiţi din armată şi guvern!”. *(n.tr.)*

7. Leah A. Haley, *Los Was the Key* (Greenleaf Publications; P.O. Box 70563; Tuscaloosa, Alabama 35407 – 0563,1993). În pregătire la Editura ANTET. (n. *Red.)*

8. Privitor *tocmai* la acest gen de paradox temporal, cu toate ramificaţiile logice, psihologice, sociale, economice, politice şi filosofice pe care le poate antrena, rămân opere de referinţă excelentele filme artistice din trilogia *Back to the Future* („Înapoi în viitor”), ale regizorului Robert Zemeckis, distins ulterior cu Premiul Oscar. *(n.tr.)*

LECTURI SUPLIMENTARE

Se găsesc mii de cărţi şi articole despre O.Z.N.-uri şi răpiri. Recomandările de lectură sunt întotdeauna dificile, fiindcă se omit mereu opere importante, fie pentru că autorul încă nu le-a citit, fie întrucât spaţiul pur şi simplu nu permite menţionarea tuturor. Mai jos figurează o listă cu lucrări binecunoscute care ar trebui să familiarizeze cititorii cu o diversitate de puncte de vedere. Alte referinţe se pot găsi în bibliografie.

AUTORUL CARTEA (CĂRŢILE)

Bowen, Charles, red. *The Humanoids Encounter Cases From Flying Saucer Review*

Boylan, Richard

Glose Extraterrestrial Encounters: Pozitive Expeiiences with Mysterious Visitors

Bryand, Alice şi Linda Seebach

Cooper, William

Fowler, Raymond

Healing Shattered Reality

Behold A Pale Horse

The Andreasson Affair

The Andreasson Affair, Phase II The Watchers The Allagash

Abductions

Good, Timothy

Haley, Leah A. Honkins. Budd

Above Top Secret

Alien Liaison

Lost Was the Key

Missing Time

Intruders

Keel, John A. *The Mothman Prophecies*

UFO's: Operat ion Trojan Horse

Marciniak, Barbara *Bringers of the Daum*

Strieber Whidey *Communion*

Talbot., Michael *The Holographic Universe*

Turner, Karla *Into the Fringe*

Taken

Vallée, Jacques *Passport to Magonia Dimensions Confrontations Revelations*

Wolf, Fred Alan *Parallel Universes*

PERIODICE

Bulletin of Anomalous Experience 2 St. Clair Ave. West, Suite 607 Toronto, ON M4V

1L5 Canada (416) 963 – 8700

Contact Forum P.O. Box 726 Newberg, OR 97132 U.SA. (800) 366 – 0264

Flying Saucer Review F.S.R. Publicadons Ltd.

P.O. Box 162 High Wycombe

Bucks HP13.5DZ England

103 Oldtowne Rd.

Seguin, TX 78155 – 4099 U.S.A. (210) 379 – 9216

Cuprins

Prefaţă / 7

Capitolul 1 Suntem nişte cobai / 9 Note / 37

Capitolul 2 Suntem minţiţi /41 Note / 63

Capitolul 3 O nouă abordare / 65 Note / 72

Capitolul 4 Efecte „electromagnetice” / 73 Note/91

Capitolul 5 Unde sunt fotografiile / 95 Note / 113

Capitolul 6 „Mai rapid decât un glonţ...” / 115 Note / 125

Capitolul 7 Acrobaţii aeriene „imposibile” / 127 Note/ 142

Capitolul 8 Un curcubeu de culori, o mulţime de indicii / 145

Note / 163
Capitolul 9 Uite-l, nu e / 165
Note / 184
Capitolul 10 Ieşiri pe teren / 187
Note / 203
Capitolul 11 Ce oră e? / 205
Note / 223
Capitolul 12 Avertismente, salvări şi anacronisme / 225
Note/ 238
Capitolul 13 „Imposibilă” diversitate / 241
Note / 258
Capitolul 14 Oameni în negru / 261
Note / 286
Capitolul 15 Ipoteza / 289 Note/301
Capitolul 16 Dincolo de Timp / 303
Note/ 316

Lecturi suplimentare / 317
ISBN 97.3924.175 – 3